

Proleter Devrimci Aydınlık

SEÇMELER I

1969-1970

AYDINLIK
YAYINLARI

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK
SEÇMELER I

Proleter Devrimci Aydınlık

SEÇMELER I

1969-1970

AYDINLIK
YAYINLARI

Birinci Baskı : Ocak 1979

AYDINLIK
YAYINLARI
No : 63

Yönetim Yeri
Dostlukyurdu Sok. 8/7
Binbirdirek - İstanbul

Dizgi - Baskı
Osmanlı Matbaası

İÇİNDEKİLER

Önsöz 9

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK'A DOĞRU
(1969 Yılı Sonu)

Doğu Perinçek, «Ho Şi Minh Öldü, Yaşasın Dünya Halklarının Devrimci Dayanışması» (7 Eylül 1969) 37
«Proleter Devrimci Safları Çelikleştirelim» (1 Ekim 1969) 42
«Bilimsel Sosyalizmin Temeli Üzerinde Birliğe Doğru» (1 Kasım 1969) 57
«TİP Çankaya İlçe Kongresi Kararı» (23 Kasım 1969) 70
«Oportünizmi Açığa Çıkartalım ve İdeolojik Mücadele İle Yıkalım» (1 Aralık 1969) 72
Doğu Perinçek, «İki Taktik Üzerine» (1 Ocak 1970) 82

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK (1970-1971)

«Proleter Devrimci Aydınlık Dergisinin Ant Dergisinde Çıkan Açıklaması» (27 Ocak 1970) 101
«Proleter Devrimci Birlik İçin İlkesiz Birlik Cephesini Açığa Çıkartalım» (1 Şubat 1970) 106
«Demokrasi İşçilerin ve Köylülerin Devrimci İktidarıdır» (14 Ocak 1970) 130
Doğu Perinçek, «Bize Kurtuluş Yolunu Gösteren Bilimsel Sosyalizmdir» (14 Ocak 1970) 133

«Saflarımızdaki Çelişmeleri Doğru Olarak Ele Alalım» (27 Ocak 1970) 138
«Bir Toplum Polisi Diyor Ki: 'Devrimleri Polis Değil, Hiç Bir Kuvvet Durduramaz'» (18 Şubat 1970) 146
«Ekicinin Dilinde Yanık Bir Türküdür Tütün» (18 Şubat 1970) 148
Gün Zileli - Oral Çalışlar, «Milli Demokratik Cephe Politikası Temel Politikamızdır» (24 Şubat 1970) 152
«Devrim Halkımızın Eseri Olacaktır» (1 Nisan 1970) 166
«TİP İstanbul İl Delegelerine» (5 Nisan 1970) 170
Bora Gözen, «Oportünizmi Aktif İdeolojik Mücadele ve Doğru Devrimci Pratikle Yıkalım» (14 Nisan 1970) 174
«Yayınımıza Ara Verirken» (14 Nisan 1970) 182
«Kesesine De Vur, Kasasına Da» (18 Nisan 1970) 193
«Faşizm ve Bazı Yanlış Anlayışlar» (1 Mayıs 1970) 195
«Silvan'da Zulüm» (3 Mayıs 1970) 206
«Sarı Sendika Çemberini Kıralım» (22 Mayıs 1970) 209
«Dayı İle Yeğen» (22 Mayıs 1970) 214
«Burjuva Devlet Teorilerini Yıkalım» (1 Haziran 1970) 216
«Faşizm Tekelci Sermayenin En Gerici, En Şoven, En Emperyalist Unsurlarının Açık Terörcü Diktatörlüğüdür» (1 Haziran 1970) 220
Gün Zileli, «Sosyalizm ve Milli Demokratik Devrim Mücadelemiz» (10 Haziran 1970) 224
«Yiğitler Döner Mi Er Meydanından» (25 Haziran 1970) 230
«İnadına» (25 Haziran 1970) 237
«Devlet Nedir?» (25 Haziran 1970) 238
«Halkımıza ve Bütün Devrimcilere» (1 Temmuz 1970) 242
«Zulme Karşı Birleşelim» (18 Temmuz 1970) 256
«Emayetaş İşçisi Bir Arkadaş Anlatıyor» (18 Temmuz 1970) 267
«Haram Yiyen Kadılar» (18 Temmuz 1970) 270
«Emperyalizmin Sıkıyönetimine Karşı Birleşelim» (1 Ağustos 1970) 272
«Proleter Enternasyonalizmi ve Burjuva Milliyetçiliği» (1 Ağustos 1970) 277
«Komünist Milliyetçi Olamaz» (1 Ağustos 1970) 298
«Kurtuluş Gazetesinin Eleştirisi» (1 Ağustos 1970) 305
«Dayı İle Yeğen» (14 Ağustos 1970) 331

«Yiğitler Dönmez Er Meydanından» (14 Ağustos 1970) 323
«Göksun Köylüleri Diyor Ki: 'Bizi İşçi-Köylü'nün Yolu Kurtaracak'» (14 Ağustos 1970) 328
«Sosyalist Kurultay» (1 Eylül 1970) 339
«Burjuva Devlet Teorilerini Yıkalım» (1 Eylül 1970) 347
«Bilimsel Sosyalizmin Yıkılmaz Temeli Üzerinde Proletarya Partisi» (1 Eylül 1970) 364
Doğu Perinçek, «Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi Bütün İnsanlığın Malıdır» (1 Ekim 1970) 373

ÖNSÖZ

Proleter devrimci hareket, ideolojik ve siyasi çizgisini çeşitli iki çizgi mücadeleleri içinde inşa etti. İdeolojik ve siyasi inşa da, tıpkı bir evin duvarlarının tuğla üzerine tuğla konarak örülmesi gibi revizyonizme ve her türden fortünizme karşı mücadele içinde yükseldi. 1970-1971 yılları Türkiye proleter devrimci hareketinin tarihinde önemli bir dönüm noktasını, bir üst düzeye sıçrayışı ifade etmektedir. Çünkü bu yıllar, Türkiyeli proleter devrimcilerin Mao Zedung'un çağrısına uyarak Kruşçev-Brejnev revizyonizmine karşı mücadele bayrağını yükselttikleri yıllardı.

Bu derleme, proleter devrimci hareketin 1970-1971 yıllarındaki gelişmesini gösteren yazı ve belgeleri içermektedir. O dönemde proleter devrimcilerin önderliğinde çıkan yayın organları, Proleter Devrimci AYDINLIK, İŞÇİ-KÖYLÜ ve TÜRK SOLU dergileri idi. Bugün bu yayın organlarında çıkan bütün yazıları yeniden yayınlamak hem külfetli bir iştir, hem de hepsinin incelemesine gerek yoktur. Önemli olan, 1970-1971 döneminde revizyonizme karşı mücadele içinde elde edilen kazançları bir araya getirmek ve bugün savunduğumuz ideolojik ve siyasi çizginin nasıl adım adım derinleştirildiğini ve olgunlaştırıldığını ortaya koymaktır.

Hıç şüphesiz 1970-1971 döneminin de bir geçmişi vardır. Modern revizyonizme karşı açık ve kararlı mücadele, Mao Zedung Düşüncesinin bayrağının yükseltilmesi, gökten inen bir emirle gerçekleşmedi. Eğer proleter dev-

rimciler, 1970 öncesinde sahte TKP revizyonistlerine ve Aybar-Aren-Boran oportünizmine karşı mücadele etmeselerdi, modern revizyonizme karşı açık ve tutarlı bir tavır almayacaklardı. AYDINLIK'ın 1968 Kasım ayında yayınlanan ilk sayısı, esas olarak revizyonist tezleri değil, Marksist tezleri benimsiyordu ve daha sonra da modern revizyonizme karşı gelişen bir yöneliş söz konusu idi. Bunun sonucu olarak, proleter devrimciler, daha 1969 sonundaki ayrılıktan önce TÜRK SOLU - AYDINLIK grubu saflarında iken, Sovyet modern revizyonizmine karşı açık bir tavır alınması gerektiğini savunuyorlardı. Mihri Belli'nin başını çektiği revizyonist-maceracı ittifakı ile görüş ayrılıkları daha 1969 yılı ortalarından itibaren bir iç mücadeleye yol açmıştı. Derlememize, bu iç mücadelenin ürünü olan bazı yazıları da koyduk. Derlemenin 1969 dönemine ait bu bölümüne «Proleter Devrimci AYDINLIK'a Doğru» başlığını verdik. Çünkü o sırada henüz, Mihri Belli ve maceracılarla hâlâ aynı saflarda bulunuyorduk.

Bu derlemeye aldığımız yazılar, şüphesiz proleter devrimci hareketin esas gelişme yönüne uygun olan, revizyonizme ve maceracılığa karşı mücadeleye katkıda bulunan yazılardır. Bu esas gelişme yönüne ters düşen yazıları almadık. Doğru ve olumlu nitelik taşıyan birçok yazıyı gene derlememize koymadık, çünkü bu yazılarda ortaya konan görüşler, derlememizde bulunan başka yazılarda daha ayrıntılı veya daha derin bir şekilde ele alınmaktadır. Kıvılcımlı'nın tarih tezlerini eleştiren yazılarımı da, 1975 yılında AYDINLIK Yayınları arasında yayınladığımız için buraya almıyoruz.* Bunun dışında dünyadaki gelişmeler, çeşitli ülkelerin devrimci mücadeleleri konularındaki yazılara da derlememizde yer vermiyoruz. Derlememizi, Türkiye devrimci hareketinin meselelerine ilişkin yazılarla sınırlıyoruz. Ancak hemen belirtmeliyiz ki, proleter devrimcilerin 1970-1971 yıllarında dünyadaki çeşitli gelişme-

---

* Doğu Perinçek, **Kıvılcımlı'nın Burjuva Devlet ve Ordu Teorisinin Eleştirisi**, AYDINLIK Yayınları, İstanbul, 1975.

ler karşısındaki tutumlarına proleter enternasyonalizmi yön vermiştir.

Bu Önsözde 1970-1971 dönemlerindeki iki çizgi arası mücadelenin bir muhasebesini yapmadan önce, o zaman proleter devrimcilerin önderliğinde yayınlanan Proleter Devrimci AYDINLIK, İŞÇİ-KÖYLÜ ve TÜRK SOLU hakkında kısa bir bilgi vermek istiyoruz. Çünkü, bugün devrimci mücadeleye daha sonra katılmış birçok arkadaş, bu yayın organlarının ne zaman, hangi amaçla yayınlandığını ve mücadelede ne gibi görevleri başardığını bilmemektedir.

TÜRK SOLU, yayın hayatına 17 Kasım 1967 tarihinde başladı. TÜRK SOLU'nu çıkaranlar, TKP 1951 tutuklamasından sonra Zeki Baştımar'ın revizyonist çizgisine karşı Şefik Hüsnü'nün devrimci önderliğini izleyenlerdi. Bu devrimciler, Şefik Hüsnü'nün Partili mücadele geleneğini devam ettirmemekle birlikte, 1965 yılından sonra artık parlamentocu niteliği açıkça ortaya çıkan Aybar-Aren-Boran oportünizmine karşı tavır aldılar. TÜRK SOLU, Aybar-Aren-Boran kliğine karşı mücadele organı olarak yayınlandı. TÜRK SOLU Türkiye devriminin milli demokratik devrim aşamasında olduğunu savunarak ve parlamentoculuğa karşı çıkarak olumlu bir rol oynadı. Bununla beraber önderliği elinde bulunduran Mihri Belli, mücadeleyi darbeci-milliyetçi bir yöne çekmeye çalıştı, proletarya partisini ve proletarya önderliğini reddetti.

TÜRK SOLU - AYDINLIK grubu içinde Mihri Belli'nin revizyonist görüşleri yanında ilerde devrimcileri Mao Zedung Düşüncesine ulaştıracak olan devrimci bir çizgi de gelişiyordu. Şefik Hüsnü'nün yakın arkadaşı Reşat Fuat'ın TÜRK SOLU'nda yayınlanan ve aynı zamanda Mihri Belli'yi de eleştiren yazıları olsun, 1968 Kasımında yayınlanan AYDINLIK'ın tutumu olsun bu devrimci yönü temsil ediyordu.

1970 başında TÜRK SOLU - AYDINLIK grubunun ikiye bölünmesi üzerine, TÜRK SOLU dergisi Kurucuları ve Yazı Kurulunun büyük çoğunluğu Mihri Belli'ye karşı çı-

karak Proleter Devrimci AYDINLIK ile aynı safta yer aldı. Bunun üzerine Mihri Belli'nin yandaşı olan TÜRK SOLU gazetesinin sahibi Şerif Tekben, bir süre sonra Emniyetten aldığı sahiplik belgesine dayanarak ve kurucuların büyük çoğunluğunun iradesini hiçe sayarak TÜRK SOLU dergisini kapattı.*

Proleter Devrimci AYDINLIK, 1969 sonunda AYDINLIK dergisinin ikiye bölünmesi üzerine 1970 yılı Ocak ayından itibaren yayınlandı ve 1971 yılı Nisan sonunda Erim hükümetinin ilan ettiği Sıkıyönetim tarafından kapatıldı. Proleter Devrimci AYDINLIK, 1968 Kasımında yayına başlayan AYDlNLIK dergisinin devamıydı. AYDINLIK, daha ilk sayısında yayınladığı platformla Mihri Belli'nin darbeci-milliyetçi bir içerik vermek istediği milli demokratik devrim stratejisini esas olarak doğru bir şekilde ortaya koymuş, proletarya önderliğini ve kitle çizgisini savunmuştu. Derginin kurucuları adına Ankara Emniyet Müdürlüğünden sahiplik belgesi çıkarmış olan Münir Aktolga, provokasyon niteliğindeki bazı faaliyetlere karıştığı için Ağustos 1969'da sahiplikten ve dergi Yazı Kurulundan oybirliği ile atılmıştı. Münir Aktolga daha sonra TÜRK SOLU - AYDINLIK hareketi içindeki ayrılıklar üzerine Mihri Belli'nin kışkırtmasıyla Emniyet Müdürlüğünden aldığı sahiplik belgesine dayanarak dergiye el koydu. Bunun üzerine AYDINLIK Yazı Kurulunda yer alan yedi üye Proleter Devrimci AYDINLIK'ı yayınlamaya başladılar.

İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi, 1969 Temmuzunda Aydınlıkçıların önderliğinde yayınlanmaya başladı. AYDINLIK, 1968 Kasımında çıkan ilk sayısında ilerde bir kitle organı yayınlamak kararında olduğunu açıklamıştı ve bunu sekiz ay içinde gerçekleştirdi. İŞÇİ-KÖYLÜ Mihri Belli'nin ve maceracıların darbeci çizgilerine karşı Aydınlıkçıların izlediği kitle çizgisinin bir ifadesiydi. AYDINLIK dergisi-

---

* Elinizdeki derlemede yer alan 14 Nisan 1970 tarihli «Yayınımıza Ara Verirken» başlıklı yazıyı inceleyiniz. (s. 180-190)

nin 9. sayısının başyazısı İŞÇİ-KÖYLÜ'nün yayınlanmasını selamlıyor ve görevlerini şöyle belirliyordu:

«İŞÇİ-KÖYLÜ bir siyasi mücadele gazetesidir, hareketler yaratan, hareketlere hedefler gösteren ve devrimci mücadeleyi bütün Türkiye'ye duyuran gazetedir.»

İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi, emekçi kitlelerle birleşmek, o dönemde kendiliğinden yükselen kitle hareketine önderlik etmek ve kitleleri devrime yönelen maddi bir güç haline getirmek ihtiyacından doğmuştu. Kitlelere dayanmadan, kitleleri seferber etmeden ve örgütlemeden devrim yolunda ilerlemeye imkan yoktu. Mihri Belli ve maceracılar, bu gerçeği kabul etmedikleri için İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini her zaman küçümsediler. Onların kitlelerle birleşmek diye bir meseleleri yoktu.

On beş günde bir yayınlanan İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi 40-50 bin adet basılmaktaydı ve abone sayısı son zamanlarda 8 bine kadar yükselmişti. İŞÇİ-KÖYLÜ, devrimci teori ve siyasetleri kitlelere ulaştırabilmek için şiir, mizah, fotoroman, röportaj, haber, resim, fıkra, hikaye, roman, karikatür gibi çeşitli biçimlerden yararlanmaktaydı. «Mert Dayanır Namert Kaçar», «Nalına da Vur Mıhına da», «İlim Çin'de Olsa...», «Ali Emmi Dedi ki», «Dayı ile Yeğen», «Mehmet ile Tanju» ve «Kalemle Telden» gibi köşeler gazeteye canlılık kazandırmakta ve emekçi kitlelerin ilgisini çekmekteydi.

İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin satılması başlı başına bir mücadele idi. En sorumlu arkadaştan sıradan militana kadar bütün Aydınlıkçılar, bazı «büyük eylem» meraklılarının tersine bu mütevazi görevi yapmakla gerçek bir devrimci eğitimden geçtiler. Gazete çıkarmaya ve satmaya o zaman «kırtasiyecilik ve devrim kaçaklığı» diyenler, İŞÇİ-KÖYLÜ'nün yayınlanmasından 7-8 yıl sonra İŞÇİ-KÖYLÜ'yü taklit eden yayın organları çıkarmaya başladılar.

İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi de, Proleter Devrimci AYDINLIK gibi 1971 Nisanı sonunda ilan edilen Sıkıyönetim tarafından kapatıldı. Bugün bazı arkadaşlar, günlük AYDINLIK gazetesi ile karşılaştırarak İŞÇİ-KÖYLÜ'yü çok ilkel

bulabilirler. Fakat unutmamak gerekir ki, eğer devrimciler İŞÇİ-KÖYLÜ'nün tecrübesinden geçmeselerdi, bugün AYDINLIK'ı günlük olarak çıkaramazlardı.

⁂

Yayınladığımız derleme, 1970-1971 yıllarında Mihri Belli revizyonizmine ve maceracılığa karşı yürütülen iki çizgi mücadelelerini kapsamaktadır. Proleter devrimciler, bu dönemde Hikmet Kıvılcımlı'nın revizyonist tezlerini de yerle bir ettiler. Hikmet Kıvılcımlı da, tıpkı Mihri Belli gibi darbeci ve milliyetçi bir çizgi izliyordu. Mihri Belli'den farklı olarak bu çizgisini tarih tezlerine dayandırıyordu.

Proleter devrimcilerin Mihri Belli revizyonizmine ve maceracılığa karşı mücadeleleri Aybar-Aren-Boran revizyonizmine karşı yürütülen mücadelenin bir devamıydı. Proleter devrimciler Mihri Belli'nin başını çektiği revizyonist-maceracı ittifakına karşı mücadele ederken, sahte TKP revizyonistlerine ve TİP oportünistlerine karşı mücadeleyi elden bırakmadılar ve bu en tehlikeli revizyonistleri tecrit etmeye büyük önem verdiler. Proleter devrimciler, Mihri Belli'nin başını çektiği İlkesiz Birlik Cephesine karşı bu noktada da mücadele ettiler ve bütün Kongrelerde TİP'in başındaki revizyonistlere karşı ortak tavır alınmasını savundular. Mihri Belli ve maceracılar ise her seferinde bu öneriyi reddettiler. Onların modern revizyonizme karşı mücadele diye bir meseleleri yoktu. Çünkü kendileri de TİP ve sahte TKP revizyonistleriyle aynı iplikten dokunmuşlardı.

Proleter devrimcilerin gerek Mihri Belli ile gerekse maceracılarla görüş ayrılıklarının başladığı yıl 1969 yılıdır. Bireyci terörizmin ilk örnekleri 1969 yılına kadar varmaktadır. Devrimci saflarda çıkan bu eğilimleri, proleter devrimciler o zamandan eleştirmeye başladılar. Mihri Belli ise gençlere dalkavukluk ediyor ve maceracı yola giren gençlerin sırtını sıvazlıyordu. Çünkü Mihri Belli'nin darbe hayalleri, maceracı eylemlerin yaratacağı kargaşalık üzerine kurulmuştu. Bu kargaşalık iktidarı zor duruma

düşürecek ve böylece ordudan gelecek bir darbenin şartları yaratılacaktı.

Proleter devrimciler, maceracılığı eleştirirken Mihri Belli'nin darbeci-milliyetçi çizgisine karşı da adım adım tavır aldılar. O zaman tutulacak halka, devrimcileri bir proletarya partisinde birleştirmek meselesiydi. Çünkü ancak proletarya partisi, programı ve siyasetleri ile doğru ile yanlış arasına kesin bir sınır çizebilir, hatalı eğilimleri yok edebilir ve böylece devrimci birliği sağlayabilirdi.

Proleter devrimciler 1969 baharından itibaren Parti meselesinin esas halka olarak kavranması üzerinde durdular. Sahte TKP ve Aybar-Aren-Boran revizyonizmine karşı mücadele eden ve o zaman TÜRK SOLU - AYDINLIK etrafında toplanan devrimci birikim proletarya partisi temelinde birleştirilmeliydi. Ne var ki, proleter devrimcilerin çabası başarısız kaldı. Mihri Belli, 1951 tutuklamasından Partisiz mücadele dersini çıkarmıştı. O, emekçi halkın örgütlenmesine değil, ordudaki bir grup darbeciye güveniyordu. Maceracı eğilim taşıyan gençler de proletarya partisinin gereğini reddediyorlardı. Böylece yollar daha 1969 Mayısında ayrıldı.

1969 Mayısından yıl sonuna kadar geçen yedi aylık dönemde çelişmeler her geçen gün keskinleşti ve 1970 başında bölünme ile sonuçlandı. Görüş ayrılıklarını ilk defa açıkça ortaya koyanlar proleter devrimciler oldu. AYDINLIK dergisi Yazı Kurulu, Ekim 1969'da «Proleter Devrimci Safları Çelikleştirelim» başlıklı bir bildiri yayınladı ve hem maceracılığı, hem de Mihri Belli'nin ideolojik mücadeleyi örtbas etmeye çalışan tutumunu eleştirdi. 9-10 Ekim günleri toplanan Fikir Kulüpleri Federasyonu (Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu) Kongresi açık bir iki çizgi arası mücadeleye sahne oldu. Artık görüş ayrılıkları kitleler ve devrimci kadrolar önünde tartışılmaktaydı. Görüş ayrılıklarının merkezini, kitle çizgisi izlemek veya darbe ve macera peşinde koşmak oluşturuyordu. Kitle çizgisini savunan proleter devrimcilere karşı Mihri Belli gibi darbeciler ve gençlik içindeki maceracılar birleştiler.

Kitle çizgisi izlemek veya buna karşı çıkmak aslında Marksizm ile revizyonizm arasındaki bir ayrılıktı ve bu ideolojik ayrılık, kaçınılmaz olarak devrimin bütün meselelerinde kendini gösteriyordu.

Proleter devrimciler, revizyonist-maceracı ittifakının oluşturduğu İlkesiz Birlik Cephesine karşı mücadelenin başında, esas darbeyi Mihri Belli'nin revizyonist görüşlerine indirmeyi kararlaştırdılar. Çünkü Mihri Belli, İlkesiz Birlik Cephesi içinde revizyonizmin merkezini oluşturuyordu.

Mihri Belli'nin başını çektiği revizyonist-maceracı ittifakı ile proleter devrimciler arasındaki iki çizgi mücadelesi başlıca aşağıdaki noktalarda cereyan etti.

Temel Mesele : İdeolojik Tutum

Proleter devrimciler başından itibaren Marks, Engels, Lonin, Stalin ve Mao Zedung'un inşa ettikleri proletarya ideolojisini savundular. Hemen ayrılığın başında 27 Ocak 1970 tarihinde proleter devrimcilerin Ant dergisinde yayınlanan açıklamalarında olsun, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın 1 Şubat 1970'te yayınlanan «Proleter Devrimci Birlik İçin İlkesiz Birlik Cephesini Açığa Çıkartalım» başlıklı temel yazıda olsun, proletaryanın beş büyük öğretmeninin isimleri sayılmakta ve Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi savunulmaktaydı. Şüphesiz bu ideolojik tutumu benimsemek, kimsenin aklına ayrılıktan sonra gelmemişti.

TÜRK SOLU - AYDINLIK grubu henüz bölünmeden, Mao Zedung'u Marksizmin bir ustası olarak kabul edip etmemek, bir ideolojik ayrılık meselesi olmuştu. Mao Zedung'un Marksizme yaptığı katkıları savunanlar, dolayısıyla Marksizmi savunanlar Proleter Devrimci AYDINLIK safında toplandılar. Başını Mihri Belli'nin çektiği İlkesiz Birlik Cephesi ise, ayrılıktan sonra çıkardığı ilk Aydınlık Sosyalist Dergi'de proleter devrimcileri «Maoculuk» ve «Pekincilik» ile suçluyordu.

Mao Zedung'un katkılarını savunmak, o gün bütün

dünyada olduğu gibi Türkiye'de de Marksizmi revizyonizmden ayıran temel mesele iç; Diğer bütün konularda doğru bir devrimci tavır almak için tayin edici olan, Mao Zedung'un bayrağını yükseltmekti. Proleter devrimciler, Mao Zedung'un düşüncelerine sımsıkı sarıldıkları ve onun modern revizyonizme karşı mücadele çağrısına uyarak ileri atıldıkları içindir ki, revizyonizmin etkilerinden arınmak yönünde geliştiler ve bütün meselelerde adım adım doğru devrimci tutumu benimsediler. Mihri Belli ve maceracı dostları ise, Mao Zedung'un katkılarını reddettikleri için gittikçe revizyonizme battılar. Her iki çizginin gelişme yönünü de, Mao Zedung'a karşı tutum belirlemişti. Mao Zedung'un ışık tuttuğu yol Marksizmin yoluydu ve devrime götürüyordu. Mao Zedung'a sırt çevirenler ise, revizyonizmden ve karşı-devrimden başka bir yere gidemezlerdi.

Bazı revizyonistler, 1969 sonundaki ayrılık üzerine yaptıkları tahlillerde, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın «tecritten kurtulmak için» Mao Zedung'a sarıldığını ileri sürdüler. Aslında bu görüş tamamen idealist ve metafizik bir bakış açısının eseriydi. Mao Zedung'un fikirlerine acaba niçin Proleter Devrimci AYDINLIK sarılmıştı da, Mihri Belli ve maceracı dostları sarılmamıştı? Acaba niçin Proleter Devrimci AYDINLIK modern revizyonizme karşı açık bir mücadele başlatırken, Mihri Belli ve maceracılar böyle bir mücadelenin karşısına dikilmekte direnmişlerdi? Çünkü Aydınlıkçılar, TÜRK SOLU - AYDINLIK grubu içinde devrimci yönü temsil ediyorlardı. Revizyonizme karşı mücadele, AYDINLIK'ın temelinde vardı.

1969 sonunda Mao Zedung'un yolunu izleyerek modern revizyonist cereyana göğüs germek, gerçekten zor bir işti. Tecrit olmaktan korkanlar ve kalabalığın peşine takılanlar, o zaman kabarmakta olan maceracı dalgaya kendilerini bıraktılar ve revizyonizme karşı mücadele açmadılar. Proleter devrimciler ise, azınlıkta kalmaktan korkmadılar, tecrit edilmekten korkmadılar. Çünkü o gün tecrit olmak pahasına revizyonist ve maceracı cereyana

göğüs germek, gelecekte geniş emekçi kitlelerle birleşmenin biricik yoluydu. Proleter devrimciler, o zaman azınlıkta kalmayı göze alarak Mao Zedung Düşüncesini savunmasalardı, bugün Türkiye devrimi hiç şüphesiz çok daha geri bir noktada olurdu.

Üçlü Oportünist Blok, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın revizyonist temelde doğduğunu iddia ettiler ve «çarpık saflaşma» teorisini piyasaya sürdüler. Bu tez, idealist bir tezdi. Çünkü çelişmenin iki yönünü de eşit olarak görmekte, her iki yönü de karalamaktaydı. Karga yumurtasından bülbül çıkmayacağı gibi, revizyonist bir temel üzerinde de Mao Zedung Düşüncesi yükselemezdi. Bir hareketin hangi temelde doğduğunu gösteren şey, onun sonradan ne olduğudur. 1970'te revizyonist temele sahip olan, maceracıların da içinde bulunduğu İlkesiz Birlik Cephesi idi. İlkesiz Birlik Cephesi bu yüzden bir yıl içinde parçalandı. Her parça sekiz yıldır gene defalarca parçalandı ve parçalanmaya devam ediyor. Mao Zedung'a karşı çıkanlar, en sonunda gidip Brejnev'in kucağına oturuyorlar. Aydınlık ise Marksist bir temele sahip olduğu için, Türkiye devriminin her kritik döneminde devrim bayrağını yükseltmiş ve doğru çizginin temsilcisi olarak revizyonizme karşı mücadele etmiştir. Bütün bunlar 1970 yılındaki saflaşmanın «çarpık» olmadığını, fakat Marksizm ile revizyonizm arasındaki bir saflaşma olduğunu göstermektedir.

Bazıları ise, proleter devrimci hareketin niçin 1970'te kitleleri harekete geçiremediğini, niye halk cephesi ve halk ordusu kuramadığını soruyorlar. Proleter devrimci hareket, 1950'lerdeki yenilgiden sonra 1969-1970'te söz yerindeyse yeniden doğmaktaydı. Yeni doğan bir çocuğun yürümesi, konuşması, yazı yazması, hesap yapması beklenebilir mi? Bu ancak masallarda olur. Diyalektik gelişme yasası, her şeyin küçük ve zayıf olarak doğduğunu, zayıf yanlarını yenerek geliştiğini ve büyüdüğünü öğretir. Marksist çizgi, revizyonizme karşı mücadele içinde gelişir.

Doğru çizgi, hatalı çizgi ile mücadele ve mukayese içinde vardır. Mutlak doğru olan, bütünüyle doğru olan bir

çizgi yoktur, olamaz. Doğru çizgi, yanlış çizgi ile karşılaştırdığımız zaman doğrudur, yani yanlışa göre doğrudur. Proleter devrimci hareket de, 1969-1970'te revizyonizmi temsil eden sahte TKP, TİP, Mihri Belli revizyonistlerine ve onlardan ayrılmayan maceracılarla mücadele ve mukayese içinde doğru çizgiyi temsil ediyordu. Onun gelişen yanı daima devrimci yönü oldu. Revizyonistler ise gittikçe daha fazla revizyonizme battılar. Örneğin Mahir Çayan'ın ilk ayrılık sırasında yazdığı yazı, içinde doğruları en fazla taşıyan yazıydı. Son yazısı ise baştan aşağı revizyonizmi savunuyordu. Çünkü onun yönü revizyonizmdi. AYDINLIK ise, revizyonizmle arasındaki her türlü bağı kopardıktan sonra devrimci yönde ilerledi. Çünkü AYDINLIK Marksist bir temele sahipti.

Kitle Çizgisi

Yukarda 1969 yılında başlayan fikir ayrılıklarının özellikle kitle çizgisi izlemek meselesinde yoğunlaştığını belirtmiştik AYDINLIK Yazı Kurulunun 1969 Ekiminde yayınladığı «Proleter Devrimci Safları Çelikleştirelim» başlıklı bildirisi, kitleleri devrim saflarına kazanmaya yönelen, güç toplamaya hizmet eden bir eylem çizgisi savunuyor ve maceracılığa karşı çıkıyordu. Proleter devrimciler, güç toplamaya değil, aksine güçleri dağıtmaya yol açan bireysel kahramanlık gösterilerine o zamandan karşı çıktılar. Bu tutum, Türkiye devrimci hareketinin geleceği bakımından büyük bir önem taşımaktadır. Çünkü cuntacıların kışkırtıp ortaya saldığı maceracılık sekiz yıl içinde büyük kayıplara yol açmış, sürekli olarak teslimiyete dönüşmüş ve revizyonizmi beslemiştir. Bugün karşı-devrimci bir karakter kazanan maceracılık, gittikçe daha çok sayıda devrimci tarafından mahkum ediliyor. Proleter devrimcilerin, maceracılardan gelen «pasifizm» ve «sağcı» suçlamalarından korkmadan yürüttükleri mücadele, bireyci terörizmin ideolojik iflasında tayin edici olmuştur.

Proletarya Partisi

Proleter devrimciler, işçi sınıfının bir öncü müfrezeye, yani devrimci partisine sahip olmadan devrimi zafere ulaştıramayacağını savundu ve Partinin kurulmasını o zamanın merkezi görevi olarak benimsedi. Bu Parti, her şart altında mücadelesini sürdürebilmeli ve hakim sınıflardan gelen baskıları göğüsleyecek bir nitelikte olmalıydı.

Mihri Belli ve maceracılar ise Partinin gereğini inkar ettiler. Mihri Belli 1951 tutuklamasından dilinin yandığını açıkça belirtiyor ve Partiyi reddediyordu. Maceracılar ise, gerilla fokosunu proletarya partisinin yerine koyuyorlardı.

Proleter devrimcilerin ve İlkesiz Birlik Cephesinin TİP konusundaki tutumları da, proletarya partisinden ne anladıklarını ortaya koyuyordu. Proleter devrimciler, TİP'in oportünist yöneticilerinin yıkılması için mücadeleye büyük bir önem vermekle beraber, TİP'in proletarya partisi olamayacağını savunuyorlardı. İlkesiz Birlik Cephesi ise, hem TİP içinde mücadeleye boş veriyor, hem de kendileri ele geçirdikleri zaman TİP'in «işçi sınıfının öz örgütü» olacağını ileri sürüyorlardı.

Proleter devrimciler, proletarya partisinin bütün devrimcileri Marksizm temelinde birleştirmesi için mücadele ettiler. Proletarya partisinin yaratılması ve daha sonra inşasına girişirken Marksizmi temel aldığını söyleyen devrimci çevreleri ve o günkü devrimci birikimi birleştirmek için çalıştılar.

Partiyi sınıfın öncülerine ve o zamanın ileri unsurlarına dayandırmak için revizyonizme karşı bir mücadele zemini yaratmak gerekiyordu. Proleter devrimciler, bu amaçla 1970 sonbaharında Sosyalist Kurultay önerisini getirdiler. Sosyalist Kurultay çağrısı, tekkeciliğe karşı sınıfa dayanan bir parti anlayışından kaynaklanıyordu ve revizyonizme karşı bir ideolojik seferberlik anlamına geliyordu.

Bütün revizyonist ve oportünistler, bu arada proleter

devrimci saflarda henüz ortaya çıkmakta olan tasfiyeciler, Sosyalist Kurultaya karşı çıktılar. Çünkü hepsi de birlikten yana değil bölücülükten yanaydılar, sınıfı değil tekkelerini savunuyorlardı, Marksizmi değil revizyonizmi uyguluyorlardı. En çok korktukları şey ise ideolojik mücadele idi

Proletarya Önderliği

Proleter devrimciler, daha 1968 Kasımında AYDINLIK'ın ilk sayısında yayınladıkları temel yazıda, proletaryanın ideolojik, politik ve örgütsel önderliğini ve milli demokratik devrimden sonra kesintisiz bir şekilde sosyalizme geçişi savundular. Mihri Belli ise proletarya önderliğine karşı çıkıyor ve onun yerine «asker sivil aydın zümre» adını verdiği darbecileri koyuyordu. Maceracılara gelince, onlar proletaryanın önderliğini reddediyor, «ideolojik önderlik» yaftası altında, bir grup seçkin savaşçının devrime önderlik edeceğini iddia ediyorlardı. İlkesiz Birlik Cephesi, milli demokratik devrimin bir program olduğunu söylüyor ve bu programı küçük burjuvazinin de uygulayabileceğini öne sürüyordu.

Mihri Belli ve maceracılar, tıpkı TİP oportünistleri gibi, proletaryanın önderliğine karşı çıkmalarını bir sis perdesi ile gizlemek için proleter devrimcileri proletarya önderliğini reddetmekle suçluyorlardı. Bu konuda Şahin Alpay'ın bir yazısındaki hatalı bir tahlili ele alarak demagoji yaptılar. Aslında onlar, proletaryanın fiilen devrime önderlik etmesine karşıydılar ve önderliğin kitleleri harekete geçirmeden kendiliğinden olduğunu ileri sürüyorlardı. Önderlik için sınıfı örgütlemeyi ve kitleleri seferber etmeyi reddediyorlar, bir grup küçük burjuvanın proletarya adına önderlik görevini üstleneceğini savunuyorlardı.

İttifaklar Meselesi

İttifaklar konusunda doğru tutum almak için prole-

tarya önderliğini ve kitle çizgisini savunmak gerekiyordu. Proletaryanın önderliği ve kitleleri devrime kazanmak gibi meseleleri olmayanların, müttefiklere de ihtiyaçları yoktu. Proleter devrimciler, devrimin dostlarını ve düşmanlarını doğru bir şekilde belirlediler ve daima baş düşmanı azami derecede tecrit edecek bir siyaset savundular. Proleter devrimciler, kendi dışındaki sınıfları ve güçleri harekete geçirmeyen bir sınıfın önderlik yapamayacağını ortaya koydular ve proletaryanın müttefiklerine karşı uygulayacağı siyasetin, hem dostluk hem mücadele olduğunu belirttiler.

İlkesiz Birlik Cephesi ise, darbeci ve maceracı tutumuyla hem burjuvazinin kuyruğuna takılıyor, hem de küçük burjuvazinin dayakla yola getirileceğini savunuyordu. Devrimcilik adına sosyal-demokrat gençleri dövüyorlar, mitingleri basıyor, saldırıya uğrayan öğretmenleri desteklemeye gelen Ecevit'e yuh çekiyorlardı. Maceracılar, bu tutumlarını öyle bir noktaya vardırdılar ki, örneğin Sosyal Demokrasi Dernekleri Federasyonunun NATO'ya karşı çıkan afişlerinden bu derneğin ismini yırtıyorlardı. Çünkü onların anlayışına göre, NATO'ya karşı çıkma imtiyaz ve tekeli yalnız onlara aitti. Bu tutum, emperyalizme karşı en geniş ittifak siyaseti yerine, tekkecilikten kaynaklanan kısır rekabetçilikti. Maceracılar, halkın ve devrimin menfaatlerinin önüne kendi tekkelerinin menfaatini çıkarıyorlar, bu yüzden halkı bölüyor ve ittifakları reddediyorlardı. Onlara göre müttefikler ancak zorbalıkla yola getirilebilirdi. Bu görüşü «küçük burjuvazi şiddete tapar» diye ifade ettikleri teoriye dayandırıyorlardı. Maceracılar, böylece kendilerinin ilerde faşizmin şiddetine tapacaklarını da o zamandan haber vermişlerdi. «Küçük burjuvazi şiddete tapar» diyenler, aslında çoğunluğu küçük burjuva karakterde olan köylü yığınlarını ve bütün halkı zorbalıkla devrime kazanmak gibi saçma bir fikri savunuyorlardı. Bu fikir, giderek halka karşı zorbalık uygulamaya vardı.

İlkesiz Birlik Cephesi, müttefiklere karşı mücadelenin ancak eleştiri ve ikna yoluyla yürütüleceğini hiç bir za-

man kavramadı. Halk içindeki çelişmelerin ikna ile değil yumrukla çözüleceğini savundu. İttifakları reddeden bu tutum, 12 Mart faşist darbesinin başarısına yardımcı oldu.

Orduya ve Sıkıyönetime Karşı Tutum

Mihri Belli ve maceracı dostları, bütün keskin görünüşlerine rağmen, aslında aşırı sağcı bir çizgiye sahiplerdi. Bu aşırı sağcı çizgi kendisini, özellikle burjuva devlet teorilerinin savunulmasında ortaya koyuyordu. İlkesiz Birlik Cephesi ve Hikmet Kıvılcımlı, devletin ve ordunun sınıflarüstü olduğunu savundular. Proleter Devrimci AYDINLIK, ayrılıkları ele alan ilk temel yazıdan itibaren, yani 1970 Şubat ayından başlayarak burjuva devlet teorilerini topa tutmaya başladı. Mihri Belli ve maceracıların burjuva tutumu, 15-16 Haziran işçi hareketinden sonra zirveye vardı. AP hükümetinin Sıkıyönetim ilan ederek işçi sınıfını ezdiği şartlarda, İlkesiz Birlik Cephesinin yayın organları «Türk ordusu tarihi geleneğine bağlı kaldı» diye yazılar yayınlanıyor ve «İşçi ordu el ele» sloganını atıyordu.

Proleter devrimciler ise, burjuva devlet ve ordu teorilerinin eleştirisine 15-16 Haziran öncesinde hız verdiler. Çünkü hükümetin yeni baskı tedbirleri getirdiği şartlarda, burjuva reformcu ve darbeci görüşlere karşı mücadele daha da büyük önem kazanıyordu. Proleter devrimciler, bu açık ideolojik tutumları sayesinde 15-16 Haziran mücadelesinde ve daha sonra hiç bir tereddüte yer bırakmaksızın sınıf tutumu aldılar. Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ, ordunun hakim sınıfların baskı aracı olduğunu geniş emekçi yığınlara anlatıyor ve Sıkıyönetimin kalkması şiarını yükseltiyorlardı. 15-16 Haziran'dan sonra, Sıkıyönetimin baskı ve yasağına rağmen her sayı 20 bine yakın İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi Ankara'dan İstanbul'a sokuluyor ve fabrikalara ulaştırılıyordu.

Faşizme Karşı Mücadele

Türkiye'de ordunun tarihten gelen ilerici bir geleneğe sahip olduğunu savunan İlkesiz Birlik Cephesi, bu yüzden Türkiye'nin Yunanistan veya İran'a benzemediğini iddia ediyor ve faşizmin Türkiye'de tutmayacağını söylüyordu. Bu görüşler kısa zamanda tersine dönüştü ve bu sefer de «faşizmin kaçınılmaz» olduğu teorisini piyasaya sürmeye başladılar. Aslında iki görüşün özü de yükselen faşist tehdide teslimiyet idi. Başlangıçta böyle bir tehdidi ciddiye almayanlar, daha sonra bu tehdide karşı mücadelenin gereksizliğini savundular, çünkü faşizmin gelişi mukadderdi.

Proleter devrimciler, 1970 baharından itibaren faşizm tehlikesi üzerinde durmaya başladılar ve hazırlanmak gerektiğini savundular. Gene proleter devrimciler, 12 Martın yaklaştığı şartlarda, faşizmin mukadder olmadığını, bütün demokratik güçlerin birleşerek ve esas darbeyi faşist diktatörlük hazırlayanlara yönelterek faşizmi önleyebileceğini döne döne ortaya koydular. Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ, maceracılığın ve bireyci terörün halkı böldüğünü, tertip ve kışkırtmalara zemin hazırladığını ve faşist diktatörlük planlarına yardımcı olduğunu belirtiyor ve maceracılığa karşı mücadele ediyorlardı.

Proleter Devrimci AYDINLIK, 12 Mart öncesi ve sonrasında TİP ve Dev-Genç dahil çeşitli kuruluşlara faşizme karşı ortak mücadele önerisinde bulundu. Ne var ki, revizyonizm, maceracılık ve tekkecilik böyle bir önerinin hayata geçmesine engel oluyordu.

12 Mart Muhtırası üzerine mücadeleci tavır alan biricik siyasi hareket, proleter devrimci hareketti. Proleter Devrimci AYDINLIK, Muhtıradan on gün önce yayınlanan 2 Mart tarihli sayısında «En Gerici Mihrak Sunay-Tağmaç -Demirel Ortaklığı» manşetini atmış ve bu gerici mihrakın tezgahladığı faşizm tehlikesine dikkat çekmişti. Diğer yandan «reformcu» güçlerin de bir darbe hazırladığı bilinmekteydi.

Proleter Devrimci AYDINLIK'ın 34. sayısında yayın-

lanan «Komutanların Muhtırasından Sonra Durum Nedir?» başlıklı yazı, Muhtıranın radyoda okunmasından sekiz saat sonra hazırlandı. O andaki durum, yazıda belirtildiği gibi reformcu güçleri arkasına alan Gürler-Batur grubunun ağır bastığı şeklinde görülüyordu. Daha önce hükümete sadık kalacağını açıklamış olan Tağmaç, Muhtırayı ağlayarak imzalamıştı. Muhtıra esas olarak AP hükümetini hedef alıyordu. O gün hangi tarafın ağır bastığı henüz belli olmamıştı. Nitekim İnönü, daha sonra «Önemli bir 24 saat yaşadık» demişti. Sonuç olarak Sunay-Tağmaç cuntası duruma hakim oldu.

Proleter devrimciler, bunun üzerine Muhtıradan hemen birkaç gün sonra bütün büyük şehirleri «Bütün Gerici İktidarlar Yıkılmaya Mahkumdur» sloganı yazılı afişlerle donattılar. Proleter Devrimci AYDINLIK «Bir Gerici İktidarın Yerini Yenisi Alabilir, Ama Devrim Ateşi Söndürülemez» manşeti ile tutumunu açıkladı. Proleter devrimciler, Erim hükümetinin kurulması arifesinde ve hemen kurulduktan sonra yayılmak istenen reform hayallerine karşı mücadeleci bir tavır aldılar ve halkın demokratik ve anti-emperyalist taleplerini ileri sürdüler. Proleter devrimcilerin, halkın taleplerini dile getirmesi tamamen doğruydu. Geniş kitlelere iktidarın gerçek yüzünü gösterecek ve yayılmak istenen reform hayallerini yıkacak tutum buydu.

12 Mart öncesinde olduğu gibi sonrasında da, Mihri Belli, Kıvılcımlı ve maceracılar gerici bir tutumu benimsediler. Mihri Belli «ordunun Kemalist geleneğinin ağır bastığını» yazıyordu. Kıvılcımlı, «Ordu Kılıcını Attı» diyerek 12 Martı destekliyordu. Dev-Genç ise, ustalarının yolundan gidiyor, 12 Mart Muhtırasını destekleyen ortak bildirilere imza atıyordu. Bu teslimiyetçi havayı dağıtan, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ'nün mücadelesi oldu. Bir süre sonra gerçekler kendini göstermeye başlayınca, tabanın proleter devrimci saflara yaklaşması karşısında, Dev-Genç proleter devrimcilerin tahlillerini kelimesi kelimesine tekrarlamaya başladı.

Proleter Enternasyonalizmi

Proleter Devrimci AYDINLIK, 1970 başında Mihri Belli ile her türlü bağa son verip modern revizyonizme karşı açık ve kararlı bir mücadele başlatarak Mao Zedung'un proleter enternasyonalizmi bayrağını yükseğe kaldırdı. Artık sosyal-emperyalist bir karakter kazanmış olan Sovyet modern revizyonizmine karşı mücadele etmeden, uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların mücadelesini desteklemeye imkan yoktu. Proleter devrimciler, Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele açtıktan sonra sürekli olarak revizyonizmden gelen baskı ve saldırılara göğüs gerdiler. Sovyet revizyonist kliğine cepheden. açık saldırı yöneltmek, o günkü şartlarda gerçekten devrimci cesaret isteyen bir işti.

Başını İlkesiz Birlik Cephesinin çektiği Mihri Belli ve maceracı dostları ise, proleter devrimcilere daha ayrılığın ilk gününden itibaren «Pekinci» ve «Maocu» diye saldırmaya ve Brejnevlerin ağzıyla konuşmaya başladılar. Bu tutum, onları bütün dünya çapında revizyonizmin yanına, yani ezilen milletlerin ve proletaryanın karşısına sürükledi.

1970 öncesinde, özel toplantılarda Sovyet yöneticilerinin değil Mao'nun Marksizm bayrağını yüksekte tuttuğunu ve ÇKP'nin doğru bir çizgi izlediğini söyleyen Mihri Belli, bu tutumun halka ilan edilmesine karşı çıkıyordu. Çünkü komşumuz Sovyet yöneticilerini küstürmemek gerekiyordu. Revizyonizmle uzlaşan bu tutum, 1970'ten sonra adım adım Mao düşmanı bir çizgiye dönüştü. Maceracılar da Mihri Belli ile aynı yolu tuttular. Onlar, proleter enternasyonalizmini savunan devrimcilere «Pekin ağzıyla konuşuyorlar» diye saldırıyorlardı. Mihri Belli'nin şoven tutumu kendisini Kıbrıs meselesinde ve Yunan düşmanlığında da ortaya koymuştu. Bu revizyonist açıkça «Ordu Kıbrıs'a» şiarları atmış ve Kıbrıs'ın işgali için ele geçen «tarihi fırsatı» kaçırdıkları için Türkiye'nin en şoven güçlerini eleştirmişti. Yani onlarla fetihçilik yarışına çıkmıştı. Hikmet

Kıvılcımlı ise, hepsinden daha açık ve saldırgan bir tavır aldı. Bu kaşarlanmış revizyonist, bütün dünyada Marksizm-Leninizmi savunanlara «CIA Maoculari» diye saldırıyor ve Brejnev'in mevzilerinden küfürler yağdırıyordu.

Proleter devrimciler, proleter enternasyonalizmini yalnız Mihri Belli ve maceracılara karşı değil, kendi saflarında ortaya çıkmaya başlayan tasfiyecilere karşı da savundular. Tasfiyeciler, «Çin'in başkanı bizim de başkanımızdır» şiarını atıyorlar ve başka ülkelerin partilerini körü körüne izleme çizgisini savunuyorlardı. Proleter Devrimci AYDINLIK Yazı Kurulu ve hareket, bu tutumu mahkum etti, partiler arasındaki ilişkilerin Marksizm-Leninizm ve eşitlik temelinde olacağını savundu. Her ülke devriminin yolunu, ancak o ülkenin proletarya partisinin çizebileceğini ilke olarak benimsedi.

Kürt Meselesi

1960'tan sonra yükselen halk hareketi içinde ilk defa açık, tutarlı ve kararlı bir şekilde Kürtler üzerindeki milli baskılara karşı mücadele bayrağını yükselten, proleter devrimci hareket oldu. Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ, yalnız milli baskılara karşı çıkmakla kalmadılar, Kürtlerin kendi kaderlerini tayin hakkı dahil, bütün milli haklarını savundular ve milli eşitlik talebini yükselttiler. Proleter Devrimciler, Kürt meselesini devrim meselesinin bir parçası olarak ele aldılar, yani milli meseleyi emperyalizme ve feodalizme karşı mücadeleden koparmadılar. Proleter devrimciler, gerçek bölücülerin emperyalistler ve gericiler olduğunu açığa çıkararak, iki milliyetten Türkiye halkının devrimci birliğini savundular.

Revizyonistler ise bu kararlı tutumu karalamak için her türlü iftiraya başvurdular. Kürtlerin milli haklarını mı savunuyorsunuz, öyleyse siz «CIA'cısınız» dediler. Mihri Belli ve maceracılar, milli zulmün son bulması mücadelesini, «provokasyon» olarak damgalıyorlar ve böyle bir mücadele veren proleter devrimcileri «ordu ile devrimci-

lerin arasını açmakla» suçluyorlardı. Onlar darbeci bir çizgi izledikleri için Kürt meselesi gibi ordunun «hassas» olduğu konuları örtbas etmeye çalışıyorlardı. Hikmet Kıvılcımlı ise, Kürt meselesi üzerinde ne düşündüğü sorulduğu zaman, «Bu konuda konuşmak sıkmaz» diye cevap veriyordu.

Kemalizm

1969 sonundaki görüş ayrılıklarından biri de, Kemalizmin değerlendirilmesiydi. Mihri Belli ve maceracılara göre, Kemalizm «tutarlı milli kurtuluşçuluk» idi. Bunun dışında onlar, Kemalistler içinde de sağ ve sol eğilimler olduğunu kabul etmiyorlar, Kemalist iktidarın zamanla yozlaşarak toprak ağaları ile birleştiğini ve emperyalizmle uzlaştığını reddediyorlardı. İlkesiz Birlik Cephesi revizyonistlerine göre, Kemalistler küçük burjuva devrimcileri idi ve sonuna kadar da değişmemişlerdi. Bu nedenle 1950'de Demokrat Partinin iktidara gelmesi bir karşı-devrim olmaktaydı. Çünkü o zamana kadar devam eden şey Kemalist devrimdi.

Proleter devrimciler, tutarlı milli kurtuluşçu olan sınıfın proletarya olduğunu savundular. Kemalizm, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın 16. sayısındaki temel yazıda da belirtildiği üzere, milli burjuvazinin ve küçük burjuvazinin siyasi akımı idi. Kemalistler, emperyalizme karşı mücadeleye önderlik etmişlerdi, fakat onların emperyalizmle uzlaşan bir yönleri de vardı. Bu onların burjuva sınıf karakterlerinin bir sonucuydu.

TİP Oportünizmine Karşı Tutum

TÜRK SOLU - AYDINLIK grubunun bölünmesi sırasında dikkat çekici bir nokta da şuydu: Aybar-Aren-Boran oportünizmine karşı kararlı bir ideolojik mücadele yürütenler bir tarafta toplanmış, bu ideolojik mücadelede kararsızlık gösterenler ve TİP oportünizmini ideolojik değişik-

liğe uğramadan henüz terk edenler ise Mihri Belli'nin yanında toplanmıştı.

Daha bölünme gerçekleşmeden önce TİP oportünizmine karşı mücadele konusunda iki çizgi ortaya çıkmıştı. Birinci çizgi, proleter devrimcilerin çizgisiydi ve TİP'in oportünist yöneticilerine karşı aktif ideolojik mücadeleyi savunuyordu. Bu çizginin şiarı, AYDINLIK'ın 14. sayıdaki başyazısında şöyle ifade edilmişti: «Oportünizmi açığa çıkartalım ve aktif ideolojik mücadele ile yıkalım». İkinci çizgi ise darbecilerin ve maceracıların çizgisiydi. Bunlar, oportünizmin «döverek yola getirileceğini» savunuyorlar ve Aybar-Aren-Boran'ın etkisi altındaki emekçilere ve gençlere zorbalık uyguluyorlardı. Bu zorba tutum aslında diğer meselelerde olduğu gibi TİP yöneticilerininki ile aynı oportünist ideolojiden kaynaklanıyordu. Mihri Belli ve maceracılar, tıpkı TİP oportünizmi gibi burjuva ideolojisini savunuyorlardı. Yalnız TİP yöneticilerindeki ekonomizm, bunlar da baş aşağı dönmüş ve terörizm olmuştu.

TİP oportünizmine karşı mücadelede proleter devrimcilerin tutumu, kadroların ve kitlelerin bilincini yükseltme çizgisi idi. Proleter devrimciler, her imkan ve fırsattan yararlanarak ideolojik mücadele yürütüyorlar ve hem kadroların hem kitlelerin ideolojik bakımdan silahlanması için çalışıyorlardı. Mihri Belli ve maceracıların çizgisi ise darbe indirme çizgisi idi. Onların bu tutumu, tıpkı Aybar-Aren-Boranlar gibi kongrelerde saldırılar düzenlemeye ve parti merkezi basmaya kadar vardı. Bu baskınlarda daktilolara el konuyor, eşyalar alınıp götürülüyordu. Bu tutum, birçok insanın önünü kararttı ve onların Aren-Boranların gerçek yüzlerini görmelerine engel oldu.

Mihri Belli ve maceracılar, kendileri revizyonist oldukları için, TİP oportünizmine karşı birlikte mücadele edilmesine hiç bir zaman razı olmadılar. Proleter devrimciler, gerek ayrılıktan önce gerek bölünmeden sonra revizyonizme karşı ortak hareket edilmesini savundular. TİP İstanbul, Ankara ve Çankaya Kongreleri ile 29 Ekim 1970 tarihinde toplanan TİP 4. Büyük Kongresi, bu tavrın

alındığı en önemli örneklerdir. Mihri Belli ve maceracılar, TİP oportünizmine karşı birleşilmesini reddettiler. Çünkü onların baş düşmanı, TİP oportünizmi değil, Marksistlerdi. Mihri Belli'nin 1974'lerde birleşmek için Behice Boran'a yalvarmasının ideolojik kökleri daha o zamanlara dayanıyordu. Maceracıların daha sonra «uslanarak» revizyonist olmaları da aynı ideolojik kaynaktan geliyordu. Mihri Belli ve maceracıların birliğe karşı çıkan, ideolojik mücadele yerine zorbalık uygulayan ve TİP tabanına güvenmeyen tutumları, Aren-Boran oportünizminin TİP'in başından temizlenmesi gibi tarihi bir imkanın heba olması sonucunu doğurdu. Aren-Boran oportünistleri tamamen tecrit olmuşlar ve bir avuç kafadarları ile baş başa kalmışlardı. Bu tarihi şartlarda Mihri Belli ve maceracılar seksen kadar delegeyi başka yerde toplayarak TİP 4. Kongresine sokmadılar. Oysa Aren-Boran oportünizmine cephe alan ve milli demokratik devrimin savunulmasını parti tüzüğüne aykırı görmeyen Doğulu delegelerin oyu ile dokuz proleter devrimcinin oyu, İlkesiz Birlik Cephesinin yönettiği seksen delege ile birleştirildiği zaman, Aren-Boran oportünistleri kesin bir yenilgiye uğruyordu. Üstelik Aren-Boranların etkisi altındaki birçok delege ikna olarak tutum değiştirmeye hazırdı.

Kıvılcımlı Revizyonizmine Karşı Tutum

TÜRK SOLU - AYDINLIK grubu 1969 sonunda ikiye bölündüğü zaman, Hikmet Kıvılcımlı bu bölünme karşısında belli bir tarafa katılmadı. Her iki dergiye de yazı yazmaya devam etti. Fakat onun gönlünün kalabalığın bulunduğu tarafta olduğu anlaşılıyordu. Çünkü bir kere ideolojik bakımdan Mihri Belli ile aynı darbeci ve milliyetçi fikirleri savunuyordu. Ayrıca arkasına toplamak istediği kalabalığın İlkesiz Birlik Cephesinde toplandığını tespit edebiliyordu.

Proleter devrimciler, Hikmet Kıvılcımlı'nın hiç bir etkisinin olmadığı ilk zamanlarda Kıvılcımlı'yı hedef alan

bir mücadele açmadılar. O gün mesele, bir yandan TİP'in başındaki revizyonist kliği tecrit ederken, öte yandan Mihri Belli'nin başını çektiği İlkesiz Birlik Cephesine karşı mücadele etmekti. Proleter devrimcilerin, oldukça küçük bir azınlıkta oldukları ve her türden revizyonist tarafından tecrit edilmeye çalışıldıkları şartlarda, kendilerine bir de Hikmet Kıvılcımlı'yı düşman etmelerinin yararı yoktu.

Ne var ki, bu doğru tespit, Hikmet Kıvılcımlı'nın yazılarına Proleter Devrimci AYDINLIK'ta yer vermeyi gerektirmezdi. Bu hata, Vatan Partisinin Programının eleştirildiği sayıda daha da ileri gitti. Programın bütünü hatalı olduğu halde, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın incelemesi, bu programda doğru şeyler aramaya çalışıyor ve birçok hatayı 1954'teki baskı şartlarından söz ederek mazur gösteriyordu. Aslında bu inceleme, programda eleştirilmesi gereken her şeyi ortaya koyuyor, fakat programın bütününü gene de olumsuz değerlendirmiyordu.

Bu hatanın temelinde ilkeli bir tutum almamak yatıyordu. Proleter devrimciler, geçmişe karşı «kibirli olmamak» kaygısı ile, geçmişteki revizyonizmle uzlaşıyorlardı. Bu tutumda Kıvılcımlı'nın geçmişini iyi bir şekilde araştırmamak da önemli rol oynadı. Onun kitapları incelenmemişti ve geçmişte Şefik Hüsnülerin Partisinden atılmış bir revizyonist olduğu tespit edilmemişti. Diğer yandan Kıvılcımlı'nın 1967 yılında yazdığı bir yazıda Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimini övmesi proleter devrimcilerin Kıvılcımlı'nın olumsuz yönlerini görmelerini geciktirdi.

1970 sonbaharından itibaren artık Mihri Belli'nin yıkılmaya başlaması üzerine, Hikmet Kıvılcımlı beklediği günün doğduğu inancıyla Mihri Belli'nin İlkesiz Birlik Cephesinin başındaki yerini ele geçirmek için harekete geçti. Kendisine «en eski sosyalist» payesini yakıştıran bu revizyonist, şeyhlik postuna oturmak için ilk iş olarak Proleter Devrimci AYDINLIK'a ve Mao Zedung Düşüncesine saldırmaya başladı. Ağzından salyalar saçarak en adi

küfürlerle proleter devrimcilere ve bana saldıran Kıvılcımlı artık gerçek yüzünü açıkça göstermekteydi.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Kıvılcımlı'nın tarih tezleri ile birçoklarını aldatmaya başlaması ve Mihri Belli'den umudu kesen bazılarını arkasında toplamaya başlaması üzerine, Hikmet Kıvılcımlı'yı bir mesele olarak ele aldı. Hikmet Kıvılcımlı'nın burjuva devlet ve ordu teorilerini eleştiren yazılarının yayınlanması ile birlikte Kıvılcımlı yönündeki gelişme de bıçakla kesilir gibi durdu. Kıvılcımlı'nın revizyonist tarih tezlerinin eleştirisi, son derece etkili oldu ve bu revizyonisti bir vuruşta yerle bir etti. Bu olay, Kıvılcımlı'nın proleter devrimcilere duyduğu kini daha da artırdı.

Mihri Belli ve maceracılar, Marksizme en ağır saldırıları yönelttiği zaman bile Hikmet Kıvılcımlı'yı alkışladılar, Kıvılcımlı ile Proleter Devrimci AYDINLIK'a karşı oportünist bir ittifak oluşturdular. Çünkü gerek Mihri Belli'nin darbeci milliyetçiliği gerekse maceracıların izlediği bireyci terörist çizgi, Kıvılcımlı'nın revizyonist tezleri ile birleşiyordu. Kıvılcımlı, ordudan gelecek bir darbeye zemin hazırlayacağı düşüncesi ile gençleri maceralara kışkırtıyor ve maceracıların sırtını sıvazlamaya büyük bir önem veriyordu. Mahir Çayanlardan Deniz Gezmişlere kadar bütün maceracıların dilinde ise, Hikmet Kıvılcımlı saygıdeğer bir usta idi.

PROLETER DEVRİMCİLERİN HATALARI

1970-1971 yıllarında yayınlanan Proleter Devrimci AYDINLIK, TÜRK SOLU ve İŞÇİ-KÖYLÜ'leri incelediğimiz zaman hareketin ideolojik ve siyasi gelişmesini iki döneme ayırabiliriz.

Birinci dönem, 1970 başından 1970 sonbaharına kadar geçen dönemdir.

İkinci dönem ise, 1970 sonbaharından 1971 baharında sıkıyönetimin ilan edilmesine kadar geçen dönemdir.

Birinci dönem, proleter devrimci hareketin Mihri Bel-

li revizyonizmi ile arasındaki her türlü bağa son vererek, modern revizyonizme ve maceracılığa karşı açık ve kararlı bir mücadele yürüttüğü bir dönemdi. Bu dönemde proleter devrimci hareket sürekli olarak hatalarından arındı, Mihri Belli'nin darbeci-milliyetçi fikirlerine karşı mücadele içinde, bu tür görüşleri saflarından temizledi ve maceracılığa karşı berrak bir tutum aldı. Bütün bunların sonucu olarak bu dönemde proleter devrimci hareketin yönelişi ve gelişme çizgisi düzgündü.

İkinci dönem, proleter devrimci hareketin birinci dönemde maceracılığa karşı mücadele içinde edindiği bazı önemli ideolojik kazançların tasfiyeci çizgi tarafından tekrar tartışma konusu haline getirildiği ve kısmen tahrip edildiği dönemdir. Bu dönemde tasfiyeci çizginin saflarımıza soktuğu dogmatizm ve öznelcilik, «sol» siyasetlere ve aceleciliğe yol açmış, böylece 12 Mart dönemindeki yenilgiyi hazırlamıştı. Bu nedenle proleter devrimci hareket, bu dönemde düzgün yönelişinden belli oranda ayrılmış ve ancak 1971-1972 dönemindeki hatalarını düzelttikten sonra tekrar eski düzgün gelişme çizgisine oturabilmiştir.

Proleter devrimci hareketin 1970-1971 baharı arasında çıkan yayın organlarını incelediğimiz zaman iki çizginin birbiri ile mücadele ettiğini görürüz.

Birinci çizgi, gerçeği olgularda arayan, somut tahlile sımsıkı sarılan, Marks, Lenin ve Mao Zedung'un devrimci teorilerini Türkiye'nin somut pratiğine uygulamaya çalışan devrimci çizgidir. İkinci çizgi, soyut teori özetlemeleri yapan, kavram ve tariflerle oynayan, devrimci teoriyi Türkiye gerçeğinden koparan, yurdumuz gerçeğine hiç bir ilgi duymayan, Mao Zedung'un fikirlerini Lenin'den koparan dogmatik çizgidir. Birinci çizgi Marksizmi, ikincisi ise revizyonizmi savunmuştur.

1970 yazından itibaren proleter devrimci safları etkileyen Lin Biao ve Çaru Mazumdar'ın görüşleri, o dönemde hızlı bir şekilde esen maceracı rüzgarla da birleşerek hareketimiz saflarında ikinci çizgiyi, yani dogmatizmden kaynaklanan revizyonizmi güçlendirmiştir. Bu dogmatizm,

proleter devrimci hareketin 1971-1972 dönemindeki hatalarının ideolojik kaynağını oluşturmuştur.

Dogmatizm ve kopyacılık özellikle bir noktada son derece zararlı olmuştur. Bu nokta, devrim için sabırlı bir hazırlık ve güç toplama döneminin gerekliliği düşüncesinin bulanması ve bir tartışma konusu haline gelmesidir. Proleter devrimciler, maceracılıkla aralarına kesin bir çizgi çektikleri 1970 yılında bu konuda berrak bir tutum alarak sabırlı bir hazırlık ve güç toplamanın önemini defalarca vurgulamışlardı. Ne var ki, 1970 yazında saflarımızda boy atmaya başlayan tasfiyecilik, Lenin çağının arkada kaldığını ileri sürerek bu sağlam tutuma darbe indirmeye başladı. Mao Zedung'un bayrağını sallayarak Mao Zedung'u hedef alan bu çizgi, saflarımızda emekçilere güvenmeyen sağcılar ile TİP oportünizminin sekter fikirlerinden arınamamış ve maceracı cereyana göğüs geremeyen unsurları birleştirdi. Tasfiyecilik, proleter devrimci saflarda ayağı hiç bir zaman yere basmayan dogmatik aydınlar tarafından doğru devrimci çizgiye karşı geliştirildi.

Dogmatizmin güçlenmesi, öznelciliğe yol açtı. İŞÇİ-KÖYLÜ'de yayınlanan «köylüler kınından sıyrılmış kılınç gibi mücadeleye hazır» gibi tahliller ve «köylülerin reform politikasına sırt çevirerek devrimci mücadele yolunu tuttuğu» şeklindeki değerlendirmeler, işte bu öznelciliğin en göze çarpan örnekleridir. Bu öznelci tutum, halkın ve devrimin güçlerini olduğundan büyük görmeye ve hakim sınıfların güçlerini de olduğundan zayıf görmeye götürüyordu. Bu tutum da, «sol» siyasetlere ve acel[illegible]çıyordu. Bu nedenle Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ'nün hatası, maceracıların iddia ettikleri gibi sağcılık ve pasifizm değil, fakat «sol» hatalardı. O zaman en önemli mesele, maceracı rüzgara göğüs germek, dogmatizmin ve öznelciliğin etkilerini yenmek, yani tasfiyeciliğe karşı kararlı bir ideolojik mücadele yürütmekti.

DOĞU PERİNÇEK

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK'A DOĞRU
— 1969 YILI SONLARI —

Doğu Perinçek

HO Şİ MİNH ÖLDÜ YAŞASIN DÜNYA HALKLARININ DEVRİMCİ DAYANIŞMASI!*

7 Eylül 1969

Arkadaşlar,

Büyük devrimciler ölümleriyle dahi, devrim düşmanlarına karşı mücadeleyi sürdürüyorlar. Ölüm bir tabiat kanunu, ama büyük devrimciler öldükten sonra da savaşıyor. Anıları, devrimci saflarda, bütün devrimcilerin düşüncesine keskinlik, yüreklerine kuvvet veriyor.

Türkiye'de Ho Şi Minh'i anıyoruz. Bu anma, herhangi bir tören değil. Ho Şi Minh'in anılması milli kurtuluş mücadelemizin bir parçası. Bu anma töreni, yıllardan beri Türkiye proletaryasının devrimci hareketine ve demokratik güçlere karşı sürdürülen baskı rejimine karşı bir mücadeledir. Türkiye'de, bütün hayatını proletaryanın devrimci hareketine, proletaryanın örgütlenmesine ve milli kurtuluş mücadelesine vermiş Ho Şi Minh'i anıyoruz.

Aramızda sınırlar ve **sıradağlar olsa da**, yiğit ve fedakar Vietnam halkının milli kurtuluş savaşına ve bu savaşın büyük önderi Ho Şi Minh'in anısına bin selam!

Aramızda sınırlar ve **sıradağlar olsa da**, biliyoruz ki, Vietnam halkının Yankee emperyalizmine vurduğu her darbe, bizim milli kurtuluşumuz için de vurulmuş demektir.

Aramızda sınırlar ve sıradağlar olsa da, biliyoruz **ki, ölümü hoş geldin, sefa geldin** diye karşılayan yiğit Vietnam savaşçıları halkımızın kurtuluşu için de öldüler.

Aramızda sınırlar ve sıradağlar olsa da, dünya halklarının kurtuluş mücadelesinde en ön saflarda dövüşen Vietnam halkının büyük önderi Ho Şi Minh, bütün milli kurtuluş savaşlarının da önderidir.

Ho Şi Minh, çelik iradesi, örnek devrimci kişiliği, düşünceleri ve dünya proletaryasının devrimci mücadelesine kazandırdığı tecrübelerle, her zaman devrimci saflarda en öndedir. Her zaman mücadelemize ışık tutacaktır.

Ho Şi Minh'i devrimciler gibi anmak, onun düşüncelerini devrimci mücadelesinin bütün dünya proletaryasının hareketine kazandırdığı bilgi ve tecrübeyi öğrenmektir. Ho Şi Minh'in engin denemelerini iyi kavrayarak ve mücadelemizde en doğru şekilde uygulayarak, onu devrimciliğe yakışır bir şekilde anabiliriz. Ho Şi Minh'in devrimci anısına en büyük saygı, onun düşüncelerinin sınıf mücadelesinde bize ışık tutan yönlerini bulup çıkarmaktır. Ho Şi Minh'in devrimci anısını bizler doğru devrimci yolda yılmadan ilerleyerek yadederiz. Proletarya sosyalizminin gösterdiği yolda...

Ho'nun devrimci anısı, bize en güç, en çetin şartlar altında dahi, ilkelerden şaşmamayı öğreten, yolumuzu aydınlatan bir rehberdir. Bize milli demokratik devrim zaferinin ve onu izleyecek olan sosyalizmin bir gün mutlaka gerçek olacağı inancını hiç durmadan aşılayan, irade ve azmimizi çelikleştiren bir rehber.

Ho'nun anısı, devrimci ahlak, devrimci karakter ve devrimci azim ve çalışkanlığın sembolü olarak devrimci saflarda, yalçın bir kaya gibi dimdik durmaktadır ve duracaktır.

Ho'nun anısı ve devrimci düşünceleri, parlamentarizmi tek mücadele yolu olarak gösteren, halkı milli demokratik devrim saflarında örgütleme mücadelesine karşı çıkanlar için öldürücü bir ateştir.

Bu ateşi dağdan düze, şehirden köye yayalım arkadaşlar!

Ho'nun anısı, Türkiye proletaryasının eylem içinde bilinçlendirilmesi ve öz örgütüne kavuşması mücadelesine ışık tutan hiç sönmeyecek bir meşaledir.

Bu meşaleyi hiç elimizden bırakmayalım arkadaşlar!

Ho'nun anısı ve devrimci düşünceleri, emperyalizme boyun eğen ve devrimci mücadeleyi eylemsizleştirmeye uğraşan pasifizme karşı devrimcilerin bayrağıdır.

Bu bayrağı bütün gücümüzle yükseltelim arkadaşlar!

Ho'nun anısı ve devrimci mücadeleye kazandırdığı tecrübeler, halk savaşı ilkesi yerine, kökü aşırı bireycilikte olan anarşizme ve terörcülüğe karşı savaşacaktır.

İlkönce kendi kişiliğimizde devrim yaparak, bu savaşa omuz verelim arkadaşlar!

Ho'nun anısı, devrimci teoriyi küçümseyen, deneyci tutumlara karşı, el yordamıyla devrimci mücadele vermek sevdasına kapılanlara karşı proleter sosyalizminin güneşidir.

Bu güneş batmayacaktır arkadaşlar!

Ho'nun anısı ve düşünceleri, proletaryaya güvenmeyen, onun örgütlü gücüne inanmayan maceracılara karşı, proletaryanın kükreyen sesidir.

Bu sesi her yere ulaştıralım arkadaşlar!

Ho'nun hayat destanı, devrimci saflarda kardeşlik ve feragat yerine, bireyciliği, dedikodu ve fısıltıyı hakim kılmak isteyenlere karşı, kahredici bir zehirdir.

Bu zehiri benliğimize akıtalım, bireyciliği yok edelim, devrimci kardeşlik ve feragatı yaşatalım arkadaşlar!

İşte Ho Şi Minh'in adı bütün bu sebeplerle, bütün dünya ülkeleri proletaryasının, milli kurtuluş savaşı veren halkların ağzında devrimci bir kükreyiş olmuştur.

Amerika'da, Avrupa'da, Afrika ve Asya'da devrimciler bunun için Ho Şi Minh avazeleriyle emperyalizme korku salıyorlar.

Ho Şi Minh, bir kurtuluş savaşçısıydı demek eksik olur!

Arkadaşlar, biz Ho Şi Minh'in bir proleter devrimcisi olduğunu, Vietnam halkına öncülük eden Vietnam proletaryasının önderi olduğunu, bütün hayatını proletaryanın devrimci örgütü ve onun zaferine vakfettiğini hiç bir zaman unutmayalım. Onun şu satırları hepimizin düşüncesine ve yüreğine mıhlanmalıdır.

«Savaşta kayıp da verilir, fedakarlık da yapılır. Halkımız savaşı sürdürmeye on yıl, yirmi yıl ya da daha fazla süre, zafere kadar her türlü fedakarlığa katlanmaya azimlidir. Çünkü bağımsızlık ve özgürlükten değerli ne var ki? Güçlükler ve geçici kayıplar önünde sinmemeye kararlıyız. Amerikan saldırısına boyun eğmemeye kararlıyız. Anayurdumuzun özgürlük ve bağımsızlığını savunmaya kararlıyız.»
(Ho Şi Minh, Milli Kurtuluş Savaşımız, s. 168)

Aralarında sınırlar ve sıradağlar olsa da, Vietnam ve Türkiye halkları emperyalizme karşı omuz omuza savaşıyor. En amansız savaş şartlarında, bombardıman altında dahi pirinç üretimini artıran, ağır sanayisini kuran Vietnam halkının ve onun büyük önderi Ho Şi Minh'in yiğitliğini çelik iradesi ve çalışkanlığını daima örnek alacağız.

Milli bağımsızlık zaferi, Vietnam'da olduğu gibi, bir gün mutlaka yurdumuzu da bir güneş gibi aydınlatacaktır.

Ho Şi Minh öldü.

Emperyalizme karşı savaşın en ön safında dövüşen yiğit Vietnam halkı ve bağımsız, birleşmiş, demokratik Vietnam!

Sen çok yaşa!

Ho Şi Minh öldü.

Dünyada emperyalizme karşı ilk milli kurtuluş savaşı vermiş kahraman Türkiye halkı!

Sen çok yaşa!

Ho Şi Minh öldü.

Dünya halklarının devrimci dayanışması ve kardeşliği!

Sen çok yaşa!

Çok yaşa!

Bütün dünya ülkeleri proletaryasının devrimci mücadelesi!

AYDINLIK, Sayı 12
s. 419-421

*Bu yazı, arkadaşımız Doğu Perinçek'in Ho Şi Minh'in ölümü üzerine 7 Eylül 1970 günü Siyasal Bilgiler Fakültesinde düzenlenen Anma Töreninde yaptığı konuşmanın metnidir. Doğu Perinçek, konuşmasında o sırada gelişen maceracı eğilimleri de eleştirdi. Bu eleştiri, Türkiye'de proleter devrimcilerin maceracılığa karşı açık bir toplantıda yönelttikleri ilk ideolojik saldırıydı.

PROLETER DEVRİMCİ SAFLARI ÇELİKLEŞTİRELİM!*

1 Ekim 1969

> *... Yığınları politikamızın doğruluğuna inandırmak için canla başla çalışılması gereken uzun ya da kısa bir süre vardır. Bu süre atlanamaz. Bu sürenin atlanabileceğini sanmak aptallıktır. Ancak yığınlar arasında yürütülecek sabırlı politik açıklama anlatma çalışmasıyla aşılabilir ve giderilebilir.*[1]

Proleter devrimci hareket, yürüttüğü ideolojik mücadeleyle ve devrimci teorinin emrettiği milli demokratik devrim yönündeki eylemlerle Aybar ve Aren oportünizmini geniş ölçüde etkisiz bırakmıştır. Emperyalizme ve onun devrimci hareket içindeki kolu oportünizme karşı verilen mücadeleden sonra büyük şehirlerdeki ve taşradaki sosyalist kadrolar, proleter devrimci saflarda hızla toplanmaktadır. Aybar ve Aren oportünizmi, emperyalizme boyun eğip, gerici parlamentarizmle kaynaşarak proletaryaya devrimci bilinç verilmesi ve örgütlenmesi mücadelesini baltalamaya çalıştığı gibi, ilerici oyları toplamak konusunda kendisine rakip gördüğü küçük burjuva örgütlerini baş düşman ilan etmişti. Temelinde pasifizm ve parlamentarizm olan, lafta keskin devrimcilik ve pratikte devrimci ideolo-

---

[1] Stalin, **Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine**, Çev. M. Ardos, Sol Yayınları, Ankara, 1969, s. 53.

ji ve mücadeleye düşmanlık olarak beliren bu politika, devrimci teorinin öngörüdüğü milli ittifakı reddeden gençlik içindeki sekter unsurlara da uzun süre kumanda etmiştir. Proletaryanın düşmanlarını ve müttefiklerini doğru tahlil edememek noktasında birleşen sağ oportünizm ve sekter eğilimler, pratikte birincinin pasif, ikincinin aktif tutumları dolayısıyla birbirinden kopmuştur. Proleter devrimcilerin milli demokratik devrim yolundaki aktif mücadelesi, Aybar ve Aren oportünizminin ideolojik etkinliği altındaki aktif genç kadroları «milli demokratik devrim» tezi etrafında toplamıştır. İdeolojik mücadele yanında gençliğin pasifizme karşı olumlu tepkisinin etkili olduğu ve başlangıç tarihi, 12 Kasım 1966 Emperyalizme Karşı Bağımsızlık Mitingi; 1968 başında AISEC Kongresindeki protesto ve 29 Nisan 1968 Mitingi olarak tespit edilebilecek devrimci yöndeki bu gelişme, içinde sapma eğilimlerini de taşımıştır.

Sosyalizmi benimseyen gençlik, proleter devrimci saflarda hızla toplanmış, buna karşılık ideolojik eğitim ve işçi köylü yığınlarıyla devrimci bağlar kurulması yönündeki çalışmalar aynı hızla gelişememiştir. Bunun dışında öğrenci gençliğe uzun yıllar yön veren küçük burjuva devrimciliği, proleter devrimci politika olan kitle çizgisinden sapma eğilimlerini besleyen etkenlerden biri olmuştur. Bu eğilimler hiç bir zaman sistemleşmemiş, bir ideoloji geliştirmemiş, daha çok küçük burjuva davranışının yenilememesinden ileri gelmiştir.

Kitle çizgisinde yürütülen eylem, kitlelere sınıf düşmanlarını tanıtan, devrimci politik hedefler gösteren ve milli sınıfları devrim saflarına kazanmaya yönelen eylemdir. Bugün Türkiye'de proleter devrimci eylemin taktik hedefi, emperyalizm ve işbirlikçilerinin gücünü kırmak ve milli demokratik cephe saflarını güçlendirmektir. Bir eylemin biçimi ne olursa olsun, onun kitlelerle bağını gösteren esas budur. Milli demokratik hareketimiz kuvvet toplama ve örgütlenme dönemindedir. Bir eylem, bir tek kişi tara-

fından yapılsa dahi bu amaca hizmet ettiği takdirde kitle çizgisindedir.

Milli demokratik devrim hedefini slogan olarak benimseyen, ancak onun özünü, devrimci politikasını ve taktiklerini kavramayan her eylem, proleter devrimci çizgiden sapma eğilimleri taşımaktadır. Milli demokratik devrim sloganını bayrak edinerek, milli cephe politikasına aykırı tutumun izlerini taşıyan eylemler yapılabilmektedir. Aynı eylemlerin kitleden kopuk ve kitleleri devrimci saflara kazanma hedefine yönelmeyen yanları, küçük burjuva devrimciliğinin damgasını da taşımaktadır. Bu çeşit davranışları zaman zaman hepimizin paylaştığı olmuştur. Önemli olan, günlük eylem hatalarını sistemli sapmadan ayırmak ve bu günlük hataları, zamanında, yerinde ve açıkça eleştirerek sapma halinde sistemleşmesine imkan vermemektir.

Ancak doğru taktikler uygulayarak milli demokratik devrim yolunda ilerleyebiliriz. Stratejiye hayat veren, onu pratiğe uygulayan taktiklerdir. Bu sebeple ideoloji, strateji ve taktik arasında bir bütünlük vardır. Proletarya ideolojisinin belli bir aşamada bir tek stratejisi olduğu gibi, belli bir stratejinin somut bir durumda bir tek doğru taktiği olabilir.[2] Farklı durumlarda farklı taktikler uygulanır. Yanlış taktikler kullanmak, stratejiyi kavramamaktan, ya da somut durumları doğru tahlil edememekten ileri gelir.

Bugün Türkiye'de proleter devrimci hareket, milli demokratik devrimin öncü kuvveti olan proletaryayı bilinçlendirme ve örgütlenme mücadelesi verirken, bir yandan da milli cephenin sağlam temellere oturması için savaşıyor. Hedefimiz, proleter devrimci safları güçlendirmek, proleter devrimci örgütlenmemizi gerçekleştirmek ve sağlamlaştırmak ve milli cepheyi kuvvetlendirmektir. Milli

---

[2] Strateji ve taktik konusunda bkz. H. Kıvılcımlı, «Klasik Anlamıyla Strateji ve Taktik Nedir?», AYDINLIK, Sayı 11, s. 369 vd.

cephenin ve proleter devrimci safların güçlenmesi ile milli cephe içinde proletaryanın öncülüğünün sağlanması arasındaki diyalektik bağı ve birliği kavrayamazsak, milli demokratik devrim yolundan sapabiliriz. Bu sapma, proletaryayı bilinçlendirme ve örgütleme mücadelemizi ihmal etme şeklinde bir sağ sapma olduğu gibi, milli cephe politikasını terk ederek ittifakları yıkan eylemlere girişme şeklinde görünüşte «sol», ama özünde sağ bir sapma olabilir. Ya da proleter devrimci hareketin bu her iki temel görevi ile bağdaşmayan, kitleden kopuk terörist ve anarşist eylemler olabilir ki, artık burda bir sapma değil, doğrudan doğruya bireyci küçük burjuva devrimciliği söz konusudur.

Türkiye'deki «sol» sapma eğilimin özünde, meşhur sosyal-demokrat Bernstein'ın «Hareket her şeydir, hedef hiç bir şey» görüşü yatmaktadır. Hedefi unutarak, hareketi her şey olarak gören bu ideoloji, kimi zaman yığınlarla bağ kurmak ve proletaryayı örgütlemek görevimizi unutturmakta, kimi zaman da düşmanı yanlış seçerek, milli güçlere karşı yanlış tutumlara girmektedir. Bu ideoloji, Aybar ve Aren oportünizminin, milli cepheyi bölme politikasının allanıp pullanıp devrimci kılığa sokularak, devrimci saflara sokulmasından başka bir şey değildir.

AYDINLIK dergisi, TÜRK SOLU'nun başlattığı yolda gerici parlamentarizme, pasifizme karşı amansız bir mücadele verirken, demokratik özgürlüklerin sınırlı oluşundan ve proletaryanın devrimci örgütünün bulunmamasından ötürü tespiti ve uygulanması bir kat daha güçleşen proleter devrimci çizgiyi, kitle çizgisini vargücüyle savunmuştur. Bunun yanında Aybar ve Aren oportünizminin çöküş süreci içinde beliren «sol» sapma eğilimlerine ve bireyci küçük burjuva devrimciliğine karşı devrimci bilincin canlı tutulmasına özen göstermiştir.

Dergimiz ilk sayısında toplu olarak görüşlerini açıklamış, milli demokratik devrim mücadelemizde devrimci politikamızı belirtmiştir:

«Milli demokratik devrim mücadelesinin geniş yığınlara mal edilmesinin yolu budur. Grevlerle, toprak müca-

delesiyle, Amerikan üslerini çepçevre kuşatıp, protesto gösterileri yaparak, çeşitli meslek gruplarının ve öğrencilerin reform taleplerini yaygınlaştırıp, milli devrimci niteliğe ulaştırarak, Amerikan filolarının karasularımızı kirletmelerini, Amerikan bahriyelilerinin topraklarımızı çiğnemelerini mitinglerle, yığın hareketleriyle telin ederek, emperyalizmin toplumumuzun bağrında açtığı işsizlik ve pahalılık yarasını gösterilerle, toplantılarla yığınlara anlatarak, işçilerimizin demokratik haklar ve sosyal adalet için giriştiği mücadeleleri sonuna kadar destekleyerek ve bu mücadeleleri demokratik devrim çizgisine getirerek, yabancı mallarına, yabancı şirketlere, yabancı sermayeli veya onunla işbirliği eden bankalara, milli kaynaklarımızın yabancılara peşkeş çekilmesine karşı milli hareketler düzenleyerek, bizi milletçe yok olmanın eşiğine götüren, emperyalizmin silahlı örgütü ve Amerikan tekellerinin yurdumuzdaki bekçisi NATO'ya karşı yürüyüşler, mitingler düzenleyerek, emperyalizmin unutturduğu yerli malı kullanma ilkesini canlandırıp yabancı malları boykot ederek, emperyalizmin kültürel istilasıyla halkımızı oyalamaya ve afyonlamaya yönelen ideolojik araçlarıyla mücadele ederek yürütülmesi gereken anti-emperyalist hareket, yığınları uyandıracak onlara gerçek menfaatini öğretecektir.»[3]

AYDINLIK, daima proleter devrimcilerinin politikası olan kitle çizgisini savunmuştur ve bu politikanın emrettiği her eyleme, anti-emperyalist gençlik hareketlerine, işçilerin demokratik ve iktisadi haklar için mücadelesine, demokratik köylü hareketlerine, TİP içinde devrimci mücadeleye katılmış ve kitle çizgisinin emrettiği bir görev olan İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini yayınlama düşüncesini daha ilk sayıda açıkladığı gibi, bu devrimci görevin yerine getirilmesi için mücadele etmiştir. «...AYDINLIK, yarım yüzyılı aşan bilinçli sınıf mücadeleleri geleneğimizin bir ürünüdür. Türkiye'nin devrimci tecrübe ve bilgi birikiminin mi-

---

[3] «Dünya, Türkiye ve Devrimci Mücadele», AYDINLIK, Sayı 1, s. 29.

rasçısıdır. Bu yüzdendir ki AYDINLIK, ileri dönük her hareketin yanında yer alır ve onu destekler. Dergimizin düşüncesine derinlik ve sağlamlık veren, devrimci mücadeledir. AYDINLIK'ı bu mücadeleye rapteden ve onu bu mücadelenin ayrılmaz parçası yapan bağlardır. Devrimci mücadeleyi omuzlayan herkes, AYDINLIK'ın gelişmesine, AYDINLIK'ta ifadesini bulan devrimci teorinin olgunlaşmasına katkıda bulunuyor demektir.»[4]

AYDINLIK, 4. sayısında emekçi yığınlarıyla bağları güçlendirmenin ve proletarya ile özdeş olmanın zorunluluğu üzerinde ısrarla durmuştur:

«Lenin 'İnsan, ancak işçi ve köylülerle ortak çalışma sayesinde gerçek sosyalist olur' demektedir. (...) Ya gerçek sosyalist olmak için kitlelerle ilişki kuracağız; ya da o andan itibaren yerimizde sayacağız. (...) Bugün Türkiye'de devrimci hareketin karşılaştığı temel mesele budur.»[5]

Bu yazının yayınlandığı dönem, genç sosyalist kadrolarla köylülerin omuz omuza mücadeleler verdiği ve 6. Filoya karşı, Kommer'in büyükelçi tayin edilmesine karşı gençliğin anti-emperyalist mücadelesinin güçlendiği bir dönem olmuştur.[6]

AYDINLIK, Nisan 1969'daki öğrenci hareketlerini desteklemiş ve gerici parlamenter güçlerin gençliğe karşı tutumunu şiddetle eleştirmiştir. Dergimiz, öğrencilerin, işçi ve köylü yığınlarının, bütün milli sınıfların özlemlerini dile getiren ve yığınları devrimci saflara kazanma hedefine yönelen gençlik hareketine vargücüyle katılırken, bir yandan da anarşist ve terörist eğilimlere karşı devrimcileri uyarmıştır. AYDINLIK'ta bu konuya da değinen yazılar yayınlanmıştır:

«... gençler, güçbirliği bozgunculuğuna karşı olduğu

---

[4] AYDINLIK, Sayı 7, s. 3.

[5] AYDINLIK, Sayı 4, s. 264.

[6] Bkz. TÜRK SOLU, Sayı 66 ve «Demokratik Köylü Hareketleri», AYDINLIK, Sayı 5, s. 341 vd.

gibi, gençliğin eylemine anarşizmi ve terörcülüğü sokmak isteyenlerle de mücadele ediyorlar.»[7]

Aynı şekilde 13 Mayıs 1969'da TÜRK SOLU'nda yayınlanan bir yazıda oportünizmin çeşitli kılıklara girebileceği belirtildikten sonra, oportünizmin milli demokratik devrim stratejisini benimser gözükerek, pratikte bozgunculuk yapabildiği ve devrimci eylemi baltaladığı açıklanmakta, pasifizme ve terörizme karşı iki yönlü bir mücadelenin gereği üzerinde durulmaktadır.[8]

Gençlik içindeki proleter devrimci çizgiden sapma eğilimlerinin daha belirli olması üzerine AYDINLIK, 8. sayısında küçük burjuva bireyciliği, popülizm, terörizm, pasifizm kavramlarını açıklamıştır.[9]

Dergimizin 9. sayısında İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin çıkışıyla ilgili olarak kitle çizgisinin önemi üzerinde bir kere daha durulmuştur.[10] İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi, işçi, köylü ve gençlik hareketlerinde izlenen proleter devrimci çizginin son uygulaması olmuş ve bütün bu hareketleri bir merkezde toplayan, hareket yaratan ve kitlelere bu hareketin propagandasını götüren bir gazete olarak milli demokratik devrim saflarındaki yerini almıştır.

Daha ilk sayısından itibaren oportünizme karşı proleter devrimcilerin milli demokratik devrim tezini savunan ve milli demokratik devrimi proletarya öncülüğünde bütün milli sınıfların gerçekleştirdiğini belirten TÜRK SOLU ise 26 Ağustos 1969 tarihli sayının başyazısında proleter devrimcilerin kitle çizgisini açık bir dille belirtmiştir:

«Halktan kopuk kalan bir devrimci grubun halka rağmen halk için bir politika izlemesi olanağı yoktur. Halk

---

7 Doğu Perinçek, «Gerici Parlamentarizme Karşı Gençlik ve Milli Demokratik Güçbirliği», AYDINLIK, Sayı 7, s. 21.

8 Bkz. Gün Zileli, «Kılık Değiştiren Oportünizm», TÜRK SOLU, Sayı 78, s. 12.

9 AYDINLIK, Sayı 8, s. 91.

10 «Yaşasın İŞÇİ-KÖYLÜ Gazetesi», AYDINLIK, Sayı 9, s. 161.

için politikanın emrettiği yolda yürümek, ancak bilinçli ve örgütlü halk yığınlarının en aktif desteğiyle ve o halkçı politikayı bu yığınların kendilerinin gerçekleştirmeleriyle mümkündür. Köy emekçisi toprak reformunun gereğini en derinden duymadan ve bu reformun gerçekleştirilmesi uğruna mücadeleye yığınlar halinde katılmadan, hiç bir iktidar, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, gerçekten köklü bir toprak reformu yapamaz.

«Amerikan vesayeti durumuna son verilmesi ve Türkiye'nin tam bağımsızlığının gerçekleştirilmesi işi de Türkiye toplumunun bütün ulusal güçlerinin işidir. Tam bağımsızlık ancak bir ulusal şahlanış sonucu elde edilebilecek, ulaşılması çetin bir ulusal amaçtır...

«Hiç bir iktidar, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, bütün millici sınıf ve zümreleri bilinçli ve örgütlü olarak harekete geçirmeden Türkiye'nin tam bağımsızlığını gerçekleştirme görevini yerine getiremez. Onun için, devrimci bir iktidar, eğer gerçekten devrimci ise, eğer gerçekten milli demokratik devrimin görevlerini yerine getirmek azminde ise, mutlaka emekçi halk yığınları içinde kök salmış bir iktidar olmak zorundadır. Halk için politikayı ancak halk iktidarları uygularlar. Halktan kopuk devrimci iktidar olmaz.»[11]

Ve en son olarak da Şahin Alpay'ın TÜRK SOLU'nda çıkan yazısı, proleter devrimci çizgiyi açıklayarak görüşlere berraklık getirmiştir.[12]

AYDINLIK, bugün de gençlik eylemi içinde gözüken sapma eğilimlerini açıklıkla ortaya koymayı, devrimci saflarda doğru ilkeler etrafında birliği sağlamanın ilk şartı olarak görmektedir.

Devrimci saflarda birlik, bütün sapmalara, taktik hatalara ve işbirlikçi güçlerin devrimci safları bölme çabala-

---

[11] «Halka Rağmen Halk İçin mi? Halkın Oyu İle Halka Karşı mı?», TÜRK SOLU, Sayı 93, s. 3.

[12] Bkz. Şahin Alpay, «Proleter Devrimci Çizgi Kitle Çizgisidir», TÜRK SOLU, Sayı 96, s. 6.

rına karşı gerçekleri açıklayarak, ideolojik mücadeleyle, sapma eğilimlerinin sebeplerini doğru tespit ederek, devrimci eğitimi hızlandırarak, her görüşe ifade imkanı sağlayıp, kardeşçe tartışma ve eleştiri ortamını yerleştirerek ve devrimci uyanıklığı canlı tutarak yapılır. Ve bütün bunlardan önemlisi, doğru devrimci çizgide eylemler yürüterek ve bu eylem etrafında devrimci birliği gerçekleştirerek sapma eğilimlerine karşı mücadele edebiliriz.

«Aramızdaki görüş ayrılıkları ortaya çıkmasın, sapmaları ortaya koymayalım» şeklindeki görüşlerin doğru olduğu söylenemez. Görüş ayrılıklarını külleyerek örtbas etme çabaları, sonuç itibarıyla devrimci saflarda gerçek bölünmelere ve parçalanmalara sebep olur. **«Çelişmeler, örtbas edilerek değil, tersine, apaçık ortaya konularak (...) mücadele edilerek giderilir.»**[13]

Diğer taraftan, doğru devrimci politikayı kabul etmek ve sapmaları sözde mahkum etmekle beraber, ideolojik mücadeleye girişilmesine karşı çıkmak ve sapma eğilimiyle uzlaşmak da hatalı bir tutumdur. **«... günlük politika meselelerinde, farklı düşünenlere rastlanabilir ve rastlanmalıdır. Ama bu meseleler, prensip ayrılıkları ile ilgiliyse, hiç bir uzlaşma, hiç bir 'orta' yol yoktur ve olamaz. (...) ya şu ya da bu prensibi temel almak zorunludur. Prensip meselelerinde 'orta' yol görüş ayrılıklarını örtbas etme, gizleme yoludur.»**[14]

Biz, devrimci saflarda birlikten ve disiplinden yana isek, bu birlik ve disiplinin ideolojik birlik olduğunu, belli bir stratejiye, ilkelere ve bütün bunların uygulanmasında birliğe dayanması gerektiğini unutmayalım.[15] Ve gene unutmayalım ki, soyut «birlik» ve «disiplin» dünya devrimci hareketinde olsun, Türkiye'de olsun oportünizmin sloganı olmuştur. Proleter devrimci slogan: İLKEDE BİR-

---

[13] Stalin, a.g.e., s. 124.

[14] Stalin, a.g.e., s. 121, 122.

[15] Bu konuda bkz. «İdeolojik Birlik ve Örgüt», AYDINLIK, Sayı 10, s. 141 vd.

LİK ve DOĞRU DEVRİMCİ EYLEMDE DİSİPLİN'dir. Bu ilkeler, devrimci teorinin vazgeçilmez ilkeleridir. Bu ilkeleri terk ettiğimiz ve «sapmaları eleştirmeyelim, bölünme olur» görüşüyle ortaya çıktığımız zaman, doğru devrimci çizgiyi savunsak ve sapmanın varlığını kabul etsek bile, sonuç olarak aldatıcı ve kof bir birlikten yana oluruz. Herhangi bir eleştirinin yanlış olmasının ortaya çıkması bile, o eleştirinin yapılmış olmasına bağlıdır.

Diğer devrimci bir ilke de, sapma eğiliminde olanları açık tartışmaya çağırmak, görüşlerin açıklanmasını ve yazılmasını sağlamaktır. Sapma eğilimini susturmaya çalışmak hatalı bir tutumdur. Tam tersine sapmalara söz hakkı tanıyalım ki, ideolojik açıklığa kavuşsun, yanlış düşünceleri gösterme ve düzeltme imkanları doğsun. Proleter devrimci ilkeleri açıkça ortaya koyalım, devrimci saflarda açık tartışma yaralım ki, proletaryanın sınıf düşmanlarının körüklediği ve kaynatmaya çabaladığı dedikodu kazanı devrilsin ve bölücülere fırsat verilmesin. AYDINLIK bu ihtiyaçla daha 2. sayısında devrimcileri eleştiriye çağırmış ve 10. sayısında da sayfalarında bir «Tartışma» bölümü açmıştır. Son olarak dergimiz, eleştirileri olduğunu öğrendiği arkadaşlara mektuplarla başvurarak eleştirilerini yayınlamaya hazır olduğunu bildirmiştir.

Devrimci saflarda tartışma ve eleştiri ortamının canlanmasından korkmayalım. Proleter devrimcilerinin Aybar ve Aren oportünizmine karşı yürüttükleri şiddetli ideolojik mücadele, sosyalizmi benimsemiş, ancak devrimci teoriyi derinliğine kavramamış unsurları rahatsız etmiş ve ilkesiz «birlik» ve «barış» çağrıları duyulmuştu. Proleter devrimcileri bu çağrılara kulak vermediler ve bilinci sarsılan unsurların tepkileri yüzünden de mücadeleyi bırakmadılar. «Bu kavgaları bir yana bırakıp pratik çalışmaya dalmak daha iyi olmaz mıydı?» şeklindeki sorulara yıllarca önce cevap verilmiştir: **«Nereye gittiğimizi bilmezsek, hareketin hedefini görmezsek ilerleyemeyiz. (...) Biz, devrimci olarak, ileri yürüyüşümüzü, pratik çalışmamızı en önemli sınıf hedefine, proletarya düzenine bağımlı kılma-**

lıyız. Bunu yapamazsak oportünizmin batağına saplanmamız kaçınılmaz ve mutlaktır.»[16]

Ancak, hedefimizin devrimci ilkeler etrafında güçlenmek olduğunu unutmamalıyız. Amaç, proleter devrimci saflardan tek bir militanın dahi kaybedilmemesi için, sapma eğilimlerini ortadan kaldırmaktır. Ve bu uğurda yapılacak ideolojik mücadelede Lenin'in «gençliğe karşı hoşgörü» ilkesini de hatırdan çıkarmamalıyız. Lenin, gençlik hareketindeki hataların düzeltilmesinde doğru yolu gösteriyor:

«Mümkün olduğu kadar sabırlı olmalı ve ikna ederek hataları düzeltmeye çalışmalıyız (...) aynı zamanda gençliğin hatalarının arkadaşça eleştirisi konusunda da tam bir özgürlüğü savunuruz. Gençliğe dalkavukluk etmemeliyiz.»[17]

Türkiye, kapitalizm öncesi kalıntıları barındıran emperyalizmin egemenliği altında bir ülkedir. Proleter devrimci hareketimiz objektif olarak bu toplumsal yapının ürünüdür. Bunun yanında proletaryanın bilinç ve örgütlenme düzeyinin ileri olmayışı, sapmalar karşısında bir proletarya örgütünün bulunmayışı, bugünkü proleter devrimci kadroların yığınlarla bağ kurmak ve proletarya ile özdeş olmak yolunda köklü tecrübelere sahip olmaması, militan kadroların ideolojik yetişkinliğinin ve eylem tecrübesinin sınırlı olması, hareketimizin sübjektif şartlarını oluşturmaktadır. Bütün bu şartlar, proleter devrimci hareketimizde sapma eğilimleri çıkması için elverişli bir ortam yaratmakla birlikte, bütün devrimcilere tek tek ve toplu olarak kendini eleştirmek, bireyciliği yıkmak, devrimci eylem içinde ideolojik eğitimini yapmak ve sapmalara karşı ideolojik mücadele vermek görevini yüklemektedir.

Her türlü sapma eğilimine karşı mücadele, yalnız teorik açıklamalarla değil, devrimci eylemlerle yürütülür. Sapmalara karşı proleter devrimci çizgiyi savunmak yetmez, bu çizginin politikasını eylemde uygulayarak sapmaları doğru yola katılmaya, ya da açıkça ortaya çıkarak devrimci

---

16 Stalin, a.g.e., s. 48.

17 Lenin, «Gençlik Enternasyonali», AYDINLIK, Sayı 1, s. 73.

eylemden ayrı düşmeye zorlar. Devrimci eyleme katılma, devrimci safları güçlendirir ve sapmayı yok eder. Devrimci eyleme karşı çıkma ise, sapmanın pratikteki rolünü militanlara gösterir ve sapmayı tecrit eder. Her iki halde de güçlenen proleter devrimci çizgidir. Örneğin, İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini küçümseme, eylemini baltalama, ya da uygulanamayacak eylemler önererek günün eyleminden ve görevinden kaçma şeklinde beliren bir eğilim, eylem zamanı tecrit olmakta, militanlara devrimci gerçeği göstermektedir.

AYDINLIK Yazı Kurulu,

1. Bütün üyelerinin ittifakıyla kabul ettiği ve yukarıda açıkladığı tutumunu proleter devrimcilere bildirmeyi bir görev bilir.

2. Devrimcileri, TÜRK SOLU, AYDINLIK, İŞÇİ-KÖYLÜ'nün eylemini baltalayan her davranışa karşı mücadeleye ve kitlelerle bağ kurma ve kitleleri örgütleme mücadelesine çağırır.

3. Devrimciler arasında canlı bir tartışma ortamı yaratmak ve ilkeler etrafında birliği sağlamak amacıyla sayfalarını devrimcilerin görüş ve eleştirilerine açtığını ve fikirlerin açıklanması gereğine inandığını bir kere daha belirtir.

Vahap Erdoğdu, Erdoğan Güçbilmez,
Doğu Perinçek, Şahin Alpay,
Seyhan Erdoğdu, Gün Zileli,
Cengiz Çandar, Atıl Ant,
Ömer Özerturgut

AYDINLIK, Sayı 12
s. 422 - 429

* AYDINLIK Yazı Kurulu üyelerinin hepsinin imzalarıyla yayınlanan bu bildiri, o zaman TÜRK SOLU - AYDINLIK hareketi saflarındaki görüş ayrılıklarını açıkça ortaya getirmekteydi. Bildirinin bütün Yazı Kurulu üyeleri tarafından imzalanmasının sebebi, Yazı Kurulunun azınlığını

oluşturan Vahap Erdoğdu ve Seyhan Erdoğdu'nun tutumlarıydı. Erdoğdular, AYDINLIK'a karşı maceracılarla birleşiyor, fakat bunu dürüst bir tutumla ortaya koymuyor ve ikiyüzlü davranıyorlardı. Bunlar, birlikte hareket ettikleri Münir Aktolga'nın Ağustos 1969'da AYDINLIK'ın sahipliğinden uzaklaştırılmasına ve Yazı Kurulundan atılmasına oy vermek zorunda kaldıkları halde, Aydınlıkçılara karşı alttan alta bir klik oluşturmaya çalışıyorlardı. Bu klik, Mihri Belli'nin ve maceracıların katılmasıyla ortaya çıktı ve daha sonra İlkesiz Birlik Cephesi dediğimiz revizyonist-terörist ittifakının çekirdeği oldu.

AYDINLIK Yazı Kurulu üyelerinin bildirisi, 1969 yılında gittikçe belirgin bir şekilde ortaya çıkan maceracı eğilimleri eleştiriyor ve bu eğilimlerin arkadaşça bir iki çizgi mücadelesi ile yenilmesini amaçlıyordu. Daha sonra maceracılığın nerelere kadar vardığını, hatta açıkça devrim düşmanı bir karakter kazandığını hatırlarsak, bu bildirinin taşıdığı tarihi önemi daha açık görebiliriz.

Bildiri, içinde bulunduğumuz dönemin **güç toplama ve örgütleme** dönemi olduğunu berrak bir şekilde ortaya koyuyor ve doğru eylemin biricik ölçüsünün **güç toplamak** olduğunu vurguluyordu. Maceracıların hiç bir zaman anlayamadıkları bu devrimci çizgi, kitle çizgisiydi. Kitlelerle birleşmek, devrimci siyasetlerin doğruluğunu kitlelere kendi tecrübeleriyle kavratmak, kitleleri adım adım ilerletmek ve mücadele biçimlerinde de kitlelerden kopmamak: İşte bildiri, o gün üzerinde birleşilmesi son derece önemli olan bu ilkeleri savunuyordu.

Bildiri, doğru mücadele çizgisini saflara hakim kılmak için doğru bir yöntem getirmekteydi. Bu yöntem, ayrılıkların iki çizgi arası mücadele ile çözülmesiydi. Hatalı görüşe de, kendini açıklama imkanı verilmeli ve bu hatalı görüşler açığa çıkarıldıktan sonra herkesin katıldığı bir ideolojik seferberlikle temizlenmeliydi. Fakat gerek Mihri Belli gerekse maceracılar, bu doğru yöntemi reddettiler. Onlar ideolojik mücadele yerine, doğruları savunan Aydınlıkçılara darbe indirme yöntemini, iknanın yerine kaba kuvvet

kullanılmasını savundular, her türlü hileye ve tertibe başvurdular, dedikodu yaptılar ve ikiyüzlü davrandılar.

«Proleter Devrimci Safları Çelikleştirelim» bildirisi, devrimci saflarda boy gösteren maceracılık ve terörizmi eleştirmek yanında, Mihri Belli'nin ideolojik mücadeleyi baştırmaya çalışan ve ilkesiz bir uzlaşmayı savunan oportünist tutumunu da hedef alıyordu. Mihri Belli, reformcu burjuvazinin yapacağı bir darbenin kuyruğuna takılmayı esas alan siyasetine uygun olarak, birçok devrimci genci sırt sıvazlayarak maceracı bir çizgiye itmekteydi. Aydınlıkçılar ile Mihri Belli arasındaki çelişmeler 1969 Mayısından itibaren derinleşme yönünde gelişti. Mihri Belli'nin Partileşmeye karşı çıkması ve mücadeleyi aile ilişkileri içinde yönetmekte ısrar etmesi, yolların ayrılmasının başlangıç noktası oldu. Mihri Belli, örgütlü mücadele ilkesini reddetti. Oysa Aren-Boran-Aybar oportünizmi yıkılmakta ve devrimci birikim TÜRK SOLU - AYDINLIK hareketi etrafında toplanmaktaydı. Bu gelişme, ancak bir proletarya partisi tarafından kucaklanabilir ve devrimci bir şekilde yönlendirilebilirdi. İşte bu şartlarla, Mihri Belli, devrimci bir ideolojik ve siyasi temel üzerinde birleşmeye karşı çıkıyor, kararların organlarda kollektif çalışmayla oluşturulduğu ve çelik disiplinli proletarya partisini kurmak yerine, ahbapçavuş çevresinin ilişkilerini devam ettirmeyi savunuyordu. Onun tutumu, devrimci hareketin meselelerini ideolojik mücadele ile ve organlarda değil, ahbaplık ilişkileri içinde uzlaşmalarla çözmekti. Mihri Belli'nin bu örgüt düşmanı çizgisi, maceracıların otorite tanımayan örgütsel anarşisi ile birleşiyordu.

AYDINLIK Yazı Kurulunun bildirisi, proleter devrimciler ile Mihri Belli'nin başını çektiği revizyonist-terörist ittifakı arasındaki ayrılığın ilk önemli belgesidir. AYDINLIK, buraya kadar açıklandığı gibi, proletarya partisini savunmak, bireyci terörizmi mahkum ederek kitle çizgisi izlemek ve iki çizgi mücadelesini doğru yöntemlerle yürütmek noktalarındaydı. İlkesiz Birlik Cephesi, bu noktaları bulandırarak, mücadele konusunu Şahin Alpay'ın bir ya-

zısındaki hatalı bir cümle olarak göstermeye çalıştı. Oysa o cümlenin hatasına ilk işaret edenler de gene Aydınlıkçılardı.

Mihri Belli, «Proleter Devrimci Safları Çelikleştirelim» bildirisinin yayınlanması üzerine AYDINLIK Yazı Kurulu-na girdi ve kesin ayrılığa kadar geçen iki ay boyunca AYDINLIK Yazı Kurulunun çoğunluğuna karşı Vahap ve Seyhan Erdoğdu ile bir klik oluşturdu.

BİLİMSEL SOSYALİZM TEMELİ ÜZERİNDE BİRLİĞE DOĞRU*

1 Kasım 1969

9-10 Ekim 1969 tarihlerinde Ankara'da, Siyasal Bilgiler Fakültesinde toplanan kurultayda sosyalist gençlerin örgütü FKF, **Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu (TDGF)** adını aldı. Kurultay, devrimci bir örgüte yakışacak şekilde, sosyalist gençlerin bilinç düzeylerini geliştiren bir çalışma oldu. Bilimsel sosyalizm temeli üzerinde birliğe doğru yeni ve güçlü bir adım atıldı. Karşı-devrimci güçlerin sosyalist gençlik hareketini bölme ve baltalama çabaları boşa çıkarıldı.

AYDINLIK, bu yazısında kurultaydan çıkarılması gereken dersleri ve kurultayın devrimci hareketimizin bugünkü aşamasındaki yerini tespite çalışacaktır.

Öncelikle, her türlü çalışmamızın esası olan politik çalışmalarımızda bize yol gösteren ilkeler üzerinde duralım. Proleter devrimci hareketin en güçlü silahı, onun ideolojik silahı olan bilimsel sosyalist teoridir. Ve tarihin tekerleğini ileriye doğru çeviren kuvvet, politik bilince varmış kitlelerin mücadelesidir. Proleter devrimci harekete yol gösteren, proleter devrimci hareketin dayandığı temel, bilimsel sosyalist teoridir. Proleter devrimci hareketin doğru yolda oluşunun tek güvencesi, bilimsel sosyalizmin çizdiği yolda yürümesidir; ne kişilere, ne gruplara bağlılık yolun doğruluğunun garantisi olamaz. Proleter devrimcilerini birleştiren bağ, bilimsel sosyalizme olan bağlılıktır ve kişiye ya da gru-

ba bağlılık, bilimsel sosyalizme bağlılığın üzerine çıkarıldı mı, tutulan yol kişiyi en sonunda oportünizme götürür.

TDGF, sınıfsal kökenleri itibarıyla genellikle küçük burjuvaziden gelen öğrencilerin toplandığı ve çatısı altında proleter devrimcilerinin de bulunduğu, sosyalist bir gençlik örgütüdür. Geldikleri sınıflar, düşünüş şekilleri ve yaşama tarzları itibarıyla genel olarak küçük burjuva karakterde olan gençler, bilimsel sosyalist teoriyi eylem kılavuzu olarak kabul ettikleri ve emekçi kitlelerle devrimci bağlar kurarak, proleter devrimciliğinin gerektirdiği eyleme girdikleri oranda, küçük burjuva devrimciliğinden arınıp, proleter devrimci aydınlar olarak proletarya hareketine dahil olurlar. Gençlik konusundaki bu genel tahlil, elbette ki TDGF için de geçerlidir. Geride bıraktığımız dönemde her «sosyalist devrim» diyenin sosyalist sayılamayacağı nasıl ortaya çıkmışsa, içinde bulunduğumuz dönemde de, «milli demokratik devrim stratejisini kabul ediyorum» demek proleter devrimci olmak için yetmez. Proletaryanın kendi öz partisine kavuşması ve Milli Güçbirliğinde layık olduğu öncü yeri alması uğruna mücadele verdiğimiz bu dönemde, proleter devrimci hareketin güçlenmesi için, bilimsel sosyalizmin gittikçe daha geniş kadrolar tarafından kavranmasını sağlamak, devrimci bilinç düzeyini sosyalist gençlik saflarında yükseltmek en esaslı görevlerimizden biridir. Eğer gerçekten güçlü olmak istiyorsak, devrimci gençlik saflarındaki proleter devrimci bilincin eskiye nazaran daha yüksek olmasıyla yetinmeyerek, devrimci bilinç düzeyini durmaksızın yükseltelim ve yaygınlaştıralım. Küçük burjuva devrimciliği ile proleter devrimciliği arasındaki farkı en açık bir biçimde koyalım ki, proleter devrimci saflarımız genişlesin ve böylece milli güçlerin birliği sağlamlaşsın. Kendilerini açık bir biçimde Kemalist devrimci olarak ortaya koyanlara Kemalizmde tutarlı olmaları için nasıl dostça eleştiriler yöneltiyorsak, bugünkü aşamada proleter devrimci saflarda, bilinç düzeyimizde kalan küçük burjuva devrimciliğinin izlerini de kardeşçe eleştirelim. Bu eleştirilerin amacının saflarımızdaki devrimci ilke birliğini sağlam-

laştırmak olduğunu hatırdan çıkarmayalım. Ancak ilkeleri koruyarak, gerçek birliğimizi sağlamlaştırırız ve güçleniriz.

Bilimsel sosyalizmin bir dogma gibi alınmayıp, ülkemizdeki devrimin pratiğine uygulanmaya başlanmasının açık bir belirtisi olarak, belirli teorik konularda proleter devrimci saflarda farklı görüşler ortaya çıkmıştır. Ve bu, devrimci hareketimizin canlı bir hareket olduğunun, geliştiğinin ve güçlendiğinin kanıtıdır.

İki yıla yakın bir zamandan beri FKF içinde verilen ideolojik mücadele sonucunda, oportünist Aybar-Aren çevrelerinin sosyalist gençlik üzerindeki etkileri tasfiye edilmiş ve gençlik hareketimiz proleter devrimcilerinin milli demokratik devrim tezini kabul etmiştir. Bu teorik temel üzerinde birliğe ulaşılmış olması önemli bir kazançtır. Sosyalist gençler arasındaki tartışmaların bugün daha ileri bir düzeyde, milli demokratik devrim çizgisinin mücadelemize uygulanması meselelerinde cereyan etmesi, şimdiye kadar yürütülen mücadelelerin sağladığı bir ilerlemedir. Atılmış olan bu ileri adımdan sonra da tartışmaların daha ileri bir düzeyde devam etmesi, oportünistlerin göstermek istediği gibi, bölünmenin değil, hareketin canlılığının bir belirtisidir. Ancak yerinde sayan hareketlerde tartışma yoktur. Ancak gelişen, ilerleyen bir harekette yeni meseleler, yeni konular ortaya çıkar ve bu konularda farklı görüşler ileri sürülebilir. Aramızdaki devrimci tartışmalar daha sağlam bir birliğe doğru ilerlediğimizi gösterir. TDGF içindeki tartışmalar, uzlaşmaz çelişmelerden ileri gelmemektedir. Ancak, görüş ayrılıkları örtbas edildiği, bilimsel sosyalizmin mücadelemize uygulanması konusunda farklı öneriler tartışılmadığı ve ideolojik mücadele ile doğrular ortaya çıkarılmadığı zaman, görüş ayrılıkları hareketimizin gerilemesine yol açar.

Politik-ideolojik çalışmalarımızı yöneten ilkeler bunlardır. Ve biz bu ilkeleri kendi siyasi örgütümüze sahip bulunsak da, bulunmasak da izlemek zorundayız.

Sosyalist gençlik saflarında, görüş ayrılıklarına daya-

nan tartışmalar olduğu gibi, kökü küçük burjuva bireyciliğinde yatan çatışmalar da görülmüştür. Ancak, bu unsuru abartarak, görüş ayrılıkları bulunmadığını ileri sürmek saflarımızdaki devrimci birlik açısından doğru bir tutum olamaz. Öte yandan, kökü bireycilikte olan çatışmalara ideolojik kılıf aramak da bizi devrimci birliğe götürmez. Büyük çoğunluğunu küçük burjuvaziden gelen unsurların oluşturduğu, kitlelerle devrimci bağların henüz gelişmekte olduğu ve devrimci bir örgüte sahip olmayan sosyalist hareketimizde bu tür eğilimlerin bulunması olağandır. Hareketimizi küçük burjuva bireyciliğinden arıtma görevimiz vardır.

Proleter devrimci saflardaki görüş ayrılıklarını gidermenin yolu, görüşlerimizi en açık bir biçimde ortaya koymak, tartışmak ve birlikte doğru görüşlere ulaşmaktır. Şunu da belirtelim ki, hatalar da doğrular da iş yapıldığı, mücadele verildiği için ortaya çıkmıştır. Eğer mücadele vermiş olmasaydık, hata yapmaya ya da doğrular ortaya koymaya imkan bulamazdık. Önümüzdeki devrimci mücadelemizde hatalar giderilecek, doğrular ortaya konacaktır. İşte TDGF Kurultayı bu yönde atılmış bir adımdır. AYDINLIK, kurultayı bu açıdan değerlendirmektedir. Bu açıdan TDGF kurultayındaki tartışma konularının başlıcaları üzerinde durmayı gerekli buluyoruz.

Milli Cephe Politikası

Bütün devrimlerde temel mesele, kendimizin, dostlarımızın ve düşmanın kim olduğunu doğru tayin etme meselesidir. Bu en temel meselede, milli cephe politikamızın yolunu çizecek olan bu esas meselede farklı görüşler vardır.

Milli demokratik devrimi gerçekleştirecek olan milli cephe, en mükemmel biçimiyle, proletaryanın ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğünde, bütün milli sınıfların kendi öz örgütleriyle katıldıkları ve çıkarlarını temsil ettikleri sınıf ve tabakları emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı kitle halinde mücadeleye soktukları zaman gerçekleşecektir. Ne var ki, milli cephe, milli demokratik devrim zaferini

sağlayacak bu mükemmelliğe hemen ulaşamaz. Ancak engellerin hemen, bir anda ortadan kalkmasını arzu eden ütopyacılar milli cephenin en mükemmel haliyle hemen, bir anda gerçekleşebileceğini düşünebilir. Milli cephenin milli demokratik devrimi zafere ulaştıracak olgunluğa ulaşması, bu hedefe yönelen bir milli cephe politikasının izlenmesiyle ve bu yolda adım adım ilerleyerek mümkün olur. Milli cepheyi en mükemmel şekliyle düşünüp, bu hedefe yönelen ilerlemeyi adım adım görememek hedefle o hedefe varacak olan süreci birbirine karıştırmaktır. Sürecin emrettiği eylemi yerine getirmeyen ,o hedefe hiç bir zaman varamaz.

Milli cepheyi gerçekleştirmek, proletaryanın müttefiklerinden çok proletaryanın devrimci hareketinin görevidir. Bu görevi yerine getirirken çetin ve zikzaklı bir yoldan ilerleyeceğiz. Bu bakımdan biz, hiç bir zaman «biz devrimin hedeflerini koyarız; onlar ister yanımıza gelirler, ister gelmezler» görüşünü ileri süremeyiz. Böyle bir tutumu benimsersek, devrim çizgisine çekmek için olanca gücümüzle çalışmak zorunda olduğumuz küçük burjuvazi çevrelerinden kendimizi tecrit etmiş oluruz. Bu da karşı devrimci güçlerin ekmeğine yağ sürmek demektir. Oportünistlerin bu hataya düşmeleri tabiidir. Ama biz düşemeyiz.

Milli cephe politikasını ileri süren ve en tutarlı biçimde savunan biziz, müttefiklerimiz değil. Milli cephenin kurulmasından, milli cephenin gerçekleştireceği milli demokratik devrimden en çok yararı olan sınıf proletaryadır. Bunun için küçük burjuvazinin devrimle karşı-devrim arasındaki bocalamaları, yalpalamalarına paralel olarak, biz de milli cephe politikasına soğuyup ısınamayız. Karşı-devrim saflarına yönelince küçük burjuvaziyi düşman ilan etmek, devrim saflarına yönelince hiç bocalamadan bu saflarda kalacaklarını düşünmek, bizim politikamız olamaz. Küçük burjuva aydınları devrimci bir tutum takındığı zaman aşırı iyimserliğe kapılmak, gerici eğilim gösterdiklerinde, bunu olağan saymayıp haklarında aşırı kötümser olmak bizim davranışımız olamaz. Davranışımız, küçük burjuvaziyi devrim saflarında tutmaya yönelik bir politikanın izlenmesi-

dir. Devrimde dostlarımızla düşmanlarımızı birbirine karıştırmaya yönelik her çaba, sonunda bizi devrimci eylem olanaklarından uzaklaştırır. Biz bugün dostlarımızla düşmanlarımız arasındaki ayrımı eskisine nazaran, Aybar-Aren oportünizminin hakim olduğu döneme nazaran daha iyi yapıyoruz, ama daha bu işte tam bir başarı, ustalık kazanmış sayılmayız. Dostlarımıza karşı izlememiz gereken «hem birlik hem ayrılık», «hem dostluk hem eleştiri» politikasını henüz tam olarak kavramış değiliz.

Üzerinde durmamız gereken başka bir mesele, devrimde öncülük ile milli cephe arasındaki bağdır. Bir cephe söz konusu değilse, öncülük de söz konusu olamaz. Çünkü cephe, bir öncü etrafında birleşen müttefikler topluluğu demektir. Milli cephe yoksa, proletaryanın öncülüğünden söz edilemez. «Önce proletaryayı öncü durumuna getirelim, önce kuvvetlenelim, sonra milli cepheyi kurarız» görüşü yanlıştır. Milli cephenin kurulması mücadelesiyle, proletaryayı devrimde öncü, milli cepheye öncü durumuna yükseltme mücadelesi ancak birlikte yürütülebilir. Milli cephe politikasını uygulamadan, demokratik ittifaklarımızdan yararlanmadan proletarya hareketini öncülük şartlarına kavuşturamayız; bunun yanında proletaryayı öncü olabilecek güce kavuşturmak için mücadele, milli cephenin sağlamlaşması uğruna mücadeledir de. Bütün bunlar yanında proleter devrimcileri olarak, her ileri yöndeki adımı ve mücadeleyi destekleyeceğiz ve devrimci yöndeki mücadelelerde öncülük meselesini pazarlık konusu yapmayacağız. Çünkü önderlik bir pazarlık konusu olmayıp, güçler dengesinin bir sonucudur.

«Proleter devrimci örgüt yoksa, proleter devrimci mücadele olamaz» görüşü de doğru değildir. Doğru olan, «proleter devrimci örgüt olmadan, proleter devrimci mücadele kalıcı zaferler elde edemez» görüşüdür. Uzun yıllardır ülkemizde adına layık bir proleter devrimci örgüt olmamıştır, ama buna rağmen gene de proleter devrimci hareket ve mücadele gittikçe hız kazanmaktadır. İşçi sınıfını öz örgütüne kavuşturma mücadelemiz başarıya ulaştığında, elbette ki

hem milli cephe politikasında, hem de öncülük meselesinde dev bir adım atmış olacağız. Ama bu, milli cepheyi ve proletarya hareketini güçlendirme görevlerinin birlikte yürütülmesine bağlıdır.

Bugün ne proletarya ne de küçük burjuvazi kendi öz örgütlerine sahip değillerdir. Kendi öz örgütlerine kavuşmaları, milli cephe yönünde çok önemli bir adım olacaktır. Proletaryanın ve küçük burjuvazinin kendi öz örgütlerine henüz sahip olmamaları, biz proleter devrimcilerinin küçük burjuva devrimcileri ile milli cephe örgütleri kurmamamız gerektiği anlamına gelemez. Öteden beri Dev-Güç karşısında takınılan yanlış tutumlar, bütün bu noktalardaki hatalı çizginin ve anlayışın neticeleridir. «Kitleler adına milli cephe kurma yetkisi kimsede değildir», «Proleter devrimcileriyle Kemalist devrimcilerin bir masada oturmaları, milli cephenin kurulması demek değildir» sözleri bu sekter tutumu ifade eder. Dev-Güç milli cephe yönünde önemli bir adımdır ve Dev-Güç'ü baltalamaya yönelen görüş ve davranışlar alabildiğine eleştirilmelidir. Bu konuda yanlış görüşlerimizi mutlaka düzeltmeliyiz. Elbette ki Dev-Güç için, çıkarları emperyalizm ile çelişen, milli cephede yer alması gereken bütün sınıfların örgütlerini bir araya getiren bir dayanışma teşkilatı denemez. Ama gene de Devrimci Güçbirliği, halkımızın milli demokratik hareketinin bugünkü döneminde sosyalistlerin ve küçük burjuvazinin en bilinçli unsurlarının bir araya geldiği bir güçbirliği hareketi haline getirilebilir. Dev-Güç Kurtuluş Savaşından sonra sosyalistlerle Kemalistler arasındaki ilk somut güçbirliği hareketi olarak tarihi önem de taşımaktadır. Dev-Güç, emperyalizmin sosyalistlerle Kemalistler arasına ekmek istediği uyuşmazlık tohumlarının tasfiyesine doğru olumlu bir adım olmuştur. Bütün bunlar, milli cephenin sınıflararası bir ittifak halinde kuruluşuna doğru bir ilk adımdır.

Milli cephe meselesine bağlı olarak, müttefiklerimiz arasında yapılan ayrımlar konusunda da tartışmalar vardır. Toplumu, sınıfları, hep tek bir mütecanis kitle olarak göremeyiz. Bu bizi aldatıcı neticelere götürür. Bunun küçük bur-

juvazi meselesindeki örneğine bir bakalım. Türkiyemizin nüfusu itibarıyla bir küçük burjuva ülkesi olması, küçük burjuvazinin bilimsel sosyalist tahliline son derece büyük önem kazandırmaktadır. Ülkemizdeki politik gelişmeleri, bilimsel sosyalist küçük burjuvazi tahliline dayandırmadan çözümlemenin imkanı yoktur. Çünkü ülkemizde hemen hemen bütün önemli politik gelişmelerde küçük burjuvazinin önemli rolü vardır. Genel olarak kapitalist ülkelerde küçük burjuvazi bağımsız sınıf hedefleri, kendine özgü bir ideolojisi olmayan, proletarya ile burjuvazi arasında bocalayan, hangisi güçlü ise onun peşinden giden bir sınıftır. Küçük burjuvazi bir dönemde proletaryaya, devrime, başka bir dönemde burjuvaziye, karşı-devrime yönelebilir. Bu genel tahlile ek olarak; emperyalizmin egemen olduğu Türkiye'de küçük burjuvazinin çıkarlarının emperyalizme karşı milli sınıflarla birleştiğini, bazı bocalamalar göstermekle birlikte milli demokratik devrim saflarında yer almasının kaçınılmaz olduğunu belirtelim. Uzun vadedeki bu bocalama, belirli bir dönemde bir devrimci, bir karşı-devrimci kanada bölünme şeklinde de tezahür edebilir. Aynı küçük burjuva ideologları, bir dönemde devrimci akımın, başka bir dönemde devrime karşı akımın sözcülüğünü, temsilciliğini yapabilirler.

Milli Demokratik Devrim ve Öncülük

Aramızdaki diğer bir görüş ayrılığı milli demokratik devrim tezinin tartışılıp bitmiş olup olmadığı konusundadır. Bu görüşü gerçekten iyi temsil eden bir sözcü kurultayda aynen şunları söylüyor: «Milli demokratik devrim gevezeliği artık geride kaldı. Milli demokratik devrim tartışması artık bitmiştir. Şimdi, 'Evet, milli demokratik devrim, ama nasıl?' sorusuna cevap verilmelidir. ... Mücadele metotlarının tayini gereklidir.»

Kurultaydaki tartışmalar, milli demokratik devrim tezi üzerinde düşünüp, söyleyecek, tartışacak birçok önemli konular olduğunu göstermiştir. Söz alan bazı delegelerin

kendilerinden «Milli Demokratik Devrimci» olarak söz etmeleri bunun kanıtıdır. Hemen hatırlayalım ki, proleter devrimcilerine bu adı oportünist çevreler vermek istemektedir. Görülmektedir ki, milli demokratik devrimin, proletaryanın devrimci hareketinin, bugünkü aşamada önündeki görev, asgari programımız olduğu tam olarak kavranmış değildir. Verilen ideolojik mücadele sonucunda hareketimize katılmalar olmuştur. Saflarımıza yeni katılan arkadaşları eylem içinde eğitmek görevini tam olarak başaranıadığımız için ideolojik birliğimiz henüz tam anlamıyla sağlam temellere oturmamıştır. Kısacası, saflarımızdaki politik bilinç seviyesinin Aybar-Aren oportünizminin hakim olduğu döneme nazaran çok daha ileri, ama daha önümüzde duran uzun ve zorlu mücadeleler açısından yetersiz olduğu görülmektedir.

Devrimde hegemonyanın devrimci güçler dengesinin bir sonucu olduğunu belirttik. O halde proletaryanın önümüzdeki milli demokratik devrimde öncülüğü, milli sınıflar arasında en tutarlı ve güçlü devrimci sınıf olma potansiyelini taşımasından ötürüdür. Oysa bildiğimiz gibi proletaryanın tarih sahnesinde yer aldığı ilk dönemde bu sınıf «kendiliğinden sınıf» niteliğini taşıyordu ve henüz «kendisi için sınıf» niteliğine ulaşmamıştı. Birinci durumdan ikinci duruma ulaşmak için, uzun ve çetin bir mücadele gereklidir. Ancak bu mücadele başarılı olarak verildiği takdirde proletaryanın sınıf bilincine sahip, örgütlü bir toplumsal güç olarak devrimde öncülüğünden söz edilebilir. Bu mücadeleyi vermeden proletaryanın öncülüğünün otomatik olarak gerçekleşeceğini sanmak çok yanlış bir tutumdur, yersiz bir iddiacılıktır. Böyle bir tutum, bize sosyalist militan kadro olarak, içinde bulunduğumuz şartlarda baş görevimizi, şehir ve köy proletaryasını bilinçlendirme ve örgütleme görevini ihmal ettirir. Toplumda proletaryanın bir sınıf olarak varlığı, gelişmenin herhangi bir anında mutlaka milli demokratik devrime öncü olabileceği anlamına gelmez. Proletarya belli bir aşamada «kendiliğinden sınıf» olarak var olabilir ki, bu durumda öncülüğü söz konusu olamaz. Ya da belli bir ölçü-

de bilinçlenerek «kendisi için sınıf» olma yolunda bir miktar mesafe katetmiş bulunabilir ki, bu durumda da öncülük pek özel hallerde söz konusudur. Yahut da proletarya, tam bilinçli ve örgütlü sınıf olarak, devrimde ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğünü öteki devrimci sınıf ve zümrelere gönüllü olarak kabul ettirir. Bu bakımdan besbelli ki proletaryanın bir sınıf olarak toplumda var oluşu, kaçınılmaz bir şekilde devrimde öncülüğü sonucunu doğurmaz.

Bugün proletarya, devrimde öncü olsaydı ,o zaman milli cephe kurmak, proletaryayı devrimde öncülüğe kavuşturmak diye bir meselemiz olmazdı. Bugün bu meselemiz vardır. Ve en temel meselemizdir. Proletaryanın ve öteki milli güçlerin öz örgütünün bulunmadığı şartlarda öncülükten söz edilemez. Proletaryanın öz örgütü, işçi sınıfının öncü kesimini içinde toplayan ve bilimsel sosyalizmin teorik, ideolojik, stratejik-taktik ilkelerine dayanan bir örgüttür. Türkiye proletaryası, henüz böyle bir örgüte sahip değildir. Böyle bir örgüte kavuşmak, öncülük sağlamaya giden yolda en önemli bir adımdır Ama bu örgüte kavuşmak da, öncülüğün gerçekleşmesi demek değildir. Bu örgüt, hem işçi sınıfına hem de milli cephe vasıtasıyla bütün milli sınıflara yön gösterir, bilinçli ve örgütlü kitleleri peşinden sürükler hale gelince proletaryanın öncülüğü gerçekleşmiş olur.

AYDINLIK'ın görüsü şudur: Proleter devrimci hareketin, bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu kabul etmiş aydın gruplarının teşekkülü döneminde olduğumuz şu sırada, proleter devrimcileri olarak görevimiz bir yandan milli cephenin kurulması için mücadele ederken, bir yandan da proletaryanın öz örgütüne kavuşması için çalışmak, mücadelemizin tek ve tek doğru yönüdür. Bir yandan bütün milli sınıflar arasında emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı milli ve demokratik bilinci yayarken ve bütün milli sınıfların emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadelelerini desteklerken, bir yandan da işçi sınıfına sosyalist bilinç götürmek, ana davamızdır. Milli cephenin kuruluşunu ve milli cephede proletaryanın öncülüğünü gerçekleştirecek olan mücadele budur. Proletaryaya sınıf bilinci kazandırmak için

sadece işçilere değil, bütün milli sınıflara gideceğiz; sadece işçilerin değil, bütün milli sınıfların mücadelelerini destekleyeceğiz. Bilimsel sosyalizm bunu emrediyor. Kitle çizgisi meselesi, işte burada büyük önem kazanmaktadır. Kitle çizgisi, proleter devrimcilerinin devrim anlayışının esasıdır. Kitleler devrimin gerekliliğine inanmadıkça devrim olamaz. Devrim, üç-beş kişinin değil, bilinçli ve örgütlü kitlelerin işidir. Kitle çizgisi, milli demokratik devrim hareketi aşamasında olsun ve sosyalist devrim aşamasında olsun, politikamızın özüdür. Yalnız milli demokratik devrimi değil, sosyalist devrimi de bilinçli ve örgütlü kitlelere dayandıracağız ki, sosyalist devrim zaferi kalıcı olsun.

Kitle çizgisi, TDGF Kurultayında bir delegenin en doğru biçimde ifade ettiği gibi, kitlenin bilinç seviyesinin «bir kol ilerisinde olmak» tır. Yani kitle ile bağımızı koparmadan onun önünde olacağız. Kitlenin peşine takılmayacağız, onunla aynı yerde durmayacağız. Kitleyi devrim yolunda ilerleten ama ondan kopmadan, kitlenin «bir kol ilerisinde» yürüyeceğiz. Ne iki kol ilerisinde, ne de hizasında. Kitle çizgisi, popülizm, kitlenin mevcut bilinç seviyesine tapmak değildir. Kitleleri ileriye götürmenin biricik yoludur. Bir harekətin kitle çizgisinde olup olmadığını, o hareketın kaç kişi tarafından yapıldığı ya da hangi biçimde yapıldığı tayin etmez. Her türlü eylem biçimi kitle çizgisinde olabilir. Bir hareketin kitle çizgisinde olup olmadığını tayin eden ölçü, o hareketin kitlelerin uyanışına, milli cephe politikasına hizmet edip etmediğidir. Kitlelerin uyanışına hizmet etmeyen, kitleleri hareketimizden tecrit eden eylemler, kitle çizgisine aykırı eylemlerdir.

Meselelerimizin bir kısmı bu noktalarda toplanmaktadır. AYDINLIK bu görüşlerini ileri sürerken son sözü söylediği iddiasında değildir. Görüşlerimizi devrimcilerin tartışmasına sunuyoruz. Çünkü tecrübeler bize öğretmiştir ki, görüşlerimizi açıklayarak eleştirileri öğrendiğimiz zaman fikirlerimizi düzeltmek ve geliştirmek imkanı vardır. Bu görüş ayrılıklarının giderilmesiyle, yanlışlara karşı mücadele yoluyla doğruların bulunmasıyla hareketimiz bilimsel sosyalizm

temeli üzerinde birliğe doğru yönelecektir. Devrimci hareketin gelişmesini yöneten kanun: «Birlik, bölünme ve hatta mücadele, sonra yeniden, yeni bir temel üzerinde birlik» tir. TDGF Kurultayı kof olmayan, gerçek birlik yönünde son derece olumlu bir adım olmuştur. Devrimci safları bölmek isteyen yabancı unsurlar amaçlarına ulaşamamışlardır. Kurultayın olumlu etkileri şimdiden görülebilmektedir. Kurultay, devrimci harekete yeni bir güç, yeni bir hız kazandırmıştır; devrim bayrağının kitlelere ulaştırılmasına büyük katkıları olacaktır!

AYDINLIK, Sayı 13
s. 5 - 11

* Bu yazı, 9-10 Ekim 1969 günleri Ankara'da toplanan Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu (Dev-Genç) Kurultayı üzerine yazılmıştı. Dev-Genç, o zamana kadar Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) adını taşıyordu ve bu kurultayda ismini ve tüzüğünü değiştirmişti. Kurultay, başından sonuna kadar, proleter devrimciler ile daha sonra İlkesiz Birlik Cephesini oluşturacak olan revizyonist-maceracı grup arasında iki çizgi mücadelesine sahne oldu. Her iki tarafın delege sayısı bakımından aşağı yukarı denk kuvvete sahip olduğu kurultayda, o zaman «Aydınlıkçı» diye anılan proleter devrimcilerin TÜRK SOLU, AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ'yü destekleyen siyasi karar tasarısı çoğunluğun oyunu aldı. Mihri Belli, Aydınlıkçılara karşı çıkan grubu destekledi. İki taraf seçimlerde uzlaştı. Dev-Genç Merkez Yürütme Kuruluna Aydınlıkçılardan beş, karşı gruptan dört kişinin girmesi ve karşı gruptan olan Atilla Sarp'ın Başkan olması kararlaştırıldı.

Yazı, o ay AYDINLIK Yazı Kuruluna katılan Mihri Belli'nin birçok noktada karşı çıkmasına rağmen proleter devrimcilerin görüşlerini savunmakta ve ideolojik mücadeleyi sürdürmektedir. AYDINLIK, burada teori düşmanlığına karşı teorinin yol göstericiliğini, ilkesiz birliğe karşı dev-

rimci ilkeler temelinde birliği, bireyci teröre ve maceracılığa karşı kitle çizgisini, kişiye (Mihri Belli'ye) bağlılığa dayanan ahbap çevresi anlayışına karşı örgütlü mücadeleyi, ittifakları red siyasetine karşı anti-emperyalist cephe siyasetini, hile ve dedikodulara karşı açık ideolojik mücadeleyi savunmaktadır.

Bu yazı, AYDINLIK Yazı Kurulunda sert bir mücadeleye konu oldu. Proleter devrimcilerin kararlı tutumu karşısında Mihri Belli şapkasını giyerek toplantıyı terk etmek için kapıya gittikten sonra ikiyüzlü bir tutumla tekrar geri geldi ve bir manevra yaparak uzlaştı. Daha sonra ise komplolar tezgahlamaya girişti.

TİP ÇANKAYA İLÇE KONGRESİ KARARI*

23 Kasım 1969

23 Kasım 1969 günü toplanan TİP Ankara İli Çankaya İlçesi Kongresi, halkımıza ve partinin üst kademe organlarına bildirilmek üzere, aşağıdaki kararı almıştır.

Emperyalizmin boyunduruğu altında olan ve bağrında kapitalizm öncesi toplum kalıntılarını barındıran yurdumuzda, sosyalizme giden yolda önümüzdeki devrimci adım, halkımızın proletaryanın öncülüğünde emperyalizmin boyunduruğundan kurtulması ve feodal kalıntılardan arınması, yani milli demokratik devrimdir.

Halkımızın milli demokratik mücadelesinde partimize düşen görev:

1. Emperyalizm ve onunla ortaklık eden işbirlikçi burjuvazi ve feodal kalıntılara karşı başta şehir ve köy proletaryası olmak üzere küçük burjuvazi ve mili burjuvazinin milli demokratik güçbirliğini gerçekleştirmek, ve

2. Sosyalizmi gerçekleştirecek olan proletaryayı bilinçlendirip örgütleyerek, toplumumuzun en devrimci sınıfını milli demokratik devrim mücadelemize öncülük edecek güce ulaştırmak için bütün gücüyle çalışmaktır. Mücadelemizin kalıcı zafere ulaşması ve zorunlu olarak sosyalizme yol açması proletaryanın ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğüne bağlıdır.

Partimizin bu görevler yönünde ileri adımlar atması için,

1. Yurdumuzda yarım yüzyılı aşkın proletaryanın dev-

rimci mücadelesinin birikiminin TİP saflarında toplanmasına karşı çıkan bütün engellere karşı, TCK 141-142. maddelerin ve bütün anti-demokratik engellerin kalkması için yurt çapında amansız bir mücadeleye girişilmelidir.

2. Olağanüstü Büyük Kongre kararı uygulanarak, partiden ihraç edilmiş arkadaşlar altı ay aday üyelik süresi beklenmeksizin partiye alınmalıdır.

3. Oportünist yöneticilerin çıkar endişesiyle girme dilekleri reddedilmiş olan devrimci arkadaşlar derhal parti saflarına kazanılmalıdır.

4. Partinin içinde demokratik bir tartışma ortamı yaratılarak en alt kademelerden başlamak üzere yapılan kongrelerde seçilecek yeni delegelerle Büyük Kongre toplanmalı ve parti proleter devrimci bir yönetime kavuşmalıdır.

YAŞASIN HALKIMIZIN MİLLİ DEMOKRATİK MÜCADELESİ VE ONA IŞIK TUTAN PROLETER SOSYALİZMİ!

YAŞASIN OPORTÜNİZMDEN ARINMIŞ DEVRİMCİ TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ!

AYDINLIK, Sayı 14
s. 96

* Bu karar, TİP Çankaya İlçe Kongresinde Aren-Boran revizyonizmine karşı yürütülen ideolojik mücadelenin zaferini belirlemektedir. Karar, daha sonra Proleter Devrimci AYDINLIK'ı kuracak olan devrimciler tarafından kaleme alınmıştı ve ilerde Mihri Belli'nin başını çektiği İlkesiz Birlik Cephesini oluşturacak grubun oportünist görüşlerine yer vermiyordu.

OPORTÜNİZMİ AÇIĞA ÇIKARTALIM VE İDEOLOJİK MÜCADELEYLE YIKALIM!*

1 Aralık 1969

Türkiye İşçi Partisi içinde proleter devrimçilerinin yürüttüğü mücadele her geçen gün hızlanmakta ve yeni başarılar kazanmaktadır. Ancak bu başarıların gerçek devrimci başarılar olması, halkımızın milli demokratik mücadelesine ve proletaryanın devrimci hareketine ne ölçüde hizmet ettiğine bağlıdır.

Hepimiz biliyoruz ki, bir mücadelenin devrimci yolda ilerlemesinin tek ve tek teminatı, o mücadeleyi verenlerin politik bilincidir. Proleter devrimci hareket, bilincimiz sağlamlaştığı ölçüde doğru yolda ilerleyecek ve devrimci başarılar kazanacaktır.

Bizim için devrimci başarı nedir? Hangi gelişmeleri ve olayları biz başarı olarak görebiliriz? Proleter devrimcilerinin ölçüsü bellidir: Kitlelerin bilincini geliştiren, kitleleri devrimci saflara kazandıran, proleter devrimci kadroların politik bilincini sağlamlaştıran, örgütlenmemizi geliştiren ve çelikleştiren olaylar bizim için başarıdır. Çünkü bugünkü devrimci hedefimiz olan milli demokratik devrimi ve asıl hedefimiz olan proletaryanın devrimci iktidarını gerçekleştirmemiz, proletaryanın en bilinçli öncü kesimini ne derece sağlam temeller üzerinde örgütlediğimize ve proletarya ve müttefiki olan yığınları devrimci bilinçle ne ölçüde devrim

saflarına kazandırdığımıza bağlıdır. Devrimci mücadelemizin bu görevlerine hizmet etmeyen ve bize başarı gibi gözüken bazı gelişmeler aldatıcı olabilir.

Proleter devrimcileri TİP içindeki mücadeleyi bu sebeple, TİP safları içinde proletaryanın devrimci ideolojisini yayma ve onu bir eylem kılavuzu olarak kabul ettirme mücadelesi olarak anlıyorlar. Oylamada azınlıkta kaldığımız bir kongrede, eğer biz bu görevimizi yerine getirme yolunda ileri adımlar atmışsak, o kongreden devrimci kazançlarla çıkmış, devrimci başarılar elde etmişiz demektir. Buna karşılık oylamada çoğunluğu kazandığımız bir kongrede, eğer üyelerin devrimci bilincini sağlamlaştırmak, devrimci ideolojimizi bir eylem kılavuzu olarak bilinçlere yerleştirmek yönünde olumlu bir gelişme yoksa, bizim için devrimci bir başarı da söz konusu değildir.

Devrimci mücadeleyi zafere götürecek silah, proleter devrimci ideoloji ve örgütlenmedir; proleter devrimci ideolojinin, proletaryanın en bilinçli öncü kesiminin kumandasında kitlelerin elinde maddi bir güç haline gelmesidir.

Proletaryanın devrimci ideolojisi olan bilimsel sosyalizm, bize Türkiye gibi emperyalizmin boyunduruğu altında olan ve kapitalizm öncesi kalıntılar barındıran bir ülkede, proletaryanın içinde yaşadığı tarihi aşamadaki görevinin milli demokratik devrimi gerçekleştirmek olduğunu öğretmektedir. Ancak nasıl ki «sosyalistim» demek proleter devrimci olmamıza yetmiyorsa, aynı şekilde bilimsel sosyalizmin yarı-sömürge ülkeler için evrensel doğrusu olan milli demokratik devrim stratejisini kabul etmek de bizim proleter devrimcisi olmamıza yetmez. Proleter devrimcisi, bilimsel sosyalizmi kavrayan ve onu eylemde de rehber edinen kişidir.

Bugün TİP içinde oportünizmin etkinliği azaldıkça milli demokratik devrim tezini kabul edenlerin sayısı da hızla çoğalmaktadır. Ama bu olumlu gelişmeye bakarak proleter devrimci bilincin aynı hızla yaygınlaştığını söyleyemeyiz. Proleter devrimci bilinç, eylem içinde proletaryanın devrimci ideolojisinin kavrandığı oranda yaygınlaşır ve

sağlamlaşır. Yani hem sayı itibarıyla bu bilince ulaşanların çoğalması, hem de tek tek devrimciler olarak politik bilincimizin nitelik olarak sağlamlaşması, teori ve eylem arasında birliğin mücadelemize uygulanmasına bağlıdır.

Milli demokratik devrimi bir kalıp olarak ezberlemek, bir rozet değiştirir gibi kabul etmek, oportünizmin saflarımızdan sökülüp atıldığı anlamına gelmez. Böylelikle, oportünizm belli bir alanda bastırılmış ve sindirilmiş olur, o kadar. Toplumumuzun sosyo-ekonomik yapısından ileri gelen objektif şartları bir yana bırakırsak, oportünizmin kaynağı, esas itibarıyla politik bilinç noksanlığıdır. Aynı politik bilinç noksanlığı var oldukça, oportünizm başka kisvelerle ve pekala milli demokratik devrim bayrağını en coşkun biçimde elinde tutarak ortaya çıkabilir. Sosyalizm, sosyalist devrim, sosyalist devrimcilik, bilimsel sosyalizm, proletarya vb. kavramları, proleter sosyalizminin bütün kavramlarını kullanan oportünizm, milli demokratik devrim kavramını niye kullanmasın?

Karşı-devrim, devrim saflarında bir kol bulundurmaya, onu kendi içinden vurmaya her zaman çalışmıştır ve çalışacaktır. Ve karşı-devrim, bu mücadelesini her zaman, devrim saflarında gözde olan, itibarlı olan ne varsa o kılık altında yürütecektir. Sosyalist devrim, proleter devrimcilerinin hedefidir ve proletaryanın öncülüğü, milli demokratik hareketimizin kalıcı zaferlere ulaşması ve devrim niteliğini kazanması bakımından olsun, sosyalist devrimin gerçekleştirilmesi bakımından olsun, sosyalistlerin devrim saflarında ulaşmaları gereken tarihi bir noktadır. Ama hepimiz biliyoruz ki, «sosyalist devrim» ve «proletaryanın öncülüğü» çığlıklarını atanlar her ikisini de baltalayan oportünizmin yalancı pehlivanları olmuştur. Bütün bunlar bize uyanık olmamızı ve devrim saflarında değerli olan her şeyi oportünizmden korumakta en amansız mücadeleyi vermemiz gerektiğini öğretiyor.

Bugün devrim saflarında güçlenen ve yükselen proletaryanın bayrağı ve onun milli demokratik devrim tezi de yozlaştırılmaya çalışılacaktır. Bu bayrağı daha fazla yük-

seltmek, proleter devrimci bilinci daha fazla ve daha yoğun bir biçimde yaymakla mümkündür. Eğer Aybar ve Aren oportünizminin yaydığı yanlış düşünceleri bilincimizden söküp atmadan yalnız kamp değiştirerek, «ben proleter devrimcisiyim artık» diyerek proleter devrimci saflara katılırsak, aslında ortada değişen hiç bir şey yoktur. Aybar ve Aren oportünizmi gene saflarımızda başka kisve içinde yaşıyor demektir. Hem de bu sefer daha tehlikeli olarak! Çünkü devrimci saflar Aybar-Aren oportünizmine karşı bağışıklık kazanmışken, şimdi aynı tahribatı yapacak, ama biz devrimci bünyemizin bağışıklık kazanmadığı yeni bir mikropla karşı karşıya kalacağız demektir.

Oportünizmin kaynağı, kısa vadede değiştirilemeyecek objektif şartlar olan sosyo-ekonomik yapı bir yana bırakılırsa, bilinç eksikliğidir dedik. O zaman oportünizme karşı başarı, ancak teori ve eylem alanlarında yürütülecek ideolojik mücadele ile kazanılır. Aksi takdirde bir vücudun bir yerinde batan çıban, ona sebep olan şartlar yok edilmediyse başka bir yerde, hiç beklemediğimiz ve tedbirini almadığımız bir yerde çıkabilir.

Bütün dünya devrim tarihinde, hatta din ve mezhep bayrağı altında yürütülen sınıf mücadelelerinde böyle olmuştur. Belli bir ideoloji ya da düşünce, yığınları mücadeleye sokmaya başladığı zaman hakim sınıflar, o ideolojinin sahtesini destekleyerek, sosyal hareketleri parçalayabilmiş ve dağıtabilmişlerdir. Hıristiyanlık ilk başlarda kölelerin mücadelesine bayrak olan bir ideoloji iken, zamanla Roma imparatorlarının hakimiyet ve zorbalıklarını meşrulaştırma aracı haline getirilmiştir. Anadolu'da göçebelerin ve köylülerin anti-feodal tepkisini örgütleyen ve onlara ideolojik kaynak olan Batını mezheplerinin çeşitli türleri, daha sonra Osmanlı İmparatorları tarafından desteklenmiştir. Alevilerin zulüm gördüğü bir çağda Bektaşilik, Osmanlı Sultanlarının merkezi otoritesinin baskı aracı olan yeniçeri ocağına mezhep olmuştur. Yakın tarihten de birçok örnekler bulabiliriz. Kapitalist tekeller İkinci Dünya Savaşından sonra Fransa ve Almanya'da sosyal-demokratları desteklemek-

te bir sakınca görmemiş, hatta yarar ummuşlardır. İkinci Dünya Savaşı sonrasında tekellerin desteğini alan Alman sosyal-demokratlarının lideri Kurt Schumacher, sosyal-demokrasi adına Alman işçi sınıfı hareketini bölerek, Almanya'da birleşik, barışçı, demokratik bir devlet kurulmasını engelleyebilmiştir. Emperyalizmin, en amansız düşmanları arasında dahi tercihler yaptığını ve böylece işçi sınıfı hareketini bölmeye çalıştığını biliyoruz.

Kendi yakın tarihimiz de bu konuda verilecek sayısız örneklerle doludur. Milli Kurtuluş Savaşı yıllarında, proletarya hareketini kontrolu altında tutmaya çalışan sivil-asker aydın zümre, işi bir resmi Komünist Partisi kurdurmaya kadar vardırmıştır.

Bütün bunlardan çıkaracağımız sonuçlar vardır. Bir hareketin doğru yönde, devrimci doğrultuda gelişmesini sağlayan, onun büründüğü kılık, taşıdığı tabela değil, o hareketi meydana getiren üyelerin politik bilinç ve örgütleme düzeyidir.

Bugün proleter devrimcilerinin TİP içinde verdiği mücadele, oportünist görüşleri çürütme ve oportünizmin üyeler üzerindeki egemenliğini yıkarak, proletaryanın devrimci düşüncesini TİP saflarında bir eylem kılavuzu olarak hakim kılma mücadelesidir. Bu mücadele, bir sınıf mücadelesidir. Proletaryanın TİP saflarındaki küçük burjuva ve burjuva ideolojilerine karşı mücadelesidir. Emperyalizmin hakim olduğu ve kapitalizm öncesi kalıntılardan arınmamış bir toplumda yaşadığımızı ve kendi ideolojisini kavramamış proleterlerin dahi küçük burjuva bilinciyle davrandığını düşünürsek, TİP'teki mücadelenin zorluklarını ve aynı zamanda gerekliliğini daha iyi kavramış oluruz. Bütün dünyada proletaryanın devrimci ideolojisi, daima yanlış görüşlerle ve sapmalarla mücadele ederek gelişmiş ve sağlamlaşmıştır. Kendi görüşlerimizin olgunlaşması, daha doğru izahlara kavuşmamız ve yanlış görüşleri çürüterek saflarımızı güçlendirmemiz, böylece devrimci mücadelemizin daha ileri boyutlara ulaşması ve devrimci pratiğin kazandırdığı yeni tecrübelerle, teorimizi geliştirmemiz bu yolla mümkün ol-

muştur. Devrimci teori ve pratik birbirlerini karşılıklı etkileyerek gelişmiş ve güçlenmiştir.

Proleter devrimcilerinin oportünizme karşı mücadelede ilkesi, oportünist görüşleri açığa çıkarmak ve bu görüşleri kadrolar ve yığınlar önünde mahkum ederek yıkmaktır. **Lenin**'in sözlerini hatırlayalım: **«Oportünist, tabiatı gereğince, daima belirli ve kesin olmaktan kaçınır... Karşılıklı olarak birbirini çürüten görüşler arasında yılan gibi kıvrılarak yürür; berikiyle de, ötekiyle de aynı fikirde olmaya çalışır. Bu arada kendi görüş ayrılıklarını, ufak tefek düzeltme teklifleri, şüpheler, iyi ve masum istekler vb. vb. şeklinde sınırlar.»** Açığa çıkmamak, belirlenmemek ve kesin görüşlere sahip olmamak, oportünizmin belli başlı özelliklerinden biridir. Çünkü oportünizm, onun belirli görüşleri tespit edildiği ve elle tutulup, gözle görülebildiği zaman eleştirilebilir ve çürütülür. Biz bu sebeple, oportünist görüşlerin kitleler ve kadrolar önünde açığa çıkmasını, yazı haline gelmesini, konuşma haline gelmesini isteriz. Oportünist görüşlerin açığa çıkmasını engellemek, onların kitle ve kadrolar önünde ipliklerinin pazara çıkmasını önlemek olur. Biz bu sebeple oportünizmi görüşlerini açık bir şekilde ortaya koymaya zorlarız.

Behice Boran, eğer, **Türkiye ve Sosyalizm Sorunları** adlı kitabını yazmasaydı, sayın sosyologun emperyalizmin ihraç metaı anti-komünizm silahını elinden düşürmediğini ve işçi sınıfı hareketini bölme çabalarını nasıl gösterebilecektik. Bu kitap yazılmasaydı militanlar, sayın sosyologun «mücadelesinin sosyalizmi gerçekleştirme yöntemi ile anayasanın yasakladığı komünizmin birbirinden ayırdedilmesi mücadelesi» olduğunu nasıl anlayacaklardı? (Boran, a.g.e., s. 75)

Aynı şekilde Aybar'ın kitabına, Sadun Aren ve diğer oportünist ideologların yazılarına, devrimci hareketin **çok şey borçlu olduğunu** söylemek gerekir.

TİP kongreler dönemine girmiştir. Yapılan ilçe ve il kongreleri, proleter devrimcilerinin ilkelerini yaymaları için en elverişli alandır. Türkiye'de ilerici kadroların, önemli bir kısmı TİP çatısı altında toplanmıştır. Bu, özellikle TİP'in

taşra örgütleri için daha çok geçerlidir. Sosyalizmi kavramaya açık bu kadrolara, proleter devrimci bilinci vermek ve proleter devrimci kadroların bilincini sağlamlaştırmak için TİP kongrelerine katılmamız ve bu kongrelerde amansız bir ideolojik mücadele yürütmemiz gerekiyor. TİP kongrelerinde görüşlerimizi ısrarla ve en açık bir şekilde anlatmalıyız. Bu görevimizi TİP kadrolarının tamamının yayınlarımızı okumadığını ve proleter devrimci ideolojiyle yeni yeni temasa geldiklerini bilerek yerine getirmeliyiz. Bunun için TİP içindeki ilerici-devrimci kadroları, gelişmeye kapalı, şu veya bu kliğin mensubu olarak görmeyelim. Proleter devrimci düşüncenin, mücadele ettiğimiz ölçüde nasıl hızla yayıldığını ve oportünist kliklerin etkisi altındaki TİP üyelerinin devrimci saflara nasıl hızla katıldıklarını tecrübelerimizden hatırlayalım.

TIP kongrelerinden proleter devrimcilerinin öğrenecekleri şeyler de vardır. Politik bilincimiz ve devrimci tecrübemiz, kitleler ve örgütler içinde çalışarak gelişir ve sağlamlaşır. Geniş yığınlar içinde, siyasi partilerde, sendikalarda, köylü örgütlerinde, kooperatiflerde, gençlik örgütlerinde çalışarak ve çalıştığınız her yerde ideolojimizi yayma mücadelesi vererek kendimizi de geliştiririz. TİP içinde ve gençlik örgütlerinde mücadele tecrübesi geçirmiş proleter devrimcilerinin meseleleri kavramakta ve doğru kararı vermekte daha başarılı olduğu görülmektedir. TİP içindeki kadrolarla bağ kurmak ve onların tecrübelerini öğrenmek bilgi hazinemizi genişletecek, Türkiye'deki politik mücadele pratiğini kavramamıza yardımcı olacaktır.

TİP kongreleri bizler için bir eğitim yeridir. Kendi ideolojimizi yayma alanı olduğu kadar bir öğrenme yeridir de. Kongrelerde görüşlerimizi açıklarken amacımızın iki yönlü olduğunu unutmayalım: 1) Oportünist kliklerin etkisi altındaki TIP üyelerine devrimci ideolojiyi vermek. 2) Proleter devrimci TİP üyelerinin kendi ideolojilerini daha doğru kavramalarını, politik bilinçlerinin daha da sağlamlaşmasını sağlamak.

TİP içindeki mücadelemizin iki yönlü olması sebebiyle-

dir ki, TİP içinde hakim olduğumuz ilçe ve il kongrelerinde de canlı bir tartışma ortamı yaratmamız gerekmektedir. Proleter devrimcileri, kongrelerde «nasıl olsa çoğunluktayız» veya «bu kongrede bize muhalif kimse yok» zihniyetiyle hemen seçimler maddesine geçmeyi düşünemezler. Eğer belli bir bilinç seviyesinde birliğimize bakarak, politik bilincimizi geliştirme görevimizi ihmal edersek, gelişen mücadelenin yeni şartlarını kavrayamayız, politik bilincimiz devrimci pratiğin gerisinde kalabilir ve bu durum yeni ayrılıklara, yeni sapmalara yol açar. Proleter devrimcilerinin birliği, ideolojik temele dayanır ve bu temel canlı bir tartışma, eleştiri ve özeleştiri ortamında sağlamlığını korur ve gelişir.

Bu devrimci tartışma ortamının geniş kadrolar ve yığınlar önünde sağlanmasının önemi vardır. Devrimci hareketi doğru yolda götürmeye, yalnız ön saftaki militanların politik bilinç seviyesi ve yetenekleri yetmez. Proleter devrimci hareketin ilerlemesi, bütün kadroların politik bilinç düzeyine bağlıdır. Bu sebeple en ön saftaki militanlar arasında kalan tartışmalar, yalnız kendilerinin politik bilincini geliştirir. Oysa bugün bizim başlıca görevimiz, proletaryanın öncü kesimini, onun öncü müfrezesini yaratmaktır. Proletaryanın öncü müfrezesi, proleter devrimci ideolojiyi kavramış ve başlıca işi bunun eylemini yapmak olanların meydana getirdiği örgütlü kesimdir.

TİP içindeki mücadelemizde uygulayacağımız genel ilkeler bunlardır. Bu ilkeleri uygulamakta göstereceğimiz çalışkanlık ve disiplin, kazanacağımız devrimci başarıların derecesini tayin edecektir.

Hedefimiz, oportünizmden arınmış Türkiye İşçi Partisi'dir. Türkiye İşçi Partisi'nin önümüzdeki dönemde halkımızın milli demokratik hareketine önemli katkılarda bulunması, geniş emekçi yığınların bilinçlenmesine hizmet eden devrimci bir emkçi partisi görevini yerine getirmesi, oportünist yönetimin tasfiyesine ve saflarda eylem içinde güçlü bir ideolojik eğitim çalışmasına girilmesine bağlıdır.

TİP'i önemsememek ve TİP içinde devrimci mücadeleyi

ihmal etmek, önemli bir hatadır. Böyle bir tutum, Türkiye'deki geniş ilerici-devrimci kadrolara sırt çevirmektir. TİP yönetimi oportünizmin kalesi olmuştur. Oportünizmin kalesini yıkmadan kale içindeki devrimcileri dışarı çekmek, mücadeleden kaçmaktır ve TİP içindeki ilerici-devrimci kadroları daha elverişli şartlarda etkileme imkanlarını terk etmektir.

Diğer bir yanlış görüş de, proleter devrimcilerinin yönetime gelmesi ile TİP'in «proletaryanın öz örgütü» niteliğine kavuşacağını iddia etmektir. Bir siyasi örgütün «proletaryanın öz örgütü» olmasını tayin eden, yalnız, yöneticilerin niteliği değildir. Proletaryanın öz örgütü, işçi sınıfının devrimci ideolojisi olan diyalektik ve tarihi materyalizmi benimseyen, proletaryanın en bilinçli kesimini, yani öncü müfrezesini örgütleyen ve her şarta ve eylem biçimine göre örgütlenmiş politik partidir.

Milli demokratik cepheye öncülük edecek, halkımızın milli demokratik hareketine DEVRİM niteliğini kazandıracak ve milli demokratik devrimimizi kalıcı zaferlere ulaştıracak ve ZORUNLU olarak sosyalizme giden yolu açacak ÖRGÜT, bu örgüttür.

TİP ise halkımızın milli demokratik hareketine **çok önemli** katkıları olan devrimci bir siyasi örgüt niteliğine kavuşturabilir. Bu, oportünizmin kendi kalesinde yıkılması ve proleter devrimci hareketin ilk önemli zaferi olacaktır.

Oportünizmden arınmış TİP için, proleter devrimci ideolojimizi TİP içinde vargücümüzle yayalım!

Yayalım ki, proleter devrimci saflara katılanlar çoğalsın ve kendi politik bilincimiz sağlamlaşsın!

Saflarımızın hem genişlemesi, hem de çelikleşmesinin yolu budur.

AYDINLIK, Sayı 14
s. 81 - 86

* TÜRK SOLU - AYDINLIK hareketi içinde oportüniz-

me karşı mücadelenin nasıl yürütüleceği konusunda da önemli görüş ayrılıkları vardı. Proleter devrimciler, Aren-Boran oportünizmine karşı açık ve kararlı bir ideolojik mücadele verilmesini savunuyorlardı. Maceracılar ise, TİP oportünizmine karşı mücadeleyi bir kaba kuvvet gösterisi olarak anlıyorlar ve her yerde açık ideolojik mücadelenin yürütülmesini baltalıyorlardı. Onlar için amaç yalnız kongreleri kazanmaktı, yoksa doğru fikirlerin yayılması ve güçlenmesi değil.

Maceracılar, esasen ideolojik bakımdan TİP oportünizmi ile aynı temele sahiplerdi. Devrimcilerin TİP oportünizmine ağır darbeler indirmesi sonucu, çok sayıda insan Aybar-Aren-Boran'ı terk ederek devrimci saflara katılıyor, fakat bu katılma ideolojik bakımdan da aynı sağlamlıkta olmuyordu. Aslında maceracılar, hâlâ Aren-Boran'ların ideolojik çizgisinde yürümekteydiler. Ekonomizm terörizme dönüşüyordu, fakat ikisinin de ideolojik temeli kendiliğindencilikten başka bir şey değildi. Lenin'in söylediği gibi, «terörizmin baş aşağı çevrilmiş ekonomizm» olduğunu Türkiye devrimcileri de kendi tecrübeleriyle öğrendiler,

Yazı, TİP Büyük Kongresine hazırlık olarak yapılan yerel kongreler öncesinde oportünizme karşı doğru mücadele tarzını ilk defa derli toplu açıklamaktadır. Bu yazıda savunulan görüşlerin Mao Zedung'un iki çizgi mücadelesi konusundaki görüşlerle aynı temele sahip olduğuna burada ayrıca dikkat çekmeliyiz.

Doğu Perinçek

İKİ TAKTİK ÜZERİNE

1 Ocak 1970

> ***Filozoflar, dünyayı yorumlamaktan başka bir şey yapmadılar; oysa aslolan, onu değiştirmektir.***
>
> ***KARL MARX***

Lenin, **Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği** adlı kitabını 1905 yılı Haziran ayında Rus Çarlığının yıkılarak yerine demokratik bir cumhuriyet kurulması mücadelesinin verildiği dönemde yazdı. Bu kitapta 1905 yılında başlayan birinci demokratik devrimde Rusya'da proletaryanın devrimci hareketinin stratejik ve taktik ilkeleri saptanmakta ve menşeviklerin taktiği şiddetle eleştirilmektedir.

Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği adlı kitap, M.E. tarafından Türkçeye çevrilmiş ve İKİ TAKTİK adıyla Aralık 1967'de Sol Yayınları arasında basılmıştır. Çeviride de belirtildiği üzere, kitabın «Devrim Sırasında En Aşırı Muhalefet Partisi Olmak Ne Demektir?» başlıklı 9. bölümü çeviriye alınmamıştır. Kitabın incelenmesinde bu bölümdeki görüşler üzerinde de duracağız.

Tarihi Şartlar : Yığın Hareketleri Ve Örgütlü Ayaklanmalar

Kitapta belirtilen devrimci görüşleri ve ilkeleri doğru

olarak kavrayabilmemiz için, kitabın yazıldığı dönemin tarihi şartlarını hatırlamamız gerekiyor. Bu özellikle değişik şartlara ve durumlara göre süratle değişen taktik ilkeleri doğru olarak kavramamız bakımından önemlidir. Bunun dışında kitap, demokratik devrim ve sosyalist devrimin nitelikleri, programları ve bu devrim aşamalarında proletarya hareketinin stratejik ilkeleri ve görevi ile ilgili tarihi tecrübelerle ispatlanmış evrensel gerçekleri de içermektedir ki, bu esaslar, geçerli oldukları tarihi aşama içinde şartlara göre değişmez. 1905 Rusya şartlarının hatırlanması, proletaryanın devrimci teorisini kendi mücadelemiz şartlarını tahlil edip, o şartlara yaratıcı bir biçimde uygulamamız bakımından önemlidir. Aksi halde dogmacı bir tutuma, kopyacılığa düşeriz, devrimci mücadelemiz güçlenmez ve gelişmez.

1905 yılı «askeri ve feodal emperyalist» bir ülke olan Rusya için tam bir yığın hareketleri ve örgütlü ayaklanmalar dönemidir. Mayıs 1905'te İvanovo-Voznessensk'te ilk İşçi Delegeleri Sovyeti ortaya çıkmıştır. Bütün endüstri merkezlerinde işçiler yığınlar halinde grevlere gitmektedir. Proletarya, ihtilalin önderi olmaktadır. Köylü hareketleri hızla gelişmektedir. İşçi ve köylü hareketleri orduyu etkilemiştir, ordu saflarında ve askerler arasında Bolşeviklerin etkili olduğu devrimci dalgalanmalar başgöstermiştir. Temmuzda Potemkin zırhlısı tayfaları ayaklanmıştır. Ekimde başlayan siyasi grev bütün ülkeyi sarmıştır. Her yerde İşçi Delegeleri Sovyetleri doğmuştur. Grevlerden korkan hükümet, 17 Ekimde yayınladığı bir bildiri ile halka, Dumayı toplantıya çağıracağını, söz ve toplanma hürriyetleri vb. vadetmiştir. Aralıkta Bolşevik partisi önderliğinde Moskova proletaryasının Çarlığa karşı silahlı ayaklanması başlamıştır. Bütün bu şartlar içinde 1905 yılında Rusya'da Bolşevikler 50 yerde örgütlenmişlerdi. 1905 yılı başlarında Bolşevik partinin üye sayısı 8400'dür. 1905 sonlarına doğru yalnız Petersburg'da 3000, Moskova'da 2500, Bakü ve Harkov'da 1000'er ve Ivanovo-Voznessensk'te 900 Parti üyesi vardır. Sonbaharda Lenin'

in yazdığı üzere Parti «milyonların partisi» haline gelmiştir. Bolşeviklerin Çarlık rejimi baskısı altında gizli olarak çalıştığı düşünülürse, bu rakamların önemi daha da iyi anlaşılır.[1]

Bu şartlar altında Rusya'da üç siyasi akım söz konusudur.

1 — Çar hükümeti: Burjuva-demokratik devrimi bütün gücüyle bastırmaya çalışmakta, Çarlığı ayakta tutmak ve Rusya'nın yarı-emperyalist, yarı-feodal* yapısını korumak için direnmektedir. Çar hükümeti, halk temsilcilerinin toplantıya çağrılmasını kabul etmekte, ancak sınıf ayrıcalıklarına saygılı bir seçim sistemiyle birlikte ajitasyon özgürlüğünün olmadığı bir danışma meclisine razı olmaktadır. Demokratik hak ve özgürlüklerin verilmesine, köylüye toprak dağıtılmasına, halklar üzerinde kurulmuş baskı rejiminin kalkmasına yanaşmamaktadır.

2 — Liberal burjuvazi: Büyük ve büyük toprak sahiplerinin karşı-devrimci hareketi ve bu hareketin partisi olan Oktobristler (veya 17 Ekim Birliği) dışında kalan liberal-monarşist burjuvazinin hareketidir. Bunlar «Çar ile devrimci halk arasında mümkün olduğu kadar barışçı bir alışverişten, burjuvazinin iktidarın en büyük payını elde edeceği ve devrimci halka, yani proletarya ile köylüye ise iktidardan en küçük payın verileceği bir alışverişten yanadır».[2] Liberal-monarşist burjuvazinin hareketi 1905 Devriminden sonra Kadet'ler olarak adlandırıldı.

3 — Devrimci proletarya hareketi: Çarlığın halk ayaklanmasıyla devrilerek geçici devrim hükümetinin kurul-

---

[1] **Kommunistische Partei der Sowjetunion**, Berlin, 1967, Dietz Verlag (1965'de Moskova'da basılan Sovyet Tarihi Ansiklopedisi'nin yedinci ciltteki Sovyet Komünist Partisi maddesinin Almanca çevirisi).

* Yanlışlıkla girmiş olan bu ifadenin, «feodal-emperyalist» olarak düzeltilmesi gerekmektedir. — AYDINLIK Yayınlarının notu

[2] **İki Taktik**, s. 12.

masını amaçlamakta ve genel oy hakkıyla tam bir siyasi özgürlüğü savunmaktadır.

Lenin'in İki Taktik'te açıkladığı bu üç siyasi eğilim yanında, yığınlar içinde geniş etkinliği olan küçük burjuva hareketi Sosyalist-Devrimciler (Eser'ler) ve işçi sınıfı hareketini bölmeye çalışan oportünist Menşevikler de bulunmaktadır. İki Taktik esas itibarıyla Menşeviklerin yanlış görüşlerini çürütmek ve proletarya hareketinin doğru taktikler uygulamasını sağlamak için yazılmıştır.

Menşevikler, demokratik devrimin burjuva karakterinden hareketle, Batı Avrupa'daki burjuva-demokratik devrimlerinde olduğu gibi Rusya'da da devrimde öncülüğün burjuvazide olacağını savunuyorlardı. İddialarına göre, Rusya proletaryası öncülüğü yürütecek olgunlukta değildir. Ayrıca Menşevikler, köylünün devrimci potansiyelini de inkar etmekteydiler.

Menşeviklere karşı Lenin, Rusya'da başlayan devrimin burjuva karakterine rağmen, esas itici gücü ve önderinin köylülükle ittifak kuran proletarya olduğunu göstermiştir. Çünkü burjuvazinin menfaati esas itibarıyla Çarlıkla uzlaşma halindeydi. Lenin, İki Taktik'te Çarın egemenliğine son verilmesi, proletarya ve köylünün (küçük burjuvazi dahil) devrimci-demokratik diktatörlüğünün gerçekleşmesi ve geçici devrim hükümetinin kurulması için silahlı halk ayaklanmasının gereğini kanıtladı.

Menşeviklerle Lenin arasındaki temelden ayrılığı kaba çizgileriyle belirtikten, dolayısıyla kitabın genel çerçevesini çizdikten sonra, İki Taktik'te belirtilen temel meseleler üzerinde duralım.

Demokratik Devrimle Sosyalist Devrimi Karıştırmayalım

Lenin, 1905 yılında Rusya'nın içinde bulunduğu tarihi aşamada gerçekleştirilecek devrimin demokratik devrim olduğunu açıklıkla belirtmiş ve demokratik devrimin programı, hedefleri ve dayandığı sınıflar itibarıyla sosyalist

devrimle karıştırılmaması gerektiği üzerinde durmuştur. «Rusya'nın ulaşmış olduğu iktisadi gelişme (objektif şartlar) ve geniş proletarya yığınlarının ulaşmış oldukları bilinç ve örgütlenme derecesi (objektif şartlarla kopmaz bağları olan sübjektif şartlar) işçi sınıfının şu anda ve tam olarak kurtuluşunu imkansız kılmaktadır» diyor Lenin 1905 Rusyası için. İşçi sınıfının tam olarak kurtuluşu yani sosyalist devrim, **«işçilerin kendilerinin eseri olacaktır; yığınların bilinci ve örgütlenmesi olmadan, yığınları hazırlamadan ve eğitmeden sosyalist devrim söz konusu olamaz»**. Sosyalist devrime varmak için hem siyasi hem de iktisadi bakımdan demokratik devrimden geçmek zorunluluğu vardır ve yığınları sosyalizm için bilinçlendirme ve örgütlendirme işinin başarısı, «demokratik devrimin eksiksiz gerçekleştirilmesine bağlıdır.»[3]

Demokratik devrim sosyo-ekonomik niteliği itibarıyla burjuva karakterdedir. Ve bu devrimle «özel mülkiyete ve meta üretimine bağlı bulunan ve bunun sınırları dışına çıkamayan çeşitli sınıflar, grup ve çevreler, olayların zorlamasıyla, özgürlükten yana çıkarak otokrasiye karşı ve genel olarak feodal düzene karşı durmakta ve özgürlükten yana çıkmaktadır».[4]

Demokratik devrim, Çarlığı yıkacak, feodalitenin, «Asya despotizminin» bütün kalıntılarını köylerden ve fabrikalardan atacak, köklü bir toprak reformuyla köylüye toprak dağıtacak, sekiz saatlik işgünü ve fabrikada işçi denetimini gerçekleştirecek, ücretsiz genel eğitimi sağlayacak, tam siyasi özgürlük, demokratik haklar ve genel oy ilkesini getirecek ve ezilen milliyetler üzerindeki baskıyı kaldırarak kurtuluşlarına yol açacaktır.

Bütün bunlar, burjuva devriminin ekonomik ve sosyal ilişkileri çerçevesi içinde olan köklü dönüşümlerdir. Ancak Rusya'da demokratik devrimin başarıya ulaşması Rusya'nın ve bütün dünyanın geleceğini etkileyecek önemli

---

[3] **İki Taktik**, s. 21.

[4] **İki Taktik**, s. 133.

bir olaydır. «Rusya'da başlamış olan devrimin kesin zaferi kadar hiç bir şey, proletaryanın devrimci enerjisini artırmaz, devrime giden yolunu kısaltmaz».[5] Demokratik devrimin bu burjuva karakterine rağmen, yalnız burjuvazi için yararlı olacağı görüşü yanlıştır. Burjuva devrimi proletarya için kesin olarak gereklidir. Burjuva demokratik devrim, ne kadar kesin, tutarlı ve kararlı bir şekilde sonuna kadar yürütülmüşse, proletaryanın sosyalist devrim için burjuvaziye karşı mücadelesi o kadar başarılı olacaktır. Burjuva özgürlüklerinin proletaryaya yararı olmadığını savunan görüş Lenin'e göre anarşizme varır.

Demokratik devrimin burjuva karakterde olması, «öyleyse demokratik devrimi burjuvazi gerçekleştirsin ve yönetsin» şeklinde, proletaryanın söz konusu tarihi aşamadaki görevini kavrayamayan oportünist görüşlerin savunulmasına yol açmıştır. Oysa Lenin'e göre, demokratik devrimde proletaryanın görevi, kesin ve amansız bir mücadele yürütmektir. Burjuva-demokratik devrime karşı ilgisizlik, kayıtsızlık ya da devrimde önderliğin burjuvaziye terk edilmesi, Marksizme taban tabana zıt bir tutumdur. Proletarya, demokratik devrim uğruna savaşa en enerjik bir biçimde katılacak, pratik yollar gösterecek, devrimi sonuna kadar götürecek ve devrimden proletaryanın öz menfaatlerini geliştirmek için sonuçlar elde edecektir.

Demokratik Devrimde Öncü Proletaryadır

Burjuvazi, Çarlıkla ve dolayısıyla feodal güçlerle belirli ölçülerde uzlaşma halindedir ve demokratik devrimin gelişme süreci içinde burjuvazide proletaryaya düşman eğilimler güçlenmekte ve tutucu yönü ağır basmaktadır. Demokratik devrimi sonuna kadar götürecek ve Çarlık ve feodalite üzerinde kesin zaferi sağlayacak biricik güç halktır, yani proletarya, köylüler ve köylülük dışında kalan küçük burjuvazi.

---

[5] İki Taktik, s. 58.

«Proletarya, ancak demokratik devrimin tam zaferi durumunda, tutarsız burjuvazi karşısında eli kolu bağlı kalmayacak, burjuva demokrasisi tarafından 'yutulmayacak' ve bütün devrime kendi proleter damgasını ya da daha doğrusu proleter ve köylü damgasını vuracaktır.

«Kısaca tutarsız burjuva demokrasisi ile mücadelesinde proletaryanın kendini eli kolu bağlı bulmaması için köylüleri devrimci bilince yükseltmek için, onların eylemini yöneltebilmek ve tutarlı proleter demokrasisinin ilkelerini kendi başına uygulayabilmek için, yeteri kadar güçlü ve bilinçli olması gerekir.»[6]

Lenin'in yukardaki paragrafta proletaryanın demokratik devrimde öncülük için aradığı «güç ve bilinç» düzeyi, sosyalist devrimden farklıdır. Ancak hemen belirtelim: Lenin, demokratik devrimin zorunluluğunu, yalnız başına proletaryanın bilinç ve örgütlenme düzeyine bağlı olarak görmemiştir. Demokratik devrimi zorunlu kılan, proletaryanın bilinç ve örgütlenme düzeyinin sınırlarını da tayin eden ekonomik yapıdır. Bu sebeple Lenin, «Rusya'nın proletaryası henüz tek başına devrim yapacak kadar örgütlenmiş ve bilinçli değildir. Zaten devrimi yapabilseydi, proleter (sosyalist) bir devrim yapardı, burjuva devrimi değil» diyen oportünist görüşü şiddetle eleştirmiştir.[7] Demokratik devrim, bir aldatmaca ya da taktik olmayıp geçilmesi zorunlu stratejik bir hedeftir.

Demokratik devrimle ve genel olarak bütün devrimlerle, yığınların bilinçlenmesi arasında diyalektik bir ilişki vardır. Devrimlerin gerçekleşmesi, yığınların bilinçli ve örgütlü mücadelesiyle olur. Diğer yandan devrim, sınıf mücadelesinin en keskin noktası olarak sınıfların bilinçlenmesi sürecini son derece hızlandırır. «...Devrim, emekçileri aydınlatır ve onları hızla bilinçlendirir. Devrimin her ilerle-

---

[6] İki Taktik, s. 62.

[7] İki Taktik, s. 66.

yişi, yığınları uyandırır ve yığınların sempatisini, devrimci program üzerinde, yığınların derin ve hayati çıkarlarını tam olarak ifade eden biricik program üzerinde, kaçınılmaz olarak toplar.»[8] Bu sebeple demokratik devrim, proletaryanın sınıf mücadelesini kesintiye uğratmaz. Proletarya, demokratik devrim mücadelesiyle tecrübe kazanır, olgunlaşır, düşmanlarının bir kısmını tasfiye eder ve bu mücadele içinde proletaryanın devrimci safları güçlenir ve burjuvaziyi alt-edecek sağlamlığa ulaşır.

Lenin, demokratik devrimde proletaryanın öncü olması gerektiğini ve aynı zamanda öncü olabileceğini savunmuştur. Bunun dışında demokratik devrimin tamamlanması imkanı yoktur. Bu ilkenin ışığında Lenin, proletaryaya devrimci görevini göstermiştir:

> «Sosyal-demokratlar (yani sosyalistler), proletaryaya, bizim devrimimiz evrensel bir halk devrimidir, diyor. Onun için sen en ilerici sınıf olarak ve sonuna kadar devrimci bir sınıf olarak, sadece bu devrime olanca gücünle katılmakla kalmamalısın, devrimde yönetici rol oynamalısın. Onun için kendini dar anlamda bir sınıf mücadelesi sınırları içine, özellikle sendika hareketi içine hapsedemezsin; tam tersine sınıf mücadelesinin çerçevesini ve muhtevasını öyle genişletmelisin ki, buna, aynı zamanda şu andaki evrensel Rus halk devriminin, demokratik bütün görevleri de girebilsin. Onun için, sendika hareketini unutmamakla birlikte, en ufak legal imkanı kullanmayı reddetmemekle birlikte, devrim döneminde, hürriyete, gerçek siyasi özgürlüğe giden biricik yol olan devrimci hükümetin kurulması hedeflerini ön planda tutmalısın.»[9]

Lenin, proletaryanın öncülük imkanlarının gerçek olmasını en az iki şarta bağlamıştır: **1. Proletaryanın Çar-**

---

[8] İki Taktik, s. 58 - 59.

[9] İki Taktik, s. 130.

lığın yıkılmasına yönelen bir müttefiki olmalıdır ve bu müttefikin, proletaryanın öncülüğünü kabul etmesi gerekir. Lenin, 1905 devriminde bu müttefikin köylüler olduğunu ileri sürmüştür. 2. Proletarya devrimde **tek başına** öncü olmak için mücadele etmelidir ve bu mücadeleyi kazanmalıdır. Bunun için liberal burjuvazinin proletaryanın yanı sıra devrime yön verme imkanları yok edilmelidir.[10]

Bütün bunlardan anlaşılmalıdır ki, Lenin devrimde öncülük için, öncü yanında müttefikin de bilinçli olmasını, müttefikin proletaryanın öncülüğünü kabul etmiş olmasını ve bir başka sınıfın devrime yön verme imkanlarının bertaraf edilmiş olmasını gerekli görmektedir Bu durumda bir sınıfın kendi kendine öncülük iddialarında bulunması, «dervişin kerametinin kendinden menkul olmasına» benzemektedir. Oysa söz konusu olan, bilinçli müttefikin, öncünün kumandası altına girmesidir.

Demokrasiyi Çarlığa Karşı Halk Ayaklanması Gerçekleştirir

Lenin, burjuvazinin Çarlıkla uzlaşma halinde olduğunu ve burjuvazinin denetiminde olan bir geçici hükümetin tam siyasi özgürlüğü ve demokratik dönüşümleri gerçekleştiremeyeceğini tespit ettikten sonra, geçici devrim hükümetinin Çarlığa karşı halk ayaklanmasına dayanan hükümet olabileceğini belirtmiştir. Demokrasiden en fazla yararlanacak olan ve demokratik devrimi sonuna kadar götürebilecek olan güç, proletarya ve köylülerin devrimci-demokratik iktidarıdır. Bir hükümetin demokratik olduğunu gösteren esas, o hükümetin halktan gelme olduğu iddia edilen temsil kurumlara dayanması değil, Çarlığa karşı halk ayaklanmasına dayanmasıdır. Seçimle gelen her temsili hükümet halk hükümeti değildir. Halk iradesini gerçekten temsil eden bir meclis, ancak seçim kam-

---

[10] **History of the Communist Party of the Soviet Union, New York, 1939.**

panyasında tam siyasi özgürlüğün sağlandığı şartlarda kurulabilir. Halk meclisi halk hükümeti, demokratik iktidar, birer biçim ve dış görünüş değildir; her şeyden önce bazı esaslara dayanır. Bunlar bir halk hareketinin organlarıdır, feodal baskının kalktığı, demokratik hak ve hürriyetlerin var olduğu bir ortamda kurulabilirler ve gerçek halk iradesini temsil ederler. Lenin 1905 Devriminde, Çar tarafından çağrılacak veya halk hareketine dayanmayan geçici bir hükümetin çağırdığı, herkesin oy hakkına sahip olmadığı ve siyasi propaganda hürriyetinin bütün şartlarıyla bulunmadığı seçimlerle kurulacak Kurucu Meclis fikrine karşı, geçici devrim hükümetinin sağladığı demokratik ortamda toplanan ve gerçek halk iradesini temsil eden Kurucu Meclis fikrini savunmuştur. Halk ayaklanmasına dayanacak olan geçici devrim hükümeti, bu ayaklanmanın organıdır, bütün halkın seçtiği Kurucu Meclisi toplantıya çağıran araçtır ve bu hükümet proletaryasının asgari programı olan demokratik programı uygulayacaktır.

Lenin, Menşeviklerin Geçici Hükümete girmemek görüşünü şiddetle eleştirmiştir. Bu görüş, proletaryayı sınıf mücadelesinden alıkoymaya çabalayan proletaryanın «yukardan», iktidar imkanlarına sahip olarak toplumu ilerletmesine, demokratik devrimin tamamlanması ve dolayısıyla sosyalizm yolunda devrimci bir zafer kazanılmasına karşı çıkan görüştür. Hele «burjuvazi devrimden yüz çevirir ve devrimin alanı daralır» gerekçesiyle, Menşeviklerin Geçici Hükümete girmemek tezini savunmaları, öncülüğü burjuvaziye terk etmenin ve demokratik devrimin sonuna kadar götürülmesinin gereğini kavramaktan uzak oluşun başka bir ifadesidir.

Demokrasi Reformculuk Değil Devrimciliktir

Burjuvazinin çıkarı, Lenin'in belirttiği gibi, «devrimin tutarlı ve tam olmamasını, kararlı ve amansız olmamasını gerektirir... Burjuva demokrasisine yönelmiş gerekli biçim

değişmelerinin yavaş yavaş, derece derece olması, ihtiyatla ve el yordamıyla olması, devrim yoluyla değil, dönüşümler yoluyla olması burjuvazinin işine gelir... Burjuvazi, bu biçim değiştirmelerinin tabandaki halkın, yani köylülerin ve özellikle işçilerin devrimci insiyatifini geliştirmeye mümkün olduğu kadar az yardım etmelerini ister... Buna karşılık, burjuva demokrasisinin gerektirdiği biçim değiştirmelerinin dönüşümlerle değil, devrimci metodlarla, yani demokratik devrimle elde edilmesi, işçi sınıfının çıkarı gereğidir; çünkü dönüşümcü (reformist) metot, ulusal organizmanın çürüyen parçalarının duraksamalı ve uzun vadeli ve son derece ıstıraplı yavaş ölüm metodudur».[11]

Bütün bu sebeplerle en demokratik sınıf olan proletaryanın devrimci hareketinin görevi, proleter yığınlarını olduğu gibi, proleter olmayan yığınları da kendi ve önderliği altında harekete geçirmek ve hareketin zaferini sağlamaktır. Menşeviklerin Geçici Hükümete karşı «aşırı sol muhalefet» tezi, yani reformculuğa karşı Lenin, halk yığınlarının Çarlığa karşı demokratik devrimi gerçekleştirmesi tezini savunmuştur. Menşeviklerin Konferans kararında «muhalefet»ten söz edilmesi öyle bir siyasi durumu ifade etmektedir ki, artık bu durumda halk ayaklanmasından ciddiyetle söz edilmesi imkanı yoktur. Menşevikler, her şeyi parlamenter muhalefetin kategorileri içinde görmektedir. Lenin'e göre artık içinde yaşanılan 1905 yılı şartların da, devrim ortamında, hükümete biricik muhalefet yolu şiddet kullanarak onu yıkmaktır.[12]

1901-1902 şartlarında ve 1905 Devrim şartlarına kadar Lenin, proletaryayı ekonomik bilinç düzeyinde tutmak isteyen, iktisadi mücadeleyi, siyasi bilinç vermenin en iyi aracı olarak niteleyenlerle mücadele etti. Bolşevikler «yöresel isyanlar taktiğine ve 'hücum' haykırışlarına da karşı çıktı, çünkü yığınların açık hareketinin hemen ertesi gün ger-

---

[11] **İki Taktik**, s. 50-51.

[12] **Lenin, «İki Taktik», Ausgewhählte Werke I, Berlin, 1965, s. 586.**

çekleşmeyeceği gözle görülüyordu ya da görülmeliydi».[13] O zaman mesele, Ne Yapmalı?'da da konulduğu gibi, yığınları bilinçlendirme ve örgütlendirme meselesiydi. Propaganda ve bilinçlendirme, bilinçlendirme ve propaganda o sırada objektif şartlar tarafından gerçekten en ön plana itilmişti. Bütün ülkeye hitap eden, haftalık olarak yayınlanması ideal gibi gözüken bir siyasi gazetenin örgütlendirilmesi yolunda çalışma, o zaman devrim hazırlığının mihrak noktası olarak görülüyordu (ve Ne Yapmalı meselesi böyle konuyordu). (Silahlı aksiyon yerine) Yığınların bilinçlendirilmesi şiarı, (Çarlığa karşı yöresel ayaklanmalar yerine) Çarlığa karşı ayaklanmanın sosyal ve psikolojik şartlarının hazırlanması şiarı, o sırada devrimci sosyal demokrasinin biricik doğru şiarıydı».[14]

Lenin'e göre 1905 yılında hareket ilerlemiştir, artık devrimci şiar, demokratik devrim için Çarlığa karşı halk ayaklanmasıdır.

Demokratik Devrimde İşçi Sınıfının En Sağlam Müttefiki Köylülerdir

İki Taktik'te ele alınan önemli konulardan biri de devrimde köylülerin önemidir. Menşeviklerin, köylülerin devrimci potansiyelini inkar etmelerine karşı, Lenin demokratik devrimde işçi sınıfının en sağlam müttefikinin köylüler olacağını savunuyordu. «... Sosyalist olmasa bile, küçük burjuvalığından vazgeçmese bile köylü, demokratik devrimin kararlı ve en köklü değişmelerden yana bir taraftarı olabilir; ve ona ışık tutan olayların seyri, burjuvazinin ihanetiyle ve proletaryanın yenilgisiyle kesintiye uğramazsa olacaktır da.»[15] Demokratik devrimin temel sloganlarından biri olan «kara toprağın paylaşılması» köylüleri yarı-serf durumundan kurtaracak ve onları özgür

---

[13] İki Taktik, s. 76.

[14] İki Taktik, s. 77.

[15] İki Taktik, s. 104.

insan payesine ulaştıracaktır. Köylünün demokratik devrime bağlılığı, yalnız köklü bir toprak reformu için değil, genel ve daimi menfaatinin bir gereğidir. Köylünün menfaati halk egemenliğindedir. Köylünün büyük bir güç olarak etkili olması tam bir özgürlük ve demokrasi ortamının gerçekleşmesine bağlıdır. Köylü eğitildiği ve bilinçlendiği oranda, demokratik devrim mücadelesinde tutarlı ve kararlı bir politika izleyecek ve demokratik devrimin sonuna kadar tamamlanması için mücadele edecektir. Çünkü köylünün demokratik devrimden önceki menfaati, özel mülkiyetin mutlak olarak korunmasından çok, büyük toprak mülkiyetinin kamulaştırılmasında, yani özel mülkiyetin başlıca biçimlerinden birinin ortadan kalkmasındadır.[16]

Menşevikler, proletarya ile köylüler arasında «irade birliği» olmayacağı iddiasıyla köylüyle ittifak konusunda itirazlar ileri sürmüşlerdir. Oysa sosyalist devrimin gerçekleşmesi için mücadelede bir birliğin olmaması, demokrasi için mücadelede aynı birliğin olmamasını gerektirmez. Demokratik devrimin «evrensel halkçı karakteri» dolayısıyladır ki, demokrasi halkın tümünün menfaatlerine cevap verir ve bu ölçüde bir «irade birliği»ni de ifade eder. Demokratik devrimin iktidarı olan proletarya ve köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü, demokrasiyi yıkmaya çalışacak karşı-devrimci hareketlere, irticaya karşı mücadele ederken de, işçilerin ve köylülerin bir menfaat ve irade birliği vardır. Bununla beraber demokratik devrimin kaçınılmaz bir sonucu olarak, sosyalist devrim için, özel mülkiyeti kaldırmaya yönelen mücadelede artık bir irade birliğinden söz edilemez.*

---

[16] İki Taktik, s. 104.

* Lenin'in henüz bu görüşü savunduğu dönemden sonra, gerek Sovyetler Birliği'nde ve gerekse Çin Halk Cumhuriyeti'nde sosyalizmin inşası konusunda edinilen tarihi tecrübeler, işçi-köylü ittifakının sosyalizmin kuruluşunda da devam ettiğini; proletaryanın önderliği altındaki köylülüğün, kollektif mülkiyetin özel olan üstünlüğünü kendi tecrübeleriyle göre göre, köylük

Demokratik Devrim ve Sosyalist Devrim «Bir Zincirin İki Halkasıdır»

Lenin, demokrasi sınırları içindeki ittifaklar dolayısıyla, halk kavramının halk içindeki sınıf çelişmelerini gizlemek için kullanılmasına karşı mücadele gereği üzerinde de durmuştur. Demokratik devrimde proletaryanın bağımsız bir hareket olan müttefiklerinin yanında ve ona karışmadan yürümesi, gerek demokratik devrimni sonuna kadar tamamlanması, gerekse sosyalizme geçiş bakımından son derece hayati bir meseledir. Halk sınıfları içinde çelişmeler ve bu çelişmelerin sebep olduğu mücadeleler her zaman olacaktır. Bu mücadelelerde proletarya, asıl amacı olan sosyalizm uğruna mücadeleyi, yani özel mülkiyeti kaldırma amacını hiç bir zaman unutmamalı ve müttefikleriyle beraberliğinin geçici karakteri dolayısıyla «müttefiki bir hasım gibi» kontrolu altında tutmalıdır.[17] Demokratik devrimin geçici bir görev olduğunu unutmak ve onu küçümsemek ne kadar yanlışsa, demokratik devrim mücadelesinde, proletaryanın bağımsız bir hareket olması ve bağımsız bir siyasi örgüte sahip olması gereğini unutmak da o kadar hatalıdır. Demokratik devrim mücadelesi içinde bulunmak, proletaryayı bilinçlendirme ve örgütlendirme görevimizi bir an için bile ihmal etmememizi gerektirir.

Demokratik devrimin tam zaferi, sosyalizm için mücadelenin başlangıcı olacaktır. «Demokratik devrim ne kadar tam olursa, bu yeni mücadele o ölçüde geniş çapta, açık seçik ve kararlı olacaktır. 'Demokratik' iktidar şiarı, bugünün devriminin tarihi sınırlarını ve yeni düzen alanı üzerinde işçi sınıfının her türlü baskıdan ve sömürmeden kurtuluşu için yeni bir mücadelenin gereğini ifade etmek

---

bölgelerde küçük mülkiyetten sosyalist mülkiyete adım adım geçişi destekleyebildiğini ispatlamıştır. — AYDINLIK' Yayınlarının notu

[17] İki Taktik, s. 88.

tedir.»[18] Burjuva-demokratik devrim ve sosyalist devrim, Stalin'in Leninizmin İlkelerini açıklarken belirttiği üzere «bir zincirin iki halkası»dır;[19] her iki devrim aynı sürecin parçalarıdır ve aralarında bir kesinti olmayıp kopmaz bağlar vardır.

Burjuvazi demokratik devrimden sonra proletaryanın elinden devrimin kazançlarını almak isteyecektir. Proletarya ise, demokratik devrimi sosyalizme geçiş yönünde geliştirme, özel mülkiyeti kaldırma yönünde sosyalist devrimi gerçekleştirme mücadelesi verecektir.

İki Taktik, Marksist teoriye Lenin'in en önemli katkılarından biridir. Bu kitapla Lenin, demokratik devrimin tamamlanması için proletaryanın öncü olması gerektiği ve öncü olabileceğini derin ve berrak tahlillerle ortaya koymuş ve demokratik devrimle sosyalist devrim arasındaki kopmaz bağı göstermiş, Marksist teorinin **kesintisiz devrim** anlayışını sağlam bir temel üzerine oturtmuştur. Emperyalizm çağında sömürge ve yarı-sömürge ülkeler proletaryasına ışık tutan Milli Demokratik Devrim stratejisinin teorik temellerini ve kaynağını İki Taktik'te bulabiliriz. İki Taktik, Marksizmi Marksizm-Leninizm yapan temel eserlerden biridir.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 15
s. 225-234.

* Bu yazı, ayrılıktan sonra, Proleter Devrimci AYDINLIK dergisinin Ocak 1970 tarihli 1-15. sayısında yayınlanmakla birlikte, aslında ayrılıktan önce yazılmıştı. İçeriği AYDINLIK Yazı Kurulunun bütünü tarafından hazırlanan 15. sayının baskısı bitmek üzere iken, Münir Aktolga'nın sahiplik belgesinden yararlanarak dergiye el koy-

---

[18] İki Taktik, s. 137 - 138.

[19] Stalin, Leninizmin İlkeleri, Sol Yayınları, Ankara, 1969, s. 34.

mak istemesi karşısında, derginin ilk forması değiştirilmiş ve kapağına «Proleter Devrimci» ibaresi eklenmiş, böylece bu yazı ayrılığın resmen gerçekleşmesinden sonra basılı hale gelmişti.

Yazı, herhangi bir kitap tahlili değildi; amacı, Mihri Belli'nin millî demokratik devrim konusundaki oportünist görüşlerini eleştirmekti. Bu amaç, TİP oportünizmini hedef alan bir «Demokratik Devrimle Sosyalist Devrimi Karıştırmayalım» bölümünden sonra, demokratik devrimde proletaryanın önderliği, demokrasinin bir reform değil devrim meselesi olduğu, demokratik devrim ile sosyalist devrimin «bir zincirin iki halkasını» meydana getirdiği gibi fikirler üzerinde ısrarla durulmasında ifadesini buluyor. Bu tespitler, o sırada Mihri Belli'nin savunduğu demokratik devrimde proletaryanın önderliğini reddeden, hattâ proletaryanın örgütlenmesini demokratik devrimden sonraya erteleyen ve bu yüzden demokratik devrim ile sosyalist devrim arasına bir Çin Seddi koyarak Leninist kesintisiz devrim teorisini bir yana bırakan sağcı görüşlerin taban tabana zıddıydı. Özellikle «demokratik devrim içinde bulunmanın, proletaryayı bilinçlendirme ve örgütlendirme görevimizi bir an için bile ihmal etmememizi gerektirdiği»nin belirtilmesi, proleter devrimcilerin o dönemde «Kemalist kuyrukçusu» oldukları ve Partili mücadeleyi reddettikleri yolundaki suçlamaların içyüzünü göstermek bakımından büyük önem taşımaktadır.

Öte yandan yazıda, o sırada İlkesiz Birlik Cephesi içinde Mihri Belli ile birleşmiş olan maceracılığa yönelik eleştiriler de mevcuttur. 1905 yılının devrimci buhranının patlak vermesine kadar Bolşeviklerin propaganda, bilinçlendirme ve örgütleme faaliyetine ağırlık verdiklerinin, böyle bir devrim hazırlığı olmadan silahlı eylemin başarıya ulaşılmayacağının anlatılmasının anlamı budur. Keza «burjuva özgürlüklerinin proletaryaya yararı olmadığını savunan görüş, Lenin'e göre anarşizme varır» şeklindeki değerlendirme de, halkın mücadele ile kazandığı hakları hor görmekten başlayıp giderek faşizm gelirse bunun hal-

kın mücadelesi için daha iyi olacağı yolundaki safsataya saplanan ve bu yüzden halkın mücadelesini provoke eden maceracı eğilimlere karşı daha o günden yapılmış bir uyarı olarak önümüzde durmaktadır.

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK

— 1970 - 1971 —

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK DERGİSİNİN ANT DERGİSİNDE ÇIKAN AÇIKLAMASI*

27 Ocak 1970

Proleter Devrimci AYDINLIK'ın görüşleri, AYDINLIK'ın 1. sayısından bugüne kadar dergide yayınlanan «AYDINLIK'ta Dünya ve Türkiye» kısmında ifadesini bulmuştur. Biz, burada, bu görüşlerin bir özetini veriyoruz:

Türkiye, emperyalizme bağımlı, geri ve ilkel bir kapitalizmin hakim olduğu ve bağrında feodal ve yarı-feodal kalıntılar barındıran bir ülkedir. Türkiye'ye iktisadi, siyasi ve ideolojik her alanda emperyalizm - işbirlikçi burjuvazi -feodalite gerici ittifakı hakimdir. İşbirlikçi sınıflar dışında kalan bütün milli sınıflar, işçi sınıfı, köylüler, küçük burjuvazinin diğer kesimleri ve milli burjuvazi, bu gerici ittifakın tahakkümü altındadır. Bütün halk sınıflarının menfaatleri objektif olarak, emperyalizm ve yerli ortaklarıyla çelişme halindedir. Halkımızın gerçek ve kesin kurtuluşu, işçi sınıfının devrimci iktidarı altında sosyalizmin kuruluşuyla sağlanacaktır. Sosyalizme giden yolda halkımızın önündeki devrimci adım, işçi sınıfı ve onun partisinin öncülüğünde milli demokratik devrimdir.

Milli demokratik devrim teorisi Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un düşüncelerinden meydana gelen bilimsel sosyalizmin, emperyalizmin sömürü alanı olan ülkelerde, emperyalizme ve yerli uşaklarına karşı devrim teorisidir. Milli demokratik devrim, işçi sınıfının ideolojik,

politik ve örgütsel öncülüğüne dayanır. Milli demokratik devrimde devrimin yolunu aydınlatan işçi sınıfı ideolojisidir; İşçi sınıfı kendi siyasi örgütü vasıtasıyla bütün milli sınıflara öncülüğünü, çeşitli deneylerden geçerek kabul ettirir. Milli demokratik devrimde öncü işçi sınıfıdır; milli demokratik cephe, işçi-köylü ittifakı temeli üzerinde bütün milli sınıfları kapsar. Milli demokratik devrim, işçi sınıfı öncülüğünde dört milli sınıfın siyasi iktidarı ele geçirerek milli demokratik ekonomiyi uygulamasıdır. Milli demokratik ekonomi emperyalizme bağımlı kapitalizmin ve feodal kalıntıların, sosyalizme geçiş yolundaki bütün engellerin tasfiyesini hedef alır. Milliyetler üzerindeki bütün baskıları kaldırır. İşçi sınıfı, milli demokratik devrimin tamamlanmasından sonra, yoksul ve orta köylülerle ittifak temeli üzerinde sosyalist devrime ve sosyalist kuruluşa ilerler. Milli demokratik devrim sosyalist devrime bir hazırlıktır; sosyalist devrim milli demokratik devrimin kaçınılmaz bir sonucudur. Milli demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş bir «kader» meselesi değildir. Lenin olsun, Mao Zedung olsun, demokratik devrimle sosyalist devrim arasında bir Çin Seddi olmadığını belirtirler.

Türkiye'de işçi sınıfının yüz yıllık tarihi vardır ve bu tarih içinde iktisadi mücadelesi devam etmiştir. Yarım yüzyıldan beri de ülkemizde proleter devrimci hareket, işçi sınıfımızın kurtuluşu için mücadele vermektedir. Bununla beraber, bugün, işçi sınıfımızın en uyanık kesimleri henüz iktisadi ve demokratik haklar için mücadele vermektedir. Bu şartlar altında, proleter devrimcilerinin esas görevi, proletaryayı bilinçlendirmek ve örgütlemek ve bir yandan da bütün milli ve demokratik unsurlarla milli cephe, demokratik ittifak politikası izlemektir. Ancak geniş işçi ve köylü yığınlarını bilinçlendirerek ve örgütleyerek, işçi sınıfının devrime öncülüğünü sağlayabiliriz. İşçi sınıfının devrimde öncülüğünün gerçekleşmesi, işçi sınıfının olduğu kadar, müttefiklerinin de bilinçli olmalarıyla ve işçi sınıfı partisinin politik yol göstericiliğini kabul etmesiyle mümkündür.

Proleter devrimcilerinin içinde bulunduğumuz bugün-

kü aşamada başlıca görevleri, bütün milli sınıflara giderek, bütün milli sınıf ve tabakaların emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadelelerini yürütmektir. Sınıf bilinci, sınıf mücadelesi içinde verilir. Milli demokratik devrimi, üç beş aydın değil, işçi sınıfı ve onun öncülüğünde halk kitleleri gerçekleştirecektir. Bugünkü esas görevimiz, devrimin sosyal ve psikolojik şartlarını hazırlamak amacıyla, tüm halk sınıflarını bilinçlendirmek ve örgütlemektir. Tüm eylemlerimiz bu hedefe yönelmelidir. Bu hedefe yönelmeyen, bu hedefe ters düşen eylem biçimleri, proleter devrimcilerinin çalışma tarzı olamaz.

TİP işçi sınıfının öz örgütü değildir. TİP, ilerici aydınları, bağımsızlık ve demokrasiden yana birçok unsurları çatısı altında toplayan bir partidir. Bunun yanı sıra TİP, içinde birçok proleter devrimcisini ve işçi sınıfının en uyanık unsurlarını barındırmaktadır ve bu haliyle ülkemizde siyasi yelpazenin en solunda yer alan bir siyasi örgüttür.

TİP kuruluşundan beri oportünist yönetici kadroların hakimiyeti altında kalmıştır. Ancak unutmamak gerekir ki, TİP, anti-emperyalist ve demokratik mücadelede önemli bir rol oynamıştır. Bu siyasi örgütün genel niteliği, ilerici ve sosyalizan bir küçük burjuva hareketi oluşudur. Lenin'in de belirttiği gibi, küçük burjuva devrimciliğinin bir yanı da, oportünizmdir. Biz bu sebeple TİP içinde proleter devrimci kadroların parti yönetimine gelmeleri amacıyla, oportünizme karşı ve bilimsel sosyalizmi geniş kadrolara yaymak için mücadele ederken, TİP'i anti-emperyalist ve demokratik hareketlerinde örgüt olarak destekleriz de.

«Ancak, proleter devrimcilerinin TİP'te yönetime gelmesi, TİP'i işçi sınıfının öz örgütü yapamaz. Çünkü TİP, milli demokratik devrime öncülük edecek ve devrimi gerçekleştirecek mücadele biçimine uygun bir işçi sınıfı örgütlenmesi olamaz. Ama bu durum, TİP içindeki devrimci mücadelemizin önemini hiç bir zaman küçültemez. TİP, demokratik hakları sonuna kadar kullanarak ve demokratik hakların gelişmesini zorlayarak, halkımızın uyanışına önemli katkılarda bulunabilir. Bütün bunlar TİP içinde

oportünizme karşı amansız mücadele vermemizi ve TİP'i proleter devrimci bir yönetime kavuşturmamızı zorunlu kılar.

İşçi sınıfına siyasi bilinç dışarıdan, proleter devrimcilerinin mücadeleleriyle götürülür. İşçi sınıfı kendiliğinden sınıf bilincine varamaz. İşçi sınıfının iktisadi mücadele içinde kendiliğinden siyasi bilince ulaşacağını savunan görüşle terör yoluyla bilinçleneceğini savunan görüş, Lenin'in de belirttiği gibi, aynı şeydir. İkisi de kendiliğindenciliktir. İşçi sınıfına siyasi bilinci, sadece işçi sınıfına değil, bütün milli sınıflara giderek, bütün milli sınıfların mücadelelerini yürüterek verebiliriz.

Emperyalizm çağında, tek tutarlı ve sonuna kadar milli kurtuluşçu akım proleter devrimci akımdır. Biz proleter devrimcileri, ülkemizde genel olarak küçük burjuvazinin ve milli burjuvazinin siyasi akımı olan Kemalizme tutarlı milli kurtuluşçuluk olarak bakamayız. Küçük burjuvazinin ve milli burjuvazinin bütün siyasi akımları gibi Kemalizm de, bir yanıyla devrimci, bir yanıyla teslimiyetçi, emperyalizmle uzlaşıcı bir akımdır.

Ant, Sayı 161
s. 5

* AYDINLIK - TÜRK SOLU dergileri etrafında toplanan grubun ikiye bölünmesi üzerine. **Ant** dergisi her iki tarafın görüşlerini yayınlamıştı. Proleter Devrimci AYDINLIK'ın sözü geçen dergiye yazılı olarak verdiği bu açıklama, proleter devrimcilerin görüşlerini derli toplu ifade eden önemli bir belge niteliğindedir.

Mihri Belli'nin revizyonist çizgisi ile her türlü bağa son veren proleter devrimciler, görüşlerini artık açık clarak ortaya koymaktadırlar. Proleter Devrimci AYDINLIK, bu açıklamasında Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un geliştirdikleri Marksizm-Leninizmi savunarak, revizyonizmle arasına kesin bir sınır çekmektedir. İşte bu

tutum, daha sonraki gelişmeler açısından belirleyici olmuştur.

Proleter Devrimci AYDINLIK, bu doğru ideolojik temeli kabul ettiği için, Türkiye devriminin temel meselelerini daha o zamandan doğru olarak çözmektedir. Doğru siyasetlerin ve doğru bir örgütsel çizginin geliştirilmesi, ancak böyle bir temel üzerinde gerçekleştirilebilirdi. Mihri Belli'yi ve maceracıları her konuda revizyonizme sürükleyen, işte bu temeli reddetmeleri olmuştur. Mao Zedung un Marksizme yaptığı büyük katkıları inkar etmek başka bir yere varamazdı.

PROLETER DEVRİMCİ BİRLİK İÇİN İLKESİZ BİRLİK CEPHESİNİ AÇIĞA ÇIKARTALIM!*

1 Şubat 1970

Ülkemizde, işçi sınıfımızın iktisadi ve demokratik haklar için verdiği mücadele gittikçe yaygınlaşmaktadır. Köylülerin toprak mücadelesi, tefeci sömürüsüne karşı direnişi gittikçe gelişmektedir. Halkımızın özlemlerini dile getiren anti-emperyalist gençlik hareketinin safları gittikçe büyümektedir. Öğretmeniyle, küçük memuruyla emekçi halkın diğer kesimlerinde uyanış ve mücadele azmi gittikçe güçlenmektedir.

Bu şartlar altında, halkımızın güçlenen demokratik mücadelelerine paralel olarak, proleter devrimci hareketimiz, her gün çözmek zorunda olduğu pratik-teorik yeni yeni meselelerle karşı karşıya kalmaktadır. Daha çok aydınlar ve gençlik saflarında gelişen sosyalist hareketimizin önündeki temel mesele, bir gençlik ve aydınlar hareketi niteliğini aşıp, sınıf temeline, işçi sınıfına dayanma meselesidir. İşçi sınıfımızın gelişen kendiliğinden mücadelesi ile, devrimci hareketin bütünleşmesi için vargücümüzle mücadeleye girecek miyiz, girmeyecek miyiz? İşçi sınıfı devrimciliğinin bundan başka yolu olmadığını gerçekten kavradık mı, yoksa «Yaşasın tam bağımsız gerçekten demokratik Türkiye» şiarını tekrarlamakla ve anti-emperyalist bir gençlik hareketi düzeyinde kalarak devrim yolunda önemli adımlar atabileceğimize mi inanıyoruz? Bu sorular, hareketimizin önüne çok önemli meseleler getirmektedir.

Proleter devrimci hareket karşı karşıya olduğu pratik-teorik meselelere mutlaka doğru çözümler getirecek ve onu yerinde saydırmak isteyen eğilimleri yenerek, başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm halkımızı bilinçlendirmek ve örgütlemek görevini mutlaka gerçekleştirecektir.

Hareketimizin son ulaştığı dönemin açıkça gösterdiği gibi, proleter devrimci olmak için milli demokratik devrim stratejisinin doğru strateji olduğunu kabul etmek yeterli değildir. Bu, olumlu, ileri bir adımdır; ama bizler, sadece bu şiar üzerinde değil, milli demokratik devrim stratejisinin doğru olarak kavranması, Türkiye şartlarına uygulanması ve bilimsel sosyalizmin bütün ilkeleri üzerinde birleşmek için sürekli bir ideolojik mücadele yürütmek ve eylemine girmek zorundayız. Proleter devrimci hareketimiz, gelişen, canlı bir harekettir ve ancak saflarında tartışmayı ve yanlış görüşlere karşı mücadeleyi yaşattığı oranda güçlenecektir.

Proleter devrimci hareket, milli demokratik devrim teorisini ülkemizin somut pratiğiyle bütünlemek göreviyle karşı karşıyadır. Proleter devrimci çalışma tarzının saflarımıza hakim kılınması için, bu çalışma tarzına yabancı, küçük burjuva ilericiliğine özgü çalışma tarzlarından arınma görevi önümüzde durmaktadır. Dergimiz Yazı Kurulu üyelerinin toplu olarak imzaladıkları, 12. sayımızda yayınlanan «Proleter Devrimci Safları Çelikleştirelim» bildirisi bu amaçla yazılmıştır. Aynı bildiride, saflarımızda tartışmayı, eleştiri-özeleştiriyi örtbas etme, kapalı kapılar arkasına hapsetme eğilimlerine de karşı çıkılmıştır. Yanlış eğilimleri kapalı kapılar arkasında eleştiren, ama bu düşüncelerini açıkça yazma görevlerini yerine getirmeyen bazı arkadaşlar, Aybar-Aren oportünizminin kalıntılarının saflarındaki yaygınlığına sırtlarını dayayarak, her türlü görüşle ilkesiz birlik kurmuşlar ve proleter devrimcilerinin teori alanında olsun, çalışma tarzı konusunda olsun ilerleme mücadelelerinin önüne duvar çekmek istemişlerdir.

Aybar-Aren oportünizmi, milli cephe politikası, de-

mokratik ittifakları reddettiği için «sol» sekter, parlamentarizme bel bağladığı için sağ oportünist bir küçük burjuva eğilimiydi. Bugün ilkesiz birlik cephesinde toplanan unsurlar da, aynı şekilde hem sağ, hem de «sol» sapma eğilimleri taşımaktadır. Bazı unsurlar proletaryayı ve bütün milli sınıfları bilinçlendirmek ve örgütlemek mücadelesine yan çizerken sağ, örneğin TİP'i örgüt olarak desteklememe ilkesine karşı çıkarken de «sol» eğilimler ortaya koymaktadır.

İlkesiz Birlik Cephesindeki yanlış eğilimler, özellikle çalışma tarzı alanında kendini göstermektedir. Bütün çalışmalarımızın geniş işçi ve köylü yığınlarını ve tüm halkımızı bilinçlendirmek ve örgütlemek yönünde propaganda faaliyetini esas aldığını, bugün devrimin sosyal ve psikolojik şartlarını hazırlamak amacıyla geniş bir siyasi gerçekleri açıklama ve bütün halk sınıflarının mücadelelerini yürütme çalışması safhasında olduğumuzu unutan; kitle çizgisi anlayışımıza ters düşen, ferdi kahramanlık gösterilerini esas çalışma tarzı olarak öneren ve her şeyden önemlisi, politik bilince ikinci derecede yer veren bir eğilim uzun süreden beri devrimci gençlik saflarında yaygınlaştırılmak istenmektedir. Bu yanlış çalışma tarzı anlayışı, kendi ideolojisini henüz sistemleştirmemiş olmakla beraber, Fransız entellektüeli Regis Debray'nin ve Douglas Bravo gibi önderlerin kitaplarında ifadesini bulan küçük burjuva ideolojisini bilimsel sosyalizm diye saflara yaymak istemektedir.

Elbette ki, bu hatalı eğilimlere karşı mücadele açılacaktı! Ve elbette ki, bu hatalı eğilimlere karşı mücadele verilmeksizin genel karakteri küçük burjuva olan gençlik içinden proleter devrimci militanlar yetiştirmenin imkanı yoktur! Bunu göremeyip, her «Millî Demokratik Devrim» diyen ve belirli bir kişiye* bağlılık gösteren unsuru proleter devrimci kabul eden anlayış, bizlere yabancı bir an-

---

* Bu yazıda «belirli bir kişi» deyimi, Mihri Belli için kullanılmaktadır. — AYDINLIK Yayınlarının notu

layıştır. Son olarak, açıkça sözü edilen, proleter devrimci hareket içinde «adil hiyerarşi»* görüşü (Aydınlık Sosyalist Dergi, Sayı 15, s. 165) bu anlayışın bir ifadesidir. Proleter Devrimci AYDINLIK, bilimsel sosyalizm temeli üzerinde ideolojik birliği değil de, belirli bir kişinin liderliği çevresinde ilkesiz birliği savunan anlayışa karşı mücadelesine devam edecektir. Kökü aşırı ferdiyetçilikte yatan bu küçük burjuva zihniyet, saflarımızda gerçek birliğin, sahte, düzmece olmayan birliğin kurulmasına yönelen tartışma ve eleştirileri bastırmaya çalışmış, belirli bir kişiye bağlılığı ilkelere bağlılığın üzerine çıkarmak istemiştir. Kendisini proleter devrimci hareketteki «adil hiyerarşi»nin en üstünde gören bu ferdiyetçi tutum, proleter devrimci hareketin tarihini kendisinin temsil ettiği iddiasına kadar varmıştır. Proleter devrimci hareketin tarihini temsil etme tekelinin kimsede olmadığı açıktır. Proleter devrimci hareketin tarihine bağlılık, proleter devrimci mücadeleyi doğru yolda sürdürerek sağlamlaştırılır. O tarihi temsil yetkisi herhangi bir kişiye verilmemiştir.

«... saflarınızdaki solu tasfiye çabası, Özgür'den Mehetoğlu'na kadar, Cantekin'den Büyüksevinç'e kadar şehitlerimizin anılarına meydan okuma anlamını taşır. Ve hem Amerikan emperyalizmine, hem oportünizme karşı mücadelenin en etkilisini vermiş oldukları için şu anda cezaevlerinde bulunan kardaşlarımızı ve proleter devrimci mücadelenin safında yiğitçe savaşan militanları saf dışı etme yolunda bir çabadır» (Aydınlık Sosyalist Dergi, Sayı 15, s. 162) lafları, politik bilinç düzeyi henüz yeterince gelişmemiş genç arkadaşların duygularına hitap ederek, onları bu yolla kazanmayı hedef alan belirli bir kişinin alışılmış demagojisidir. Hiç kimsenin devrimci saflarda tartışma ve eleştiriyi, devrim şehitlerine karşı bir mücadele olarak göstermeye hakkı yoktur! Özgür'ün, Mehetoğ-

---

* İlkesiz Birlik Cephesi, Mihri Belli'nin oportünist önderliğini o zaman, «adil hiyerarşi» kavramı altında savunuyordu. — AYDINLIK Yayınlarının notu

lu'nun, Cantekin'in, Büyüksevinç'in anılarına saygı, onların uğruna can verdikleri mücadeleyi kitlelere mal etmekle, bu yolda yürümekle gösterilir. Devrim şehitlerinin anısına saygı, onların hangi dava uğruna öldüklerini kitlelere anlatmakla gösterilir. Proleter devrimci hareketimizin kitle silahı İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi bu görevi yerine getirmektedir. Halkımızın kurtuluşu için canlarını veren arkadaşlarımızın anısına karşı en büyük saygısızlık, onları bir hizbin malı gibi göstermeye çalışmaktır! Hiç kimsenin, yalnız proleter devrimci hareketin değil, tüm halkımızın şehitlerini tekeline almaya hakkı yoktur! Hiç kimsenin milli kurtuluş mücadelemizin şehitlerini kendi dar ahbap çevresine mal etmeye hakkı yoktur!

Genel olarak proleter devrimci hareket içinde ve özel olarak AYDINLIK Yazı Kurulu içindeki mücadele yeni değildir. AYDINLIK ilk çıkışından bu yana milli demokratik devrim konusundaki hatalı görüşleri benimsememiştir. Zamanla, öncülük, milli cephe politikası, çalışma tarzımız, «sol» görünüşlü yanlış eğilimler ve bir dizi başka teorik-pratik meselede farklı görüşler Yazı Kurulu içinde tartışılır hale gelmiştir. Bu tartışmalar yaz aylarından bu yana yoğun bir hal almıştır. Şimdi, kitle önünde yapılmaktadır ve doğrusu da budur.

Ozellikle, gençlik saflarında kitleterle bağ kurma görevini ihmal eden eğilimler üzerine tartışma açtığımız sırada, ve sonra daha uzun bir süre, ideolojik ayrılık olmadığı, kişisel çatışmalara ideolojik kılıf giydirilmek istendiği söylenmiştir. Ama artık, anlaşılan, bundan vazgeçilmiştir ve şimdi «sağ eğilimlerden», «küçük burjuva kuyrukçuluğundan», «takipçilik ideolojisinden», «küçük burjuvaziye fazla pirim vermekten» dem vurulmaya başlanmıştır. Bu ithamların bizzat, küçük burjuvazinin milli demokratik devrimde öncü olabileceğini, milli demokratik devrimin bir program meselesi olduğunu, milli demokratik devrimden sosyalist devrime geçişin şartlara bağlı olduğunu şimdiye kadar açıkça savunmuş olan Mihri Belli tarafından ileri sürülmesi, bizce hayli ilginçtir.

Bugün İlkesiz Birlik Cephesinin başında bulunan ve bu cephenin her konudaki görüşlerini yazılı hale getirmiş tek unsuru olan Mihri Belli'nin görüşlerini ele alalım. Hemen belirtelim ki, AYDINLIK 1. sayısından 14. sayısına kadar, aşağıda ele alacağımız konularda doğru görüşleri savunmuş, Mihri Belli'nin bu görüşlerine katılmamıştır.

Mihri Belli'ye göre, «emperyalizm çağında, bugün, milli demokratik devrimin gerçekleştirilmesinde hegemonya ancak **milli burjuvazinin solundaki toplumsal güçlerde** [altını biz çizdik], proletaryada, şehir ve köy emekçilerinde olabilir.» (Milli **Demokratik Devrim** broşürü, s. 10) Yani milli demokratik devrim, proletaryanın veya küçük burjuvazinin öncülüğünde yapılabilir. Nitekim, bu görüş en açık biçimiyle de ifade edilmiştir. Bakın ne deniyor: «Bizim gibi toplumlarda Milli Demokratik Devrimde hegemonya kurması mümkün olan sınıf, Türkiye proletaryası dışında, ancak **küçük burjuvazi** ve onun en bilinçli, en tecrübeli ve örgütlü kolu olan küçük burjuva bürokrasisi [altını biz çizdik] olabilir. Şehir ve köy proletaryası başta Türkiye emekçileri [altını biz çizdik] demokratik devrimde olsun, sosyalist devrimde olsun hegemonyalarını kuracak bilinçlenme ve örgütlenme gücüne ulaşamadıkları takdirde, **devrimde hegemonya** [altını biz çizdik] küçük burjuvaziye geçecektir.» (TÜRK SOLU, Sayı 64, s. 21) Görüldüğü gibi, milli demokratik devrimin küçük burjuva öncülüğünde de yapılabileceğini savunan bu görüş, kendi içinde tutarlı olarak milli demokratik devrimde öncü kuvvetle temel kuvvet arasında ayrım yapmaktan kaçınmaktadır. «DEVRİMİN TEMEL KUVVETLERİ: Şehir ve köy proletaryası, şehirlerin ve köylerin yarı-proleter unsurları, şehir ve köy küçük burjuvazisi, asker-sivil aydın zümre (küçük burjuva bürokrasisi). DEVRİMİN YEDEK KUVVETLERİ: Burjuvazinin milli nitelik taşıyan kolu.» (TÜRK SOLU, Sayı 9, s. 4) Üstelik, aynı yazar milli demokratik devrimde öncünün proletarya olduğunu hiç bir yerde belirtmemiş, bunun yerine küçük burjuvaziyi de

kapsayan bir «emekçiler» terimini kullanmayı tercih etmiştir. Bunun örnekleri çoktur. Biz burada en açık bir örneği verelim: «Milli demokratik devrimde hegemonya, toplumdaki en devrimci güç olan emekçilerde [altını biz çizdik] olmalıdır ki, o devrim sonuna kadar vardırılabilsin...» (TÜRK SOLU, Sayı 64, s. 20) Bu anlayışın milli demokratik devrimi bir program meselesi olarak görülüğü açıktır: Bu programı hem küçük burjuvazi, hem de proletarya gerçekleştirebilir. Nitekim aynı görüş Aydınlık Sosyalist Dergi'de de, üstelik açıklık getirilerek belirtilmiştir: «Atılan adımın objektif niteliği [altını biz çizdik] göz önünde tutulmayarak proletarya öncülüğünde atılacak bir adım 'devrim' sayılacak, aynı adımı [altını biz çizdik] küçük burjuva radikalleri öncü durumundayken atılmışsa adım 'hareket' sayılacak!...» (Sayı 15, s. 166) Küçük burjuve aydınlarının öncülüğünde atılan adım ile proletarya öncülüğünde atılan adım, aynı şey değildir, olamaz. İşbirlikçi kapitalizmin ve feodal kalıntıların tasfiyesi, sosyalizme geçişin bütün engellerinin temizlenmesi demek olan milli demokratik devrim programı, küçük burjuva öncülüğünde gerçekleştirilemez. Bu program, zorunlu olarak, işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğünde milli demokratik devrimle gerçekleştirilebilir. Milli demokratik devrim işçi sınıfı öncülüğüne dayandığı içindir ki, milli demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş bir zorunluluktur. Milli demokratik devrim, işçi sınıfı öncülüğüne dayandığı içindir ki, milli demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş barış içinde olur. Ama, milli demokratik devrimin küçük burjuva öncülüğünde de yapılabileceğini savunan görüş, milli demokratik devrimle sosyalist devrim arasındaki zorunlu ilişkiyi elbette ki belirtemez. Bakın ne deniyor: «Demokratik devrimi gerçekleştirmiş olan bir toplumun mutlaka, şartlar ne olursa olsun, sosyalizme geçeceği söylenemez. Bunu iddia etmek bir çeşit kadercilik [altını biz çizdik] olur ki, yanlıştır... Dengenin her zaman, her yerde devrim için elverişli olacağını sanmak gerçekçilikten uzak, aşırı iyimserlik olur.» (AYDINLIK, Sa-

yı 9, s. 207) Burada belirtilen fikirler Türkiye toplumu ile ilgilidir ve açıktır ki, kastedilen, tarihe karışmış olan burjuvazi öncülüğünde burjuva-demokratik devrimleri değildir. Bugün artık burjuvazi öncülüğünde burjuva-demokratik devrimlerinden söz edilemez. Demokratik devrimle, sosyalist devrim arasındaki zorunlu bağ, Lenin tarafından olsun, Mao Zedung tarafından olsun açıkça belirtilmiştir.

Bu görüşlerin sahibi, devamlı olarak küçük burjuva radikalleri ile proleter devrimcileri arasındaki birlik noktaları üzerinde durmuş; ayrılık noktaları üzerinde durmayı hiç gerekli görmemiştir. Öyle ki, proleter devrimci çizgi ile Yön-Devrim çizgisi arasındaki ayrılıklar ortaya konmamış, Yön-Devrim çizgisinin eleştirisi yapılmamıştır.

Yukarıdaki görüşlerin sahibi, proleter devrimci arkadaşlarımızı «Maoculukla» itham etmiş ve Mao Zedung'un

---

* Türkiye'deki milli burjuvazinin bir kesimi, 27 Mayıs 1960 sonrasında Yön dergisi çevresinde toplandı. Başlangıçta Doğan Avcıoğlu'nun ve Mümtaz Soysal'ın yönettiği bu dergi, Kemalist bir anti-emperyalizmi yayarken, aynı zamanda milli demokratik devrimde önderliği proletaryanın ele geçirmesine karşı da mücadele ediyordu. Yön dergisi, bu mücadeleyi, gerek seçkin burjuva aydınlarının halktan kopuk reformculuğunu, İsveç ve İsrail'i «sosyalizm» gibi göstererek, gerekse proletaryanın örgütlenmesi yolundaki her girişimine karşı çıkarak sürdürüyordu. Örneğin, TİP'in kurulmasına karşı Çalışanlar Partisi ve Sosyalist Kültür Derneği gibi girişimleri destekliyor ve TİP'e sağdan muhalefet ediyordu.

1960'lar boyunca sınıf mücadelesinin giderek şiddetlenmesiyle, bu reformcu burjuva akımının yürüttüğü mücadele gittikçe daha belirgin darbeci bir nitelik kazandı ve bu özellik genç Doğan Avcıoğlu'nun Yön dergisinden sonra çıkardığı Devrim dergisine kuvvetle yansıdı. Yön - Devrim grubu, bu burjuva, milliyetçi ve darbeci çizgisinden ötürü, «devrim» için Rusya'dan şu veya bu şekilde yararlanmayı düşünüyor ve sosyal-emperyalizme karşı çıkmıyordu. Bütün bu nitelikleriyle Yön - Devrim grubu, daima Mihri Belli ile olsun, maceracı akımlarla olsun geniş bir ortak ideolojik-siyasi zemine sahipti. Bu yüzden Mihri Belli ve

fikirlerinin savunulmasını bir hataymış gibi göstermeye çalışmıştır. Modern revizyonizmin kanatları altında, sözde devrimcilik yapan malum oportünist çevrelerle ağız birliği yapma tutumu, işte bu tutumdur. Mihri Belli'ye göre, proleter enternasyonalizmi ile Türkiye emekçilerinin davasının savunuculuğu birbirine zıt şeylerdir: «Maocu, Castrocu, Moskovacı yakıştırmalarına cevabımız şudur: Biz ne O'yuz, ne de bu ve ne de beriki. Biz Türkiyeciyiz. Türkiye emekçilerinin davasının savunucusuyuz biz.» (TÜRK SOLU, Sayı 15, s. 3) Biz, proleter enternasyonalizmi ile, uluslararası planda doğru çizginin savunulmasıyla Türkiye emekçilerinin davasının savunulması arasında zorunlu bir birlik olduğu görüşündeyiz. Bu ikisi birbirine zıt şeyler değildir, aksine birbirleriyle tam bir uygunluk halindedir! Milli demokratik devrimin «tüm Türk ulusunun, her içtenlikle Türküm! diyenin» [altını biz çizdik] güçbirliği ile gerçekleşeceğini savunmak (TÜRK SOLU, Sayı 1, s. 1); «Bugünün savaşı her içtenlikle 'Türküm' diyenin savaşıdır»

---

maceracılar, bir yandan «Marksist» ve «proleter devrimci» olduklarını iddia ederlerken, aslında Yön - Devrim çizgisiyle aralarına hiç bir sınır çizmediler. Mihri Belli, darbeciliği ve burjuva kuyrukçuluğunu, milli demokratik devrimde «Kemalist-sosyalist ittifakını» temel alacak kadar ileri götürdü. Maceracılar ise, burjuva darbecileriyle tamamen iç içe geçtiler ve reformcu bir darbenin ortamını hazırlayacağı düşüncesiyle bilinen eylemlere giriştiler. Onlar bir yandan proleter devrimcileri «darbecilik»le, «Kemalist kuyrukçuluğu» ile vb. suçlarken, öte yandan burjuva darbecileriyle, darbeden sonra «herkese» özgürlük tanınırken sadece Proleter Devrimci AYDINLIK'ın ezilmesi konusunda anlaştılar. Böylece burjuva darbeciliği, bir yandan maceracılar aracılığıyla halkın mücadelesini provoke ederken aynı zamanda onların şahsında proletaryanın devrimde önderliği ele geçirmesine karşı kullanılacak yeni bir silaha da kavuşmuş oldu. 12 Mart 1971'de reformcu darbe hayallerinin sönmesinden sonra Devrim dergisi de kapatıldı ve bu siyasi akımın mensuplarının bir kesimi Erim hükümetinde ve çevresinde görev alırken, diğer bir kesimi ise hapse atıldı. — AYDINLIK Yayınlarının notu

demek (TÜRK SOLU, Sayı 1, s. 7) burjuva milliyetçiliğidir! Milli demokratik devrim, Türkiye'deki bütün anti-emperyalist sınıfların, tüm halkların davasıdır!

Yine Mihri Belli, işçi sınıfının siyasi örgütü konusunda da yanlış görüşlerin savunuculuğunu yapmaktadır. Örgüt konusundaki görüşleri zaman içinde bir hayli değişiklik göstermiştir. Bu görüşleri tarih içinde ele alalım. TÜRK SOLU'unda bir başyazıda şöyle deniyor: «... sosyalizmi ancak **emekçilerin partisi** [altını biz çizdik] tüm emekçi yığınları seferber ederek kurabilir; ve **böyle bir parti kurabilmek için** [altını biz çizdik] sosyalist aşamaya yolu açması bakımından demokrasi şarttır.» (TÜRK SOLU, Sayı 58, s. 3) Aynı görüş, imzalı bir yazıda da savunulmuştur: «'Demokrasi uğruna mücadele, Türkiye'de gerçek demokratik özgürlük ortamını yaratma uğruna mücadeledir' derken bizim kastettiğimiz budur. **Demokrasi uğruna mücadele, gerçek sosyalist örgütün kurulması olanaklarının yaratılması uğruna mücadeledir** [altını biz çizdik] demek istiyoruz.» (TÜRK SOLU, Sayı 64, s. 19) Bu görüşler yanlıştır! Sosyalizmi «emekçilerin» değil, yani hem işçi sınıfının hem de geniş yığınlarıyla küçük burjuvazinin değil (çünkü bunların hepsi emekçidir!), işçi sınıfının partisi kurar. Bu partinin öncülüğü olmaksızın milli demokratik devrim başarılamaz ve hiç şüphesiz, milli demokratik devrim mücadelesi bu örgütün kurulma imkanları için mücadele değildir! Milli demokratik devrimi küçük burjuvazinin de yapabileceğini savunan görüş açısı, küçük burjuvaziyi «iktidara yakın» gördüğüne göre (**Aydınlık Sosyalist Dergi**, Sayı 15, s. 182), elbette ki, işçi sınıfı partisinin de küçük burjuva öncülüğünde yapılacak «milli demokratik devrimden» sonra kurulacağı neticesine varmaktadır. «Küçük burjuva kuyrukçuluğu» ithamını tümüyle yersizce yapan kişinin, aynı zamanda yukarıda sıraladığımız satırların yazarı olması karşısında, değerlendirmeyi devrimci arkadaşlara bırakırız!

Mihri Belli, bu hatalı görüşlerin açık özeleştirisini yapmadan, şimdi başka görüşler savunmaktadır. Üstelik,

sanki eskiden beri doğru düşünceyi savunuyormuş gibi şöyle yazmaktadır: «Elbette ki, bu gerçeği ifade etmek, proletaryanın ancak gerçek demokraside partisini kurabileceği yolunda beyanlara iki, bu beyanlar yukarıda açıkça gösterildiği gibi sadece kendisine aittir! katılmak değildir. Gerçek demokrasiyi proletaryanın örgütlü mücadelesi gerçekleştirecektir.» (Aydınlık Sosyalist Dergi, Sayı 15, s. 164)

Örgüt konusunda, TİP'in proletaryanın öz örgütü olabileceği yolunda, örgüt kavramını yozlaştırıcı tezler yanı sıra, bilimsel sosyalizme aykırı yeni bir görüş ortaya atılmaktadır: «Sadece işçi sınıfının değil, sadece köy proletaryasının değil, aynı zamanda yoksul köylülerin de öncü müfrezesi olan, proleter devrimci teoriyle silahlanmış sosyalist örgüt»ten söz edilmektedir (Devrimci TİP Haberleri, Sayı 5, s. 1-2). Anlaşılan, bu görüş Aydınlık Sosyalist Dergi tarafından da benimsenmiştir. «Aydınlık» imzalı bir yazıda açıkça şöyle denmektedir: «Türkiye gibi bir ülkede proleter devrimci teoriyi kılavuz edinen örgüt, sadece şehir ve köy proletaryasının değil, aynı zamanda yoksul köylü yığınlarının öncü müfrezesi olan bir siyasi örgüt olmak durumundadır.» (Sayı 15, s. 176) Bu görüş, bilimsel sosyalizme aykırıdır! Proleter devrimci parti, tek bir sınıfın, proletaryanın partisidir, proletaryanın öncü müfrezesidir. Yoksul köylüler, milli demokratik devrimde olsun, sosyalist devrimde olsun işçi sınıfının en yakın müttefikleridir. Proletarya partisine elbette ki proletarya dışındaki sınıflardan, sadece yoksul köylülerden değil bütün diğer sınıflardan gelme unsurlar, belirli şartlar aranarak alınır. Ama bu, proleter devrimci örgütün, proletaryanın partisi olma durumunu asla değiştirmez. Örgüt konusunda yayılmak istenen bu yanlış görüş milli demokratik devrimde «emekçilerin» hegemonyasından söz eden görüşle herhalde yakından ilgilidir! Proleter Devrimci AYDINLIK'ın, proletarya partisi konusunda olsun, TİP'in ne olduğu ve ne olabileceği konusunda olsun görüşleri açıktır. Bu görüşlerimiz AYDINLIK'ın 10. sayısındaki «İdeolojik Birlik ve Örgüt», 14. sayısındaki «Oportünizmi Açığa Çıkartalım, İdeolojik

Mücadeleyle Yıkalım!» adlı başyazılarda ortaya konmuştur.

Proletaryanın öz örgütü bilimsel sosyalizmin teorik, ideolojik, stratejik-taktik ve örgütsel ilkeleri üzerine kurulu bir parti olabilir. TİP böyle bir parti değildir, böyle bir parti haline getirilemez. TİP, ilerici aydınları, bağımsızlık ve demokrasiden yana birçok unsurları çatısı altında toplayan bir partidir. Bunun yanı sıra TİP, içinde proleter devrimcilerini ve işçi sınıfının en uyanık unsurlarını da barındırmaktadır. Bu haliyle, ülkemizde siyasi yelpazenin en solunda yer alan bir örgüttür. TİP kuruluşundan beri oportünist yönetici kadroların hakimiyeti altında kalmıştır. Ancak unutmamak gerekir ki, TİP, anti-emperyalist mücadelede önemli bir rol oynamıştır. Biz, TİP içinde proleter devrimci kadroların yönetime gelmeleri için, oportünizme karşı ve bilimsel sosyalizmi geniş kadrolara yaymak için mücadele verirken, TİP'i anti-emperyalist ve demokratik hareketlerinde örgüt olarak destekleriz. Ancak, proleter devrimcilerin TİP'te yönetime gelmesi, TİP'i işçi sınıfının öz örgütü yapamaz. TİP, milli demokratik devrime öncülük edecek ve devrimi gerçekleştirecek mücadele biçimine uygun bir işçi sınıfı örgütlenmesi olamaz. Ama bu durum, TİP içindeki devrimci mücadelemizin önemini hiç bir zaman küçültmez. TİP, halkımızın uyanışına önemli katkılarda bulunan, milli demokratik yönde mücadele veren bir parti haline getirilebilir. Bütün bunlar, TİP içinde oportünizme karşı amansız mücadele verilmesini ve TİP'i proleter devrimci bir yönetime kavuşturmak için çalışmamızı zorunlu kılar.

TİP'in proletaryanın öz örgütü olabileceğini savunan çevrenin, aynı zamanda, TİP'te mücadelenin sertleştiği anlarda hemen yeni bir parti kurulması fikrini ortaya atması da üzerinde durulması gereken bir noktadır. Bu çevrelere göre, yeni parti kurulursa, bu parti öz örgüt olacaktır. Bu çevrenin öz örgüt anlayışı, emperyalizmin her an dağıtabileceği ve devrimi başarıya ulaştıracak örgütlenme tarzına sahip olmayan, aynı TİP gibi bir örgüt şeklinde

ortaya çıkmaktadır. Bu anlayış, TİP'te yönetimden uzaklaştıkları zaman TİP'i küçük burjuva örgütü, yönetime geldikleri zaman işçi sınıfının öz örgütü olarak gören ve gösteren oportünist **Emek** dergisinin örgüt anlayışından pek farklı değildir.

«Sol» görünüşlü sekter davranışlar TİP'e karşı tutumumuzun tespiti konusunda da ortaya çıkmıştır. İlkesiz Birlik Cephesi içindeki bazı unsurlar, TİP'in örgüt olarak desteklenmesi ilkesini reddetmektedir. Bu tutum, oportünist hiziplerin yönetiminde olmakla beraber, TİP'in 1961 Anayasasının tanıdığı demokratik hak ve özgürlükleri sonuna kadar kullanmak mücadelemizde önemli bir imkan olduğunu görememektedir. Bu anlayış, giderek, TİP'i emperyalizm ve işbirlikçilerinin safına koymaktadır. Parlamenter olanaklara ancak milli demokratik iktidarı gerçekleştirmek imkanı doğduğu zaman sırt çevrilebilir.

Bütün bu konularda ileri sürülen yanlış görüşlere karşı verilen mücadelede, bilimsel sosyalizmin gerçekte en temel ilkelerinin savunulmasından ibaret olan görüşlerimiz için Mihri Belli şunları söylüyor: «...katkı niteliğinde çalışmalarda bulunmak en büyük hizmettir. Biz bu yolda çalışmaları teşvik edeceğiz; ama bu çalışmalar sonucu ileri sürülecek olan fikirleri, ancak 'Marksist eleştiri süzgecinden geçirdikten sonra' benimseyebiliriz... Siyasi çizgimizin teorik tabanına katkı niteliğindeki çalışmalar, bugüne dek verilmiş olan mücadeleye, o mücadelenin geleneğine güven ve saygıyı kuvvetlendirmelidir.» (**Aydınlık Sosyalist Dergi**, Sayı 15, s. 166)

Cevap verelim: «Marksist eleştiri süzgeci» herhalde, belirli bir kişinin, proleter devrimcilerinin teorik çalışmaları üzerinde sansür ve denetim kurması demek olamaz. Teorik çalışmalar, kendisini «bugüne dek verilmiş olan mücadele» ile bir tutan belirli bir kişiye değil, **bilimsel** sosyalizme olan «güven ve saygıyı kuvvetlendirmeyi» hedef alır!

Mihri Belli'ye göre AYDINLIK'tan ayrılanlar (!) «görüşlerini her türlü denetimden uzak olarak yayınlayabilecek-

leri ayrı bir dergi çıkarma yolunu tutmuşlardır». Mihri Belli'nin özel mülkiyeti devrimci düşünceler üzerinde bir baskı ve «denetim» aracı olarak görmesi ve AYDINLIK imzasını tekeline alma çabası karşısında proleter devrimcileri bu doğru çözümü seçmişlerdir. Biz bilimsel sosyalizm ve devrimci eleştiri ve tartışma dışında hiç bir kişisel «denetimi» kabul etmiyoruz.

Milli demokratik devrim - milli demokratik hareket ayrımı, hiç şüphesiz, bilimsel sosyalizme bir «katkı» değildir. Bu ayrım, milli demokratik devrimin küçük burjuva öncülüğünde yapılabileceğini savunan görüşe, bu görüşe bağlı olarak Peru'da, Bolivya'da, Sudan'da ve Libya'da küçük burjuva aydınları öncülüğünde emperyalizme karşı girişilen hareketlere milli demokratik devrim gözüyle bakma eğilimine karşı verilen mücadele içinde geliştirildi ve ortaya atıldı. Bu, bir «katkı» değildir. Emperyalizm çağında, işçi sınıfının öncü olmadığı herhangi bir anti-emperyalist mücadeleye devrim adı verilemeyeceği açıktır. Milli demokratik devrim, işçi sınıfı öncülüğünde bütün milli sınıfların mücadelesine dayanır ve milli demokratik devrime esas damgasını vuran, işçi sınıfı öncülüğüdür. Bu anlamda milli demokratik devrim, bir proleter devrimidir. Milli demokratik devrimler, dünya proleter-sosyalist devriminin birer parçasıdır. Lenin, emperyalizmin sömürü alanı olan ülkelerde, milli burjuvazi ya da küçük burjuvazi öncülüğünde kurtuluş mücadelelerinden «Milli Devrimci Hareket» ya da «Devrimci Milli Hareket» olarak söz eder. (Bkz. V. İ. Lenin, «Uluslar ve Sömürgeler Komisyonunun Raporu», Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, s. 162)

Emperyalizmin sömürü alanı olan ülkelerde, küçük burjuva aydınları öncülüğünde verilecek anti-emperyalist mücadeleler genel demokratik programın ancak bazı unsurlarını gerçekleştirebilirler ve bu başarılar kalıcı olamaz. Bu başarıların kalıcı olması, ancak işçi sınıfı öncülüğüyle ve milli demokratik devrimi sosyalist devrimin izlemesiyle sağlanabilir.

Milli demokratik devrim ve milli demokratik hareket

ayrımının küçük burjuvaziye kuyrukçuluk için uydurulduğu (!) ileri sürülmektedir. Milli demokratik devrimin küçük burjuva öncülüğünde de yapılabileceğini, küçük burjuva öncülüğünde «sosyalist kuruluş» şiarının da atılabileceğini savunan anlayışın, bu ayrımı kolay kolay kabul edemeyeceği açıktır. Biz, milli demokratik devrimin küçük burjuva öncülüğüyle de gerçekleşebileceğini savunan anlayışa karşı sonuna kadar mücadele edeceğiz. Bu anlayış, işçi sınıfının öncülüğünün gerçekleştirilmesi için verilmesi zorunlu mücadeleyi reddeden, küçük burjuvaziye bel bağlayan gerçekten sağ eğilimin tezahürüdür.

Biz milli demokratik devrim mücadelesi içinde müttefiklerimize karşı hem dostluk - hem mücadele ilkesini uygularız. Küçük burjuvaziyle ilişkilerde sadece dostluk politikası güden ve kendisini Yön-Devrim çizgisinden açıkça ayırmayan tavır, Mihri Belli'nin tavrıdır.

Gelelim, öncülük şartları ve milli cephe politikası meselelerine.

Ülkemizde, işçi sınıfının en az bir yüzyıllık tarihi vardır. İşçi sınıfımız, ortaya çıktığı ilk günden itibaren tek tek sermayedarlara karşı iktisadi mücadeleye girmiştir. İşçi sınıfımızın mücadelelerinin en az bir yüzyıllık tarihi vardır. Yine ülkemizde, en az yarım yüzyıldır proleter devrimci mücadele yürütülmektedir ve bu mücadele örgütlü-örgütsüz süregelmiş, durmamıştır.

Hiç şüphesiz, ülkemizde işçi sınıfı vardır ve işçi sınıfının varlığı, proleter devrimci mücadele için gerekli objektif şartın var olması demektir. Burada hemen belirtelim ki, işçi sınıfının objektif varlığı başka şeydir, öncülük için objektif şartlar başka bir meseledir.

Bugün işçi sınıfımızın mücadelesi kendiliğinden, iktisadi mücadele sınırlarını aşıp, bilinçli ve örgütlü siyasi mücadele safhasına ulaşmış mıdır? Ülkemizde proleter devrimci ideoloji, işçi sınıfı hareketi ile birleşmiş, bilinçli siyasi mücadele başlamış mıdır? Açıktır ki, bugün ülkemizde işçi sınıfının uyanık kesimleri iktisadi ve demokratik haklar için mücadele vermektedir. İşçi sınıfımız ba-

ğımsız bir sınıf kuvveti olarak, bilinçli ve örgütlü bir sınıf hareketi olarak henüz siyaset sahnesine çıkmış değildir. Bilinçlenmek ve örgütlenmek yönünde ilerlemektir, ama hâlâ daha geniş ölçüde «kendi kendine sınıf» durumundadır; «kendi için sınıf» durumuna yükselmiş değildir.

Bu şartlar altında, işçi sınıfının henüz bilinçlenmediği, öncü müfrezesi, partisi vasıtasıyla, çeşitli deneyimlerden geçerek bütün milli cepheye, bütün halk sınıflarına yol göstericilik yapma durumuna ulaşmadığı bir dönemde, işçi sınıfının ülkemizdeki milli demokratik mücadelenin öncüsü durumuna yükselmesi daha önümüzde duran, başarılması zorunlu bir görevdir. Her kim, bugünkü şartlar altında, işçi sınıfının öncü olduğunu savunuyorsa, her kim proleter devrimcilerinin çeşitli mücadelelerde en ön safta dövüşmesine bakarak işçi sınıfının bugün devrimde öncü olduğunu iddia ediyorsa, o, gerçekte tıpkı Aybar-Aren oportünizminin yaptığı gibi, işçi sınıfının öncülüğünün gerçekleştirilmesi için verilmesi gerekli mücadeleyi hasıraltı etmeye çalışan küçük burjuva sosyalistidir. İlkesiz Birlik Cephesi saflarındaki bazı unsurların ve Aybar-Aren oportünizminin paylaştığı görüş, işçi sınıfının bugün öncü olduğudur.

İşçi sınıfımızın bugünkü bilinç ve örgütlenme düzeyi (sübjektif şartlar) ile, ülkemizin iktisadi gelişme seviyesi (objektif şartlar) arasında diyalektik bir bağ, Lenin'in sözleriyle «kopmaz bağlar» vardır. (Lenin, İki Taktik, s. 20) Diyalektik materyalist görüş açısı, sübjektif şartları değerlendirirken, onun üzerine dayalı olduğu objektif şartları ihmal edemez.

Ancak objektif şartların, sübjektif şartlardan önce geldiği doğrudur. Bu açıdan, bilinçlenmeyi ve örgütlenmeyi geciktiren objektif şartların geçmişi izahta önem taşıdığı, ama bugün artık öncülüğün objektif şartlarının mevcut olduğu ileri sürülebilir.* Bunu, pratik gösterecektir. Bugün

---

* İşçi sınıfının önderliği konusunda, proleter devrimciler iki hatalı anlayışla mücadele ettiler. Birincisi, TİP oportünistle-

proleter devrimcilerinin işçi sınıfının öncülüğünün sübjektif şartlarını sağlamak için mücadele etmeleri için gerekli şartlar vardır. **Tek ölçü pratiktir.** Proleter devrimcileri, işçi sınıfı öncülüğünün sübjektif şartları için mücadele verip, bunu gerçekleştirdikleri anda, öncülüğün objektif şartlarının da bir noktada gerçekleşmiş olduğunu bileceklerdir. Öncülüğün sübjektif şartlarının gerçekleştirilmesi mücadelesine girişilmesi için gerekli şartlar var olduğu sürece, ki kimse bunların varlığını tartışmamıştır, öncülüğün objektif şartlarının tam olarak gerçekleşip gerçekleşmemiş olduğu bizim çizgimizin tayininde esas faktör değildir.

Tartışılması mümkün olmayan, işçi sınıfının bugün öncülük için zorunlu sübjektif şartlara, bilinç ve örgütlenme düzeyine sahip olmadığıdır. Politik çizgiyi tayin eden esas faktör de budur. İşçi sınıfı bugün öncülük şartlarına sahip midir, değil midir? «Evet sahiptir» demek veya bu konuda şu veya bu şekilde kesin bir cevap vermekten kaçınmak, oportünizmdir. İşçi sınıfının bugün emperyalizme karşı en açık ve kesin mücadele verdiğini söylemek, kendiliğindenliğe boyun eğmektir. Bu, Aybar-Aren oportünizminin gerçekten allanıp pullanıp yeniden önümüze sürülmesinden başka bir şey değildir. Açıktır ki, işçi sınıfının «potansiyel» öncülüğü teziyle oportünist Emek dergisinin «objektif öncülük» tezi arasında hiç bir fark yoktur.

Kaldı ki, işçi sınıfının bilinçlenmesi ve örgütlenmesi

---

rinin Emek dergisinde savundukları «objektif öncülük» teziydi. TİP oportünistleri devrimde proletaryanın önderliğinin devrimci pratik içinde gerçekleştirilebileceğini reddediyor, kendilerini gökten zembille inmiş önderler sanıyorlardı. Her yerde herkesten kendilerine tabi olmalarını isteyen sekter bir tutum izliyorlardı. İkincisi, Mihri Belli'nin ve İlkesiz Birlik Cephesinin devrimde proletarya önderliğini reddeden kuyrukçu anlayışıydı. Önderlik «asker - sivil - aydın zümre»ye terk edilmişti. Proleter devrimciler her iki oportünist tutuma da karşı çıktılar. Proletarya önderliğinden vazgeçilemeyeceğini, ama lafla da önderlik edilemeyeceğini savundular. — AYDINLIK Yayınlarının notu

(öncülüğün sübjektif şartları) açısından, objektif şartların yetersiz olduğu, objektif şartların bilinçlenmeyi geciktirdiği tezi, ilk defa Şahin Alpay arkadaşımız tarafından ileri sürülmemiştir. Bugün, işçi sınıfının öncülüğü için objektif şartların tam olarak mevcut olmadığı tezinin «küçük burjuva kuyrukçuluğu» olduğunu iddia eden Mihri Belli'nin bu konudaki görüşlerine bakalım: «Türkiye hiç bir zaman gerçek bir kapitalist gelişme tanımamıştır... Toplumdaki feodal unsurlarla bağdaşmaya çalışan bağımlı, kısır bir kapitalist düzendir... İşçinin ve genel olarak emekçinin ekonomideki yeri iğretidir (emekçinin ekonomideki yerinin iğretiliği iddiasına da geçerken dikkati çekelim)... Şehir emekçilerinin büyük çoğunluğunun köyle bağlarını sürdürmeleri, şehir emekçisinin yarı köylü vasfını muhafaza etmesi, emekçinin bilincini baltalayan bir başka etken sayılmalıdır.» (TÜRK SOLU, Sayı 64, s. 22) Aynı görüş TÜRK SOLU'nun eki **Milli Demokratik Devrim** broşüründe de daha ayrıntılı bir biçimde işlenmiştir: «Türkiye'nin, tarihinde hiç bir zaman gerçek bir kapitalist gelişme görmemiş olması, feodal ilişkilerle bağdaştırılmaya çalışılan bağımlı, kısır bir kapitalist ekonomide proleterin yerinin iğretiliği, sanayi işçilerinin büyük çoğunluğunun köyle bağlarını sürdürmeleri ve işçinin yarı köylü vasfını muhafaza etmesi, şehir ve köy arasındaki uçurumun derinliği, Türkiye proletaryasının bilinçlenmesini, kendisi için sınıf niteliğine bürünmesini geciktiren etkenler arasında zikredilebilir.» (s. 18) Yine aynı görüşler Aydınlık Sosyalist Dergi (Sayı 15) tarafından başka sayfalarında aksi iddia edilirken, 179. sayfasında «Aydınlık» imzasıyla aynen şöyle ifade edilmektedir: «Türkiye'de proletaryanın ve yarı-proleter unsurların bilinç ve örgütlenme düzeyi gibi sübjektif (altını biz çizdik) bir durum Türkiye'nin iktisadi gelişme düzeyinden doğmaktadır... Türkiye proletaryasının bilinç ve örgütlenme düzeyi ile sıkı bağları bulunan bu objektif (altını biz çizdik) etkenler...» vb.

AYDINLIK'ın 12. sayısındaki yazısında Şahin Alpay arkadaşın ileri sürdüğü görüş, görüldüğü gibi üstelik şart-

ları çok daha geri göstererek, daha önce ve daha sonra Mihri Belli ve Aydınlık Sosyalist Dergi tarafından aynen ifade edilmiştir.

Durum bu iken, «Bundan Türkiye'de proletaryanın devrimde hegemonyasının (öncülüğünün) objektif şartlarının ve dolayısıyla (proletarya hegemonyası gerçekleşmedikçe Milli Demokratik Devrimi sonuna kadar yapmak mümkün olmadığına göre) devrimin kendisinin objektif şartlarının bulunmadığı sonucu çıkarılabilir mi?» sorusunu sorup, «Hayır. Böyle bir sonuç çıkarılamaz» diye devam edilerek, hiç ilgisi olmayan bir şekilde, hiç bir yerde hiç bir kimsenin ileri sürmediği iddiaları varsayıp, bunlara cevap vermeye kalkılmaktadır. Şüphesiz bu da çok ilginç bir durumdur!

Bugün dünyamız, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağında, kapitalist emperyalist ülkelerde sosyalist devrimlerin ve emperyalizmin sömürü alanı olan ülkelerde işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğünde millî demokratik devrimlerin dünya proleter-sosyalist devriminin parçalarını meydana getirdiği devrimler çağındadır. Bunun aksini hiç bir yerde savunmadık! Aksine, AYDINLIK daha. 1. sayısında, «Dünya, Türkiye ve Devrimci Mücadele» yazısında bu gerçeğin üzerinde önemle durmuştur. Hiç bir yerde devrimin ancak kapitalizmin en gelişmiş olduğu, proletaryanın nüfusun çoğunluğunu meydana getirdiği ülkelerde, işçi sınıfının devrim yapabileceği görüşü ileri sürülmemiştir. Bu görüşlerin çoktan mahkum edildiği, bilinen bir gerçektir. Biz, aksine, milli demokratik devrim stratejisinin ve şiarının emperyalizmin sömürü alanı olan bütün ülkeler bakımından geçerli olduğunu, «kapitalist olmayan yol» şiarının olsun, «sosyalist devrim» şiarının olsun geçersiz olduğunu, bu son iki şiarı savunan politik akımların proleter devrimciliği ile ilgisi olmadığını ta başından beri savunduk. Bunun aksini iddia edenler, İlkesiz Birlik Cephesinde toplanmıştır. Aydınlık Sosyalist Dergi'nin başka sayfalarında açıkça şöyle deniyor: Kapitalist olmayan yol «işçi sınıfı var sayılmayacak kadar zayıf ve

cılız olan» bazı «Afrika ülkelerinde, işçi sınıfı belli bir güce sahip olana kadar, tatbik imkanına sahip olabilir». (Sayı 15, s. 196)* Biz, işçi sınıfı öncülüğünde milli demokratik devrim şiarından başka herhangi bir şiarı reddediyoruz! Milli demokratik devrim şiarı, emperyalist sömürü alanı olan bütün ülkeler bakımından geçerlidir, doğrudur.

Ancak bütün dünya çapında proletarya öncülüğünde devrimler döneminde, proleter-sosyalist dünya devrimi döneminde olmak başka şeydir; tek bir ülke açısından devrimin özel şartlarının varlığı meselesi ayrı şeydir. Stalin, Leninizmin İlkeleri'nde emperyalist sömürü zincirinin mutlaka kapitalizmin ve sanayinin en gelişmiş olduğu ülkede, proletaryanın sayıca ve büyük sınıf olduğu ülkede değil, emperyalist sömürü zincirinin en zayıf halkasından kopacağını, devrimin bu en zayıf halkada olacağını belirtmiştir. Emperyalist sömürü zincirinin en zayıf halkası, kapitalizmin en gelişmiş olduğu, proletaryanın nüfusun çoğunluğunu meydana getirdiği ülke değil, proletarya hareketinin en kuvvetli olduğu ülkedir.

Bütün dünya çapında devrimler döneminde olmamız başka şeydir, bir ülke açısından devrim şartlarının bulunup bulunmaması başka şey. Hikmet Kıvılcımlı arkadaş bu konuda şöyle yazıyor: «Bugün Türkiye bir 'Devrim' içinde mi bulunuyor? Bunu ciddi ciddi soran akıllı gençler çok. Dünya bir bunalımlar ve devrimler çağı içindedir. Türkiye o dünyanın bir parçası olarak: Bunalımlar ve devrimler çağı içinde yaşıyor. Ancak, böyle genel bir çağda olmak başka şeydir; o çağın özel DEVRİM KONAĞINI yaşamak başka şeydir.» (AYDINLIK, Sayı 10, s. 273) Herhangi bir ülkede, eğer devrimci bir durum varsa (yani, yöne-

---

* Burada, Mahir Çayan'ın hemen ayrıldıktan sonra Aydınlık Sosyalist Dergi'nin 15. sayısında yayınlanan bir yazısından alıntı yapılıyor. Proleter Devrimci AYDINLIK, esas hedefin Mihri Belli'nin revizyonist görüşleri olduğunu tespit etmişti. Bu nedenle İlkesiz Birlik Cephesi içinde yer alan diğer unsurlara eleştiri yöneltilirken, isimleri belirtilmiyordu. — AYDINLIK Yayınlarının notu

ten sınıflar yönetemez hale gelmiş, yönetilen sınıflar devrimin gerekliliğine inanmışsa) ve şçi sınıfı (partisi vasıtasıyla) bütün halk sınıflarını devrime götürebiliyorsa, o ülkede devrim şartları vardır. Devrimin bu objektif ve sübjektif şartları yoksa, o ülke açısından devrim şartları olgunlaşmamış demektir. Daha devrimcilerin önünde bu şartları hazırlama görevi var demektir. Proletaryanın, bütün halk sınıflarına öncülük ederek ve onlarla ittifak halinde iktidara gelmesinin henüz mümkün olmadığı şartlarda «devrim konağında» olmaktan söz etmek, iktidarı almaya hazır başka sınıf kuvvetlerinin, örneğin küçük burjuva hareketinin mücadelelerine devrim gözüyle bakmakla mümkün olabilir. Küçük burjuva aydınlarının milli demokratik yöndeki hareketlerine devrim gözüyle bakan kişi ancak, bu şartlarda «devrim konağında» olmaktan söz edebilir. Gençlik hareketlerinde proleter devrimci gençlerin en ön safta mücadele etmelerine bakarak, bütün ülke ve bütün sınıflar açısından durumu değerlendirmeyip, anti-emperyalist gençlik hareketleri açısından duruma bakarak, işçi sınıfının bugün öncü olduğundan söz eden hatalı eğilim, aynı yanılgının bir başka tezahür şeklidir.

Milli cephe politikası konusunda Aybar-Aren oportünizminin tezlerini sözde reddedip, özünde tekrarlayan görüşler öteden beri ileri sürülmektedir. Milli demokratik devrim aşamasında tek bir doğru politika vardır. Milli cephe politikası. Milli demokratik devrimi gerçekleştirecek olan milli cephe, ancak işçi sınıfının öncülüğünde kurulabilir ve zorunlu olarak işçi sınıfının öncülüğüne dayanır. Tek bir öncü ve onun yanında müttefikler olmaksızın, bir cepheden söz edilemez. Aynı şekilde cephe olmadan öncü olmaz ve öncülük yalnız işçi sınıfı değil, müttefiki de bilinçli olduğu zaman gerçekleşir. Devrimci sınıfların ittifakını sağlamaya yönelen milli cephe politikası, aynı zamanda, işçi sınıfının örgütlenmesinin ve öncülüğünün sağlanması politikasıdır. Bu bakımdan proletaryanın öncülüğü için çalışmakla, milli cephenin kuruluşu için çalışmak birbirinden ayrı iki görev değildir.

Son olarak, Kemalizm konusunda ileri sürülen ve Kemalizmi tutarlı bir anti-emperyalist küçük burjuva ideolojisi olarak savunan görüşlere kısaca değinelim. Emperyalizm çağında tek tutarlı ve sonuna kadar milli kurtuluşçu akım, proleter devrimci akımdır. Biz, ülkemizde genel olarak küçük burjuvazinin ve milli burjuvazinin siyasi akımı olan Kemalizme tutarlı milli kurtuluşçuluk olarak bakmayız. Onun milli kurtuluşçu yanını görmeyen, onu düşman ilan eden oportünizmle mücadele ettiğimiz gibi; onun teslimiyetçi, emperyalizmle uzlaşıcı yanını görmeyen oportünizme karşı da mücadele ederiz. Küçük burjuvazinin ve milli burjuvazinin bütün siyasi akımları gibi Kemalizm de, bir yanı ile devrimci, milli kurtuluşçu, bir yanıyla da teslimiyetçi, emperyalizmle uzlaşıcı bir akımdır. Milli demokratik devrimin küçük burjuva öncülüğünde de yapılabileceğini savunan görüşün, aynı zamanda Kemalizmin sadece milli kurtuluşçu yanı üzerinde durması bizce rastlantı değildir. Aynı görüş, sola meylettiği zaman küçük burjuvaziyi göklere çıkarmış, Ecevit'i köylü hareketlerinin liderliğine aday göstermiştir. İlkesiz Birlik Cephesindeki başka unsurlar, reform programını gerici-parlamenter düzen içinde gerçekleştireceğini savunduğu için onu düşman ilan etmiştir. Biz, küçük burjuvazinin bocalayan niteliğini dikkate alırız; onu her iki yanıyla tahlil ederiz; onunla birlikte bocalamayız.

İlkesiz Birlik Cephesi ile Proleter Devrimci AYDINLIK arasındaki ayrılık noktaları üzerine görüşlerimizi özetledikten sonra, bir kısım yazı kurulu üyelerinin AYDINLIK'tan ayrıldığı (**Aydınlık Sosyalist Dergi**, Sayı 15, s. 132) iddiası üzerinde durmak istiyoruz. AYDINLIK'tan hangi unsurların ayrıldığını, özel mülkiyet belgesinin kimlerde kaldığına bakarak değil, çıkan dergilerden hangisinin AYDINLIK'ın ideolojik-politik çizgisini devam ettirdiğine ve ilerlettiğine bakarak tayin edebiliriz. AYDINLIK 1. sayısından 14. sayısına kadar devrimci tartışma ve eleştiri ortamı içinde, kollektif bir çalışmanın ürünü olarak çıkmıştır. AYDINLIK'tan ayrılanlar bu kollektif çalışmaya katılma-

yanlardır. AYDINLIK ilk sayısından 14. sayısına kadar proleter devrimci hareketin bir parçası olarak mücadelesini sürdürdü. Ne zaman ki dergimiz, Mihri Belli'nin AYDINLIK'ı haline getirilmek istendi, o zaman bu niteliğini kaybetti. Proleter Devrimci AYDINLIK, proleter devrimci hareketin tarihini kendisinin temsil ettiği iddiasında olan bir kişinin değil, proleter devrimci mücadelenin ve ideolojinin organıdır.

Hedefimiz, görüş ayrılıklarının aktif ideolojik mücadeleyle giderilmesi ve saflarımızda birliğin daha yukarı bir düzeyde ve daha sağlam bir temel üzerinde gerçekleştirilmesidir.

Bunun için, bütün görüşleri dikkatle izleyelim ve tartışmalara katılalım!

İlkesiz Birlik Cephesini açığa çıkartalım!

Aktif ideolojik mücadele ve doğru devrimci eylemle bütün yanlış görüşleri yıkalım!

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 16
s. 241-253

* Mihri Belli'nin başını çektiği İlkesiz Birlik Cephesi, 15. sayısı basılırken, Münir R. Aktolga'nın sahiplik belgesine dayanarak AYDINLIK'a el koydu. Proleter devrimciler, bunun üzerine, derginin adını Proleter Devrimci AYDINLIK olarak değiştirdiler ve 15. sayıyı 1-15 numarasıyla yayınladılar. Mihri Belli ve İlkesiz Birlik Cephesi ile proleter devrimciler arasında daha Aydınlık Sosyalist Dergi'nin birinci sayısından beri süregelen çizgi mücadelesinin başlıca noktalarını toplayan temel yazı, «Proleter Devrimci Birlik İçin İlkesiz Birlik Cephesini Açığa Çıkartalım!» başlığı altında 2-16. sayıda yayınlandı. Bu temel metin, proleter devrimciler ile İlkesiz Birlik Cephesi arasındaki mücadele konusunda oportünistlerin o zamandan beri yaymaya çalıştığı bulanıklığı açığa çıkarmaktadır. Yazı, milli demokratik devrim, proletarya önderliği, kitle

çizgisi, ittifaklar, TİP ve Kemalizm konularında yoğunlaşan çizgi mücadelesinde devrimcilerin tutumunu ortaya koymaktadır. Oportünizmin tezlerini ve tutumunu teşhir etmektedir. Bu temel yazı, proleter devrimcilerin ta o zamandan beri aktif ve açık ideolojik mücadele tutumunu savunduklarını da göstermektedir.

DEMOKRASİ, İŞÇİLERİN VE KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ İKTİDARIDIR*

14 Ocak 1970

Eyüp'teki Gamak fabrikası işçilerinden Şerif Aygül kardeşimizi de polis vurdu. Patronun hammadde yokluğunu bahane ederek 124 işçiyi işten çıkarması karşısında girişilen haklı mücadelede vurdular Şerif'i. Demirdöküm işçilerinin mücadelesinde ve bütün işçi hareketlerinde gördük, gençlik hareketlerinde gördük; AP iktidarının emrindeki polis, patronların, Amerikan sömürücüleri ve ortaklarının menfaatlerinin bekçisidir. Şimdiye kadar polisin, işçilerin ve halkın menfaatleri için harekete geçirildiğini gören var mı?

Amerikan sömürücüleriyle işbirliği eden AP iktidarı, halkımız üzerinde tam bir zorbalık düzeni kurma peşindedir. Yılların İsmet Paşası son verdiği beyanatlarla halk düşmanı AP ile tam bir ortaklık kurmuştur. İşçileri, gençleri kurşunlatan, köylüleri ezen AP iktidarı ile Paşanın arasından su sızmıyor. Sömürüldüğünü gören, emeğinin hakkına sahip çıkan halkımızdan korkuyorlar. İsmet Paşa, halkımızın kurtuluşu için savaşanları 24 saatte toplamaktan söz ediyor. AP ve yılların İsmet Paşası ko'kola girmiş, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini bastırma planlarına da «demokrasi» diyorlar.

İşçinin kurşunlanması mı demokrasi? Öğrencilerin vurulması mı demokrasi? Köylülerin ağa zulmü, tefeci sömürüsü altında inlemesi mi demokrasi? Patronun keyfi iste-

yince yüzlerce işçiyi işten atması, işçinin istediği sendikaya girememesi mi demokrasi? Memurların iki yakasının bir araya gelmemesi mi demokrasi? İşçi ve köylülerin kurtuluşu için yazı yazdı diye Şadi Alkılıç'ın ve birçok arkadaşımızın hapiste yatması mı demokrasi? Ceza Kanununun 141. ve 142. maddeleri halkımız için mücadele edenlere karşı bir baskı aracı olarak kullanılıyor. Bütün bunlar mı demokrasi?

Hayır, demokrasi halka karşı zorbalık düzeni değildir. DEMOKRASİ, İŞÇİ VE KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ İKTİDARIDIR. Demokrasi, Amerikan sömürücüleri ve ortaklarının egemenliğinin son bulması, toprak ağalığının ortadan kalkması, herkesin düşüncesinde özgür olmasıdır.

İşçilerimiz, istedikleri sendikaya girmek, ücretlerini artırmak, iş emniyetini sağlamak için grevler yapıyorlar, mücadele veriyorlar. Ve hepimiz bu mücadelede işçilerle omuz omuza saf tutuyoruz. Ancak bilmeliyiz ki: İktidar, Amerikan sömürücüleriyle ortak patronların ve toprak ağalarının elinde oldukça, işçi sınıfı ve bütün halkımız kurtulamaz. İşçi sınıfı ve bütün halkımız siyasi mücadeleye girmelidir. Halkımızın gerçek demokrasiye kavuşması ve sömürüden kurtulma yolunda güçlü bir adım atması, işçi ve köylülerin ve bütün milli sınıfların devrimci iktidarının gerçekleşmesiyle mümkündür. Bunun için, en bilinçli ve en yiğit işçilerin ve işçi davasını benimsemiş herkesin sosyalist bir partide teşkilatlanarak, bütün halkımızı bir cephede toplaması ve yol göstermesi gerekiyor.

Önümüzdeki hedef, milli demokratik devrimdir.

Milli demokratik devrim, Amerikan sömürücüleri ve ortaklarının hakimiyetine son vermek, işçi sınıfının öncülüğünde halkımızın devrimci-demokratik iktidarını gerçekleştirmektir.

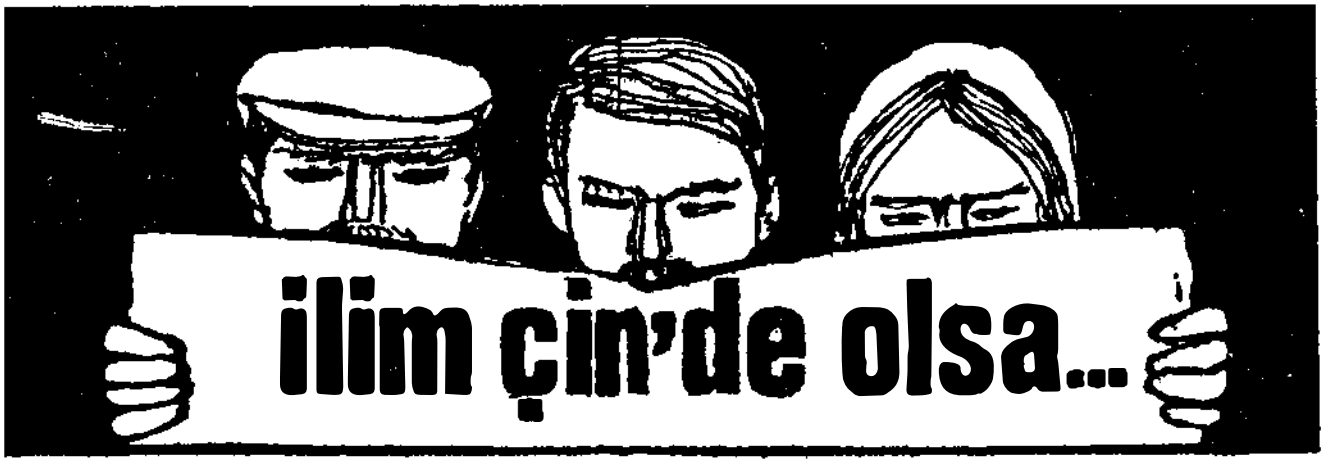
Hiç bir güç, hiç bir zorbalık, hiç bir plan buna engel olamayacaktır.

İŞÇİ - KÖYLÜ, Sayı 11
Başyazı, s. 1

* Proleter devrimciler ile İlkesiz Birlik Cephesi arasındaki önemli bir mesele, İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesine karşı tutumdu. AYDINLIK dergisi, daha Kasım 1968'de çıkan ilk sayısında, milli demokratik devrim mücadelesini sınıf temeline oturtmak hedefini tespit etmiş ve bu amaçla en kısa zamanda işçi ve köylü kitlelerine hitap eden bir ajitasyon organı çıkaracağını açıklamıştı. Bu yönelim, Mihri Belli'nin proletarya önderliğini reddeden, «Kemalist-sosyalist ittifakı» adı altında burjuva darbecilerinin kuyruğuna takılmayı esas alan ve emekçi kitlelere sırt çeviren tutumuyla ilk andan itibaren çelişiyordu. Bu yüzden, Temmuz 1969'da İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini, AYDNLIK dergisi içindeki proleter devrimci çoğunluk çıkardı ve yönetti. İŞÇİ-KÖYLÜ, kitlelere devrimci görüşler götürdü.

Mihri Belli'nin yanı sıra, maceracılar da, İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin hazırlanmasında, basılmasında ve dağıtılmasında somutlaşan, kitleleri bilinçlendirme, örgütleme ve devrim için kuvvet toplama çalışmasını daima hor gördüler. Onlar bazen ekonomizm ve popülizm, bazen terörizm şeklinde tezahür eden bir kendiliğindenciliğin temsilcileri olarak, uzun vadeli, sabırlı bir devrimci faaliyete sırt çevirdiler ve bu yüzden İŞÇİ-KÖYLÜ'ye ve İŞÇİ-KÖYLÜ çalışmasına «fukaralık edebiyatı», «popülizm», «pasifizm», «dergicilik», «yanlış bilinçlendirme» vb. diye kara çalmaya kalkıştılar.

AYDINLIK dergisine Münir Aktolga'nın elindeki sahiplik belgesi vasıtasıyla el konulması sonucu ayrılığın resmen gerçekleştiği sıralarda İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinde yayınlanan bu başyazı, proleter devrimci hareketin milli demokratik devrimi nasıl kavradığını, emekçi halka hangi bilinci götürdüğünü göstermektedir.

Doğu Perinçek

BİZE KURTULUŞ YOLUNU GÖSTEREN BİLİMSEL SOSYALİZMDİR*

14 Ocak 1970

Bugün Türkiye'de yurdumuzun Amerikan boyunduruğundan kurtulması, toprak ağalığının, tefeciliğin yok edilmesi için mücadele ediyoruz. Bu mücadeleyi zafere ulaştırmak, başta işçi sınıfı olmak üzere, emeğiyle geçinen herkesin, bütün çalışanların kurtuluşu yolunda ilk devrimci adımdır. Milli demokratik devrimdir.

Peki, bu mücadele bir kör döğüşü müdür? Türkiye halkı bu mücadeleyi hangi düşüncenin ışığında yürütecektir? Bu mücadelede nasıl hareket etmemiz gerektiğini, dostumuzun düşmanımızın kim olduğunu nerden öğreneceğiz?

Bütün işçi ve köylülerin, emeğiyle geçinen herkesin kurtuluşu için bize doğru yolu gösteren, sosyalizmin bilimidir. Sosyalizm, hem bir düzendir, hem de işçi sınıfının bilimsel düşüncesidir.

Sosyalizm Bir Düzendir

Sosyalizm, işçi sınıfının iktidarda olduğu ve bütün üretim araçlarının, yani fabrikaların mülkiyetinin topluma ait olduğu bir düzendir. Bu düzende çalışan herkes emeğinin karşılığını alır.* Çünkü kâr ortadan kalkmıştır. Fabrikalar topluma ait olunca, tek kişinin yüzlerce, binlerce işçinin sırtından kâr sağlama imkanı ortadan kalkacaktır. Fabrikalar patronların kesesine değil, toplumun bütününün yararına çalışacaktır. Sosyalist düzende işçi sınıfı iktidarda olduğu için, devletin bütün imkanları halkın bütününün menfaatine yarayacaktır. İşçi ve köylülerin çocukları okuyacak, hastanelerde yalnız parası olanlara değil herkese bakılacaktır. Yollar, köprüler zenginlerin işine gelen yerlere değil, halkın ihtiyaçlarına göre yapılacaktır.

---

* Burada şu noktaya dikkat edilmelidir: Sosyalizmde emekçilerin emeklerinin tamamı, şüphesiz kendilerine ücret olarak, yani bireysel tüketim fonlarından kendilerine düşen pay olarak ödenmez. Bu toplumsal emeğin önemli bir bölümü, amortisman fonu, birikim fonu, sigorta ve ihtiyat fonu, üretimle ilgili olmayan yönetim harcamaları fonu, milli savunma fonu, dünya devrimine yardım fonu, emeklilik fonu, kollektif tüketim fonu vb. biçimlerinde alıkonur. Ancak, emekçilere ücret biçiminde, her birinin emeğiyle orantılı olarak dağıtılan bireysel tüketim fonunun dışında kalan bütün bu diğer fonlar da, işçi sınıfının ve bütün emekçilerin kollektif denetimi altındadır, onların yararına kullanılır ve bir ödenmemiş artı-emek yığını oluşturmaz. Yaratılan toplumsal üretimin tamamının bireysel tüketim fonları olarak dağıtıldığı izlenimini yaratmamak bakımından, «bu düzende çalışan herkes emeğinin karşılığını alır» yerine «herkes toplumsal üretimden sermayesi oranında değil, emeği oranında pay alır» denmesi daha doğru olurdu. — AYDINLIK Yayınlarının notu.

Sosyalizm Bilimdir

Sosyalizm bir düzen olduğu gibi bir bilimdir de. Sosyalizm, tabiattaki olayları, tabiatta ve kainatta olan her şeyin nasıl geliştiğini, insan toplumlarının nasıl geliştiğini inceleyen ve bize öğreten bir bilimdir. Biz, insan toplumlarının nasıl geliştiğini, hangi düzenlerden geçtiğini bileceğiz ki, sosyalizme nasıl ulaşabileceğimizi öğrenelim. Erzurum'dan İstanbul'a nasıl gidileceğini öğrenmeden İstanbul'a varabilir miyiz? İşte bunun gibi, bütün emeğiyle yaşayan insanların kurtuluşu olan sosyalizme çetin mücadelelerden, zorlu bir yolculuktan sonra varılır. Toplumlar belli düzenlerden geçerek sosyalizme ulaşırlar.

Bize, bugün nerede olduğumuzu, sosyalist düzene ulaşmak için nerelerden geçeceğimizi öğreten, bilimsel sosyalizmdir. Bilimsel sosyalizm işçi sınıfının düşüncesidir. ona doğru yolu gösteren ışıktır. Bir düşünceyi öğrenip kavrayan ve bu yolda mücadele verenlerin meydana getireceği gerçek işçi sınıfı partisi köylülere ve bütün halkımıza doğru yolu gösterecektir.

Torna tezgahının başına geçen biri, torna makinesini çalıştırmasını bilmiyorsa, o makinayı çalıştıramaz. Destereyi, matkabı, rendeyi, çiviyi, çekici eline alan bir insan, eğer bu aletleri kullanabilecek hünere sahip değilse, masa, iskemle yapamaz. Bunlar gibi, kendi bilimsel düşüncesini öğrenmemiş ve kavramamış, bu yolda mücadeleye girmeyen ve teşkilatlanmamış bir işçi sınıfı da kendi kurtuluş yolunu bulamaz. Patronlarla mücadele eder, grev yapar, ama sömürüden nasıl kurtulacağını sosyalizmi öğrenmeden bir türlü göremez. Sosyalizm, işçi sınıfının pusulasıdır. Pusulanın ibresi, hangi denizde olursa olsun, geminin doğru yolu bulmasına yarar. İşçi sınıfının pusulası olan sosyalizm de, işçi sınıfına doğru yönü, yani sosyalizmi gösterir. Geminin dümenini pusulaya göre ayarlarsın. Pusulası olmayan gemi, yolunu kaybeder veya kayalara bindirir. Sosyalizmin ışığında, onun gösterdiği yolda ilerlemeyen işçi sınıfı hareketi, pusulasız gemi gibidir, hedefine ulaşama... İş-

te bu sebeple işçi sınıfının ve bütün Türkiye halkının düşmanları, sosyalizmin öğrenilmemesini isterler. Sosyalist kitapları toplarlar, yasaklarlar, sosyalizmi yayanları hapse atarlar; gayeleri, işçi sınıfını pusulasız bırakmak ve sömürüye devam etmektir.

Sosyalizm Mücadelemizin Kılavuzudur

Geçende bir işçi liderinin konuşmasını dinledim. «Biz hayat mektebinde tahsil gördük» diyordu. Güzel bir söz. İşçi sınıfının düşüncesi olan sosyalizm, yalnız kitaplardan öğrenilmez. Sosyalist kitapları okumak şarttır, ama «hayat mektebinde» uygulanmayan düşünceler bir işe yaramaz. Sosyalizm, bir düşünce olarak mücadelesi verildiği zaman değer kazanır. Sosyalizm, bir süs değildir. Sosyalizm, mücadelemizin kılavuzudur. Düşüncelerimizin doğruluğunu, eğriliğini, uğrunda mücadele ettiğimiz zaman öğreniriz. Desterenin nasıl tutulacağını, tesviye makinasının nasıl çalıştığını bize öğretseler, ama bunu alet üzerinde göstermeseler aleti ilk elimize aldığımız zaman acemilik çekeriz. Bir aletin nasıl kullanılacağını lafla öğrenmek yetmez, o aleti ele alıp bu bilgimizi uyguladığımız zaman işin esasını kavrarız. Sosyalizm de böyledir. Yalnız öğrenmek yetmez, onu mücadelemize uyguladığımız zaman gerçekten öğrenmiş oluruz.

Buna karşılık bir aletin nasıl kullanılacağını birisi bize öğretmeden, o aleti elimize alıp orasını burasını kurcalayarak çalıştırıp işimizi göremeyiz. Bir matbaa makinasını veya torna makinasını nasıl çalıştıracağımızı bize öğreten olmasa, o makinayı kendi kendimize çalıştırıp iş görebilir miyiz? Bir arkadaşı, nasıl sürüleceğini öğretmeden traktörün üzerine bindirin, makinayı yürütebilir mi? Demek ki, bir düşünceyi öğrenmek ve o düşünceyi uygulamak birbirine bağlıdır. Bir şeyi öğrenmeden uygulama olmaz. Uygulama olmadan da bir şeyi doğru olarak ve tam olarak öğrenemeyiz. Bu sebeple sosyalizmi hem öğreneceğiz hem de mücadelesine gireceğiz. Öğrenmeden, nasıl mücadele ede-

ceğimizi bilemeyiz, mücadeleye girmeden de öğrendiklerimizi tam olarak kavrayamayız ve bilgimizi derinleştiremeyiz. Sosyalizmi mücadele içinde öğrenelim ve bilgimizi geliştirdikçe daha ileri mücadelelere girelim.

Yazımızın başlarında insan toplumlarının çeşitli düzenlerden geçerek, uzun ve çetin mücadeleler sonucunda sosyalizme varacağını belirttik. Önümüzdeki sayılarımızda, emeğiyle yaşayan bütün insanların kurtuluşu olan sosyalizm yolunda hangi mücadeleleri vereceğiz? Bu mücadelelerde dostlarımız düşmanlarımız kimdir? Ve bilimsel sosyalizmin çeşitli konuları üzerinde duracağız.

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 11
s. 2

* Maceracılar, küçük burjuva kendiliğindenci tabiatlarının bir sonucu olarak siyasi mücadeleyi terörizme indirgiyor ve bir avuç seçkin silahşörün işi olarak görüyor, kitlelere ise sadece ekonomizm götürüyorlardı. Proleter devrimci hareket ise, kitlelere devrimci teori ve siyaseti götürmeye daima büyük bir önem verdi. İlkesiz Birlik Cephesine karşı mücadelede gündeme gelen bütün önemli teorik ve siyasi meseleler Proleter Devrimci AYDINLIK'ın sayfalarında olduğu gibi, İŞÇİ-KÖYLÜ'nün sayfalarında da bir bir ele alındı ve kitlelere açıklandı. Özellikle İŞÇİ-KÖYLÜ'nün «İlim Çin'de Olsa...» köşesinde Ocak 1970'ten itibaren yayınlanan bir dizi yazı, ileri işçi ve köylülerin oportünizmle mukayese ve mücadele içinde doğru teoriyle donatılmalarına hizmet etti. Doğu Perinçek arkadaşın bu yazısı, bu dizinin bir parçasıydı. Proleter devrimci hareket, emekçi kitleler karşısında ideolojisini açıkça ortaya koyuyor ve işçilerin, köylülerin kendiliğinden gelme mücadelelerinin mutlaka bilimsel sosyalizm ile birleştirilmesini savunuyordu.

SAFLARIMIZDAKİ ÇELİŞMELERİ DOĞRU OLARAK ELE ALALIM*

27 Ocak 1970

Proleter devrimci saflarımızın bilimsel sosyalizmin temel ilkeleri üzerine kurulu birliği, gözümüzün bebeği gibi korunmasında her devrimcinin içtenlikle aynı fikirde olduğuna inandığımız bu birlik, bugün ciddi bir bölünme tehlikesi ile karşı karşıya kalmıştır. İki ayrı Aydınlık dergisinin yayınlanması ile su yüzüne çıkan anlaşmazlık, dergi sınırlarını hızla aşarak, gençlik örgütlerinde, konferanslarda, açık oturumlarda tartışılan, proleter devrimcilerinin bugün için en ciddi baş sorunu olarak önümüze çıkmıştır.

TÜRK SOLU, kaçınılmaz saymadığı bir bölünmeyi, iki ayrı dergi çıkmasını önleyebilmek ve hiç değilse önemli görüş ayrılıklarının, bulunduğu ileri sürülen sorunların açıkça ve arkadaşça tartışılacağı bir toplantı sağlayabilmek amacıyla bir uzlaşma teminine çalışmış; ne yazık ki bu girişim anlaşmazlığın çok ilerlemiş olduğu bir aşamaya rastlamış ve olayların yarattığı sinirli ortam içinde tarafların uzlaşmaz bir tutum takınması nedeniyle başarısızlığa uğramıştır. Hemen söyleyelim ki bu konuda görevimizin bittiği, artık yapılacak bir şeyin kalmadığı kanısında değiliz. Tam tersine içinde bulunduğumuz durumun ciddiyeti, tartışmaların bölünmeye değil, mutlaka ve mutlaka yeni bir temel üzerinde birliğin sağlanması amacına yönelmesi gerektiği konusunda, hangi safta olursa olsun bütün devrimcileri ısrarla uyaracağız.

Çatışmanın Niteliği Üzerine

Bu anlaşmazlığın niteliği nedir? **«Bizimle düşman arasında bir çelişme»** midir? Yoksa saflarımızda ortaya çıkan, **«halk arasında bir çelişme»** mi? En ufak bir şüphe yoktur ki bu, ikincisidir. Şu halde uzlaşmaz (antagonist) bir çelişme değildir ve biz büyük hatalar işlemezsek uzlaşmaz hale gelmez.

> «Normal şartlar altında halk arasındaki çelişmeler zıt (düşmanca) değildir. Fakat eğer biz bunları uygun şekilde ele almaz ve boş bulunursak, bu çelişmeler zıt hale gelebilirler.» (Mao Zedung, **Teori ve Pratik**, Sol Yayınları, birinci baskı, s. 76)

Şu halde içinde bulunduğumuz anlaşmazlığı çözümlemekte kullanacağımız yöntem, halk arasındaki çelişmelerin doğru çözümlenmesi yöntemi olmalıdır.

> «Çelişmenin evrenselliği ve çelişmedeki mücadeleyi incelerken muhtelif biçimleri arasındaki farkı dikkate almalıyız. Bunları yapmazsak hataya düşeriz.» (Aynı **eser**, s. 66)

> «Bizimle düşmanlarımız arasındaki çelişmeler ile halk içindeki çelişmelerin mahiyetleri farklı olduğu için bunların farklı yollardan çözümlenmeleri de gerekir. Kısacası, ilki bizimle düşmanlarımız arasında bir çizgi çekmek meselesi olduğu halde, ikincisi doğru ile yanlışın ayırt edilmesidir.» («Halk Arasındaki Çelişmelerin Doğru Olarak Alınması Üzerine», (Aynı **eser**, s. 70)

> «1942'de halk arasındaki çelişmeleri çözümlemek için, ortaya attığımız bu demokratik metodu 'birlik-eleştirme-birlik' formülü ile açıkladık. Bu formül, birlikten hareket ederek, eleştirme ya da tartışma yoluyla çelişmelerin çözümlenmesi ve yeni bir temel üzerinde yeni bir birliğe ulaşmak anlamını taşır. Denemelerimiz bunun, halk arasındaki çelişmelerin çö-

zümlenmesi tezinin iyi bir metot olduğunu göstermiştir. 1942'de bu metodu parti içindeki çelişmeleri, doktrinerler ile alt kademedeki üyeler, yani doktrinerizm ile Marksizm arasındaki çelişmeleri çözümlemek için uyguladık. Parti içi mücadelelerinde 'sol' doktrinerler zaman zaman 'başa baş - dişe diş' mücadele metodunu uygulamışlardır. Bu metot hatalıydı. Bunun yerine 'sol' doktrinleri eleştirirken biz yeni bir metot uyguladık. Birlik isteği ile yola çıkarak, eleştirme ya da tartışma yoluyla doğru-yanlış (haklı-haksız) meselesini çözümlemek ve böylece yeni bir temel üzerinde yeni bir birliğe ulaşmak. 1942'deki 'hataların düzeltilmesi kampanyası'nda bu metodu kullandık.»

«... Önemli olan (birlik) isteği ile işe başlamaktır. Bu özel birlik arzusu olmaksızın çatışma başladı mı iş kolayca çığrından çıkabilir ve bu, 'başa baş - dişe diş' mücadele formülü ile aynı kapıya çıkar.» (Aynı eser, s. 74-75)

Üzüntüyle görüyoruz ki bugünkü ortamda bu doğru yöntemler bir kenara itilmiş, kıyasıya çatışma ve tasfiye arzusu, özellikle genç devrimcilerin zihinlerini sarmıştır. Bu durum, salt hatalar ve bireyci davranışlar ile açıklanamaz. İnanıyoruz ki, anlaşmazlığın ortaya çıkmasında değilse bile, bugünkü sert, kırıcı uzlaşmaz duruma ulaşmasında saflarımıza sızmış bulunan ajan ve provokatörlerin tahriklerinin büyük rolü olmuştur.

Biz önümüze çıkan sorunlarda görüşlerimizi devrimci dürüstlüğün gerektirdiği açıklıkla ortaya koyarken, bir yandan da bu açıklamaların bölünmeye değil birliğe yönelmesi üzerine dikkatli davranmaya çalışacağız. Bütün devrimcileri de aynı sorumluluğu duymaya çağırıyoruz.

1 — «Aydınlık» Olayları Üzerine

Şunu açık seçik belirtelim: AYDINLIK dergisi kurucularının, kendisine güvenerek «sahiplik belgesi» verdikleri bir arkadaşın, iki arkadaşı ile birlikte, kurucular çoğunlu-

ğuna karşı bu belgeyi bir baskı unsuru olarak kullanmaya kalkmasını ve giderek bu belgeye dayanarak AYDINLIK dergisini 14. sayıya kadar «fiilen» çıkarmakta olan kurucuların ve Yazı Kurulunun büyük çoğunluğunun elinden alma girişimini ve bu girişimin teşvik edilmesi ve desteklenmesini kesin olarak kınıyoruz.

Ayrıca, devrimciler arasındaki tartışmaların kaba kuvvete dayanılarak çözümlenmesi eğilimine kesinlikle karşıyız ve son derece tehlikeli sonuçları olabilecek böyle bir yönteme karşı bütün proleter devrimcilerinin, etkili olabildikleri ölçüde, uyarılarda bulunmalarını zorunlu görüyoruz. Aksi halde, devrimci gençlik grupları birbirlerinin beğenmedikleri eylemlerini kuvvet kullanarak engellemeye kalkar ve bu davranış, emperyalizm ve işbirlikçilerini keyiflendirecek, vahim çatışmalara yol açarsa, bundan yalnız o gençler değil, belki de onlardan fazla bugün bu tehlikeli eğilimi destekleyen veya hiç değilse böyle bir eğilimi yok kabul edip susanlar sorumlu olacaklardır.

2 — İdeolojik Ayrılıklar Üzerine

Her iki taraf, aralarında ideolojik anlaşmazlıklar olduğunu ve bu sebeple uzlaşmanın söz konusu edilemeyeceğini kesin bir dille ileri sürmektedir. Bu iddialar bir ölçüde doğrudur. Bazı anlaşmazlıkların temelinde ideolojik ayrılıklar vardır. Fakat işlerin bu hale gelmesinde, kişisel sürtüşmelerin, küçük burjuva bireyciliğinin yenilememesinin büyük payı olduğuna inanıyoruz. Gerçekten de basit bir araştırma, bugün ayrı saflarda olan bazı arkadaşların birçok önemli sorun üzerinde yakın ideolojik görüşlere sahip oldukları halde, bugün aynı saflarda olan bazı arkadaşların ise aynı sorunlar üzerinde tamamen ayrı görüşlerde olduğunu ortaya koyabilir.

3 — Sağ ve «Sol» Sapma ve Tasfiye Eğilimleri Üzerine

Bugün saflarımızda gerek «sol» sapma ve gerekse sağ sapma eğilimleri vardır. Olması da doğaldır. Bunlar henüz

belirli bir çizgi haline gelmemiş olsalar dahi bu, onların, oleştirilmemesini, tartışma konusu yapılmamasını gerektirmez. Tam tersine henüz yeni filizlenmekte olan sapma eğilimleri ile mücadele, çok daha kolay ve sarsıntısız yapılabilir. Ne şartla? Birlik arzusu ile yola çıkılıp eleştirme ya da tartışma yoluyla doğru-yanlış (haklı-haksız) meselesini çözümlemek ve yeni bir temel üzerinde yeni bir birliğe ulaşmak şartıyla. Böyle olmaz da birbirini yemek için, tasfiye etmek için yola çıkılırsa, işler de çığrından çıkar. Bugün olan da budur.

Biz inanıyoruz ki, henüz daha örgüt sorunumuzu halledemediğimiz bu dönemde, saflarımızdan tasfiye edilmesi gerekenler, sadece provokatörler ve hainlerdir. Elbette bu arada bir kısım yol arkadaşlarımız, mücadeleye şu ya da bu şekilde ayak uyduramayacaklar ve giderek bizden ayrılacakladır. Bizim bugünkü sorunumuz, bunları ayıklamak ve bir an evvel gitmelerini sağlamak değildir. Hal böyle iken, ortalıkta esen bir tasfiye rüzgarıdır. Demokratik gençlik örgütlerinde dahi, sanki söz konusu olan demir gibi disiplinli devrimci siyasi partilermiş gibi, ideolojik sapma gerekçeleriyle tasfiye fırtınaları estirilmektedir.

Bu yazının konusu günümüzde Türkiye'de, devrimci saflar içerisindeki «sol» ve sağ sapma eğilimlerinin neler olduğunun incelenmesi değildir. Kabul edilmelidir ki bunlar başlı başına birer yazı konusudur. Fakat bu konularda, son tartışmalarla ilgili olarak, belirgin biçimde ortaya koymak istediğimiz bazı sorunlar vardır:

a — Biz «sol» sapmadan bahsettiğimiz zaman:

Tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye için üniversitelerde, yüksek ve orta öğretim müesseselerinde, meydanlarda ve caddelerde işbirlikçi iktidarın baskı aracı olarak kullandığı toplum polisi ile, faşist komando bozuntuları ve şeriatçı güruhu ile ön safta yiğitçe savaşan devrimci gençleri kastetmiyoruz ve hiç bir proleter devrimcinin bunu kastettiği kanısında da değiliz. Vietnam kasabı Komer'in arabasını yakanları, Dolmabahçe'de 6. Filonun erlerini denize dökenleri, boykotlarda, grevlerde, fabrika

ve toprak işgallerinde işçi ve köylülerle omuz omuza dövüşenleri ve hele hele bu kavgalarda şehit düşen yiğit devrimcilerimizi hiç kastetmiyoruz. Onlar hepimizindir, tüm devrimcilerindir. Ve hiç bir gruba ve zümreye mal edilemezler. Gerçekten bu şehitlerimiz içinde farklı eğilimlerde devrimciler bulunduğu için de bu böyledır. Bağımsızlık ve demokrasi savaşında, hepimizin kavgasında şehit düştükleri için de bu böyledir. Herhangi bir anda, herhangi birimizin başına aynı şey gelebilir. Ve bu kardeşlerimizin adının, kendi aramızdaki tartışmalarda, şu veya bu grup yararına sempati toplamak için taktik nedenlerle kullanmasını son derece yakışıksız buluyoruz.

b — Sağ sapmadan bahsettiğimiz zaman:

28 Nisan mitinginde ön safta dövüşen, Tuslog olaylarında en önde yürüyen, Akhisar, Ödemiş köylü mitinglerinde köylü-gençlik dayanışmasını gerçekleştirerek Komünizmle Mücadele Derneklerinin ücretli uşaklarını önüne katıp kovalayan, Demirdöküm direnişini bütün gücü ile destekleyen, işçi ve köylülerle devrimci bağlar kurmak üzere 50.000 tirajlı İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini çıkaran, FKF içindeki devrimci mücadelenin kazanılmasında ve yine TİP içindeki proleter devrimcilerin mücadelesinde büyük katkıları olan ve nihayet AYDINLIK dergisini bugüne kadar çıkararak devrimci kavgamıza kuvvet kazandırmış olan arkadaşlarımızın çizgisini kastetmiyoruz. Bize göre AYDINLIK yayınları bütünüyle, genel olarak, TÜRK SOLU ile aynı doğrultuda, paraleldir ve doğru çizgidedir. Şüphesiz, AYDINLIK'ta yayınlanan yazıların her kelimesine katıldığımızı söylemiyoruz. Bizim de bazı, yazılarda hatalı bulduğumuz, katılmadığımız yanlar var. Bundan doğal ne var? Mutlaka TÜRK SOLU'nda da böyle hatalı yazılar çıkmıştır. Çünkü hiç birimiz yanılmaz dahiler olduğumuz iddiasında değiliz ve olmamalıyız. Bu bakımdan ille de AYDINLIK'ta yayınlanan yazılarda bir sağ sapmanın mevcut olup olmadığı araştırılmak isteniyorsa, bu araştırmaların TÜRK SOLU'nda aynı konularda evvelce yayınlanmış yazılarla birlikte, bir eleştiri-özeleştiri havası içinde yapılmasının çok daha ob-

jektif, doğru ve faydalı sonuçlar verecek bir davranış olacağı kanısındayız.

4 — TÜRK SOLU'nun Bundan Sonraki Tutumu Üzerine

Başlamış olan tartışmaların olumlu, faydalı, hiç değilse zararsız bir yöne sevk edilebilmesi için TÜRK SOLU kendi payına düşeni yapmaya çalışacaktır. Bir kere daha belirtmek isteriz ki bu konuda dergimizin görüşleri «TÜRK SOLU» imzalı yazılarla açıklanacaktır.

Bunun dışında, bizim görüşümüzde olsun veya olmasın, tartışmaları olumlu yönde etkileyeceğine inandığımız yazıları da yazarının kendi imzası ile yayınlayacağız. «OLUMLU YÖNDE ETKİLEMEK» için kullanacağımız kriterler şunlardır:

a — Yazı, birlik arzusundan hareket etmeli ve niteliği ile aynı amaca hizmet etmelidir.

b — Teorik tartışmalar bir zihin idmanı niteliğinden sıyrılıp, devrimci pratiğimize somut faydalar sağlamalıdır. Teori ancak devrimci pratiğe rehberlik ettiği ölçüde devrimci olur. Teorik tartışmalar eylem içindeki militanların kafasını karıştırmamalı, tam tersine açıklık getirmelidir.

Bütün devrimcileri, içinde bulunduğumuz koşulların omuzlarımıza yüklediği sorumluluk üzerinde, bir kez daha düşünmeye çağırırız.

Kurucular ve Yazı Kurulu Çoğunluğu
Mehmet Altun, Fadıl Barkan,
İlhan Berktay, Bora Gözen,
Kumru Gözügeçgel, Faruk Haksal,
Ezel İnanç, Kemal İşler,
İbrahim Kaypakkaya, Naci Ormanlar,
Sevinç Özgüner, Vecdi Özgüner,
Nail Satlıgan, Halim Spatar,
Sabetay Varol

* Bu açıklama, AYDINLIK dergisinin ikiye bölünmesinden kısa bir süre sonra TÜRK SOLU dergisi Kurucularının ve Yazı Kurulunun çoğunluğunu oluşturan on beş arkadaşın imzası ile yayınlandı. Azınlıkta kalan Mihri Belli, Sevim Belli, Şevki Akşit, Şaban Ormanlar ve Şerif Tekben TÜRK SOLU'nun bu devrimci tutumu almasına karşı çıktılar.

Mihri Belli'nin ayrılıklar sırasında hile ve komplolarla uğraşması, ikiyüzlülüğü ve yalancılığı, yıllardan beri beraber mücadele ettiği arkadaşları için de uyarıcı olmuştu. TÜRK SOLU Kurucularının ve Yazı Kurulunun çoğunluğunun açıklaması, özellikle proleter devrimcilere karşı kaba kuvvet kullanmayı ve kışkırtmalarda bulunmayı bir çizgi haline getiren revizyonist ve saldırgan tutumu mahkum etmesi bakımından önem taşımaktadır. TÜRK SOLU, halk içindeki çelişmelerin doğru olarak ele alınmasını, ideolojik mücadele yoluyla çözülmesini savunmakta ve birlikten yana bir tavır almaktadır. Bu tutum daha sonra da devam etmiş, TÜRK SOLU dergisi Mihri Belli revizyonizminin başını çektiği İlkesiz Birlik Cephesine karşı proleter devrimci safta yer almıştır.

Bir Toplum Polisi Diyor Ki «DEVRİMLERİ, POLİS DEĞİL, HİÇ BİR KUVVET DURDURAMAZ»*

18 Şubat 1970

Anadolu'nun ücra bir köşesinde, tahsilimi yarıda bırakmanın ıstırabı içinde beklerken, küçük yaştan beri şerefli ve namuslu bir meslek olarak telakki ettiğim polis mesleğinde açık kadro olduğunu haber alarak ilgililere başvurdum.

Aradan kısa bir müddet geçmişti ki, tayinim Ankara toplum müdürlüğüne çıktı. Vazifeye başladığım ilk günü hiç unutmam. Bir kış günü idi, beni diğer bir toplum polisi arkadaşımla birlikte, Amerikan Haberler Merkezinin önüne nöbetçi diktiler. Daha ilk günlerde vazifenin mahiyetini bile anlamamıştım. Hatta bu hususta aydınlatıcı bir bilgi de verilmedi.

Şimdiye kadar Amerikan emperyalizmine ve onun yerli işbirlikçilerine uşaklık yapmaktan başka bir hizmet ifa etmekle görevlendirilmedim. Bütün gerçekleri biliyoruz. Hal böyle iken iktidarın baskı havasından kendimizi kurtarıp sesimizi de duyuramadık. Polis Enstitüsündeki talebe kardeşlerimiz, bizi de kapsayan dertleri dile getirdiler. Neredeyse okulu kapatma durumuna gelen iktidar aklını başına toplamalıdır. Anti-demokratik kanunlarla, terör ve baskı havasıyla memleketi yönetmek söz konusu edildiği müddetçe bu akış böylece gidecektir.

Bizleri devrimci gençlerin üzerine göndermeye de-

vam ederlerse, ben şahsen açlıktan ölme pahasına da olsa vazifeden ayrılmayı düşünüyorum.

Amerika'yı beklemekteki gayemiz nedir, niçin bekliyoruz? Bağımsızlık diye bağıran, işçilerin, köylülerin dertlerini dile getiren, yoksul kimselerin yürüyüşlerinde omuz omuza olan, Amerikan korsan 6. Filosuna karşı çıkan devrimcileri ve devrimleri durdurabilmek için mi?

Ey dar kafalılar, ey satılmışlar, ey emperyalizmin yanında olup memleketin yeraltı ve yerüstü servetlerini sömüren namussuzlar; bunu tarihten ders alarak bilmeniz lazımdır ki, devrimleri polis değil, hiç bir kuvvet durduramaz.

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 12
s. 3

* İŞÇİ-KÖYLÜ'nün 12. sayısında yayınlanan bu toplum polisi mektubu, proleter devrimci hareketin ta başından beri devlet mekanizmasının, polisin vb. niteliği konusunda berrak bir anlayışı, o mekanizmayı, o polisi dahi bölmek ve birleşilebilecek en geniş çoğunlukla birleşmek çabasıyla kaynaştırdığını yansıtmaktadır. «45 milyonluk halkı birleştirmek» anlayışı, proleter devrimci hareketin mayasında mevcuttur. Onun içindir ki her çeşit zulme ve haksızlığa karşı bugün AYDINLIK gazetesine başvuran herkes, o dönemde aynı güveni İŞÇİ-KÖYLÜ'ye karşı duyuyordu.

EKİCİNİN DİLİNDE
YANIK BİR TÜRKÜDÜR TÜTÜN*

18 Şubat 1970

6703 köy, yaklaşık olarak köylerimizin yüzde 20'sinin geçim kaynağıdır tütün. Fabrikalarda çalışan işçilerle birlikte 2,5 milyon insan tütüne bel bağlamıştır. Köy çocuğu evlenmek için tütünlerin satımını bekler... maniler bile düzülmüştür bu beklemeler üstüne:

Yaylanın çimeninde
Oturur diğnenirim
Sattık mı tütünleri
İnşallah evlenirim

Yavuklusunun boynuna beşibirlik takmak için tütün satımını beklermiş bir zamanlar köylülerimiz:

Evin dibi tütünlük
Ne gürlüktür ne gürlük
Ayişem boğazına
Yakışır beşibirlik

Yemeklerden sonra, kâh kıvançlı, kah hüzünlü anılarımızda tatlı tatlı dumanını savurduğumuz tütünü bir de tütün emekçisine sorun, parmakları delinir tütün kırmaktan:

O benim sevdiğimin kurudu bir parmağı
İnelim tütünlüğe, kıralım alt yaprağı

Tütün, tütün işçisinin parmaklarını kurutur, kollarını kırar:

Kıra kıra tütünü tutmaz oldu kollarım
Satamazsam tütünü ne olacak hallerim

Bunca çaba, bunca emeğin sonu ne? Tekele bağlamıştır tüm umudunu ekici:

Hadi gidelim yarim, kalmayalım geceye
Bastırdık tütünleri vereceğiz reciye

Reciye vermek kolay mı öyle. Binbir güçlükler çıkarır ekicinin önüne tütün ekisperleri:

Gene geldi ekisper bakacak tütünleri
Nasıl geçireceğim ha bu kara günleri

Hükümetler değişir, bakanlar değişir, ama düzen aynı düzen, oyun aynı oyun, binbir dolaplar döner üreticinin elinden tütünü en ucuz fiyatla koparmak için.

İdarenin önünde yeni yapı yapılacak
Yeni hükümet çıktı, tütün iyi satılacak

Oysa aracı daha tarladayken kapatmıştır üreticinin tütünlerini, ürün yetişmeden biraz avans ödeyip sonunda tüm tütünlerinin üstüne yok pahasına konar:

Yaylanın çimeninde çifte tütün bitecek
Avansına bakarsan tütün ucuz gidecek

Çalışan çabalayan üreticidir, emekçidir, ama sakalı bitlenen, en büyük lokmayı yutan yabancılar ve onlarla işbirliği yapan tütün ihracatçılarıdır:

Tütünlüğün içinden kaçırdılar çakalı
Yabancı devletlerin hep bitlendi sakalı

Yabancılar her sene Türkiye'ye gelirler
Tütünleri görünce peşin para öderler

Ve ne gariptir ki tütünün en çok kahrını çekenler tütün içecek parayı da alamazlar sonunda:

Yaylanın çimenine oturdum iki saat
Çıkardım tabakamı, ne tütün var ne kağat

Yolda buldum beş kuruş, beş kuruşu kim bulmuş
Yarim içme sigara, bir paketi yüz kuruş

Ama öte yandan tütün tüccarlarının, tütün ekisperlerinin hanımları manikürlü ince parmaklarıyla gelincik sigarasını tüttürürler!

Trabzon'un kızları nazik nazik yürüyor
Gelincik cigarası ağzında tüttürüyor.

Kızlar gelincik, işbirlikçiler Amerikan sigaraları, Hisar, Maltepe sigaraları tüttürürken, tütün ekicileri zifirli elleriyle doğru dürüst yemek sofralarına bile oturamazlar:

Tütünlüğün içinde emek çekerim emek
Zifirlendi ellerim yiyemiyorum yemek

Üretici tütün ekiminden emeğini alamamaktadır, tütün işçilerinin durumu daha da acıklıdır. Tekelin yaptığı destekleme alımları bir gösterişten ibarettir. Daha piyasa açılmadan aracıların adamları Tekelin bu yıl çok az tütün alacağını yayar, bu propagandalarıyla üreticiyi korkutarak tütün piyasası açılmadan önce yok pahasına kapatırlar üreticilerin mallarını. Devlet kredileri, sayıları yüzü bile bulmayan birkaç ihracatçıya, tütün tüccarlarına dağıtılır, bu acayip tütün piyasasında. Kırat yediği arpalarla kişnerken tütün üreticisi fidan yetiştirmeye elverecek kadar bile kredi alamamaktadır... Kırat yedikçe yer arpayı ve boynu bükük üretici tütün tarlasının başında kara kara düşünür... Bu yıl oğlanı yine everemeyecek. yine Ayşe'nin boynu beşibirliksiz kalacak, yine yoksul köy çocuğu, çoluğunu çocuğunu bırakıp tütün ağalarının kapılarına ırgat olarak koşacak ve Karadenizlinin kemençesinden çıkan bir türkü yankılanıp duracak tütün tarlalarında:

Ha bu benim kırata arpa verdim kişnedi
Tütünlük ekemedim, fidanım yetişmedi

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 12
s. 3

* İŞÇİ-KÖYLÜ'nün «Kalemle Telden» köşesinin en iyi örneklerinden olan bu yazı, türkülere geçmiş canlı gerçeklerden hareket eden, aynı zamanda sanatı devrimin ve halkın hizmetine koşan bir ajitasyon tarzını yansıtmaktadır.

Gün Zileli - Oral Çalışlar

MİLLİ DEMOKRATİK CEPHE POLİTİKASI TEMEL POLİTİKAMIZDIR!*

24 Şubat 1970

Emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı milli demokratik devrimi başaracak olan milli sınıfların devrimde yer alışları şöyledir:

Önder Güç: Proletarya

Temel Güç: Köylülük

Yedek güçler: Küçük burjuvazinin köylüler dışında kalan kesimi (esnaf ve zanaatkarlar ve diğer meslek sahipleri) küçük burjuvazinin sivil-asker-aydın kesimi ve milli burjuvazi (bu sonuncu zümre zaman zaman tarafsız kalır, çoğu zaman yalpalar ve devrime yükseliş anlarında katılır).

Milli demokratik devrimin zaferi ancak bu şekilde bir araya gelen milli sınıfların ortak cephesinin mücadelesiyle mümkündür. Milli demokratik devrim stratejisinin öngördüğü temel politika (temel taktik) bu milli cepheyi gerçekleştirmektir. Devrimi başarıya ulaştıracak olan milli demokratik cephenin gerçekleşmesi için bilinçli ve örgütlü bir işçi sınıfının ve onun bilinçli sınıf müttefiklerinin bulunması şarttır. İşçi sınıfının önderliği için, temel güç köylülerle, yedek güç küçük burjuvazinin (devrimin yükseliş anlarında da milli burjuvazinin) milli demokratik cepheye katılmaları ve işçi sınıfının önderliğini gönüllü olarak ka-

bul etmeleri gerekir. İşçi sınıfının müttefikleri, sınıf menfaatlerinin devrimde olduğunu ve bu devrimin gerçek liderinin işçi sınıfı olduğunu kavradıkları an, politik örgütünün etrafında toplanmış olan işçi sınıfı önderdir. İşçi sınıfının önderliği, sadece sosyalistlerin hareketlerde en önde gitmeleri ya da politik gruplar arası ittifaklarda sayı çoğunluğunu almaları değildir. İşçi sınıfının önderliği, işçi sınıfının ideolojik, politik, örgütsel önderliği demektir. İşçi sınıfı, ideolojisi ile bütün milli sınıfların hedefini tayin eder, politikası ile bütün milli sınıflara yön verir, örgütü ile bütün milli sınıflara kumanda eder. Milli demokratik cephe, işçi sınıfının önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselen bütün milli sınıfların ittifakıdır.

Milli Demokratik Cephe Politikası İçinde Görevlerimiz

Milli demokratik cephe temel politikası, milli cephenin işçi sınıfı önderliğinde gerçekleştirilmesi ve uygulanması politikasıdır. Bugün, proleter devrimcilerinin cephe politikası içindeki görevleri açık seçik belirlenmektedir: İşçi sınıfını bilinçlendirmek ve örgütlemek, diğer milli sınıfları (özellikle köylüleri) bilinçlendirmek ve örgütlemek. Bunları gerçekleştirmek için de işbirlikçi iktidarın baskılarına karşı politik akımlar arası ittifakı, emperyalizmin milli sınıflar üzerinde örgütlendirdiği gerici güçlere karşı da hem politik gruplar arası ittifakı, hem de mesleki örgütlerle ittifakları kurmak gerekmektedir. Bu ittifaklar milli demokratik cephenin gerçekleşmesi için yapılan mücadelede, milli demokratik cephe politikası içinde proleter devrimcilerinin emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı bir silahıdır.

İşçi Sınıfını Bilinçlendirmek ve Örgütlemek Görevimiz

Proleter devrimcileri proletaryayı örgütlemek, işçi sınıfını bağımsız bir politik güç olarak ortaya çıkarmak, pro-

leter devrimci hareketi sınıf temeline oturtmak ve proletaryayı diğer milli sınıflara kumanda eder duruma getirmek görevindedirler. Bunun için; özel olarak;

İşçi sınıfının içinde çalışmak, işçi sınıfını örgütlemek, onun içinden öncü müfrezede yer alacak prcleter devrimcilerinin çıkmasını sağlamak için vargücümüzle çalışmalıyız. Bunun için, proleter devrimcileri işçilerin iktisadi ve demokratik mücadeleleri içine girmeli, grev, boykot, işgal, yürüyüş, miting gibi demokratik hareketleri geliştirmeli, işçi sınıfına siyasi hedefler göstermeli ve siyasi bilinç vermelidirler. Proleter devrimcileri işçi sınıfının içinde çalışırken sendikal mücadele de yapmalıdırlar. Sendikal çalışma ve işçileri devrimci sendikalarda örgütleme çalışmaları, Amerikan emperyalizminin işçi sınıfı içinde örgütlediği Amerikan tipi sarı sendikacılıkla ve işçi aristokrasisi ile karşı karşıya gelir ve proleter devrimcileri işçi sınıfının içinde çalıştıkları sürece, emperyalizmin işçi sınıfı içinde örgütlediği bu güçlerle mücadele etmek zorundadırlar. İşçi sınıfının üzerindeki bu gerici zincir kırıldığı zaman, işçi sınıfımızın örgütlenmesi daha da sağlamlaşacaktır. (Bu gerici zincirin kırılmasından, sarı sendikacılığın tamamen ortadan kalkmasını anlamamak gerekir. Şüphesiz ki, emperyalizm yurdumuzda bulunduğu sürece sarı sendikacılık da varlığını sürdürecektir. Ama işçi sınıfı mücadelesinin gelişmesi sarı sendikacılığı gittikçe zayıflatacaktır.) Proleter devrimcileri bu sendikal mücadeleler içinde reformcu sendikacılarla ortak çalışabilirler, ancak bu sendikacılığın işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesini savunmasına karşı da mücadele etmekten bir an bile geri kalmazlar. **Proleter devrimcileri işçi sınıfı içindeki çalışmalarını İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi ve TİP örgütlenmesinden yararlanarak geliştirebilirler.** Fabrikalarda ve işçi mahallelerinde bu yollardan etken olabilirler.

Proletaryanın bilinçlenmesi ve örgütlenmesi için genel olarak:

İşçi sınıfı da dahil bütün milli sınıfların milli demokratik yöndeki hareketlerini geliştirmek, Amerikan emper-

yalizmine karşı anti-emperyalist hareketleri geliştirmek ve yaygınlaştırmak gereklidir. Bu mücadeleler içinde yine işbirlikçi iktidarın baskılarına karşı politik gruplar arası ittifakları güçlendirmek zorundayız. Politik gruplar arası ittifaklar aynı zamanda bir taarruz aracı da olabilir. Çünkü anti-emperyalist hareketlerin yürütülmesinde, bütün milli sınıfların (işçi sınıfı da dahil) milli demokratik eylemlerinin geliştirilmesinde, proleter devrimcileri ile diğer demokratik güçler ittifak kurmadıkları zaman, emperyalizmin baskılarına karşı koymak güçleşecek ve proleter devrimcilerinin dışındaki demokratik güçlerin emperyalizmle uzlaşmaları ihtimali ortaya çıkacaktır. Geliştirilen anti-emperyalist, demokratik hareketler işçi sınıfının yurt çapında bilinçlenmesini sağlar. Unutmayalım ki, örgütlenmede ilke şudur: «Devrimci mücadele olmadan devrimci örgütlenme olamaz.» İşçi sınıfının örgütlenmesi bütün halk sınıflarıyla yürütülen mücadeleye bağlıdır.

İşçi Sınıfının Bilinçlendirilmesi Konusunda Bazı Yanlış Görüşler

İşçi sınıfının verdiği mücadele, işçi sınıfının bilinçlendirilmesi üzerine Aybar-Aren oportünizminin yaptığı yanlışlıklara bugün yenileri eklenmektedir. İşçilerin tek tek kapitalistlere karşı verdiği ekonomik mücadeleyi anti-kapitalist mücadele sayan Aybar-Aren oportünizminin iflasından sonra, bugün işçilerin tek tek fabrikalarda işbirlikçi patronlara ya da yabancı sermayedarlara karşı verdiği mücadeleyi anti-emperyalist mücadele olarak tanımlama eğilimleri başgöstermiştir. İşçi sınıfının siyasi bilincini hiçe sayan ve onun mücadelesini ekonomik sınırlar içinde yeterli gören bu eğilim, saflarımızda eleştirilmeli ve yanlışlığı ortaya çıkarılmalıdır. İşçi sınıfının anti-emperyalist mücadele vermesi demek, tek tek işbirlikçi patronlara karşı değil, bütün olarak emperyalizme karşı politik örgütünün komutanlarına uyarak, emperyalizmi yurttan atmak ve işbirlikçileri tasfiye etmek, yani siyasi iktidarı ele geçirmek

amacıyla mücadele etmesi demektir. Anti-emperyalist mücadele siyasi bir mücadeledir.

Bu anlayışın ileri sürdüğü ikinci bir iddia ise «işçi sınıfına sosyalist bilinç götürürken, diğer milli sınıflara milli bilinç götürmek gerekir» iddiasıdır. Bu kategorik anlayış bizi «işçi sınıfı bağımsızlık için mücadele etmez», «fabrikalarda 'Sosyalist Türkiye', öğrenciler arasında 'Bağımsız Türkiye' bağıralım» gibi Aren oportünizminden kalan fikirlere götürmektedir.

Anti-emperyalist mücadele en çok işçi sınıfının davasıdır. Anti-emperyalist hareketlerin gelişmesi, milli şiarların ortaya atılması en çok işçi sınıfının bilinçlenmesine yarar. Bu bakımdan işçi sınıfına ayrı bilinç, diğer milli sınıflara ayrı bilinç götürülmez. Yapılacak olan, sosyalizme giden yolda bütün milli sınıflara ortak düşmanlarını göstermek, onların milli demokratik devrim yönünde mücadeleye girmelerini sağlamaktır. Proleter devrimcileri, bunu yaparken bir an bile sosyalist propaganda, sosyalist örgütlenme ve sosyalizmin bilimini bir eylem kılavuzu olarak kadrolara mal etme görevlerini ihmal etmezler. Ama bunu da sadece işçi sınıfı içinde değil bütün halk sınıfları içinde yaparlar. Bugün proleter devrimcileri köylülerin içinde öğrencilerin içinde, öğretmenlerin içinde sosyalist propaganda yapmıyorlar mı? Bütün halk sınıfları içinde sosyalizmi yaymak için (bugün için yetersiz de olsa) sosyalist propagandaya girişmiyorlar mı?

Üstünde durduğumuz bu anlayış, elbette milli demokratik cephe politikasını da yanlış anlamakta ve proletaryanın örgütlendirilmesini milli cephe politikasından ayırmaktadır. Oysa açıktır ki, işçi sınıfının bilinçlendirilmesi ve örgütlendirilmesi milli demokratik cephe politikasının dışında bir görev değildir. Bu cephenin gerçekleştirilmesi için yapılması gereken, bu politika içinde, bir görevdir. Bu görüş işçi sınıfının dışındaki bütün milli sınıfları küçük burjuva radikalizmine hediye eden, milli cephe politikasını «sen sensin, ben de ben» anlayışı içinde hapseden bir görüştür.

Proleter Devrimcileri Köylüleri Örgütlemelidirler

Proleter devrimcilerinin, işçi sınıfının bilinçli sınıf müttefiklerini yaratma görevleri arasında köylüleri bilinçlendirmek ve örgütlemek için yapacakları mücadeleler ayrı olarak ele alınması gereken bir meseledir. İşçi-köylü temel ittifakına dayalı milli demokratik cepheyi kurabilmek için köylüleri bilinçlendirmek ve örgütlemek proleter devrimcilerinin görevidir. Proleter devrimcileri köylülerin demokratik mücadelelerini geliştirirken, emperyalizmin, tefeci-bezirgan sermayenin ve toprak ağalarının örgütlendirdiği gerici-dinci akımlarla, örgütlerle mücadele etmek zorundadırlar. Bu gerici zincirlerin kırılması köylülerin devrim saflarına katılmasını kolaylaştıracaktır. Bu mücadele içinde de proleter devrimcileri diğer demokratik güçlerle ittifaklar yaparlar ama köylülere, proletarya dışında, bu demokratik güçleri önder göstermezler. Mesela küçük burjuva reformcularını «radikal köylü hareketinin liderliğine» aday göstermezler. Köylü hareketleri devrimci yönde gelişecekse bir tek lideri olacaktır: Bilinçli ve örgütlü proletarya. Ecevit'i «radikal köylü hareketinin lideri» olarak görmek[1], işçi-köylü ittifakına karşı çıkmak ve proletarya liderliğini anlamamaktır. «Radikal küçük burjuva liderleri köylüleri örgütleyecek, biz de proletaryayı.» Anlayışın yanlışlığı ortadadır. Nitekim bu yanlış anlayış en son olarak ifadesini Aydınlık Sosyalist Dergi'nin 16. sayısındaki başyazıda bulmaktadır:

«Sen sensin, ben de benim; sen Türkiye toplumunda

---

[1] «Ege'nin tütün üreten köylerinden, küçük üreticinin egemen bulunduğu Orta Anadolu'nun ücra köylerine kadar, her partiden nice köy emekçisinin Ecevit'e bir şans tanıma, onu köylü hareketinin bir lideri olarak görme eğilimi gösterdiğini gözlemlerimize dayanarak söyleyebiliriz. Gösterilen bu güvenin haklı ve yerinde olduğunu görmek Türkiye sosyalistlerini ancak sevindirir. («Radikal Köylü Hareketinin Gereği ve Ecevit», Başyazı, TÜRK SOLU, Sayı 70)

bir devrimci gücü temsil ediyorsun, ben de bir başka devrimci gücü, sen bensiz edemezsin, ben de sensiz; gel milli demokratik devrim yolunda omuz omuza yürüyelim.»*

Proletarya en devrimci sınıf olduğu için milli demokratik devrimi zafere ulaştıracak tek sınıf olduğu için bütün halk sınıflarının menfaatini temsil eder. Küçük burjuva radikalizmi ise emperyalizme karşı mücadelede tutarsız ve tarih içinde eninde sonunda yok olacak bir akımdır. Biz sınıfların tarih içinde aldığı yeri göremezsek proletaryanın önderliği meselesini kavrayamayız ve bütün halkın menfaatini temsil eden proletaryayı «ben benim sen sensin» zihniyetiyle diğer halk sınıflarından koparıp proletarya dışındaki halk sınıflarının önderliğini ve temsilciliğini küçük burjuva radikalizmine terk ederiz.

Nitekim bu anlayış küçük burjuva radikalizmini köylü hareketinin lideri görmeye eğilimli olduğundan, bu akımı proleter devrimci akım gibi tutarlı bir hareket sanmakta ve «küçük burjuvazinin öz örgütünden» söz etmektedir. Oysa açıktır ki, proletaryanın dışında hiç bir sınıfın «öz örgütü» diye bir şey olamaz. Küçük burjuvazinin «öz örgütü» konusunda saflarımıza sokulan bu hatalı anlayışa biz de zaman zaman kapıldık.

Küçük Burjuvazinin Diğer Kesimlerinin Mücadelesi İçine Girmek

Proleter devrimcileri sadece işçilerin ve köylülerin içinde çalışmazlar. Bütün milli sınıfların içinde çalışırlar. İşçi sınıfının önderliğini sağlama mücadelesi aynı zamanda

---

* Yukarıdaki dipnotta sözü edilen, Ecevit'i radikal köylü hareketinin lideri olarak kabul eden ve köylülük üzerinde proletaryanın önderliğini sağlama hedefini reddeden TÜRK YOLU başyazısı gibi, **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin 16. sayısının bu başyazısı da Mihri Belli tarafından yazılmıştı ve Mihri Belli'nin bütün İlkesiz Birlik Cephesine hakim olan revizyonist çizgisini yansıtıyordu. — AYDINLIK Yayınlarının notu

işçi sınıfının sınıf müttefiklerini de bilinçlendirme mücadelesidir. Çünkü öncülük, bilinçli sınıf müttefiklerini gerektirmektedir. Bunun yanında diğer halk sınıflarının mücadelelerini geliştirmek işçi sınıfının mücadelesinin gelişmesini etkiler. Proleter devrimcileri küçük burjuvazinin demokratik yöndeki hareketlerine katılarak bu hareketleri daha ileri hedeflere yöneltmeye çalışmalıdırlar. Burada da politik gruplar arası ittifakların uygulanmasının yanında, küçük burjuva meslek örgütleri ile de ittifaklar yapılır.

Proleter devrimcilerinin bu mücadelesi, işçi sınıfının sınıf müttefiklerinin bilinçlenmesini, ayrıca işçi sınıfı hareketinin milli sınıflar içinde etken olmasını sağlayacaktır.

İttifaklar, Milli Demokratik Cephe Politikasının Gereğidir

Politik gruplar arası ittifaklar ve diğer küçük burjuva meslek örgütleri ile ittifaklar, milli demokratik cephenin gerçekleştirilmesi için gerekli olan, kitleleri bilinçlendirme ve örgütleme mücadelesinde bir zorunluluk olarak ortaya çıkmaktadır. Politik gruplar arası ittifak, öncelikle yurt çapında devrim ile karşı-devrimin mücadelesinde, anti-emperyalist demokratik hareketleri geliştirirken, devrimci güçlerin işbirlikçi iktidarın, emperyalizmin baskılarına karşı yaptıkları devrimci güçbirliğidir. Bunun yanında, halk sınıflarını bilinçlendirme mücadelesinde, proleter devrimcileri bütün alanlarda (köylü hareketlerinde, işçi hareketlerinde, memur, öğretmen, üretici hareketlerinde) bu güçbirliğini gerçekleştirmeye çalışırlar. Emperyalizm ve işbirlikçileri milli sınıfları etki altında tutabilmek için, bütün halk sınıfları içinde (işçi sınıfı içinde Amerikancı sendikacılık, köylüler içinde gerici-dinci örgütler, öğrenciler içinde faşist gruplar, diğer milli sınıflar içinde gerici meslek örgütleri; casus şebekeleri yoluyla) örgütlenmektedirler. Bu gerici ağın parçalanması mücadelesinde proleter devrimcileri bütün anti-emperyalist demokratik unsurlarla omuz omuza vermelidirler. Bundan

ayrı olarak proleter devrimcileri, küçük burjuva nitelikteki meslek örgütleri ile de somut durumlarda ittifaklar kurmalıdırlar.

Bütün bu ittifaklar (sınıflararası ittifaklar da dahil) proleter devrimcilerinin ilkesi «dostluk ve mücadele»dir. Mücadelenin amacı, anti-emperyalist demokratik mücadelede müttefiklerin tutarlı olmasını sağlamak ve işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel önderliğini gerçekleştirmektir. Buradaki mücadele ile emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele hiç bir zaman karıştırılmamalıdır. Bu mücadelenin metodu eleştiri ve iknadır. Burada şu noktaya da kısaca değinmek gerekir: «Müttefik olan güç bize saldırırsa biz ona karşı kendimizi savunmayacak mıyız?» sorusu sorularak eleştiri ve ikna ilkelerinin yanına bir de savunmayı ya da savunmak için dövüşmeyi ilke olarak koymak gereksizdir. Elbette bize saldırılırsa kendimizi aktif olarak savunuruz. Bunu bir ilke olarak koymak yanlıştır. İlkeler durumları kapsar.

Milli demokratik devrim stratejisi içinde temel politikamız milli demokratik cephe politikasıdır. Milli demokratik cephe emperyalizmi yenecek, milli demokratik devrimi gerçekleştirecek olan cephedir. Milli demokratik cephe, işçi sınıfı önderliğinde emperyalizme, işbirlikçi sınıflara, toprak ağalarına karşı bilinçli kitlelerin bir araya getirilmesi, devrimin maddi gücünün seferber edilmesi demektir. Milli demokratik cephe politikası, emperyalizme karşı biricik doğru temel politikamızdır.

TÜRK SOLU, Sayı 119
s. 12 - 13

* Sağcı ve pasifist görüşlerle maceracı ve terörist görüşlerin bir karışımı olan İlkesiz Birlik Cephesi, oportünist niteliğini örtbas etmek için proleter devrimci harekete karşı suni tartışmalar yaratmaya çalışıyordu. Bunlardan biri de, Mahir Çayan'ın proletarya önderliği için mücadelenin

milli demokratik cephenin inşasıyla çeliştiği, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın milli demokratik cepheyi savunmakla aslında proletarya önderligini gözardı ettiği yolundaki iddialarıydı. Proleter Devrimci AYDINLIK'ın, maceracılar tarafından devrimin çeşitli müttefiklerine, sosyal-demokrat gençlere, diğer örgüt ve akımlara vb. kaba kuvvet uygulamasını ve diğer sekter tutumları eleştirmesine karşılık, İlkesiz Birlik Cephesi tarafından verilen «cevap», iste bu oluyordu! Aslında Mahir Çayan'ın proletaryanın önderliği diye bir meselesi yoktu. O, sadece kendi başıbozuk maceracılığının teşhir edilmesini önlemek için bu tür demagojilere başvuruyordu. Onların proletarya önderliğinden anladığı şey ise, toplumdan kopuk bir seçkin savaşçılar «foko»sunun önüne gelen herkese zorbalık uygulamasıydı. Gün Zileli ve Oral Çalışlar arkadaşların, bu görüşleri çürütmek amacıyla TÜRK SOLU dergisine yazdıkları bu yazı, Mahir Çayan'ın söz konusu tezleriyle, Mihri Belli'nin burjuvaziye karşı bağımsızlığı ve insiyatifi elde tutmayı reddeden sağcı fikirleri arasındaki bağlantıyı açığa çıkardı. Bu yazı, milli demokratik devrimde proletaryanın önderliğinin sağlanması ile emperyalizme ve feodalizme karşı olan bütün sınıflar ve güçler içinde çalışarak onları birleştirme politikası arasındaki ilişkiyi berrak bir şekilde gösterdi. Aynı zamanda, proletarya önderliği gerekçesiyle müttefikleri dövmek diye bir politika olamayacağını ortaya koydu. O sırada henüz proleter devrimci saflarda yer alan geleceğin tasfiyecileri, bu yazıyı Mahir Çayan'ın kullandığı gerekçelerle eleştirerek, proletarya önderliği ile milli demokratik cephenin inşası görevlerinin birbirleriyle çeliştiği noktasında maceracılarla aynı kafada olduklarını göstermişlerdi.

İŞÇİ-KÖY

milli demokratik devrim mücadelesin

YIL : 1 SAYI : 13

ONBEŞ GÜNDE BİR ÇIKAR

KAMPANYA

AP'nin ipliğini pazara çıkartalım !

AP HALKIN YARARINA MI ÇALIŞIYOR?
YOKSA PATRONLARIN, AĞALARIN,
TEFECİLERİN YARARINA MI?

KREDİLER KİMLERİN CEBİNE DOLUYOR?
DEVLET KAPISINDAN KİMLER KOVULUYOR,
KİMLER KAYRILIYOR?

SEÇİMLERDE NE DOLAPLAR DÖNÜYOR?
BİLDİĞİMİZİ, GÖRDÜĞÜMÜZÜ
GAZETEMİZE YAZALIM.

KÖYDE, KASABADA, ŞEHİRDE
BULUNDUĞUNUZ YERDE
YURDUN DÖRTBİR YANINDA

AP'nin Candamarına Vuralım

POLİTİKA CAMBAZLARININ,
ÇEVİRDİĞİ DÜMENLERİ, ŞİŞİRDİĞİ KESELERİ
YALAN, DOLANI, DOLDURDUĞU KASALARI
**HALK DÜŞMANI AP'NİN BÜTÜN
MARİFETLERİNİ GAZETEMİZE YAZALIMI
HALKIMIZA GÖSTERELİMİ**
ARKADAŞI

«AP'NİN İPLİĞİNİ PAZARA ÇIKARTMA KAMPANYASINA» MEKTUP YAZALIMI
ADRES : İŞÇİ — KÖYLÜ ADAKALE SOKAK
28/1 KIZILAY — ANKARA

İşçi - Köylü Kalesini Kuralım

Amerikan ve orlok

İşçi

Devr

iktid

AP iktidarı halkımızın d karşısında bütün zaafları

İşçileri, köylüleri ve bütün yurtseverleri uyutabilmek i çin her türlü çabaya baş vur tuğunu, devrimci mü cadelemiz henüz çocukluk çağında olmasına rağmen, işte

Bir bakıma bu, muhtaç onları olarak, milyonlar düşünüyor ve duygusunu muhafaza edi yor, artık onları bayır götüren Bugünkü hükümet sorunla kurtaramıyor, sorunlarla uğraş ta kalmıştır. Ve bu temel devrimci halk yığınları önün

(Devamı 8. Y'de)

KÖYLÜ DİZE G

TOPLUM POLİSİNE SÖZ HAKKI TANIDINIZ O HALDE BİNDE BİZİ DİNLEYİN

Biz bir birimizi kırarken Amerika iliğimizi kemiriyor

Bizi Bize düşman edenlere karşı birleşelim

19 Mart 1970

Toplum Polisine Söz Hakkı Tanıdınız.

O Halde Bir de Bizi Dinle yin.

BİZ BİRBİRİMİZİ KIRAR KEN,

AMERİKA İLİĞİMİZİ KE MİRİYOR.

BİZİ BİZE DÜŞMAN E DENLERE KARŞI BİRLEŞE LİM.

İşçi — Köylü Türkiye'nin her tarafında, her kesiminde verilen haklının mücadelesini destekliyor. Baskı altındaki bütün yurtseverlerimizi destek

Elazığ İplik Fabrikasında

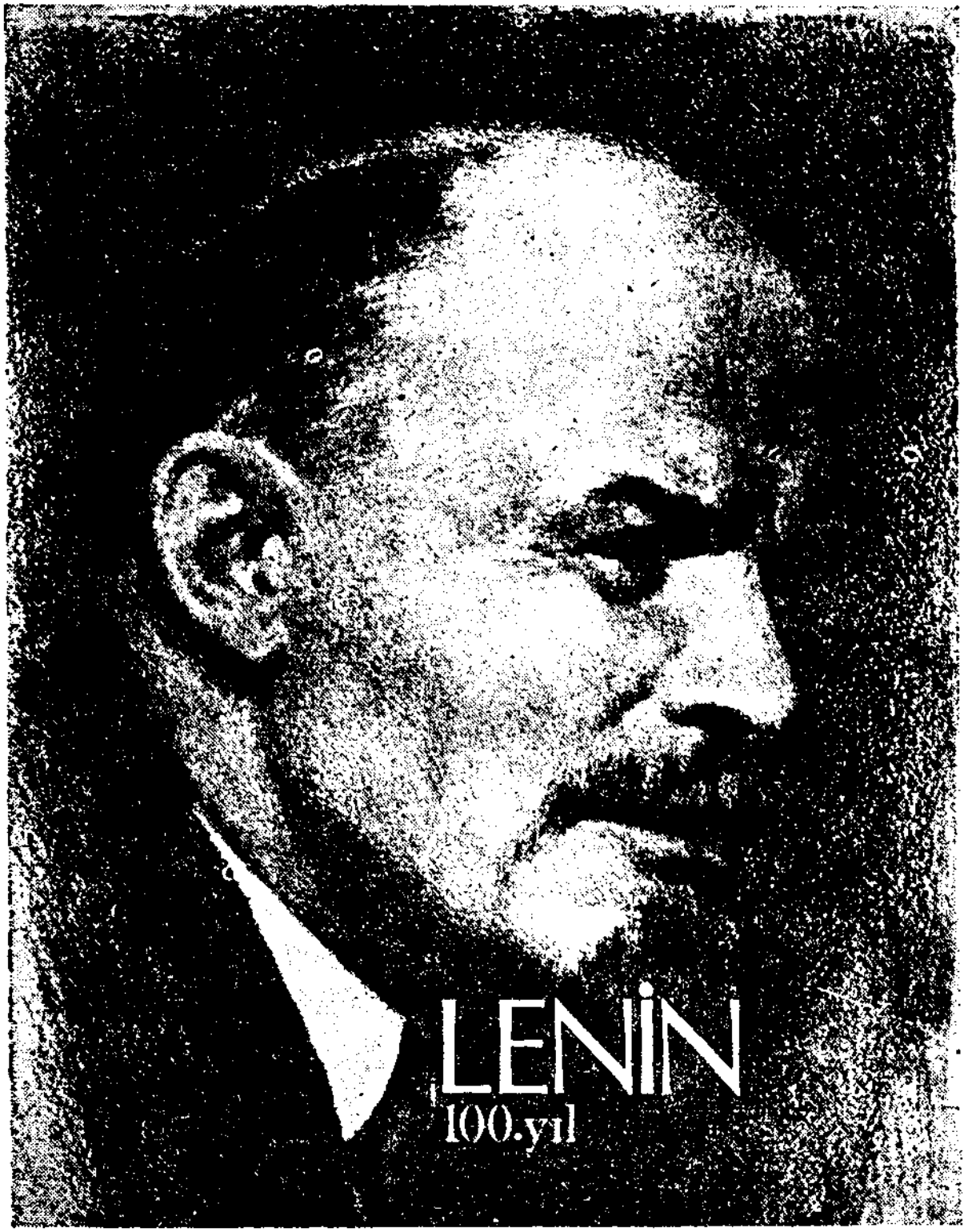
lemek bizim görevimizdir. İ- ki ay kadar önce Polis Koleji boykot yapmıştı. Onun sürüm direnişte gençler, bütün polis adaylarının ve bütün polisle rin meslekî sorunlarını dile getirmişlerdi. Haksızlıklara karşı baş kaldırmışlardı. AP iktidarı okulu güvenli hapsi ile Gençler ise yayınladıkları de «Biz AP iktidarının

Işçi Köylü İktidarı

İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi, belli hedefler tespit edip bu hedeflere karşı bir seferberlik yaratmaya çalışan, gitgide daha geniş kitlelerin katıldığı kampanyaları adım adım geliştiren ve birbiri üzerine inşa eden bir siyasi mücadele tarzının yayılmasına öncülük etti. 1970 Martında başlatılan «AP'nin ipliğini pazara çıkartalım!» kampanyası bu anlayışın iyi bir örneğidir.

proleter devrimci

AYDINLIK

4-18 nisan 1970

1960 sonrasında Lenin'in resmi Türkiye'de ilk defa bir derginin kapağında yer alıyordu. İlkesiz Birlik Cephesi, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın Nisan 1970'te Lenin'i 100. doğum yıldönümünde kapak yapmasını «provokasyon» olarak niteledi. Halkın mücadele ederek yeni demokratik mevziler kazanmasını «provokasyon» olarak görmek, TİP oportünistlerinin eski tutumuydu ve TİP oportünizminin diğer birçok görüşü gibi bu alışkanlık da o sırada İlkesiz Birlik Cephesi tarafından devralınmış bulunuyordu. İlkesiz Birlikçiler, keskin demagojilerinin altında yatan bu mücadele kaçaklığını, sadece Lenin'e sevgi ve saygının meşrulaştırılması atılımı karşısında değil, proleter enternasyonalizminin savunulması, Kürt halkına karşı yapılan zulmün teşhir edilmesi, Sıkıyönetime karşı çıkılması, devlet mekanizmasının ve ordunun nitelik ve rolünün berraklaştırılması vb. çabalar karşısında da tekrar tekrar ortaya koydular.

DEVRİM
HALKIMIZIN ESERİ OLACAKTIR*

1 Nisan 1970

Türkiye nüfusunun büyük bir çoğunluğu yoksulluk ve imkansızlıklar içindedir. İşçiler en kötü şartlar içinde, kanunlarda tanınan haklardan bile yoksun olarak çalışmaktadırlar. İşçilerin sırtındaki patron sömürüsü her geçen gün katmerleşmekte, işçilerin teşkilatlanmasını engellemek için baskılar ağırlaşmaktadır. Köylüler tefeci ve tüccara her geçen gün daha fazla borçlanmakta, borçlarının faizlerini dahi ödeyemez duruma düşmektedirler. Az toprağı olan köylü toprağını kaybetmekte, ağa toprakları genişleyip, ağa zulmü ağırlaşmaktadır. Hayat pahalılığının artması karşısında yüz binlerce dar gelirli, gittikçe zorlaşan şartlar altında yaşama çabası içindedir. Yabancı sermaye ile ortaklık kuran büyük sermaye sahipleri karşısında zenaatkarlar ve küçük esnaflar tezgahlarını ve işlerini kaybetmektedir. Milyonlarca işsiz toplumun bağrında kanayan bir yara gibi durmaktadır. Ve bu yara her geçen gün daha da onarılmaz bir hale gelmektedir. Bütün devlet imkanları sermayedarlara ve toprak ağalarına, arkası olanlara tahsis edilmektedir. Çünkü iktidar onlarındır. Toprak ağalarıyla köylüler arasında binlerce toprak davasının dosyası adliye raflarında tozlanmakta, davalar sonuca ulaştırılmamakta ya da ağalar bir yolunu bulup dümenlerini yürütmektedir.

İşinden atılan, ücreti ödenmeyen işçinin başvurup hakkını alacağına inandığı bir makam, bir kuruluş yoktur.

Bütün bu manzara karşısında, Türkiye'de siyasi partilerin çoğu sermayedarların ve toprak ağalarının sömürü çarkını çevirmektedir. Bir kısım siyasi teşekküller ise orasını burasını tamir ederek bu sömürü çarkını düzeltelim demektedir. Amerikan emperyalizmiyle ortaklık eden sermayedarlara ve toprak ağalarına ve onların Türkiye'deki iktidarına dokunmadan bu sömürü çarkını durdurabilir miyiz? Buna imkan var mıdır? Tefeciye kredi veren, onu destekleyen bankalardır. Patronların ve toprak ağalarının sömürüsünü destekleyen, Amerikan sermayesi ve Türkiye'deki Amerikancı iktidardır. Bankalar, tapu idareleri, adliye, bütün devlet daireleri niçin vatandaşın derdine çare olmaya çalışmıyor da sömürücülere arka çıkıyor? Bu düzende her şey baştan ayağa yoksul halkımızın zararına işlemektedir. Bu sömürü çarkı kırılıp paramparça edilmedikçe, halkın kurtuluşu gerçekleşemez. Halkın kurtuluşu için bir tek yol vardır: DEVRİM.

Devrim Amerikan emperyalizmine bağımlı sermaye düzeninin ve toprak ağalığının yıkılması ve yerine, işçi ve köylülerin devrimci iktidarı altında, çalışan halkın menfaatine milli demokratik düzenin kurulmasıdır. Yoksulluk ve sömürüden, baskı ve zulümden kurtuluşun başka bir yolu yoktur. Bunu halkın teşkilatlı gücü gerçekleştirecektir. Milli demokratik devrim halkımızın teşkilatlı mücadelesinin eseri olacaktır. Yabancı şirket ve sermayelerin toplumun malı yapılmasına, ağanın gaspettiği topraklara el koyup köylülere dağıtılmasına, tefecilere olan bütün borçların kaldırılıp tefeci soygununa son verilmesine, ağır sanayinin, bankacılığın, dış ticaretin işçi ve köylülerin devrimci iktidarının yönettiği devlet eliyle halkın menfaatine işletilmesine, sömürücüler gönülleriyle elbette razı olmaz. Amerikan emperyalistleri, onun ortağı olan sermayedarlar ve toprak ağaları, halkın devrimine karşı koymaya ve soygun düzenini sürdürmeğe çalışacaklardır. Soyguncuların bu karşı koymasını kıracak ve devrimi gerçekleş-

tirecek tek güç, işçi sınıfı başta olmak üzere bütün halkın devrimci gücüdür. Çünkü devrimden yararlanacak olan halktır.

Bugün vargücümüzle devrimi gerçekleştirecek halkı teşkilatlanmaya kavuşturmak için çalışmalıyız. Halk kurtuluş yolunda teşkilatlanıp sonuna kadar mücadele kararı aldı mı, artık önünde hiç bir kuvvet duramaz. Bütün fabrikalardaki işçi mücadelesini, bütün halkın sömürü ve soygunlara karşı mücadelesini, aynı cephede toplayıp siyasi bir mücadele haline getirmeliyiz. Ücretlere yapılacak ufak tefek zamlarla, Ziraat Bankasından alınan üç-beş kuruş kredilerle kurtuluş gerçekleşmez. Sömüren sınıflar halkı uyutmak için bir verip bin alırlar. Kurtuluş siyasi mücadeleyle gerçekleşir. Kurtuluş, ancak siyasi iktidar başta işçiler olmak üzere köylülerin ve bütün halkın eline geçerse gerçekleşir. Tek tek toprak ağasına, bir tek patrona karşı verilen mücadeleleri birleştirelim!

Biz birleşmezsek ve teşkilatlanmazsak halk düşmanları bizi ezer...

Halkımızı devrimci saflarda toplayalım.

İşçi sınıfının devrimci partisinin gösterdiği yoldan ilerleyerek, halk kendi kurtuluşunu kendi elleriyle gerçekleştirecektir.

İŞÇİ - KÖYLÜ, Sayı 14
Başyazı, s. 1-3

* Bu başyazı, halkın mücadelesine karış gerici tedbirlerin alındığı ve kitle mücadelesinin geleceğine güvensizlik duygularının geliştiği şartlarda, proletarya önderliğini, halk kitlelerine güveni ve kendiliğinden hareketin örgütlü bir siyasi mücadeleye dönüştürülmesi zorunluğunu ortaya koymaktadır. Bu anlayış, İlkesiz Birlik Cephesinin ve TİP oportünistlerinin devrimin halk kitlelerinin eseri olacağına inanmayan, kendiliğinden hareketin kuyruğuna takılan ve kitlelerin devrimci bir proletarya partisi

tarafından örgütlenmesi zorunluluğunu reddeden anlayışlarına taban tabana zıttır. Gerek 15-16 Haziran işçi mücadelesi ve gerekse faşist diktatörlüğün kurulması, bu yazıda dile getirilen fikirlerin ne kadar doğru olduğunu göstermiştir.

TİP İSTANBUL İL DELEGELERİNE*

5 Nisan 1970

Partili arkadaşlar,

Emperyalizmin toptan çöküşe doğru yol aldığı, dünya halklarının kurtuluş mücadelesinin dev dalgalar halinde kabardığı, proleter sosyalizminin dünya ölçüsünde zaferler kazandığı bir çağda yaşıyoruz. Ülkemiz emperyalist dünya sisteminin sömürülen yoksul bölgesine dahil bir ülkedir. Halkımız emperyalizme karşı ilk kurtuluş savaşını vermiş kahraman bir halktır. Böyle bir halkın en fedakar ve bilinçli unsurlarının önemli bir kısmını içinde barındıran partimiz oportünist yönetim altında kendisinden beklenen devrimci görevleri yerine getirememiş, halkımızın gelişen devrimci mücadelesine ayak uyduramamıştır.

Partimize musallat olan Aybar-Aren oportünist yönetici kliği, mücadelemizde yolumuzu aydınlatan bilimsel sosyalizmin kılavuzluğunu reddederek, yarım asırlık proleter devrimci geleneğe ve proleter devrimci parti üyelerine «ihbar» ve «ihraç» metotları ile saldırarak parti içinde devrimci eğitim ve öğretimin, eleştiri ve özeleştirinin yerleştirilmesi mücadelesini baltalayarak, demokratik merkeziyetçilik esasına aykırı bir klik hakimiyeti kurmaya çalışarak, emperyalizmin ülke çapında yürüttüğü anti-komünizm kampanyasına katılarak, sadece parlamenter çalışma ile kurtulunabileceği yalanını kitleler arasında yayarak, gerici-parlamentarizmi göklere çıkarıp, işçi, köylü

ve gençliğin kitle hareketlerine karşı çıkarak, önümüzdeki devrimci adım olan milli demokratik devrim görevimizi inkar edip, emperyalizme karşı en geniş milli cephenin kurulmasını baltalayarak, bilimsel sosyalizme düşman revizyonizm çizgisini, pasifist parlamentarizm çizgisini ve «sol» sekter milli cephe bozgunculuğu çizgisini politikasına temel yapmıştır. Onlar, bu politika ile TİP'i çıkmaza sokarak, onun bugünkü kitlelerden kopuk ve dağınık duruma gelmesinin baş sorumluları olmuşlardır. Apaçık gerçek bu iken, Aybar ve onun ortağı Aren-Boran ikilisi, hâlâ kendi suçlarını proleter devrimcilerine yükleyip, sorumluluktan sıyrılmak sevdasındadırlar.

Emperyalizmin hurdaya çıkartmaya çalıştığı TİP, halkımızın bilinçlendirilmesi ve örgütlendirilmesi mücadelesinde, milli demokratik devrim mücadelesinde, dört elle sarılacağımız önemli bir silahımızdır.

Proleter devrimcilerinin bugüne kadar verdikleri azimli mücadele sonucunda, Aybar-Aren oportünist kliğinin üyeler gözündeki itibarı büyük ölçüde kırılmış ve partimizin oportünist yönetimden kurtulması ve devrimci bir yönetime kavuşması olanakları doğmuştur. Önümüzdeki kongrenin önemi buradadır.

Bugüne kadar oportünist TİP yönetici kliğine karşı mücadele vermiş ve bugün de partimizi bu yıkıcılardan kurtarmaya azimli olan bütün partili arkadaşlar, kongrelerde Aybar-Aren oportünizmine karşı ortak saf tutmalıdırlar.

Emperyalizmin sömürdüğü bütün yoksul ülkelerde sosyalizme varmanın tek yolu olan, proletaryanın ideolojik, politik, örgütsel önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakı etrafında bütün halk sınıflarının güçbirliğine dayanan ve zorunlu olarak sosyalizme götüren milli demokratik devrim stratejisini savunan biz proleter devrimcileri, parti içinde Aybar-Aren çizgisine karşı olan herkesin, kendi aralarında ayrılıklar olsa bile, Aybar-Aren oportünizminin yıkılması yolunda ortak mücadele vermelerinin proletaryanın yararına olduğuna inanıyoruz.

Hangi bahane ile olursa olsun, oportünist TİP yıkıcı-

ları ile mücadele eden saflarda parçalanmaya ve partimizin oportünistlerin yönetiminde kalmasına yol açacak davranışlara girmek, **bozgunculuktur.**

Bu yüzden, İstanbul İl Kongresinde, proleter devrimci mücadelemizin baş düşmanı olarak Aybar-Aren oportünizmini görüyor ve bütün devrimci parti üyelerini, oportünist TİP yıkıcılarına karşı, proleter sosyalizminin bayrağı etrafında birleşmeye çağırıyoruz.

TİP'İ DEVRİMCİ MÜCADELEYE KAZANMAK İÇİN, HALKIMIZIN MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİMİ İÇİN, PROLETER SOSYALİZMİNİN ZAFERİ İÇİN AYBAR-AREN OPORTÜNİZMİNİ AKTİF İDEOLOJİK MÜCADELE İLE YIKALIM!

Türkiye İşçi Partisi proleter devrimcileri adına:
Kemal İşler, Naci Ormanlar, Sevinç Özgüner, Sıtkı Eser, Cemil Ormanlar, Kumru Gözügeçgel, Hikmet Gürdağ, Turhan Zeren, Bora Gözen, Necati Demirdaş, Kadri Taylan, Kayhan Şahinbeyoğlu, Mustafa Adalı, Nail Satlıgan, Tarık Almaç, Necmi Daysal, Cengiz Turhan, Sadullah Kendir, Cemil Aksu, Hüseyin Karanlık, Metin Göktürk, Faruk Kurdoğlu, Kamer Doğan, Osman Yalın, Kemal Günaydın, Kabil Kocatürk
ve
TÜRK SOLU
PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK
İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ
DEVRİMCİ TİP HABERLERİ

TÜRK SOLU, Sayı 125
s. 3

* Bu bildiri, TİP İstanbul İl Kongresi öncesinde, TİP İstanbul örgütüne üye olan proleter devrimci grup ve yayın organları tarafından yayınlandı. Bildiri, Mihri Belli'nin

başını çektiği İlkesiz Birlik Cephesinin revizyonizme karşı bölücü tutumunu eleştiriyor ve devrimcileri Aybar-Aren-Boran oportünizmine karşı birleşmeye çağırıyor. Bildirinin yayınlanmasından sonra yapılan TİP İstanbul İl Kongresi, İlkesiz Birlik Cephesinin Aybar-Aren-Boran oportünizmine karşı birlikten değil, bozgunculuktan yana olduğunu ortaya koymuştu. İlkesiz Birlik Cephesi, kendisi de revizyonist bir karaktere sahip olduğu için, TİP'in başını çeken revizyonistlere karşı ideolojik mücadele vermemiş, kongreleri kaba kuvvet kullanarak kazanma yolunu seçmişti. TİP İstanbul İl Kongresinin çok öğretici bir tahlili için Bora Gözen'in bu derlemede yer alan «Oportünizmi Aktif İdeolojik Mücadele ve Doğru Devrimci Pratikle Yıkalım» başlıklı yazısı incelenmelidir.

Bora Gözen

OPORTÜNİZMİ AKTİF İDEOLOJİK MÜCADELE VE DOĞRU DEVRİMCİ PRATİKLE YIKALIM*

14 Nisan 1970

TİP İstanbul İl Kongresi Kağıthane Erkoç Sinemasında yapıldı. Seçim sonuçları, Aybar-Aren oportünizminin yıkıldığını ilan eder nitelikteydi. Bu sonuçlara bakan bazı iyi niyetliler sevinmekten kendilerini alamadılar. Bazıları ise, bu sonucun bir zafer olduğunu ilan ederek siyasi propaganda aracı olarak kullandılar. Oysa TİP İstanbul İl Kongresinde ne Aybar-Aren oportünizmi yıkılabilmiş, ne de gerçek bir zafer kazanılmıştı. Olan şuydu: Aybar-Aren oportünizmi sadece kongrenin yapıldığı salonu terk etmişti; TİP içindeki ve devrimci mücadelenin içindeki bozguncu evini değil! Oportünizmle mücadelenin bir kaba kuvvet gösterisi olduğunu sanan yanlış anlayış kongre salonunda Aybar-Aren adayına oy veren 136 delegeyi «iflah olmaz birer oportünist» olarak görüyordu. Bu yüzden onları ikna etme yerine sindirme yolunu seçti. Ve kongre salonunda Aybar-Aren oportünizminin etkisi altındaki 136 delege gene oportünizmin pençesinde, fakat bu defa proleter devrimcilerine duyduğu büyük öfke ile ayrıldı. Gerçekten Aybar-Aren oportünizmi kongre salonundan çıkmıştı ama 136 delege üzerindeki etkisini daha da pekiştirerek.

Proleter devrimcileri TİP içinde özellikle son bir senede oportünizmle yoğun bir şekilde mücadele ettiler. Ve

oportünizmle nasıl mücadele edilmesi gerektiğini, Aybar-Aren oportünizminin etkisi altındaki on yedi ilçenin yarıdan çoğunu devrimci saflara kazanarak açıkça gösterdiler. Nispeten kısa bir mücadele süresi olan ilçe kongrelerinde de aynı mücadele metotlarıyla başarı sağladılar. Bu örneklerden bir ikisi üzerinde durmak gerçekten faydalı olacaktır.

Aybar-Aren oportünizmi proleter devrimcilerinin yoğun bir çalışmayla devrimci saflara kazandığı Bakırköy İlçe Kongresini sendikacılar marifetiyle almak istiyordu. Bu konuda kendi hesaplarınca her türlü tedbiri almışlardı. Devrimci parti üyelerini haysiyet divanına sevketmişler, böylece kongreye katılmalarını engellemişlerdi. Diğer taraftan sendikalı fakat bilinçsiz işçileri partiye üye kaydederek kendilerine çok sayıda oy sağlamışlardı.

Kongre günü minibüslerle taşınan işçiler, proleter devrimcilerinin ilçedeki aktif çoğunluğunu kongre salonunda azınlık haline dönüştürdüler. Fakat bu durum onları yıldırmadı. Bütün kongre boyunca yürütülen dikkatli ve sabırlı ideolojik mücadele sonunda Aybar-Aren oportünistleri ve sendikacılar kendi silahlarıyla vuruldular. Minibüsle getirilen işçiler, yürütülen ideolojik mücadelenin aydınlatıcı gücü ile oportünist sendikacıları değil, proleter devrimcilerini desteklediler.

Oportünizmle mücadelede proleter devrimci çalışma tarzını gösteren ikinci örnek, TİP Çankaya Kongresine kendilerine göre hazırlıklı gelen Aren oportünizmi güç dengesini belirten ilk oylamayı, yani kongre başkanlık divanı seçimini 94'e karşı 76 oyla kazanmışlardı. Bu durum onları sevindirdi, ama proleter devrimcilerini yıldırmadı. Proleter devrimcileri, Aren oportünizminin etkisi altındaki delegeleri, bu kliğin devrimci ideolojiye olan düşmanlığını, saflarımızdaki ve milli cephe politikasındaki bozguncu tutumlarını gözler önüne sererek ikna ettiler. Kongrenin kaybedildiğini gören Arenci oportünistlerin kavga çıkarma çabalarını önlediler ve sonunda kongreyi aldılar.

İstanbul Üsküdar İlçe Kongresinde ise, başlangıçta

sayı üstünlüğüne sahip olan oportünizm, yine sabırlı fakat tavizsiz ideolojik mücadele sonucunda yenildi. Kongreyi, başlangıçta oportünizmin etkisi altında olan delegelerin bir kısmının da oylarıyla proleter devrimcileri kazandılar.

Bu örnekler daha da çoğalabilir. Fakat bu örneklere ölü birer geçmiş olarak bakamayız, bunlar bugün de dersler çıkaracağımız canlı deneylerdir. Ve proleter devrimcileri bu deneylerden gerekli dersleri alırlar.

Proleter devrimcileri, saydığımız kongreler boyunca kaba kuvveti bir ağırlık unsuru olarak kullanmadılar, zorbalığın çoğunluk üzerindeki geçici olan sindirici etkisi yerine, proletaryanın devrimci ideolojisinin ikna edici gücünü tercih ettiler.

Son zamanlarda saflarımızda ideolojik mücadelenin yerine zorbalığı ve terörü koymaya çalışan küçük burjuva eğilimlerin nedeni, proletarya ideolojisinin bilinçlendirici ve aydınlatıcı gücüne inanmamakta yatmaktadır. Kaba kuvvetin rolünü yücelterek, ona her kapıyı açan bir anahtar gözü ile bakmak, proleter devrimcilerinin düşebileceği en önemli hatalardandır. Oportünizme karşı mücadelede proleter devrimci çalışma tarzı aktif ideolojik mücadele ve doğru devrimci pratiktir. İdeolojik mücadelenin özü kitleleri bilinçlendirmek ve ikna etmektir. Bunu sağlamak için metot, kitleler önünde tartışmak ve kitleler önünde eleştiri ve özeleştiri yapmaktır.

Proleter devrimcileri saflarımızdaki çelişmelerin çözümünde kuvveti, ancak bir savunma aracı, demokratik tartışma ve eleştiri ortamının korunmasında bir araç olarak kullanırlar. Kaba kuvvet oportünizmle mücadelede kitleleri ikna eden bir silah değildir. İstanbul İl Kongresi bunun en son kanıtı olmuştur.

Zafer çığlıkları atanlar, alınan sonucu iyice gözden geçirmelidirler. 313 delege ile başlayan kongrede bu büyük zafer(!) ancak 104 delegenin oyu ile sağlanabilmiştir. Geriye bilinçlendirilmesi gereken 170 delege kalmıştır. Evet, bu bir zaferdir ama bir Pirüs zaferi!

Kongre boyunca Aybar-Aren oportünizmine karşı mücadele eden iki politik çizgi belirmiştir:

Bu çizgilerden birincisi, TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK, İŞÇİ-KÖYLÜ, Devrimci TİP Haberleri tarafından temsil edilen proleter devrimcilerinin doğru politik çizgisi, diğeri, İlkesiz Birlik Cephesinin küçük burjuva politik çizgisidir.

Proleter devrimcileri İstanbul ilinde Aybar-Aren oportünizmine karşı birlikte mücadele şiarını koymuşlar ve bütün partilileri bu şiar doğrultusunda hareket etmeye çağırmışlardır. Çünkü onlar devrimci hareket içinde önemini yitirmekte olan Aybar-Aren oportünizminin TİP içinde başlıca düşman olduğu gerçeğini doğru tespit etmişlerdi. Nitekim Aybar-Aren oportünizminin salonda 136 delege ile yer alışı bu tespitin gerçeğe ne kadar yakın olduğunu gösterdi.

Proleter devrimci saflarda son bölünmeden sonra Aybar-Aren oportünizmine karşı birlikte mücadele imkanı var mıydı? Böyle bir şiar uygulanabilir bir politika haline gelebilir miydi?

Proleter devrimcileri buna olumlu cevap verdiler.

Aybar-Aren oportünizmi ile bütün partililer arasında şu kesin sınırı çizdiler:

Aybar-Aren oportünizmi bilimsel sosyalizmin emperyalizm çağında sömürülen ülkeler için geliştirdiği Milli Demokratik Devrim Teorisini inkar ediyor.

Oysa, Aybar-Aren oportünizmine karşı mücadele eden tüm partililer en genel hatlarıyla Milli Demokratik Devrim Teorisinin biricik proleter devrimci yol olduğu noktasında birleşiyorlardı.

Diğer yandan Aybar-Aren oportünizmi, geliştirdiği ideolojinin pratik sonucu olarak devrimci mücadeleyi parlamentarizmin dar kalıpları içine hapsetmeye çalışıyordu.

Oysa, Aybar-Aren oportünizmine karşı mücadele eden tüm partililer devrimci mücadelenin parlamentarizmin dar sınırları içine hapsedilemeyeceği gerçeğinde birleşiyorlardı.

İşte proleter devrimcileri bu iki temel nokta etrafın-

da Aybar-Aren oportünizmine karşı birlikte mücadele edilebileceği gerçeğini ve Aybar-Aren oportünizmine karşı en ufak güçten bile yararlanılması gerektiğini ortaya koydular.

Birlikte mücadele şiarı proleter devrimcilerinin güç dengesindeki anlık değişmelere göre bazen savunup, bazen reddettikleri bir politika değildi. Ta başından, parti içi mücadele komitesinin ilk kurulduğu ve proleter devrimcilerinin devrimci saflara kazanılmış ilçelerin çoğunluğunda etkili oldukları dönemden beri savundukları bir politikaydı. Bu politikanın uygulanışı nasıl olacaktı? Baş sorun, Aybar-Aren oportünizmine karşı mücadele eden taraflar arasındaki güçler dengesi miydi, yoksa aktif ideolojik mücadele ve birlikte çıkarılabilecek en iyi listeyi hazırlamak mıydı?

Proleter devrimcileri bu konuda da doğru yolu tuttular. Güçler dengesi ikinci derecede geliyordu. Baş sorun Aybar-Aren oportünizmine karşı aktif ideolojik mücadele ve birlikte çıkarılabilecek en iyi listeyi hazırlayabilmekti.

Bu çözüm politik hesaplarla yetersiz kişilerin listelere alınmasını önlemek amacını güdüyordu. Şu veya bu ilçenin oylarını alabilmek için yetersiz de olsa o ilçeden bir adam almak yerine, hangi ilçeden olursa olsun yeterli olanın yönetime getirilmesi proleter devrimci tutumdu.

Proleter devrimcilerinin bu tutarlı çizgisi karşısında beliren ve Aydınlık Sosyalist Dergi yöneticileri tarafından ortaya konan küçük burjuva politik çizgisi ise, birlikte mücadelenin reddi şeklinde belirdi.

Başlangıçta İstanbul'un «özel şartları»ndan dolayı birlikte çalışma politikasını kabul edebileceklerini açıklayan Aydınlık Sosyalist Dergi taraftarları daha sonra bu görüşlerinden vazgeçtiler ve birlikte çalışmanın oportünistçe bir tutum (!) olduğunu iddia etmeye başladılar.

Bu grup bozguncu tutumlarının gerekçesi olarak şunları ileri sürdü: TİP'i proletaryanın ve yoksul köylülerin partisi haline getireceğiz. Bu mücadelede «yeni oportünizm»(!) ile uzlaşamayız. Bizim için Aybar-Aren oportü-

nizmi ile «yeni oportünizmin» hiç farkı yoktur. Önemli olan kongrenin alınması değildir. Kongreyi Aybar-Aren oportünizminin alması pahasına da olsa birlikte çalışmıyacağız.

Çok yiğitçe görünen bu lafların ardında yatan şey, küçük burjuva dar görüşlülüğünden başka bir şey değildir.

TİP'in proleter devrimci mücadelemize yararlı bir parti haline gelmesinde en büyük engelin Aybar-Aren oportünizmi olduğunu ve bu engelin ancak birlikte mücadele yolu ile aşılabileceğini anlamayan ve İstanbul İl örgütünü Aybar-Aren oportünizmine terk etmeyi göze alan bir küçük burjuva dar görüşlülüğü.

Bu dar görüşlülüğün kılıfı «oportünizmle uzlaşma olmaz» sloganı oldu. Oysa bu sloganın kendisi oportünizmin açık ifadesiydi. Uzlaşmalar konusunda devrimci tutum tüm uzlaşmaların reddi gibi sekter bir küçük burjuva tutumu değildir. Proleter devrimcileri, başlıca düşmanı zayıflatabilecek ve proleter devrimci hareketin yararına olabilecek her türlü uzlaşmaya girerler. Ancak bu gerçeği kavramayan dar kafalılar uzlaşmanın reddi gibi sekter şiarlarla devrimci bir görev yaptığı zehabına kapılabilirler.

Uzlaşmaların reddi biçimindeki bu sol sekter görüş kendi içinde de tutarlı olmadığından kısa zamanda sağ pazarlıkçı tutuma dönüşebilirdi. Nitekim öyle oldu. Kongreye Aybar-Aren oportünizminin etkisi altında oldukça kalabalık bir delege çoğunluğunun geldiğini gören ilkesiz birlik cephesi, «kongreyi almanın kendileri için önemli olmadığını» (!) unutup, proleter devrimcilerine ve Ant dergisi etrafında toplanan Eminönü ilçesine ikişer büyük kongre delegeliğini verebileceklerini belirterek Aybar-Aren oportünizmine karşı ortaya çıkan karma listenin desteklenmesini istediler. Proleter devrimcileri, sol sekter tutumdan birdenbire geçiliveren sağ pazarlıkçı tutum karşısında da aynı kararlı tavrı sürdürdüler.

Birlikte mücadele politikasının reddi, ne kadar yanlışsa, Aybar-Aren oportünizminin ekmeğine yağ sürmekse,

pazarlıkçı bir tutum da o kadar yanlıştı. Proleter devrimcileri birlikte mücadelenin esasının güç dengesi olmadığını, delege sayıları üzerindeki pazarlığa dayanmadığını açıkladılar. Birlikte mücadele politikasının esasının Aybar-Aren oportünizmine karşı aktif ideolojik mücadele ve birlikte çıkarılabilecek en iyi liste olduğunu belirttiler.

Bu kararlı tutum karşısında, başından beri birlikte çalışma politikasını reddedip, Aybar-Aren oportünizmine karşı gerçek bir zafer kazanılmasını engelleyenler pazarlığa yanaşmadığı için proleter devrimcilerini suçlamaya çalıştılar ve tehditler savurdular. Aybar-Aren oportünizmi kongreyi kazanırsa suç proleter devrimcilerinin olacaktı. Zira onlar pazarlığa yanaşmıyordu. Nitekim, bir süre sonra proleter devrimcilerine yöneltilen tehditler kürsüden de dile getirildi. Mustafa Gürkan yaptığı konuşmada proleter devrimcileri «kendilerini desteklemediği takdirde DEV-GENÇ'in demir yumruğunun beyinlerine ineceğini» söylemekten geri kalmadı.

Saflarımızdaki çelişmelerin çözümünde kaba kuvveti temel araç olarak gören herkes hiç şüphesiz ki, Aybar-Aren oportünizminin yolundadır. TİP içindeki devrimci mücadelenin tarihi, bize Aybar-Aren oportünistlerinin de kaba kuvvete dayanan gerici bir mücadele yolunu seçtiklerini gösterir. Şişli İlçesi Kongrelerinde sendika fedailerinin kullanılması, haysiyet divanlarının marifetleri ve şimdi genel başkan olan Şaban Yıldız'ın il binasında yalnız yakaladığı devrimcileri dövmesi bu metodun somut örnekleridir.

Dünya proleter devrimci hareketinin zengin deneyi bize başa baş - dişe diş mücadele metodunu uygulayan bütün oportünistlerin, bütün revizyonistlerin sonunun hüsran olduğunu göstermektedir.

İl Kongresinde Aybar-Aren oportünizmine karşı gerçek bir zafer kazanılmış değildir. İdeolojik mücadelenin yetersiz kalışı Milli Demokratik Devrim Teorisini sözde benimseyenlerin sekter ve zorbaca davranışları, İl Kongresinde proletarya ideolojisinin yol gösterici ışığının hakim

olmasını engellemiştir. Yeni yönetim kurulunun çoğunluğu proleter devrimci hareketimizin temsilcileri olmaktan uzak, fakat iyi niyetli kişilerden oluşmuştur. Bu yönetim kuruluna karşı tavrımız dostluk ve eleştiridir. Ortaya konan her doğru eylemi destekleyecek fakat ideolojik mücadeleyi bir an ihmal etmeyeceğiz.

YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİ MÜCADELEMİZ!

YAŞASIN EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞAN DÜNYA HALKLARI!

TÜRK SOLU, Sayı 126
s. 8-9

* Bora Gözen arkadaş, bu yazısında 5 Nisan 1970 Pazar günü yapılan TİP İstanbul İl Kongresini tahlil etmekte ve revizyonizme karşı mücadelenin doğru yöntemini ortaya koymaktadır. TİP oportünizmine karşı mücadelenin ne şekilde yürütüleceği, başından beri bir anlaşmazlık konusu olmuştur. Daha sonra İlkesiz Birlik Cephesini oluşturacak olanlar, bir yandan ideolojik bakımdan TİP'in oportünist yöneticileriyle aynı revizyonist temeli savunuyor, öte yandan TİP'teki mücadelede zor kullanmayı esas alıyorlardı. Onların bu tutumu, daha ayrılıklardan önce eleştirilmiş ve iki çizgi arası mücadeleye konu olmuştur. Bu meseleye ilişkin etraflı bir eleştiri için, bu derlemede yer alan «Oportünizmi Açığa Çıkartalım ve İdeolojik Mücadele İle Yıkalım» başlıklı yazıya (s. 72-81) bakılmalıdır.

Arkadaşımız Bora Gözen daha sonra 21 Şubat 1973'te Lübnan'ın Nahr-el Bared fedai kampında İsrail saldırganları tarafından şehit edildi.

YAYINIMIZA ARA VERİRKEN*

14 Nisan 1970

Türkiye'de sol akımın yarım yüzyılı aşkın bir geçmişi vardır. Bu geçmişin belirgin özelliği, bir «çetin mücadele» dönemi olmasıdır. Yani o devirlerde «solcu» olmak, sol eyleme katılmak için, her şeyden evvel polis dayağını, işkenceyi, yıllarca sürecek hapisliği ve sürgünleri, o güne kadarki hayatının darmadağın edilip bir anda yok edilmesini göze almak gerekirdi. 27 Mayıs sonrası sınırlı özgürlük ortamının ortadan kaldırılması için, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin yoğun çaba harcadıkları, devrimciler üzerinde baskıyı artırdıkları, özellikle öğrenci kesiminden birçok devrimcinin tutuklandığı bu günlerde, o eski devirlerin şartları, sanırız gittikçe daha iyi anlaşılır hale gelmektedir.

Nice yiğit devrimci, hakim sınıfların baskı ve terör makinalarının dişleri arasında harcanmak istenmiştir. Bir kısmı için bunda başarı da sağlanmıştır. Geçmiş devirlerin devrimci eylemlerine katılmış bazı arkadaşlar, baskı ve şiddet zoruyla olsun, ilerleyen hayatın önlerine çıkardığı sorunların ve güçlüklerin itmesiyle olsun, giderek devrimci eylemden kopmuşlar, hiç değilse bir süre için, kendilerini serpilip gelişmekte olan sosyal mücadelenin dışında, onun iyi niyetli bir seyircisi durumunda görmüşlerdir. Diğer bir bölük devrimci ise «zor geçit»i yüzünün akıyla aşmış, en olumsuz durumlarda dahi, günümüzün eylemiyle iç içe olmanın, devrimciliğin zorunlu bir şartı olduğunu kavramış ve karşılaştıkları güçlükleri yenerek devrimci ey-

lem içinde bugüne kadar ayakta kalabilmişlerdi. İşte TÜRK SOLU hareketi, bu berikilerin başlattıkları ve yürüttükleri bir hareket olarak ortaya çıktı. Soruna böyle bakınca, TÜRK SOLU'nun herhangi bir dergi durumunda olmadığı, daha başlangıcından beri «proleter devrimcilerin haftalık organı» olarak yayın hayatına atıldığı kolayca görülebilir.

TÜRK SOLU'nun çıktığı günlerde, Türkiye'de «sol» akımın diğer kesimlerinde, özellikle TİP'te durum nasıldı? Bunu iyi anlıyabilmek için, bir kez daha geriye dönüp yukarıda sözünü ettiklerimiz dışında bir grup «solcu»nun geçmiş devirlerdeki davranışlarına göz atmak gerekiyor. Ankara ve İstanbul'un aydın çevrelerinde toplanmış olan bu grup, hareketin nankör, süksesi az, rizikosu büyük görevlerine değil de, yazı yazmak, konferanslar vermek, dergi çıkartmak gibi nispeten rizikosu az, fakat süksesi çok işlerine itibar ediyordu. Böylece hareketin hep etrafında dolaşmak, fakat ne içinde ne de karşısında olmamak gibi gerçekten güç bir işi başarıyorlardı. (!) 27 Mayıs, bu ekibi, o güne kadarki sol harekete karşı çıkmamış oldukları için sol çevrelerde itibarını korumuş, o güne kadar kendilerini bütünüyle devrimci eyleme adamamış oldukları için de hukuki ve politik bakımdan yıpranmamış olarak buldu (tabii burada bütünüyle, genel durumdan söz ediyoruz, tek tek kişilerin bu genel durumdan ayrılıkları olabilir). 27 Mayıs sonrası sola açılış döneminde, bu ekip TİP'in başına geçti. O tarihlerde Türkiye'de sol hareket büyük gelişme olanakları gösteriyordu. Amerikan emperyalizminin gerçek yüzü gittikçe gün ışığına çıkıyor, bunun sonucu olarak da özellikle sivil-asker-aydın zümrede ve öğrenci kesiminde anti-emperyalist bilinç keskinleşiyor, anti-Amerikan hareketler ortaya çıkıyordu. Geniş işçi ve köylü yığınları, kendi dert ve isteklerini açıkça dile getirecek bir sol hareketin özlemi içindeydiler ve bu sebeple TİP'i büyük bir ilgiyle izliyorlardı. Bu koşullar içerisinde TİP'in başına «ılımlı sol» sayılabilecek bir ekibin gelmesini hakim sınıflar da olumlu karşıladılar. Burada çoğu kez ya-

pılan bir karışıklığı önlemek için hemen söyleyelim: Hakim sınıflar TİP'in örgütlenmesini, gelişmesini önlemek için her şeyi yaptılar; kongreleri bastırdılar, üyeleri dövdürdüler ve tutuklattırdılar. Akla gelecek her türlü baskıyı yaptılar. Bu başka bir şeydir: TİP'in başında proleter devrimcilerin yerine Aybar-Boran-Aren kliğini görmek istemek başka bir şey.

Peki proleter devrimciler TİP'in kuruluşu ve Aybar'ın başkan olması karşısında nasıl bir tavır takındılar? Bağrında birçok gerçek sosyalisti barındıran TİP'i bütün güçleriyle desteklediler. Bu kesin destek, TİP'in Anadolu'nun birçok il ve ilçesinde peşpeşe kurularak 65 seçimlerine kadar gösterdiği gelişmede, önemli, tayin edici bir faktör olmuştur.

65 seçimlerindeki başarıdan ve parlamentoya 15 milletvekili sokulmasından sonra TİP başındaki yönetici kliğin tuttuğu yol ve takındığı tavır artık cümlenin malumudur. Parti örgütlerini en ücra köşelere yaymak, kitleleri eylem içinde bilinçlendirmek ve örgütlendirmek için parlamenter olanaklardan faydalanmak yerine partiyi seçimden seçime kullanılacak bir tabela partisi haline getirmek ve kısır parlamento tartışmalarına dalmak; emperyalizmle çıkarları çelişen bütün milli sınıfları içine alacak bir anti-emperyalist milli cephe politikası yerine, diğer milli sınıflardan gelecek ilerici hareketleri destekleyip bu politika ışığında olumlu yöne sevketmek yerine, ilericiliği kendi inhisarlarına almak, diğer milli sınıflara karşı kıskanç bir düşmanlık politikası izlemek ve milli cephe bozgunculuğu yapmak; bilimsel sosyalizmi parti üyelerine benimsetmek, öğretmek ve bu yolda yayınlanmakta olan bilimsel sosyalizmin klasiklerinden geniş ölçüde faydalanmak yerine teori düşmanlığı, sosyalizmi parti programından ve kendi demeçlerinden ibaret gösterme çabaları ve bütün bu yanlış davranışları eleştiren proleter devrimci arkadaşlara karşı kesin düşmanlık ve ihraç politikası... İşte Aybar-Aren-Boran kliğinin bu devredeki davranışları özetle budur.

Bu tutum, Türkiye'de sosyalist hareketin yozlaştırılması, ana mecrasından saptırılarak, hakim sınıfların izniyle yürütülecek ve parlamentoya kanalize edilecek bir «sosyalist muhalefetçilik» haline sokulması tehlikesini bütün açıklığıyla ortaya çıkardı. Proleter devrimciler için bu sakat tutumun karşısına çıkmak, bütün Türkiye sol hareketini ve diğer milli sınıf ve zümreleri doğru bir platform etrafında toplamak artık ertelenemeyecek bir görev olmuştu. TÜRK SOLU bu görevi yerine getirmek üzere çıktı. Ortaya konan ve doğruluğu apaçık görülen ortak platform: Milli Demokratik Devrim stratejisi ve Milli Cephe Politikası idi. Bugün sosyalist mücadele içindeki kadroların büyük kısmınca kabul edilen bu platformun ortaya atılmasının ve oportünist yönetici klikle mücadeleye geçilmesinin nasıl bir cesaret meselesi olduğunu anlamak için o günlerin şartlarını biraz hatırlamak yeter: Türkiye Sosyalist Hareketi için bugüne kadar elde edilmiş en geniş legal olanaklardan faydalanarak TİP önemli başarılar elde etmiş, parlamentoya grup sokmuş, parti yöneticileri bu başarıları, elli yılı aşkın bir sosyalist mücadelenin birikimleri sonucu, Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu koşulların bir sonucu olarak değil de, kendi «harikulade ferasetleri» sonucu kazanılmış olarak görmekte ve işin kötüsü bu yanlış değerlendirmeyi bilinçsiz fakat iyi niyetli parti tabanına benimsetmiş durumda... Hemen herkes «eskiler yapamadı, biz yaptık!» havası içinde... Bu koşullar altında yapılan çıkış, doğal olarak büyük tepki gördü. TÜRK SOLU yöneticilerine bozgunculuktan ihanete, küçük burjuva kuyrukçuluğundan CHP'ye hizmete kadar her türlü itham yağdırıldı.

Bütün ömürlerince örgütlü mücadeleyi savunmuş olan ve hayatları ile bunu ispatlamış olan arkadaşlara «örgüt düşmanı» dendi. Sonuç ne oldu? TÜRK SOLU çevresinde oportünizme karşı genel hatlarıyla doğru çizgide bir mücadele verildi; oportünizmin foyaları açığa çıkartıldı; bir yandan TİP içinde mücadele verilirken bir yandan da gençlik saflarındaki millî cephe bozgunculuğunun maskele-

ri düşürüldü ve etkisiz hale getirildi. Aybar-Aren-Boran oportünizmine karşı verilen mücadelenin bugünkü sonuçları kalın hatlarıyla «TÜRK SOLU çizgisinin» doğruluğunun kanıtlarıdır. Bu genel olarak doğru çizgi içinde hatalar yapılmamış mıdır? Bize göre yapılmıştır. Genel doğrultusu ile doğru olan bu çizgide sağ, «sol» hatalar yapılmıştır. Yeni bir hamlenin eşiğinde olan TÜRK SOLU'nun bugünkü kadrosu, okuyucularının karşısına tekrar çıkarken en geniş şekilde bir özeleştiri yaparak, bu hataları o günün koşulları ve gerçek boyutları içinde değerlendirmeye çalışacaktır.

Proleter Devrimci Saflardaki Bölünme

Bugüne kadar verilmiş olan ve genel olarak doğru çizgide olan mücadele sonucu Aybar-Aren-Boran oportünizminin büyük ölçüde gerilediği bir dönemde, bu kez kendi saflarımızda, proleter devrimci saflarda bir bölünme ortaya çıkmıştır. Bu bölünmeyi doğru olarak değerlendirmek, hata ve zaaflarımızı objektif bir biçimde tespit etmemize bağlıdır. Bu değerlendirme aynı zamanda, hareketimizin bir özeleştirisidir.

Kısa zamanda güçlenen ve durmadan safları genişleyen proleter devrimci hareketimiz, daha önce de belirttiğimiz gibi, çok önemli zaafları içinde taşımaktaydı.

Her şeyden önce politik bir akım, kendisine uygun bir örgüte sahip olmak zorundadır. Proleter devrimci hareketin en büyük zaafı, bir örgütten yoksun olmasıydı. Bazı kimselerin* değişik nedenlerle etrafında kendisine bağlı birkaç kişiyi görmesi, proleter devrimci hareketin örgüt sorununu çözmesi demek değildir. Bu durum, proleter devrimci safları, ideolojik birlikten ve disiplinden yoksun hale getirdi. Hareketimiz bir şahsın* ismi ile özdeş olarak

---

* «Bazı kimseler» ve «bir şahıs» diye anılan kişi, yazının daha sonraki bölümünde açıkça adı belirtilen Mihri Belli'dir. — AYDINLIK Yayınlarının notu

anılır oldu. Üstelik saflarımızın çoğunluğunu küçük burjuva kökenli aydınlar meydana getirdiğinden ve gençlik eylemleri ağır bastığından proleter devrimci feragat, alçak gönüllülük yerine küçük burjuva bireyciliği ağır basmaya başladı.

Proleter devrimci saflarda ideolojik planda da önemli eksiklikler ve hatalar vardı. Bugün yapılan tartışmalar bunların bir kısmını ortaya çıkarmıştır. İdeolojik plandaki zaafların varlığı doğaldır. Proleter devrimci ideoloji, hazır formüller listesi değildir. Proleter devrimci ideoloji, mücadele içinde, deneyden geçerek güçlenir ve şekillenir. Nitekim proleter devrimci ideolojimiz TİP yöneticilerinin oportünizmine karşı mücadele içinde gelişti. Bugün de saflarımızda ortaya çıkan sağ ve «sol» sapma eğilimlerine karşı mücadele ile gelişme ve arınma yolundadır. Önemli olan hatalar değil, hatalar karşısındaki tutumdur. Doğru tutum, proleter devrimci tutum, hatayı cesaretle kabul eden ve özeleştirisini yapan tutumdur. Oysa küçük burjuva bireyciliği buna imkan vermez. Nitekim, bir özeleştiri niteliğinde olması gereken teorik tartışmalar, yersiz karalamalar, tahrif ve tezvir kampanyası haline geldi. Proleter Devrimci AYDINLIK safındaki arkadaşlara yapılan «küçük burjuva kuyrukçuluğu», «sağ sapma» gibi yersiz isnatlar, ibretle incelenmeye değer örneklerdir. Halbuki, objektif bir inceleme, bu isnatları yapanların zaman zaman sağ sayılması gereken görüşleri savunduğunu ortaya koyabilir. Özellikle Demokratik Devrimde proletaryanın önderliği konusunda bir bulanıklık yaratıldığı da inkar edilmez bir gerçektir.

Proleter devrimci saflardaki örgütsüzlük, küçük burjuva bireyciliğinin etkisi ve ideolojik zaaflar bölünmenin kaynağını teşkil etmektedir.

Bu zaaflarımızı gidermek için çalışmak, ciddi bir özeleştiri işine girişmek zorunlu bir hal almıştı. Bu bölünmeye kadar hareketimize büyük katkısı bulunan Mihri Belli arkadaş, önümüzde duran asıl görevi bir kenara iterek, bazı arkadaşların saflardan tasfiyesi gibi gereksiz ve an-

lamsız bir yola gitmiştir. Açıktır ki, henüz örgüt sorununu halledememiş ve içinde çeşitli sağ ve «sol» eğilimleri barındıran bir hareket doğru ve salim karar verebilme olanaklarından yoksundur. Örgütsüzlüğümüz yüzünden bugüne kadar tek başına proleter devrimci hareketi temsil ettiği inancında olan arkadaşımız, kendi hissi durumuna uygun karara varmayı yeterli saymıştır. Kimin haklı kimin haksız olduğu ölçüsü, fikirler ve eylemler değil, kendisine evet veya hayır demek olmuştur. Fakat bunun son derece hatalı ve yanlış bir davranış olduğu, bölünmenin genişliği ve derinliği ile ortaya çıkmıştır. Aybar-Aren-Boran opcrtünizminden yeni yeni kurtarmaya başladığımız kadrolar ve diğer anti-emperyalist güçler nezdinde, proleter devrimci hareketin itibarı ciddi şekilde zedelenmiştir. Bundan daha önemli olarak, düşülen hatalarda ısrar, yeni ve daha vahim hataları peşinden getirmektedir. Şahin Alpay arkadaşın İTÜ'deki son konferansında ve TİP İstanbul İl Kongresinde ortaya çıkan ideolojik mücadeleyi kaba kuvvetle çözme girişimi, bunun somut örnekleridir. TÜRK SOLU'nun 115. sayısında yayınladığımız, AYDINLIK'ın işgalini ve saflarımızdaki çelişkilerin kaba kuvvet yoluyla çözülmesi eğilimini kınayan bildirimizin haklılığı olaylarla bir kere daha doğrulanmıştır.

Burada bir noktaya daha değinmek istiyoruz. Bazılarına göre Mihri Belli tek başına geçmiş devirlerin mücadelesini ve TÜRK SOLU hareketini temsil etmektedir. Yani bu bölünmede kendisine karşı çıkan arkadaşların bu eylemlerde hiç bir rolü yoktur ya da çok küçüktür. Hatta kimileri daha da ileri gidip yirmi yıllık mücadele arkadaşlarını «tasfiye çukurlarında» harcamak için garip bir istical gösteriyorlar.

Gerçek durum nedir? Elbette Mihri Belli'nin geçmiş mücadelelerde olsun, TÜRK SOLU hareketinde olsun önemli bir yeri vardır. Fakat bu, ne geçmiş mücadeleleri ne de TÜRK SOLU'nu tek başına Mihri Belli temsil eder demek değildir: Nice nice «isimsiz arkadaş» bu mücadelenin bugünkü hale gelmesinde pay sahibidir. TÜRK SOLU hare-

keti ortak bir çabanın ürünü olan bir harekettir ve hatası ve sevabı bu ortak çabaya katılmış olanların tümünün üzerindedir. Bugüne kadar yapılmış hataların sorumluluğunu, tek başına Mihri Belli'nin sırtına yüklemek ne kadar büyük haksızlık ise, gelmiş geçmiş bütün proleter devrimci hareketi Mihri Belli'nin tekelinde görmek de o derecede yanlış bir değerlendirmedir. TÜRK SOLU hareketine katılmış olanların çoğunluğu, proleter devrimci ilkeler etrafında sonuna kadar mücadeleye devama kararlı ve azimlidirler. Bu bakımdan elbette gerçek TÜRK SOLU hareketini, herhangi bir şahıstan fazla temsil etmektedirler. «Tasfiye çukuru» edebiyatına gelince, aramızda böyle kuru gürültülere papuç bırakan yoktur. Sırt sıvazlayıp, adam pohpohlayıp, kısa vadeli hedefler uğruna proleter devrimci hareket ilkelerini bir kenara itenlerin, nasıl yanlış hesap içinde olduklarını dosta düşmana ispatlayacak kadar devrimci nefesimiz vardır.

Yayınımıza Neden Ara Veriyoruz?

AYDINLIK dergisine karşı «mülkiyet» hakkını kullanarak yapılan haksız ve yersiz hareketin karşısında, sorunların arkadaşça çözülmesi, çelişkinin «halkın içindeki çelişki» olduğunu, düşmanca çözülmemesi gerektiğini belirten bildirimizin tartışması sırasında devrimci eleştiri ve özeleştiri ilkesini unutan Mihri Belli ile birlikte birkaç kurucu arkadaş da dergi ile ilişkilerini kestiler. TÜRK SOLU'nu, çevresindeki maddi-manevi bütün dayanaklarından ayırmak için ellerinden geleni yaptılar. TÜRK SOLU'nun Kurucularının ve Yazı Kurulunun büyük çoğunluğu her şeye rağmen dergiyi, devrimci ilkelere uygun olarak çıkarmaya devam etti. Dergiyi ele geçirme girişimleri başarısızlığa uğrayınca bu arkadaşlar dergimizin kuruluşunda, bütün kurucular adına «sahipliğin» şahsında toplanmasında oybirliği halinde olduğumuz Şerif Tekben'in, bu sayıda yayınladığımız dergiyi kapatma mektubunda da belirtmiş olduğu «yakınlığı» sömürmek yoluna gittiler. Şerif Tekben

ne yazık ki, durumu, anlatılanları ve sahipliğin anlamını gerektiği gibi değerlendiremedi; tek taraflı bir tasarrufta bulunarak TÜRK SOLU'nu tatil etmek yolundaki «kesin» kararını bildirdi. Yayınımıza bir süre ara vermemizin kısaca hikayesi ve nedeni budur. Bu durum karşısında TÜRK SOLU hareketini sürdürmek için gerekli hazırlık çalışmasından sonra «Türkiye Halkının Kurtuluşu İçin TÜRK SOLU» adı altında yayınımıza devam edeceğiz.

Bu Süre İçinde Yapacağımız Şeyler

Dergimizin yayınına bir süre ara vermek zorunda kalması, şimdiye kadarki yayınımızı her yanıyla ele alarak tartışmak, doğru ve yanlış yanlarını saptamak, devrimci özeleştirimizi yapmak yolunda fırsat ve olanak sağlaması bakımından faydalı olacaktır.

İlk olarak dergimizin başlattığı Türkiye halkının işbirlikçi olmayan sınıfları arasında devrimci güçbirliğini kurmak girişimi, başardığımız ve başaramadığımız yanlarıyla tartışılacaktır. Türkiye halkının emperyalizmin ve işbirlikçilerin boyunduruğundan ve sömürüsünden kurtulması yolundaki mücadelesi içinde dergimizin çizgisi, proleter devrimci ilkelerin ışığı altında tartışılacak, hata ve sevapları araştırılacaktır. Yapılacak proleter devrimci eleştiri-özeleştiri, yeni dergimizde etraflı olarak sunulacaktır.

Dergimizde şimdiye kadar devamlı şikayet nedeni olan biçim, tertip, baskı ve abone konuları, bu ara vermeden ve önceki deneylerden yararlanarak düzeltilecek ve her bakımdan daha iyi bir derginin çıkması için çalışılacaktır. Dergi bugünden başlayarak şimdiki adresinde hazırlık çalışmasına girmiş bulunmaktadır.

Derginin bir an önce çıkması için en önemli konulardan biri, maddi olanakları sağlamak, kaynakları seferber etmektir. Bu konuda görev almak, maddi-manevi katkıda bulunmak isteyen proleter devrimcileri dergimizin merkezine başvurmalıdırlar: «Divanyolu, Klodfarer Cad. 6/6, İstanbul, Tel: 27 39 61». Yeni yayınımızda aboneler, kaldık-

ları yerden devam ettirilecektir. Abonelerle ilişkilerimiz kesintisiz olarak sürdürülecek, bu konudaki gelişmeler muntazam olarak okuyucularımıza iletilecektir.

Türkiye halkının emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmasını isteyen, önümüzdeki aşamanın milli demokratik devrim olduğunun bilincine varmış, bu yoldaki mücadelede dünyadaki ve Türkiye'deki proleter devrimci gelenek ve hareketin ilkelerinde birleşen herkes TÜRK SOLU'nun yeniden çıkması için çabasını on kat artırmak zorundadır.

Yaşasın Tam Bağımsız, Gerçekten Demokratik Türkiye!

Yaşasın «Türkiye Halkının Kurtuluşu İçin TÜRK SOLU» dergisi!

TÜRK SOLU, Sayı 126
s. 2-3

* Bu yazı, Mihri Belli revizyonistlerinin, Emniyetten aldıkları sahiplik belgesine dayanarak TÜRK SOLU dergisini kapatacaklarını bildirmeleri üzerine, TÜRK SOLU tarafından yayınlanmıştı. TÜRK SOLU dergisi Kurucuları ve Yazı Kurulunun büyük çoğunluğu Proleter Devrimci AYDINLIK ile aynı safta yer alarak, Mihri Belli'nin başını çektiği İlkesiz Birlik Cephesine karşı çıkıyordu. Bunun üzerine azınlıkta kalan Mihri Belli ve arkadaşları, TÜRK SOLU dergisinden ayrıldılar ve bir süre sonra da ellerindeki sahiplik belgesine dayanarak dergiyi kapattılar. Onlar, AYDINLIK dergisine de aynı yöntemle el koymuşlardı. Kurucular ve Yazı Kurulları adına dergilerin resmi işlemlerini yapanlar, daha sonra küçük bir azınlık içinde yer almalarına rağmen, burjuva kanunlarına dayanarak AYDINLIK'ı gaspettiler ve TÜRK SOLU'nu kapattılar. Bu tutum, onların organlardaki devrimci çoğunluğa karşı burjuvaziye dayanan oportünist karakterlerini sergilemekteydi.

«Yayınımıza Ara Verirken» başlıklı yazı, başlangıçta TİP oportünizmini tahlil etmekte ve Aybar-Aren-Boran revizyonizmini eleştirmektedir. Yazı ayrıca TİP'in oportünist yöneticilerine karşı verilen mücadelenin bir değerlendirmesini yapmakta, başarılar ve hatalar üzerinde durmaktadır. Daha sonra yazı, İlkesiz Birlik Cephesinin başını çeken Mihri Belli'yi eleştirmekte ve özellikle 1960 yıllarına örgütsüz olarak girilmesi meselesine parmak basmaktadır. İşte Mihri Belli gibi revizyonistler, örgütsüzlüğün yol açtığı anarşi ve otorite düşmanlığı ortamında, proleter devrimciler arasında uyulması gereken her türlü kuralı çiğneyerek birçok genci aldatabilmiş, onları revizyonizme ve maceracılığa sürükleyebilmişlerdir.

KESESİNE DE VUR KASASINA DA*

18 Nisan 1970

Geçen sayımızdaki yazımızda çivi «Kır At»ın etine değdi galiba. Yazımızdan dolayı gazetemiz İŞÇİ-KÖYLÜ'yü toplatma kararı çıkartmışlar. «Al kaşağıyı gir ahıra, yarası olan gocunsun» demişler. Biz de elimize çekici, nal, mıhı alıp nallamaya başlayınca ayaklarına çivi değenler zıp zıp zıplamaya başladılar.

Bütün gazeteler, dergiler, aklı başında herkes, Demirel biraderlerin vurgunlarını, soyduğu milyonları, kapattığı arsaları, memleketi satıp topladığı paraları biliyor, yazıyor, söylüyor. Ama ne çare, «yüzsüzün yüzüne tükürmüşler de, yağmur yağıyor sanmış», adamlar, gene de «alnımız açık, yüzümüz ak» diyorlar da, başka bir şey demiyorlar. Sonra iş hesap vermeye gelince, kaçacak delik arıyorlar.

Bilmem duydunuz mu? Gazetemizi toplatıp, bizi mahkemeye hesap vermeye çağıran Süleyman Demirel, kendi yolsuzluklarını ortaya çıkartmak üzere kurulan Meclis komisyonlarında hesap vermekten kaçtı. Bahane de Anayasadaki bir madde. Demirel gibiler hakimlere baskı yapmasın diye konulan bu maddeyi, Demirel kendisinin hesap vermeden soygun yapması, kardeşlerini zengin etmesi için konuldu sanıyormuş. Bunu duyan hakimlar, hukukçular, aklı başında yurttaşların ağzı açık kaldı, «arsızlığın bu kadarına da pes, adamlar hem kel hem fodul» diyerek.

Alnı açık, yüzü ak olan böyle mi yapar hiç? Alnını da,

yüzünü de, kesesini, kasasını da soruşturma komisyonlarına, mahkemelere öyle bir gösterir ki, herkes inansın. Oysa Demirel alnını da, yüzünü de kapayıp, sadece nallarını göstererek kaçmaya başladı.

Anlaşılan bunlar, devletin bankasını babalarının kasası sandıkları gibi, Anayasayı da Ali Demirel'in karalama defteri sanıyorlar.

«Minareyi çalan kılıfını hazırlar» demişler de arkasından «mızrak çuvala girmez» deyivermişler. Anayasayı kılıf yapmağa çalışanların çuvalı çoktan delindi. Yolsuzluklar, hırsızlıklar ortalığı kapladı. «Güneş balçıkla sıvanmaz», İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini toplattılar diye çalmaya çırpmaya devam edebilecekler mi?

Madem işbirlikçi soygun şebekesi AP'nin nalları göründü, biz de mıhlıyalım biraz!

Kükredi mi aslan, ayağı kösteklenir atın
İşçi-Köylü birleşince hükmü kalmaz kır atın
Çelikten bir cephe olarak birleştik mi bizler
Amerikancı AP'nin sonu gelecek, yakın

NALCIBAŞI

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 15
s. 14

* «Ali Emmi dedi ki...», «Kalemle Telden», «Dayı ile Yeğen», «Nalına da Vur, Mıhına da» gibi köşelerin, İŞÇİ-KÖYLÜ'nün asla asık suratlı olmayan, kitlelere kendi dilleriyle seslenen ajitasyonunda çok önemli bir yeri vardı. İşte, «Nalına da Vur, Mıhına da» köşesinden bir örnek: Nalcıbaşı, Demirel biraderlerin yolsuzluklarını yorumluyor.

FAŞİZM VE BAZI YANLIŞ ANLAYIŞLAR*

1 Mayıs 1970

Artan baskılar karşısında Aybar-Aren oportünizminin «hareket etmeyelim, faşizm gelir» anlayışının ve yanlış faşizm tahlillerinin devrimci saflarda yeniden yaygınlaştığını görüyoruz. Baskılara karşı en güçlü silahın devrimci güçbirliği olduğunu kavrayamayan bazı unsurlar, baskılar arttıkça yılgınlığa kapılarak, kitleleri harekete geçiren aktif mücadeleyi «faşizm gelir» gerekçesiyle reddetmektedir. Bu anlayış, eylemsizliğin, doğru devrimci çalışmaya sırt çevirmenin gerekçesi ve teorik kılıfı olmuştur.

Faşizm nedir? Birçok devrimci faşizmin sınıf karakterini kavrayamamakta ve bu konuda yanlış anlayışlardan kurtulamamaktadır. Birçok genç arkadaş, faşizmi hakim sınıflardan, emperyalizm ve işbirlikçilerinin baskı mekanizması olan devletten ve iktidardan ayrı bir şey olarak görmektedir. Bu anlayışa göre faşizm, örneğin Ülkü Ocakları ya da ümmetçi örgütlenmeler ve bunların üyelerinden ibarettir. Bu anlayıştan hareket edilince, faşizmle mücadele, hakim sınıflara ve onların iktidarına karşı ülke çapında yürütülen bir mücadele olarak görülmemekte, emperyalizme uşaklık eden bir-iki gençlik örgütü ve zorba kuvvetlere karşı mücadeleden ibaret sayılmaktadır. Bu anlayış, devlete sınıflar üzerinde bir nitelik tanıyan burjuva düşüncesinin yerleştirdiği ve birçok devrimcinin kafasından silip atamadığı bir anlayıştır. Faşizmi, emperyalizm ve işbirlikçilerinin gücü dışında, adeta bir fikir akımı gibi

görürsek, işbirlikçi sınıfların iktidarına ve devlete sınıflarüstü ve tarafsız bir yer tanırız. Faşist baskıları ve terörü, bütün demokratik güçlerin ortak mücadelesiyle ve kitlelerle kuvvetli bağlar kurarak geriletmek yerine, terör yoluyla yenme eğilimleri de bu yanlış anlayıştan doğmaktadır. Faşizme, işbirlikçi sınıflar ve onların bütün devlet imkanları dışında bir yer tanıyınca, onu bireyci terörle altedebileceğimiz inancı da beraber geliyor. Oysa, devrimci gençlik saflarında ortaya çıkan terörcü davranışlar, bakim sınıfların devrimci güçlere karşı uyguladığı terörü, birçok tarafsız unsura haklı gösterme tertiplerine yaramaktadır. Güçbirliği bozguncusu tutumlar, bireyci ve terörcü davranışlar, devrimci güçlerin tecrit olmasına ve kitle bağlarının, diğer demokratik güçlerle bağların kopmasına hizmet etmektedir. Geçen ay Ankara'da bütün üniversite öğrencisinin, aydınların ve geniş çevrelerin desteğiyle geliştirdiği demokratik hareket, SDDF'nin* mitingine karşı TDGF** yöneticilerinin giriştiği rekabetçi ve güçbirliği bozguncusu tutumdan sonra baş aşağı dönmüştür. Bütün bunlar yanında propaganda çalışmasını, kitlelerle bağ kurma mücadelesini, politik ve ideolojik çalışmayı reddeden ve her şeyin kaba kuvvetle halledileceğini sanan tutum, zorbalık karşısında kolay yılgınlığa kapılıyor. Gençlik safları içinde, baskılara karşı dayanıklı, sağlam ve istikrarlı bir örgütlenme için bütün bu hataları ve eğilimleri mutlaka yenmeliyiz ve saflara proleter devrimci çalışma tarzını ve ilkelerini hakim kılmalıyız.

Faşizm ve devletle ilgili bilimsel olmayan tahliller, ciddi geçinen çevrelerce dahi yapılmaktadır. Aydınlık Sosyalist

---

* SDDF (Sosyal-Demokrasi Dernekleri Federasyonu), o zaman CHP Genel Sekreteri olan Bülent Ecevit'in Ortanın Solu hareketini savunan gençlik örgütüydü. — AYDINLIK Yayınlarının notu

** TDGF (Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu), kısaca Dev-Genç olarak bilinen gençlik örgütüydü. — AYDINLIK Yalarının notu

Dergi, 17. sayısındaki başyazısında şöyle diyor: «Bir yerde ki, silah taşıma, devleti korumakla yükümlü kurumların mensuplarının tekelinde değildir de herkes silahlanma gereğini duymaktadır ve silahlanmaktadır, orada devlet yoktur. Demirel hükümeti Türkiye'de devletin varlığından şüphe uyandıracak şartları meydana getiren bir hükümet olmuştur.» (s. 326)

İfadedeki, devletin silah taşıma tekelinin bozulmasından telaşa kapılan burjuva tavrını bir yana bırakıyoruz. Esas üzerinde durmak istediğimiz nokta, emperyalizmin boyunduruğu altında olan bir ülkede, «herkes silahlanma gereği duyduğu ve silahlandığı için devletin yok olduğundan» söz edilmesi ve «devletin varlığından şüphe edilecek şartlar»dan dem vurulmasıdır. Bunlar, devleti sınıflar üzerinde gören parlak burjuva tahlillerinin örnekleridir. Hem emperyalizm var, işbirlikçi burjuvazi ve feodal mütegallibe boyunduruğu var, hem de devlet yok (!). Yoksa sayın yazar, hakim sınıfların yönetemez ve devlet mekanizmasının işleyemez hale geldiğinden mi söz etmek istiyor? İlkesiz Birlik Cephesi liderinin bu görüşleriyle, faşizmi «Ülkü Ocağı» adındaki gençlik teşkilatından ibaret sayan görüş, aslında çok farklı değildir. Her ikisi de faşizmin ve devletin dayandığı sınıfları kavrayamıyor, onları her an yok sanabiliyor ve karşı karşıya geldiği zaman da yılgınlığa kapılabiliyor.

Faşizmi yanlış anlayan diğer bir görüş de emperyalizmin boyunduruğu altındaki sahte demokrasiyi, gerici parlamentarizmi reddeden her hareketi faşizm olarak nitelemektedir. Bunun yanında, hangi sınıfın menfaati için yapılırsa yapılsın, ordudan gelen her müdahaleyi faşizm olarak gören ve orduyla faşizm arasında özdeşlik kuranlar da var. Bütün bunlar faşizmin sınıfsal karakterini kavrayamamaktan ileri gelmektedir.

Faşizm, emperyalist ülkelerde, tekelci burjuvazinin, güçlenen işçi sınıfı mücadelesine karşı, bütün burjuva-demokratik hakları ve kurumları kaldırarak zorbalığa başvurmasıdır. Emperyalizmin boyunduruğu altındaki ülke-

lerde ise, emperyalizm ile gerici hakim sınıflar ittifakının, halkın kurtuluşunu bastırmak için başvurduğu zorbalık rejimidir. Burjuva demokratik kurumların yerleşmediği sömürülen ülkelerdeki rejimler, genellikle faşist, ya da yarı-faşist niteliktedirler. Yurdumuzda demokratik güçler, 27 Mayısla ve on senedir verilen mücadelelerle sınırlı da olsa bazı demokratik mevziler kazanmışlar ve bu mevzileri hakim sınıfların faşist baskılarına ve sınırlı demokratik olanakları tamamen yok etme çabalarına karşı korumak için mücadele ediyoruz. 27 Mayıs Anayasasının sınırlı demokratik hürriyetlerini derinleştirmek, örneğin 141.-142. maddelerin kalkması, sendika özgürlüğünün, Anayasanın kitap toplatma yasağının uygulanması için mücadele ediyoruz. Ancak bütün bunlar Türkiye'deki rejimin yarı-faşist karakterini bize unutturmamalıdır.

Güçbirliği Önündeki Engelleri Yıkalım!

Yurdumuzda her geçen gün şiddetlenen sınıf mücadelesi karşısında hakim sınıfların baskıları artmaktadır. Emperyalizm ve ortakları sosyalist hareketi tecrit edip, bastırarak sömürüsüne devam etmek istemektedir. Bunun için ileri güçler arasına uyuşmazlık tohumları serpilmekte, küçük burjuva rekabetçiliği kışkırtılmakta, demokratik güçler içinde birbirine kaba kuvvet kullanma eğilimleri teşvik edilmektedir. Güçbirliğini baltalayan bütün bu engelleri mutlaka ve süratle aşmalıyız.

1. **Demokratik güçlerin birbirine karşı kaba kuvvet kullanma eğilimlerini kesinlikle mahkum etmeliyiz.** Bu tavrın altında kaba kuvvetin her şeyi çözeceği anlayışı yatar ve bu tavır, kuvvet karşısında hemen çözülecek olan tavırdır. «Küçük burjuvazi kuvvete tapar» felsefesiyle demokratik güçler arasına devamlı düşmanlık tohumları serpen bu tutumu şiddetle eleştirmeli ve mutlaka gidermeliyiz. Küçük burjuvazi, kendine yapılan zorbalığa tapmaz. Küçük burjuvazi, proletaryanın emperyalizm karşısındaki devrimci örgütlenmesinin sağlamlığını kuvvetini görerek

devrimci saflarda daha kararlı bir tavır alır. Küçük burjuvazinin bağlandığı kuvvet bu kuvvettir: Proletaryanın emperyalizme karşı kuvveti, yoksa kendine uygulanan zorbalık değil. Ayrıca küçük burjuvaziyi doğru tanımlayalım, bakış açımızı üniversite duvarlarının dışına çıkaralım: Küçük burjuvazi, Türkiye nüfusunun önemli bir çoğunluğunu meydana getiren, şehirlerde kendi üretim aracında çalışanlar, az ve orta topraklı köylüler, asker ve sivil aydınlardır. Küçük burjuvaziyi biz zorbalıkla devrimci yapamayız. Onu, bilinçlendirerek, uzun vadeli menfaatlerini göstererek ve bu menfaatleri sonuna kadar savunarak kazanabiliriz. Devrimci mücadele gönüllü insanların işidir. Bilinçsiz, gönüllü olmayan, hele zorbalıkla (!) saflara kazanılan kişilerle devrimci mücadele başarılamaz. Kaba kuvvetle hiç bir kimseyi fedakarlık ve feragat isteyen bir mücadeleye katamayız.

2. **Küçük burjuva rekabetçiliğini mutlaka yenmeliyiz.** Önderlik, proletarya dışındaki sınıf, zümre, örgüt, grup ve kişileri devrimci yönde harekete geçirmektir. Yoksa onlarla kısır küçük burjuva çekişmelerine girmek değil. Devrimciliğine güvenmeyenler, bütün gelişmelerin mirasçısı olmayanlar olaylara tarihi gelişme ve bütün açısından bakmazlar ve dar küçük burjuva rekabetine girerler. Bu tavra düşenler için, hareketin anlamı, yöneldiği hedef vs. ikinci plandadır. İlk ve uzlaşmaz tavırlara girdikleri meseleler, gösteriş, reklam, «harekete damga vurmak» vs. gibi dar küçük burjuva rekabetçiliğinden kaynak alan meselelerdir.

Örneğin SDDF'li gençlerin düzenledikleri «Ulusal Egemenlik ve Bağımsızlık Haftası» dolayısıyla yazdıkları «Kahrolsun Amerika», «NATO'ya Hayır» gibi yazıların altındaki SDDF imzasını silmeye kalkışmak, ya da SGÖ* adlı genç-

---

* SGÖ (Sosyalist Gençlik Örgütü), Aren-Boran oportünistlerinin denetimi altındaki küçük bir «gençlik» örgütüydü. Aren-Boran oportünizminin yönlendirdiği gençler Fikir Kulüpleri Federasyonunun «Dev-Genç» adını aldığı 1969 Ekim Kongresinde ör-

lik kuruluşunun yapıştırdığı «Toplum Polisi Kaldırılmalıdır» afişlerini, bu örgütün oportünist TİP kliğinin uydusu olduğu gerekçesiyle yırtmak, mitinglerde SDDF'nin temsilcileri yerine SDDF'yi temsil etmeyen göstermelik müttefiklerin konuşmasında ısrar etmek devrimci davranışlar değildir. Hele SDDF'nin anti-emperyalist şiarlar yaydıkları, bağımsızlık haftaları düzenledikleri, kitlelerin demokratik ve iktisadi mücadelelerine katıldıkları bir sırada bu tutumlar daha da vahim bir niteliktedir.

«Küçük burjuva devrimcilerine karşı mücadelede, kullanılacak mücadele metodlarında politik çalışmanın esas alınmasına dikkat etmeliyiz! Bazı arkadaşlarda zaman zaman kendini belli eden, «dayak en tesirli ikna metodudur» fikri kesinlikle yanlıştır. Kitleleri bilinçlendirmenin ve örgütlendirmenin tek yolu, kitlelerle kopmaz bağlar kurmak, kitlelerin içine derin kökler salmak, kitlelerin bütün mücadeleleri içine girerek onlara doğru çizgiyi göstermek, kitleler içinde politik çalışma yapmaktır. Bunu da ancak kitlelere uzun vadeli menfaatlerini kavratarak başarabiliriz» (Oral Çalışlar, «Hedef: AP İktidarıdır, Silah: Devrimcilerin Güçbirliğidir», TÜRK SOLU, Sayı 125, s. 4)

Küçük Burjuva Rekabetçiliği mi, Önderlik mi?

Bu ilkeler, müttefiki bilinçlendirerek ve mücadele içinde doğru çizgiye getirme, daha tutarlı ve kararlı kılma anlayışıdır ve bu anlayış her türlü küçük burjuva rekabetçiliğini, kısır çekişmeyi reddeden anlayıştır. Aybar-Aren oportünizminin kendi dışındaki ilerici güçlerle nasıl kısır çekişmelere girdiğini mücadele içinde gördük. TİP'in başındaki küçük burjuva oportünist kliği, Türkiye'de kendi dışındaki bütün ileri örgütlenmelere yukardan ve çoğu zaman da kıskançlıkla bakmışlardı. Kendi dışlarındaki her ileri atılımı desteklemek ve onu eleştirerek tutarlı bir çiz-

---

gütten atıldıktan sonra, SGÖ adındaki örgütü kurmuşlardı. — AYDINLIK Yayınlarının notu

giye getirmek yerine, bu atılımda telaşa kapılan bu klik gelişmenin çok gerisinde kaldı ve dağıldı. Aybar-Aren yönetiminin Devrimci Güçbirliğine ve 29 Nisan 1968'de Ankara'da yapılan güçbirliği mitingine karşı takındığı baltalayıcı tutumdan dersler çıkarmalıyız. Oportünist yöneticiler bu mitingin anlamını, Türkiye çapında yapacağı etkiyi, bütün ilerici güçleri kucaklayan niteliğini ve mitingin devrimci şiarlarını bir kenara iterek, konuşmacıların tespiti konusunda bozgunculuk çıkarmışlardı. Bu tutum, Aybar-Aren kliğinin içyüzünün devrimci gençler tarafından tanınmasında yararlı olmuştu.

Küçük burjuva örgütleri ve temsilcilerinin Aybar-Aren örneğinde olduğu gibi, dar rekabetçi tutumlara girmesi olağandır. Ancak proletarya davası için mücadele edenler, müttefiklerinden gelecek bu tip davranışlar karşısında, temel ilkeler ve devrimci hedeflerden vazgeçmeksizin gerektiği zaman taviz verirler. Önderlik, müttefiklerle iddialaşmak ve kısır çekişmelere girmek değil, doğru hedeflere yönelen mücadele içinde müttefikleri bilinçlendirmektir. Bir devrimci harekete, geniş kitleleri, proletarya dışındaki sınıfları ne kadar geniş ölçüde katabiliyorsak, önderlik görevini o kadar başarıyla yerine getirmişiz demektir. Müttefiklerimiz üzerinde ne ölçüde güven ve saygı uyandırmışsak, önderlik görevini o kadar başarıyla yerine getirmişiz demektir. Hareketin temel hedeflerini ilgilendirmeyen biçimsel konularda söz geçirme iddiasıyla düşmanlık yaratacak davranışlara girmek ve bunu «önderlik» zannetmek proleter devrimcilerinin tutumu değildir. Proleter devrimcileri meseleye bütün açısından bakarlar ve müttefiklerini mücadele içinde bilinçlendirerek önderliklerini kabul ettirirler. Devrimci cephe ve güçbirliği herkesten önce en devrimci sınıf olan proletaryanın davasıdır. Onu en sağlam biçimde gerçekleştirmek, yaşatmak ve güçlendirmek görevi de sosyalistlere düşer. Sorumluluk, en devrimci olandadır. Bu konuda en dikkatli ve en hassas davranması gereken de onlardır.

TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞ-

Çİ-KÖYLÜ'nün kitlelere açılan, kitlelere ve müttefike, eleştiriden hiç bir zaman geri kalmaksızın mücadele içinde bilinç veren kendine güvenli tutumunu kavrayamayan küçük burjuva çevreleri ve yazarları, çeşitli eleştiriler yöneltmektedir.

Aybar-Aren oportünizmini eleştirmedik mi, **Ant** dergisini, ortanın solu akımını, **Yön-Devrim** çizgisini, radikal küçük burjuva akımlarını, İlkesiz Birlik Cephesini vs. eleştirmedik mi? Ve bütün bunları proletaryanın devrimci ideolojisinin saflara hakim olması için yapmadık mı? İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinde bütün yığınların mücadelesini birleştirerek, bu mücadelelere devrimci hedefler göstererek ve kimden gelirse gelsin her ileri hareketi bütün gücümüzle destekleyerek proletaryanın önderliği için çalışıyoruz. İdeolojik çalışmaya öncelik veriyoruz ve **«politik çalışma bütün çalışmamızın can damarıdır»** ilkesini izliyoruz. Hatalarımızı da kavradığımız zaman kendimizi kitle önünde eleştiriyoruz. Dergimizin önderlik için mücadeleden anladığı budur. **Ant'**ın küçük burjuva yazarlarının da anlamadığı budur.

Bir örnek üzerinde durmak istiyoruz. Milli Güvenlik Kurulunun devrimci gençliğe hücum eden bildirisi karşısında bakın Ant dergisi ne diyor?

«Hem 'milli cephe' içinde mücadeleden söz etmek, hem de örneğin bir Milli Güvenlik Kurulunun bildirisi olayında kesinlikle susmak, teslim olmak. İşte sağ oportünizm.» (**Ant**, Sayı 172, s. 7)

Aynı dergi aynı sayının 16. sayfasında ise, yüksek komutanları kastederek «asker-sivil aydın zümrenin, tutucu ve işbirlikçi bir tutuma sürüklenmiş üst tabakaları»ndan söz etmektedir.

Her iki ifade arasındaki çelişmeyi ve Aybar'ın «Amerikancı bürokratlar» tahlilinin boy göstermesini, **Ant**'ın eski hastalıklarının depreşmesi olarak niteleyebiliriz. Ne var ki bizim esas üzerinde durmak istediğimiz nokta, Türkiye'de **asker-sivil aydın zümre** ile **bürokrasi** kavramlarının karıştırılmasıdır. Asker-sivil aydın zümre, bürokrasi ve devlet memurları kitlesi değildir. Bu zümrenin özelliği,

küçük burjuvaziden gelen radikal ve ilerici fikirlere sahip aydınlar ve gençlikten oluşmasıdır. Asker-sivil aydın zümre, bir devlet memurları zümresi değildir. Bu zümreye damgasını vuran memurluk ya da subaylık değildir. (Etraflı eleştiri için bkz. Şahin Alpay, «Tek Tutarlı Milli Kurtuluşçu Akım Proleter Devrimci Akımdır», TÜRK SOLU, Sayı 123 s. 8-9)

Bu sebeple 17. sayımızda yaptığımız, küçük burjuva karakterinde olan ve ilerici küçük burjuva düşüncesini benimsemiş subaylar ile ordu ayrımına, Ant dergisi yazarının dikkatini çekmek isteriz. (Bkz. s. 342). İşbirlikçi güçlerinin kilit mevkisindeki unsurları, asker-sivil aydın zümrenin bir parçası olmayıp, doğrudan doğruya işbirlikçi devletin kadrolarıdır. Dergimiz, bazı yüksek komutanların Türkiye'deki devrimci mücadeledeki saflarını belirtmiş ve bunların «niçin AP+CHP koalisyonu istedikleri» üzerinde durmuştu. MGK bildirisini «cephe içinde bir eleştiri yapıyorum» edasıyla eleştirmeyi ve hele bunun «küçük burjuva kuyrukçuluğuna düşmemek» için yapılmasını hangi sıfatlarla niteleyebiliriz, bunu devrimci okuyucularımıza bırakıyoruz.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 19
s. 4-8

* İlkesiz Birlik Cephesi revizyonistleri, faşizmin sınıf karakterini görmüyor ve hakim sınıfların devleti konusunda hayaller yayıyorlardı. Proleter devrimciler, bu gerici devlet teorilerine karşı kararlı bir ideolojik mücadele açtılar ve «sol» maskesi takan maceracıların ve teröristlerin aslında aşırı sağcı bir karaktere sahip olduklarını sergilediler.

Bu yazı, AP hükümetinin faşist baskı tedbirleri ile faşist bir diktatörlüğün şartlarını adım adım hazırladığı bir dönemde, faşizme karşı mücadele meselesini getirmesi bakımından da önem taşımaktadır. Nitekim hükümet o sıra-

larda sendika, grev ve toplu sözleşme hürriyetlerini ortadan kaldırmaya yönelen kanunlar tezgahlamaktaydı. Bu girişim bilindiği gibi 15-16 Haziran 1970 işçi hareketine sebep olmuştur.

Yazının diğer önemli bir yönü de, faşizm tehdidinin yükseldiği bir ortamda, maceracıların CHP'li gençlere ve müttefik olabilecek güçlere uyguladığı zorbalıkla mücadele etmesidir. Sosyal-demokrat gençlere karşı kaba kuvvet kullanmak, halkın saflarını parçalamış, faşizm karşısında birleşebilecek güçleri bölmüş ve 12 Mart faşist diktatörlüğünün başarısına hizmet etmiştir. Halka yönelen zorbalığı devrimci kisve içinde piyasaya süren, en başta MİT idi. Mihri Belli ve maceracılar, hakim sınıfların gizli servislerinin kışkırtma ve tertiplerine bu konuda da alet oldular.

Proleter Devrimci AYDINLIK'ın Haziran 1970 sayısında çıkan ve bu derlemede yer alan «Burjuva Devlet Teorilerini Yıkalım» (s. 216-219) ve «Faşizm, Tekelci Sermayenin En Gerici, En Şoven, En Emperyalist Unsurlarının Açık Terörcü Diktatörlüğüdür» (s. 220-223) başlıklı yazılar, «Faşizm ve Bazı Yanlış Anlayışlar» başlıklı yazı ile aynı konuları işlemesi ve ideolojik mücadeleyi derinleştirmesi açısından incelenmelidir.

İŞÇİ-KÖYLÜ, 1 Mayıs 1970'i, 16. sayısının bu birinci sayfasıyla karşıladı.

SİLVAN'DA ZULÜM*

Zulüm Bir Gün Duracaktır
Halk Zinciri Kıracaktır

3 Mayıs 1970

Anayasa, Madde 14, Fıkra 3
«KİMSEYE EZİYET VE İŞKENCE YAPILAMAZ.»

8 Nisan günü 2000 jandarma ve komando Silvan'a baskın yaptı. Sabah yapılan baskında binlerce Silvanlıya eziyet ve işkence yapıldı. Köylü ve kasabalılar, kadını erkeği, çoluğu, çocuğuyla dipçiklendi, yerlere yatırılıp çiğnendi. Birçok Silvanlı kamplara götürüldü ve insanlık dışı işkencelere uğratıldı. Köylülerin anlattığına göre, bu işkencelerden ölenler vardır. Olay iktidar tarafından örtbas edilmeye çalışılmıştır. Gazeteler tehdit edilerek yapılan zulüm halkımızdan gizlenmiştir.

Baskından daha önce haberdar edilen ağalar ve eşkiyaları ortadan kaybolmuşlardır. Bütün zulüm hiç bir suçu olmayan halka karşıdır. AP iktidarının emriyle girişilen bu insanlık dışı işkenceler, yıllardır köylümüze, işçimize, gençliğe ve bütün halka yapılan zulmün devamıdır. Silvan toprak ağalarının hüküm sürdüğü ve eşkiyaların kol gezdiği bir Doğu ilçemizdir. Diyarbakır iline bağlıdır. Bugün Silvan halkına vurulan jandarma dipçiği, dün İzmir'in Atalan, Tekirdağ'ın Değirmenköy halkına vuruldu. Daha birkaç gün evvel Adana'nın Irmakbaşı Kilise köylüleri yerlerde

sürüklendi. Zulme karşı mücadele eden devrimci gençlerden Yaşar Serpin üç gün evvel iktidar tarafından kurşunlandı ve öldürüldü. Zalim iktidarların jandarma dipçiğini ve zulmünü bütün Türkiye halkı tanır. Hele yurdumuzun Doğu bölgesi halkı yıllardan beri zalim iktidarların ve sırtını iktidara dayayan toprak ağalarının her türlü baskısı altında yaşamıştır. Amerikan emperyalizmi ve onun ortağı olan parababalarıyla toprak ağalarının boyunduruğu daha ne kadar sürüp gidecek? Türk olsun, Kürt olsun Türkiye'de yaşayan işçiler, köylüler ve bütün halk bu boyunduruğu omuz omuza verip kıracaktır. Bütün halkın kurtuluşu Amerikan emperyalizminin sökülüp atıldığı, toprak ağalığının yıkıldığı gün gerçekleşecektir.

BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE, emperyalizm ve toprak ağalığı zincirini kıracağı gibi, halkları demokratik haklarına da kavuşturacaktır. Kürtleri eritme politikasının son bulmasının tek yolu budur. Bağımsız ve Demokratik Türkiye'de, Kürtler kendi dilleriyle konuşup eğitim görme hakkını kazanacaklardır. BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE, Türkiye'de yaşayan herkesin eşitliği ve halkların kurtuluşu yolunda önümüzdeki devrimci hedeftir.

Bu hedefe ulaşmak, yani milli demokratik devrimi gerçekleştirmek halkların kardeşlik ve dayanışmasını sağlamak için devrim yolunda birleşelim!

Sömürü ve zulüm karşısında devrimci birlik ve dayanışmamızı bozmak isteyen halk düşmanlarına fırsat ve aman vermeyelim!

Türkiye'de yaşayan bütün emekçiler, aydınlar ve yurtseverler olarak zulme DUR diyelim.

İŞÇİ - KÖYLÜ, Sayı 16
s. 4 - 3

* 1970 yılı başlarında Doğuda komando baskınları ve zulüm yoğunlaşınca, hakim sınıfların yıllardır anbar-

go koydukları Kürt meselesinin üstüne ilk giden gene İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi oldu. Bütün umutlarını burjuva darbecilerine bağlamış olan ve «Kemalist subayları ürkütmemek» diye adlandırılabilecek bir siyaset güden İlkesiz Birlikçiler, bu demokratik tutumu «Kürtçülük», «provokasyon», «ordu ile devrimci güçlerin arasını bozmak» olarak nitelediler.

İŞÇİ-KÖYLÜ'nün yazısında milli meselenin emperyalizm ve toprak ağalığı zincirinin kırılmasına bağlı olarak ele alınması, milli demokratik devrimi gerçekleştirmek için halkların omuz omuza vermesinin savunulması, bu konuda proleter devrimci hareketin bugün güttüğü siyasete o günden ışık tutmaktadır.

SARI SENDİKA ÇEMBERİNİ KIRALIM*

22 Mayıs 1970

Patronla kol kola giren sarı sendikalar, her işçi hareketinin önüne çıkmaktadır. Amerikan dolarıyla beslenen sendika ağaları işçi sınıfı saflarında patronun politikasını hakim kılmaya çabalamaktadırlar. Bunlar sermaye davulunu çalan hainlerdir. İşçi sınıfımızın iktisadi ve demokratik haklar için, sendika hürriyeti, ücret zammı, iş güvenliği, ücretsiz izin ve diğer sosyal güvenlik hakları için verdiği mücadeleyi, sermayedarlar sarı sendika çemberiyle kıskıvrak bağlamak istiyorlar.

Sarı sendika çemberini kırmak, patronun işçi sınıfı içindeki elini kolunu kırmaktır. ANCAK BU YETMEZ. İşçi sınıfı sendikal mücadeleyle sömürüye son veremez. Kesin kurtuluş sermaye köleliğinin ortadan kalkmasıyla gerçekleşir. Sömürü, bütün üretim araçları, yani fabrikalar vs. toplumun malı olduğu gün ortadan kalkacaktır. Bunun için her türlü eşitsizliğin ve sömürünün kökünü kazımak yolunda iktidar mücadelesine yani siyasi mücadeleye girmeliyiz.

Sarı sendikacılığın Türk-İş'te yemlenen pirleri Erzurum'da toplanırken Sungurlar Kazan Fabrikası işçileri Türk-İş'e bağlı sarı Çelik-İş Sendikasına karşı mücadele bayrağını açtı.

Sungurlar'da

Sungurlar Kazan Fabrikası işçileri yıllardır ağır iş şartları altında düşük ücretle köle gibi çalışmaktaydılar. İşveren, emrindeki kukla sendikayı kullanarak, fabrikada astığı astık kestiği kestik bir düzen kurmuştu. İşçilerin en tabii hakları bile çiğneniyordu. İşçiler bu durumu «Sungurlar denince akla yirmi kiloluk balyoz gelir, onu sallayana çeyrek ekmek verilir» diye anlatıyorlar.

«Zincirlerimizden Başka Kaybedecek Şeyimiz Yoktur»

Böyle diyerek mücadeleye girişti Sungurlar işçisi. 700 işçi, patronun kuklası Çelik-İş Sendikasından kayıtlarını sildirip, Maden-İş'e geçtiler. İşveren bunu kabul etmeyince fabrika binalarını işgal ettiler. Semt halkı ve yakın fabrikaların kardeş işçileri Sungurlar işçisini destekledi. Bunu gören patron papucun pahalı olduğunu anlayarak anlaşmaya yanaştı. Kaymakam, garnizon komutanı ve belediye reisinin önünde işçi temsilcileri ile anlaşarak, Maden-İş Sendikasını kabul edeceğine, kimseyi işten atmayacağına, yevmiyeleri kesmeyeceğine söz verdi.

İşbirlikçilerinin Sözüne Güvenilmez

Patronun sözü ve yetkililerin kefaleti ile işçiler işbaşı yaptılar. Fakat patron yeni entrikalar çevirerek işçileri sindirmeye çalıştı. Maden-İş işyeri temsilcilerini karakol dayağı ve yalan vaatlerle yoldan çıkardı. Çelik-İş'i tekrar işçilerin başına bela edebilmek için baskı faaliyetine geçti. Maden-İş'i tanımadığını ilan etti. Sekiz işçi liderini işten attı. İşçilerin yevmiyesini kesti.

Hak Verilmez Alınır

Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı. İşçiler daha güçlü ve kararlı olarak mücadeleye geçtiler. Fabrikayı yeni-

den işgal ettiler. İşveren eski alışkanlıkla, tekrar askeri kuvvetleri imdada çağırdı. Garnizon komutanı işverenin ikiyüzlülüğünü yüzüne vurarak asker vermeyi reddetti. Sadece işgüzar bir başçavuş beş-on jandarmayla fabrikayı sardı.

«Asker, Yolumu Kesme Asker!»

İşveren çeşitli temaslar yaparak fabrikaya tekrar asker yollattı. Bir gece fabrikanın çevresi sarıldı. Yollar kesildi. İşçilere on dakika mühlet verildi. İşçiler ölene kadar mücadele kararı alarak, savunmaya hazırlandılar. O gece sabaha kadar işçiler ve devrimci gençler işçileri destekleyen parolalar haykırdılar. On dakika dolunca, subaylar baktılar ki, işçi-gençlik el ele, saldırırlarsa kan gövdeyi götürecek, ısrar etmeyip askeri geri çektiler. O gece sabaha kadar işçiler fabrikadan, devrimci gençler tepelerden karşılıklı marşlar söylediler. O gece, Alibeyköylüler için unutulmaz bir gece oldu.

İki gün sonra üst makamların zorlamasıyla fabrikaya tekrar asker geldi. İşçileri boşaltmak istedi. Demirdöküm işçileri, halk ve devrimci gençler dışarıda bekliyordu. Demirdöküm mücadelesinde fabrikayı teslim alan ve işverene vermeyen albay bu defa da Sungurlar işçisinden fabrikayı teslim almak için ricada bulundu. Albay, işçilere teminat verdi. İşçiler hakkını almadan fabrikaya kimseyi sokmayacağını söz verdi. Bunun üzerine işçiler kesin söz alarak fabrikadan çıktılar. Marşlar söyleyerek Aliboyköy'de yürüyüş yaptılar. Mücadele boykot şekline dönüştü.

Boykotun üçüncü günü işveren bir oyunla fabrikada çalışan memurları içeri sokmayı başardı. Fakat işçiler, İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinden devrimci gençlerle birlikte jandarmanın müdahalesine rağmen fabrikayı boşalttılar.

«Tehdide Pabuç Bırakmayalım»

Vurguncu patron işçilerin kısa zamanda dağılacağını

hayal etmekte, bunu sağlamak için çeşitli oyunlar oynamaktadır. İşçilerin, bu oyunları açıklayan bir bildirisinde şunlar yazılmaktadır:

«Patron birliğimizi bozmak, direnişimizi kırmak için çeşitli oyunlar düzenledi. En son evlere mektup gönderdi ve iki haftalık izin verdiğini bildirdi.

«Arkadaşlar, patron yalan söylüyor, inanmayalım.

«Tehdide papuç bırakmayalım.»

Bütün sömürülen, yoksul halktan olan kimseler direnen Sungurlar işçisine hak verdi. Yalnız vurguncu, üçkağıtçılar ve uşaklar, zalimi, patronu tuttu. Alibeyköy'ün emekçi halkı işçiden yanaydı. Demirdöküm'ün ve Günterm'in diren işçileri Sungurlar işçisinden yanaydı. Devrimci gençler gece sabahlara kadar işçilerle birlikte fabrikanın önünde nöbet tuttular. Fabrikayı saran askerlerde hep işçileri tutuyor, patrona sövüyorlardı.

Sungurlar mücadelesi sırasında İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi militanları başından sonuna kadar işçinin yanında yer aldılar. Onlarla beraber yılmadan mücadele ettiler. Ortak komiteler kurarak fabrika ve kahvelerde çalışmayı işçilerle birlikte yürüttüler. İşçiler, İŞÇİ-KÖYLÜ'nün kendileri için güçlü bir silah olduğunu anladılar. İşçiler, İŞÇİ KÖYLÜ bizim kendi gazetemiz diyorlar ve davalarında ona sonuna kadar güveniyorlar.

Bütün ülkede Amerikan emperyalistleri ve onun uşakları işçi, köylü ve gençliğin mücadelesi karşısında korkuyla geriliyorlar. Ne polis, ne jandarma, ne sarı sendika bu mücadeleyi durduramayacaktır.

İŞÇİ - KÖYLÜ, Sayı 17
s. 1 - 3

* İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi, yükselen kitle mücadelesinin bir ürünü olarak doğmuştu. Kitle mücadelesi içinde gelişti, kitle mücadelesini destekledi ve mücadele eden kitlelerin elinde bir silah oldu. İŞÇİ-KÖYLÜ, proleter devrimci-

leri mücadele içinde emekçilerle birleştiren güçlü bir araçtı. Nerede bir kitle mücadelesi varsa, orada İŞÇİ-KÖYLÜ ve devrimciler vardı. İŞÇİ-KÖYLÜ, kitle çalışmasının en esaslı silahıydı. Sungurlar direnişi haberi, bu bakımdan bir örnek olarak derlemeye alınmıştır.

DAYI İLE YEĞEN*

22 Mayıs 1970

DAYI: Hoş geldin yeğenim, nasılsın bakalım
Gene işgal etmiş işçiler Sungurlar Kazanı
Elbet tepelemek lazım milyon vurup azanı

YEĞEN: Yirmi okkalık balyozu sallar dururuz
Sungurlar'da patronun cebini doldururuz
Çelik-İş öttürüyor patronun borusunu
Yıkalım hadi dedik, sendikanın sarısını
İşçiler hep toplandık, sağlamdır saflarımız
Mavala karnımız tok, boşuna laflarınız
Pabuç bırakır mıyız polis tehditlerine
Demirdöküm ders verdi patronun itlerine
Böylece işgal için tutunca biz kapıyı
Düğmesine bastılar, polis sardı yapıyı
İşçi-Köylücü gençler yanımızda saf tuttu
Devrimci birliğimiz düşmanları korkuttu

DAYI: İyi anlattın yeğen, özlü söyle sözünü
Nasıl yıkacağız bu soyguncu düzeni

YEĞEN: Sungurlar Kazanından tutuşturup dört yanı
Halkın devrimci gücü alacak iktidarı

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 17
s. 3

* İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi, kitle mücadelesini desteklemek ve güçlendirmek için birçok araç kullanıyordu. Bir örnek olarak Sungurlar Direnişi ile ilgili «Dayı ile Yeğen»i veriyoruz.

BURJUVA DEVLET TEORİLERİNİ YIKALIM*

1 Haziran 1970

Aybar-Aren oportünizmi, faşizmi sınıf temelinden soyutlamış ve devrimci saflarda pasifizmi ve teslimiyeti hakim kılmayı amaçlayan «faşizm gelir» teorisini ortaya atmıştı. Bugün de, faşizmi sınıf temelinden ve hakim sınıfların baskı aracı olan devletten soyutlayan tahliller ileri sürülmektedir. Bu tahliller, Aybar-Aren kliğinin oportünist tahlillerine sırtını dayayan ilkesiz birlikçi saflarda son derece yaygındır ve daha da yayılmaktadır. **Aydınlık Sosyalist Dergi** başyazarının geçen sayımızın 4. ve 5. sayfalarında ele aldığımız, devlete sınıflarüstü bir nitelik tanıyan tahlilleri her yerde mantar gibi bitmektedir. SBF yurduna yapılan son polis baskınından sonra SBF Öğrenci Derneğinin yayınladığı bildiride yer alan «Polis artık devletin polisi olmaktan çıkmış, iktidarın polisi durumuna gelmiştir» görüşü ve daha önce DTCF Sosyalist Fikir Kulübünün yayınladığı bir bildirideki «Polis artık halkın polisi olmaktan çıkmış, iktidarın resmî militan gücü durumuna getirilmiştir» fikri bunun son örnekleridir.

İlkesiz Birlikçilerin çeşitli unsurları, burjuva devlet teorilerinin ve emperyalizmin ideolojik baskısının etkisi altında kalarak, devleti, iktidarı ve onun maddi cebir araçlarını, emperyalizm ve işbirlikçilerinin halkımız üzerindeki sınıf diktatörlüklerinden soyutlamaktadır. İlkesiz Birlikçilerin halkımız üzerindeki baskı ve zulme gösterdiği tep-

ki de bu burjuva tahlillerine uygundur. Doğuda halkımıza yapılan zulüm karşısında İlkesiz Birlikçiler, sekiz sütun üzerine şu başlığı vermektedirler: **«Doğu'da İktidarın İsyan Tahrikçiliği».** (**Kurtuluş** gazetesi, Sayı 1, s. 4) Bu anlayışın tabii sonucu, İlkesiz Birlikçi yazar, zulme karşı bütün Türkiye halkının mücadelesini savunacağı yerde **huzur** istemektedir. **«Doğuda kargaşalık çıkmasından devrimciler hiç bir fayda sağlamazlar».** Bu gene sekiz sütunluk ikinci başlıktaki **«devrimciler»** kelimesini çıkaralım, bu görüşün işbirlikçi iktidarın resmi ağızlarının ifadesinden ne farkı kalır? İlkesiz Birlikçi yazar, halkın zulme karşı tepkisini devrimci yönde ilerletmek çabasını göstermek yerine, bu tepkiden korkmaktadır. Devrimci tutum bu olamaz! Devrimciler halka yapılan her zulme karşı çıkarlar ve zulme karşı mücadelede halka önderlik ederler. Zulme karşı mücadele «kargaşalık» değildir. Gene, işbirlikçi iktidarın Doğuda giriştiği zulmü, «isyan tahrikçiliği» olarak nitelemek, ancak İlkesiz Birlikçi ve Aybar takipçisi yazara yakışabilir. Doğudaki zulmü doğru tahlil etmeliyiz: İşbirlikçi iktidarın hedefi Doğu halkının mücadelesini bastırmak ve sindirmektir.

Zulme ve baskılara karşı mücadeleyi geniş yığınların örgütlü mücadelesi haline getirmek, proleter devrimcilerinin görevidir. Bizim baskılar karşısında halkımıza söyleyeceğimiz söz: Aman dikkat edin, sizi isyana tahrik ediyorlar vb. olamaz. Bu görüşün Aybar-Aren oportünizminin «faşizm gelir» teorisinden ne farkı vardır? Devrimci tutum, zulüm karşısında bütün halkı mücadeleye çağırmak ve bu mücadeleyi örgütlemektir. Halk zulme ve sömürüye karşı mücadeleden geçerek devrimci tecrübeler kazanır ve sömüren sınıfları yıkacak güce ve örgütlenmeye ulaşır. Biz meselelere halkın uzun vadeli menfaatleri, yani devrim açısından bakarız. Kısa dönem içindeki başarısızlık ihtimalleri, bize halkın mücadelesini durdurma görevini değil, tam tersine bu mücadeleyi hızlandırma görevini yükler. Devrimciler, daima halkın mücadelesini hızlandırırlar; yenilirler, mücadeleye girerler, tekrar yeni-

lirler, fakat en sonunda devrimci zafer mutlaka onlarındır.

İşbirlikçi iktidar bütün devrimci güçlere ve gelişen yığın hareketlerine karşı baskı tedbirlerini getirirken halkımızı sindirmek için her türlü zorbalığa başvurmaktadır. Bir yandan demokratik mücadele veren köylülere karşı jandarma dipçiği kullanılırken, öte yandan da Doğuda eşkiya arama bahanesiyle, sistemli olarak zulüm yapılmakta ve böylece halk sindirilmeye, yıldırılmaya çalışılmaktadır. Özel olarak yetiştirilmiş komando birlikleri Silvan ve Batman ilçelerinden başka, Bismil, Diyarbakır, Mazıdağ, Derik, Midyat, Savur, Eruh ilçelerine bağlı köylere ani ve üst üste baskınlar yapmış ve halkı özel toplama kamplarına alarak işkencelere girişmiştir. Devrimci Doğu Kültür Ocaklarının Cumhurbaşkanına verdikleri raporda bu işkenceler anlatılmıştır. Dikkati çeken nokta, bu arama ve tarama sırasında toprak ağalarının himayesindeki eşkiyalardan hiç birisinin yakalanmamasıdır. Halkımıza karşı yapılan zulüm, emperyalizmin dünya halklarına karşı uyguladığı metodlarla yapılmaktadır. Yapılan zulüm, basın tehdit edilerek örtbas edilmeye ve halkımızdan gizlenmeye çalışılmıştır.

Emperyalizmle işbirliği halindeki sınıflar, yurdumuzun Doğu bölgesini tam bir sömürge ve Doğu halkını da ücretli köleler olarak görmektedir. Tekelci sermayenin iktidarının Sanayi Bakanı Selahattin Kılıç, Türk-İş Kongresinde yaptığı konuşmada bunu açıkça ifade etmiştir: «Batıda yapılan fabrika, Doğudakinden daha kârlıdır. Doğuda masraf daha fazla oluyor. Bu masrafa katlanmamak ve daha az masraf, Doğu halkının menfaatınadır. Çünkü Batıda yapılan fabrikaların kapıları onlara açıktır, onlara iş bulmaktadır.»

Çıkarı bütün Türkiye halkının kurtuluşuna zıt olan emperyalizm ve işbirlikçi sınıflar, Doğu halkı üzerinde katmerli bir baskı ve sömürü rejimi kurmuşlardır. Bu baskı ve sömürü rejiminin yıkılması, bütün Türkiye halkının ortak mücadelesiyle gerçekleşecektir. İŞÇİ-KÖYLÜ ga-

zetesinin 17. sayısında da belirtildiği gibi, Doğu halkına yapılan zulüm bütün Türkiye halkına yapılmış demektir. Zulmün amacı bütün Türkiye halkının mücadelesini sindirmek ve kastırmaktır. Bu konuda herhangi bir sebeple gösterilecek en ufak bir tereddüt bizi demokratik mücadelenin gerisine düşürecektir.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 20
s. 103 - 104

* Proleter Devrimci AYDINLIK'ın 1 Mayıs 1970'te yayınladığı «Faşizm ve Bazı Yanlış Eğilimler» başlıklı yazısında yürüttüğü ideolojik mücadele, bu yazıda ve bundan sonraki yazıda da devam etmektedir. Bu yazı, halkın mücadelesine karşı tutum konusunda, İlkesiz Birlik Cephesinin Aybar-Aren-Boran revizyonizmi ile aynı karaktere sahip olduğunu ortaya koymakta ve halkın mücadelesini «kargaşalık» olarak niteleyen revizyonist tutumu eleştirmektedir. İşin ilginç yanı, halkın mücadelesine «kargaşalık» karalaması yönelten maceracı ve teröristlerin kendilerinin gerici bir kargaşalık yaratılmasında başrolü oynamalarıydı. Onlar, hakim sınıfların kargaşalık içine düşmesine karşı çıkarken, halkın saflarında kargaşalık çıkarmak için her türlü gerici tertip ve kışkırtmaya alet oldular.

FAŞİZM
TEKELCİ SERMAYENİN EN GERİCİ, EN ŞOVEN, EN EMPERYALİST UNSURLARININ AÇIK TERÖRCÜ DİKTATÖRLÜĞÜDÜR*

1 Haziran 1970

Emperyalizmin buhranının gittikçe şiddetlenmesi, tekelci sermaye içindeki zorbalık eğilimlerini güçlendirmektedir. Bütün dünyada, ABD'de, Fransa'da, Batı Almanya'da, Japonya'da ve diğer emperyalist ülkelerde faşist ve militarist eğilimler güçlenmektedir. Tekelci sermayenin diktatörlükleri gittikçe faşist karaktere bürünmektedir. Buna paralel olarak, emperyalizmin geri kalmış ülkelerdeki işbirlikçileri arasında da en gerici, en zorba eğilimler güçlenmektedir. Genel olarak emperyalizmin buhranının şiddetlenmesinin yanı sıra, Türkiye ekonomisinin de her geçen gün derin bir buhrana sürüklenmesi, Türkiye'deki hakim sınıflar arasındaki faşist unsurlara ağırlık kazandırmaktadır. Türkiye'nin içine düştüğü ekonomik ve politik buhranı, hakim sınıflar da en etkili bir biçimde duymaktadır. Samsun'da yapılan bölge danışma toplantısında Odalar Birliği Başkanı ve eski işbirlikçi DP iktidarı bakanlarından Medeni Berk şöyle konuşmaktadır: «Geçen aydan beri ithalat güçlükleri, para darlığı devam etmiş, yeni bütçenin gecikmesinden dolayı ödemeler aksamış, yatırımlar ağırlaşmıştır. Üniversitedeki kışkırtıcı hareketlerden gelen huzursuzluklar, piyasayı oldukça etkilemiştir. Tekelci

sermayenin Türkiye'deki aracı ve komisyoncularının örgütü olan Odalar Birliği bu tespiti yaptıktan sonra, «sol hareketlere karşı bundan böyle daha açık ve etkili mücadele» kararı almıştır. Dimitrov'un Enternasyonal'in 7. Kongresinde belirttiği gibi, **«Faşizm, tekelci sermayenin, en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarının açık, terörcü diktatörlüğüdür.» (G. Dimitroff, Probleme der Einheits-und Volksfront,** Moskau, 1938, s. 6) Kapitalist-emperyalist ülkelerde sosyalist hareketin, geri kalmış ülkelerde milli kurtuluş hareketinin güçlenmesi ve tekelci sermayenin egemenliğini tehdit eden politik ve ekonomik buhranlar yaratması karşısında, emperyalizm, açık faşist hakimiyet şekillerine başvurmaktadır. Bu sebeple tekelci sermayenin diktatörlüğünün açık faşist karaktere bürünmesi, emperyalizmin güçlendiğinin değil, zayıfladığının ve çöküşe gittiğinin kanıtıdır. Bütün gelişmeler, tekelci devlet kapitalizmini faşistleşmeye zorlar; bu bir kanundur. Tekelci devlet kapitalizmi, parlamenter sistemde faşist unsurları politika, ordu ve devlet mekanizması içinde hazır bulundurur ve şurası da bir gerçektir ki, «Faşist diktatörlüğün kurulmasından önce burjuva hükümetler, kaideten çeşitli aşamalardan geçerek bir sıra gerici baskı tedbirleri uygulayarak, faşist iktidarı hazırlarlar ve bunu doğrudan doğruya teşvik ederler». (Dimitroff, **aynı yerde,** s. 8) Türkiye'deki baskı tedbirleri de, ekonomik ve siyasi buhranın, halkın her gün artan demokratik ve iktisadi taleplerinin, devrimci mücadelenin geniş yığınları etkilemesinin sonucudur. İşçiler, köylüler demokratik taleplerle çeşitli hareketlere girişmektedir. Hayat pahalılığının hızla artması karşısında, ücretlerde ve geniş yığınların gelirlerinde aynı oranda bir artış olmaması yığınları derinden etkilemektedir. İşçiler, köylüler yanı sıra, geniş küçük burjuva tabakaların işbirlikçi sınıflara karşı tepkileri yayılmakta ve şiddetlenmektedir. Öğretmenler, yargıç ve savcılar Personel Kanununa karşı harekete geçen geniş memur ve subay yığınları, üniversiteye karşı girişilen baskılarla mücadele eden ve demokratik taleplerle ortaya atılan gençlik ve

üniversite öğretim kadroları ile işbirlikçi sınıflar ve iktidar arasındaki çelişmeler gittikçe keskinleşmektedir Bütün bunlar Türkiye'de işbirlikçi iktidarın almak istediği bir dizi baskı tedbirini izah etmektedir. Ancak bu tek tek ele alındığında gerici ve faşist karakterdeki baskı tedbirlerine bakarak, Türkiye'de bütün şartlarıyla faşist bir diktatörlüğün varlığından söz edebilir miyiz? Türkiye'deki rejim, hiç bir zaman burjuva-demokratik karakter kazanmamış olmakla beraber, bugün bütün şartlarıyla faşist bir diktatörlüğün gerçekleşmiş olduğundan da söz edilemez. Türkiye'de demokratik güçlerin meydana getirdiği bir kalkan sayesinde, 27 Mayıs Anayasasının bir kısım demokratik hak ve hürriyetleri sınırlı da olsa tekelci sermayenin saldırısından korunabilmektedir. Ama emperyalizmin kanunu işlemekte, bütün şartlar tekelci sermayeyi Türkiye'de de bütün şartlarıyla faşist bir diktatörlüğe zorlamaktadır. Bunun böyle tespitinde yarar vardır. Tek tek gerici ve faşist karakterdeki baskı tedbirlerini faşist diktatörlükle aynı saymak, yığınlara doğru bilinci vermez, yığınların faşizme karşı direnme gücünü harekete geçirmez, aksine zayıflatır. (Dimitroff, aynı yerde)

Türkiye'de alınmış olan ve hazırlanan baskı tedbirlerine, bütün zulüm ve zorbalıklara karşı mücadele, geniş yığınları birleştiren ve bütün demokratik güçleri kucaklayan bir demokratik cepheyle başarılabilir. 27 Mayıs Anayasasının korunması ve demokrasi yolunda yeni mevziler kazanmak amacıyla olsun, faşist bir diktatörlük tehdidine karşı olsun mucadelemizi en geniş yığınlara ve demokratik güçlere dayandırmak için çalışmalıyız. Baskılara ve faşist tehditlere karşı mücadele, içimize kapanarak veya baskılar karşısında kitlelerin mücadelesinden korkup, huzur isteyerek verilmez. Tam aksine, baskılara ve zulme karşı bütün halkı harekete geçirerek, en geniş saflarla demokratik cepheyi gerçekleştirerek, hakim sınıflar içindeki en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarla diğerleri arasındaki çelişmelerden dahi yararlanılarak verilir. Demokratik güçbirliğinin önemini mücadele içindeki devrim-

ciler kavrayabilir. Mücadele dışından müttefik beğenmemek olağandır.

Halka ve devrimcilere yapılan baskılara, yeni baskı kanunlarına ve bütün zorbalıklara karşı halkımızı mücadeleye çağıralım!

Bunun için halkı örgütleyelim, bütün demokratik güçleri harekete geçirelim ve güçbirliğini gerçekleştirelim!

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 20
s. 105 - 107

* Bu yazı faşizm tehdidinin yükselmesine dikkat çekmekte ve faşist diktatörlükle faşist baskı tedbirlerinin birbiri ile karıştırılmaması üzerinde durmaktadır. Proleter devrimciler, daha o zamandan itibaren «sürekli faşizm» teorileriyle mücadele ettiler. Ve emperyalizm ile işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalarının her gerici diktatörlüğünün faşist diktatörlük olmadığını belirttiler. Öte yandan, gene proleter devrimciler, burjuva demokrasisinin yurdumuzda hiç bir zaman gerçekleşmemiş olduğunu da ortaya koydular. Proleter Devrimci AYDINLIK, 1970 ortalarından itibaren Stalin ve Dimitrov'un faşizm tahlillerini Türkiye'ye uyguladı ve revizyonistlerle maceracıların bu konudaki görüşlerini çürüttü.

Gün Zileli

DEVRİM MÜCADELEMİZ*

10 Haziran 1970

Sosyalizm eninde sonunda kapitalizmin yerini alacaktır. Bu, insanların niyetleri dışında bir kanundur. Gericiler ve halk düşmanları bu gelişmeyi ne kadar önlemeye çalışırlarsa çalışsınlar boşunadır. Sosyalizm er geç zafere ulaşacaktır.

Sosyalizm, tarihin en ileri sınıfı olan işçi sınıfının bilimsel düşüncesi ve aynı zamanda işçi sınıfının, bu bilimsel düşünce ışığında kurduğu düzendir.

Tarih sınıfların birbiriyle mücadeleleri tarihidir. Bu sınıflardan bir kısmı, tarih içinde, yeniye, devrime karşı durmuş, diğer kısmı ise yenilik için, devrim için mücadele etmiştir. Bir zaman devrimci olan bir sınıf kendi düzenini kurduktan sonra devrime karşı olmuş ve yeni gelişen devrimleri kanla bastırmaya çalışmıştır. Mesela, derebeylik düzenine karşı mücadelede devrimci olan burjuva sınıfı kendi düzeni olan kapitalizmi kurduktan sonra, devrime karşı olmuş ve kendi düzenini tehdit eden işçi sınıfının devrimci mücadelesini bastırmaya çalışmıştır ve halen de çalışmaktadır.

Bugün, Türkiye'de devrimci olan kimdir? Halkın tara-

fını tutan ve emperyalizmin yıkılmasını isteyen bir kimse devrimcidir. Devrime karşı olan kimdir? Emperyalizm ve işbirlikçilerinin yanını tutan ve emperyalizmi öven bir kimse devrime karşıdır, yani karşı-devrimcidir.

Devrimci mücadelemizin en önemli meselelerinden biri de devrimin dostlarını ve düşmanlarını doğru olarak tespit etmektir. Devrimciler, gerçek düşmana darbeyi indirebilmek için gerçek dostlarını doğru olarak tespit etmelidirler. Bu meseleyi çözümlediğimiz ve doğru olarak uyguladığımız zaman devrimci mücadele doğru yönde gelişecektir. İşçi sınıfı devrimcileri, emperyalistlerin saldırdığı her şeyi desteklemeli, emperyalistlerin desteklediği her şeyle mücadele etmelidirler.

İşçi Sınıfı ve Dostları

Önümüzde iki devrimci adım bulunmaktadır. Bunlardan birincisi milli demokratik devrim, ikincisi ise sosyalist devrimdir. Milli demokratik devrim emperyalizm ve toprak ağalarının saltanatına son verecek ve toplumu sosyalizmin eşiğine getirecektir. Milli demokratik devrim tamamlanmadan sosyalist devrime geçilemez. Sosyalist devrim ise sömürüyü tamamen ortadan kaldıracak olan düzendir. Bu iki devrim birbirinden farklıdır ama aynı zamanda birbiri ile iç içedir. Bu iki devrim arasında büyük sıradağlar yoktur. Milli demokratik devrimi ancak, işçi sınıfının örgütlü öncü kesimi önderliğinde başarıya ulaştırabiliriz. Çünkü işçi sınıfı en öngörülü, en yarar gözetmeyen, en devrimci sınıftır. Tarihin en ileri sınıfıdır. İşçi sınıfının en yakın dostu ise köylülerdir. İşçi sınıfının önderliğinde kazanılacak olan devrimci zaferin temel gücü köylülerdir. Ülkemizin nüfusunun büyük çoğunluğunu köylüler meydana getirmektedir. Köylüler, büyük toprak ağaları ve vurguncu tüccar ve tefeciler tarafından sömürülmektedirler. Köylüler bu düzenin acısını çekmektedirler. Büyük çoğunluğunun ya hiç toprağı yoktur ya da toprağı kendine yetmemektedir. Tefeciye olan borç gırtlağı geçmiştir. Birçok

yerde köylüler ağalara ve tefecilere karşı mücadeleye girişmişlerdir.

İşçi sınıfının dostları arasında şehirli küçük mülk sahipleri de vardır. Bunlar, esnaflar, zanatkarlar, serbest meslek sahipleri, memurlar, askerler vb'dir.

Küçük mülk sahipleri de emperyalizm ve ortaklarının sömürüsü altındadırlar. Onlar da çeşitli yollardan sömürülmekte, zam ve vergilerin ağır yükü altında ezilmektedirler. Astsubay eşlerinin yürüyüşü, teknik personelin boykotu, memurların personel kanununa karşı tepkileri bunun en açık örnekleridir. Küçük mülk sahipleri de bu ilkel kapitalist düzenin sıkıntısını çekmektedirler. Bu bakımdan, bu tabaka da devrimci mücadelede işçi sınıfının yanında yer alır. Ayrıca emperyalizmle ortaklık kurmamış olan sermayedarlar da vardır ki, bunlar müstereddit olmakla beraber milli demokratik devrim mücadelesinde işçi sınıfının dostu olabilirler.

Milli demokratik devrimin zaferinden sonra, sosyalizmi kurma mücadelesinde ise işçi sınıfı yoksul ve orta halli köylülerle yine cmuz omuzadır.

İşçi sınıfının ve müttefiklerinin düşmanları ise bellidir. Bu düşmanlar, halkımızı sömüren emperyalizm, onunla ortaklık kurmuş olan büyük sermayedarlar sınıfı, toprak ağaları sınıfı ve vurguncu tüccar ve tefecilerdir. Bugünkü iktidar da bunların iktidarıdır. Bunlar, halkımızın ve devrimin düşmanıdırlar, halkımıza zulüm etmekte ve sömürmektedirler Kesinlikle bu sömürü düzeninin devam etmesinden yanadırlar Sömürü ve zulme son verebilmek için halkın bilinçli olarak kendi davasına sahip çıkması ve düşmana karşı kesin mücadeleye katılınası gerekir. Emperyalistler ve onunla işbirliği yapan sınıflarla halkımız arasında olan mücadelenin çözümü ancak devrimin yapılmasıyla, devrimci sınıfların gerici sınıfların iktidarına son verip kendi iktidarlarını kurmalarıyla mümkündür. Halkın içindeki çeşitli dost sınıfların arasındaki anlaşmazlıklar ise ancak tartışmakla, ikna etmekle ve eğitimle çözüm-

lenir. Halkın içindeki anlaşmazlıkları düşmanca bir hale getirmek, ancak gerçek düşmanın işine yarayabilir.

Millî Demokratik Cephe Emperyalizmin Korkulu Rüyasıdır

İşçi sınıfının devrimci partisinin önderliğinde bütün halkın katılmasıyla ilerleyecek olan milli demokratik devrim mücadelesi, ancak halkımızın devrimci cephesi ile zafere ulaşabilir. Bu cephe işçi-köylü dostluğu üzerine kurulur. İşçi-köylü dostluğu ve bütün halk sınıflarının dostluğu esasına dayanan, bu CEPHEDİR. İşte bu cephe emperyalizmin korkulu rüyasıdır. Emperyalizm, bu cephenin kurulmasını önleyebilmek için her türlü oyuna başvurmakta ve halkın bilinç; örgütlenmesine elinden geldiğince darbeler vurmaya çalışmaktadır. Bu gaye ile sahte örgütler, sahte sendikalar kurdurmakta, yayın yoluyla, gerici örgütler yoluyla halkı uyutmaya çalışmaktadır. Ama bütün bunlar boşunadır. Halkın mücadelesinin önünde hiç bir güç duramaz. «Bütün gericiler ve emperyalistler kağıttan kaplandırlar. Görünüşte bunlar korkunçturlar. Ama gerçekte o kadar kudretli değildirler. Gerçekten kudretli olan emperyalistler değil, halktır.»

İşçi Sınıfı Devrimcileri Görevlerini Biliyorlar

İşçi sınıfı devrimciliği ulaşılacak rütbelerin en yüksek değildir. İşçi sınıfı devrimcisi açık yürekli, sadık ve çalışkandır. Devrimin menfaatlerini kendi hayatından daha değerli sayar. İşçi sınıfı devrimcisi her zaman geniş halk yığınlarının en yüksek menfaatine uyar ve geniş halk yığınlarının desteğini kazanmaya çalışır. Her yerde her zaman devrimin menfaatlerini ve gerçekleri savunur. Çünkü her gerçek halktan yanadır. Bir işçi sınıfı devrimcisi nereye giderse gitsin orada halkla kaynaşır.

Ülkemizde de işçi sınıfı devrimcileri görevlerini bil-

mektedirler. İşçi sınıfına ve bütün halka işçi sınıfının bilimsel düşüncesi olan sosyalizmi ulaştıracağız. Halkı bilinçlendirip örgütlendireceğiz ve mücadeleye sokacağız. Bu mücadeleler içinde yeniden halkı bilinçlendireceğiz ve yeniden örgütlendireceğiz ve zafere kadar, hatta zaferden sonra da böyle sürüp gidecek. Halktan öğreneceğiz, öğrendiklerimizi sosyalizmin ışığında zenginleştirip yeniden halka sunacağız. Daima halkın içinde olacağız, ondan uzak ve kopuk olmayacağız. Gerçekleri bıkmadan anlatacağız. Bütün yurtta devrimci mücadeleyi yaygınlaştıracağız ve emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı milli demokratik cepheyi kurmak yönünde çalışacağız. Halkımızın düşmanlarının gerçek yüzlerini her zaman ortaya çıkaracağız. Yorulmadan çalışacağız. Nerede bir toprak mücadelesi var orada köylünün, nerede bir hak alma mücadelesi var orada halkımızın, nerede bir işçi direnişi var orada işçinin yanında olacağız. İşçiler yalnız kendi mücadelelerini düşünmeyecekler, köylüler yalnız kendi toprak mücadelelerini düşünmeyecekler, hem başka fabrikalardaki ve köylerdeki mücadeleyi, hem de bütün Türkiye'de yürütülen ortak halk mücadelesini düşünecekler.

Yeni yeni mücadeleler örgütleyeceğiz. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin her türlü zulmüne karşı çıkacağız. Ve bıkmadan şu gerçeği anlatacağız: «Kurtuluşumuz ancak güçlerimizi bir araya toplamakla ve ortak mücadeleye girişmekle mümkün olabilir.» Tek tek fabrikalarda patronlara karşı mücadele yetmez. Tek tek haksızlıklara karşı çıkmak yetmez. Tek tek köylerde ağalara karşı mücadele yetmez. Sungurlar işçilerinin bu konuda gösterdikleri tutum iyi bir tutumdur. Onlar başka bir fabrikada, ECA'da mücadele eden kardeşlerini desteklediklerini bildirdiler. Ama bu da yeterli değildir. Birleştirilen mücadelenin ortak bir hedefe yöneltilmesi gerekir. Bu sömürü ve zulmün son bulması buna bağlıdır. Halka zulüm yapanlar iktidarda kaldıkça zulmün sonu gelmez. Öyleyse mücadelemizin iktidar hedefine yönelmesi gerekir. Ancak işçilerin ve köylülerin devrimci iktidarı, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin saltanatı-

na ve zulmüne son verebilir. Öyleyse güçlerimizi birleştirelim ve ortak hedefe yönelelim. Bütün gücümüzü topladığımız an, emperyalizmin en zayıf noktasına yüklenelim.

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 18
s. 2

* Bu yazı, İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin 10 Haziran 1970 tarihli 18. sayısında, «İlim Çin'de Olsa...» köşesinde yayınlanmıştır.

YİĞİTLER DÖNER Mİ ER MEYDANINDAN*

Er Meydanı, Amerikan Sömürücülerine, Toprak Ağalarına, Tefecilere ve Bunların İktidarına Karşı Savaş Meydanıdır

25 Haziran 1970

Üç Koç Yiğidimizi Bu Meydanda Kurşunladılar

Bir işçi, göğsünü süngüye dayadı.

— Bizi mi vuracaksın? Siz de işçi değil misiniz, köylü değil misiniz?

Başka bir işçi:

— Biz işçiler nice zulümlerden geçtik yılmadık da, süngüden mi yılacağız? diye haykırdı.

Başka biri göğsünü açtı:

— Hadi vur! Ne duruyorsun? dedi.

Kadınlı erkekli on binlerce işçi, barikata yüklendiler. Barikat kağıt gibi parçalandı. Bir an dalgalanan işçi seli yıldırım gibi boşandı ve hep bir ağızdan gürlediler:

— İleriii!

Asker barikatını ve tankları aşan işçiler daha da hızlanarak biraz ilerideki polis barikatına doğru koşmaya başladılar. Polisler darmadağın edildi. O anda silah sesleri duyuldu, polis ateş açmıştı. Bir işçi yere düştü. Tulumu kıpkızıl kan olmuştu. İsmi Yaşar Yıldırım. Mutlu Akü işçisi. Ötede biri daha yıkıldı yere. İsmi Abdurrahman Bozkurt. Bir koç yiğit daha: Mustafa Baylan. Ve daha bir ço-

İŞÇİ-KÖYLÜ

milli demokratik devrim mücadelesinde omuz omuza

Yunan Kömür
Kızan Demir
Örse Çekiç
Vuran Biziz
Yunus Emre

Yıl: 1, Sayı: 19 — 15 GÜNDE BİR ÇIKAR — 25 KURUŞ — 25 HAZİRAN 1970

Amerikancı iktidar sıkı yönetim ilân etti. Çünkü işçiden ve halktan korkuyor Halkımızın mücadelesini Anayasayı çiğneyerek, baskı ve zulümle sindiremeyeceklerdir

Yiğitler Döner mi Er Meydanından

Er Meydanı, Amerikan Sömürücülerine, Toprak Ağalarına Tefecilere ve Bunların İktidarına Karşı Savaş Meydanıdır

İŞÇİYE ZULÜM KANUNLARINI TANIMIYORUZ

[illegible]

Üç Koç Yiğidimizi Bu Meydanda Kurşunladılar

Bir işçi, göğsünü süngüye dayadı.
— Bizi mi vuracaksınız?. Siz de işçi değil misiniz köylü değil misiniz?.
Başka bir işçi: — Biz işçiler nice zulümlerden geçtik yılmadık da, süngüden mi yılacağız?. diye haykırdı.
Başka biri göğsünü açtı: Hadi vur! Ne duruyorsun? dedi.

[illegible]

15 HAZİRAN'DA YANAN KIVILCIM MÜCADELE ATEŞİNİ YAKTI.

İşçiler Konuşuyor

[illegible]

Sıkı Yönetim kaldırılmalı!

[illegible]

Devrimci kuruluşlara baskı

Baskı ve Tehditlere Pabuç Bırakmıyacağız

[illegible]

Halk Düşmanlarının Listesi

Bunları iyi belleyin

[illegible]

ğu. Ama işçiler, çelikten bir duvar gibi polisi çiğneyip geçtiler.

İşçi sınıfının kabaran öfkesi önünde paniğe kapılan işbirlikçiler bir yandan kaçacak delik ararken, bir yandan da ateş emri verdiler.

Ama ne tanklar ne süngüler, ne de kurşun yağmuru işçilerin büyüyen selini durdurmaya yetmedi.

15 Haziran'da Yanan Kıvılcım Mücadele Ateşini Yaktı

Kartal'da yürüyüşü, daha önce yiğit mücadeleler vermiş olan Singer işçileri başlattılar. ECA ve Vinylex işçileri de öteki koldan gelen işçilerle birleştiler. Yürüyüşe Türk-İş'e üye beş bin tekel işçisi de katıldı. Mutlu Akü, Eczacıbaşı işçileri de başka bir koldan geldiler. Diğer yandan Otosan işçilerinin başını çektiği bir işçi topluluğu yürüyüşe katıldı. Haymak fabrikası işçileri Amerikancı patron Şevket Demirel'in önleme çabalarına rağmen yürüyüşe katıldılar. Fabrikanın içine yerleştirilen silahlı zorbalar dayaktan geçirildi. Yürüyüş Maltepe'ye vardı.

Aynı saatlerde Alibeyköy'de direniş oturum şeklinde başlamıştı. Alibeyköy'ün en ucundan bayrağı açan Sungurlar işçileri Demirdöküm ve diğer fabrikaların işçileriyle birleşerek yürüyüşe geçtiler. Bahariye'de yol kesildi. Ama akan seli durdurmak imkansızdı. İşçilerin demirden gücü barikatı yardı. Bu arada Eyüp karakolu basılarak tutuklananlar kurtarıldı.

Pazartesi sabahı Topçular ve Sağmalcılar bölgesinin belli başlı fabrikalarında işçiler, sendika kanununu protesto etmek için oturuma geçtiler. Otomarsan işçileri yürüyüşe geçtiler. On bini bulan kalabalık, toplum polisine rağmen uzun bir ihtar yürüyüşü yaptı.

İzmit'te de bütün fabrikalarda binlerce işçi oturum yaparak direnişe geçtiler. Ankara-İstanbul yoluna çıkarak trafiği dört saat kapattılar. İşçiler yüz yıllık çetin mücade-

lelerle kazanılan hakları için sonuna kadar mücadele edeceklerine andiçtiler.

16 Haziran: İşçi Bayrağı Göklerde

Kartal bölgesinde çalışan on binlerce işçi Kartal'dan Kadıköy'e doğru yürüyüşe geçtiler. Tank barikatları yarıldı. Bu arada bir kısım askerin barikatları terk ettiği ve ağladığı görülüyordu. Halk düşmanları son çareyi işçinin üzerine kurşun sıktırmakta buldular. On binlerce işçi gürleyerek polis barikatının üstüne yürüdü. Polis ateş açtı. Ön saflardaki işçilerin birçoğu yere yıkıldı. İşçi sınıfının üç yiğit evladı daha şehit olmuştu. Bundan sonra daha büyük bir hınçla Kadıköy'e inildi. İşbirlikçi Adalet Partisi binası ve polis arabaları tahrip edildi. Polis kaymakamlık önünde tekrar ateş açtı, birçok kişi yaralandı. Kaymakamlığı basan işçiler «Bağımsız Türkiye» diyerek geri döndüler.

Aynı saatlerde Bakırköy'de de beş bin işçi polisle çatışmaktaydı.

Alibeyköy'de de aynı gün güçlü ve büyük bir yürüyüş oldu, on binlerce işçi hep bir ağızdan «Bağımsız Türkiye», «İşçi köylü el ele» diye bağırıyorlardı.

Salı günü Topçular bölgesi kaynıyordu. Bütün fabrikaların işçileri hep birlikte yürüyüşe geçtiler. Topkapı'ya gelindi. Çelik-İş'e üye General Elektrik işçileri de işçi seline katıldı. Otuz bini bulan kadınlı erkekli işçi topluluğu «Demirel istifa!» diye bağırıyordu. Bundan ayrı olarak on bin kişilik bir işçi topluluğu da Topçular bölgesinde yürüyüşe geçmişti. Birinci grubun önüne çıkan barikat yarıldı. Şehremini'de tanklar kalabalığın üzerine sürüldü. Fakat bu da işçileri durduramadı. Elli bini bulan işçi topluluğu «Süleyman başvekil, işçi köylü aç sefil» haykırışlarıyla Hürriyet Meydanına geldi. Daha sonra Vilayetin önünde tank barikatı işçilerin tankların üzerinden atlamasıyla aşıldı.

Kadın Erkek Bütün İşçiler Yürüyor

Levent'te de beş bin işçi yürüyüşe geçti, Tuslog binası tahrip edildi. Polisler 10.30 sıralarında yolu kestiler. Polis önde yürüyen kadın işçilere hücum etti. Şiddetli çatışmalar oldu. İşçiler polise iki koldan saldırdılar. Polis ateş açtı, bu ateş sırasında bir işçi tam kalbinin üzerinden vuruldu. Daha da hınçlanan işçiler polisleri önlerine katarak kilometrelerce kovaladılar.

İzmit'te işçiler şehrin dışından İzmit'e doğru yürüyüşe geçtiler. Birkaç kere asker ve polis barikatını hızla yaran işçiler şehre girdiler. «Bağımsız Türkiye», «Hükümet istifa» sloganlarını haykırarak yürüdüler.

15-16 Haziran mücadelesi Türkiye tarihinde önemli bir dönüm noktası oldu. 150 bin işçi Amerikancı patronları zangır zangır titretti. Halk büyük sevgi gösterisinde bulundu. Yürüyüşün geçtiği yol kenarlarında çalışan inşaat işçileri çalışmalarını bırakarak kardeşlerinin saflarına koştular. Türk-İş'e üye binlerce işçi «Bu Çelik-İş, Maden-İş davası değil, bütün işçilerin davasıdır» diyerek yollara döküldüler. İşçi kardeşliğinin unutulmaz bir örneğini verdiler.

Yalnız İşçilerin Değil Bütün Halkın Mücadelesi

İşçiler sendikalar kanunuyla birlikte vergilere, zamlara, işsizliğe, pahalılığa, halkımızın mücadelesini bastırmak için tezgahlanan zorbalık kanunlarına karşı çıktılar.

İşçiler bütün halkın menfaatlerini savundular. İşçiler diyor ki: «Biz köylülerle bir olup iktidarın hakkından geleceğiz» Yürüyüş, memurlara selam yolluyor, «Personel kanunu, iktidarın oyunu» diyerek, dar gelirli memurların da mücadelesini destekliyorlardı.

Yiğit işçi sınıfının bu şahlanışından ödü kopan Amerikancı AP iktidarı, kurtuluşu Sıkıyönetim ilan etmekte aradı. 16 Haziran gecesi İstanbul ve İzmit'te Sıkıyönetim ilan

edildi. 17 Haziran sabahı DİSK yöneticileri ve bir kısım devrimciler evleri basılarak nezarete alındılar. Birçok işçi tevkif edildi. Sıkıyönetim işçilere baskı yaparak işbaşı yapmalarını sağlamaya çalıştı. Ama işçilerin direnişi durdurulamadı. İzmit'te 50, İstanbul'da ise 100 kadar devrimci ve sendika temsilcisi nezaret altına alınmıştı. İşçi semtlerine askeri birlikler ve tanklar sevkedildi. Bütün işçi düşmanları ve Amerikan uşağı patronlar, Amerikancı iktidar, toprak ağaları, Türk-İş'in Amerikan yardakçısı yöneticileri, vurguncular, soyguncular, işçilere karşı tezgahlanan bu zulmü alkışladılar. Sarı Türk-İş'in yöneticileri işçilerin bu mücadelesinden «demokratik düzeni yıkıcı» diye söz ettiler. Sarı Türk-İş'in işçi düşmanı Genel Başkanı Seyfi Demirsoy, Süleyman Demirel'e «Bizi en iyi anlayan sizsiniz» diyor. Onlar işçilere karşı patronların yardakçısıdırlar. Amerikan emperyalizminin adamı Süleyman Demirel, işçileri «tahrike kapılmış» olmakla ve «kanunsuzlukla» suçladı. Oysa işçileri kurşunlatan iktidar çetesinin başı kendisidir. Parlamentodaki diğer gerici kodamanlara gelince: Turhan Feyzioğlu, işçilere «maceracılar» diye saldırdı. Yapılan baskı ve zulmün haklı olduğunu, hatta az bile olduğunu söyledi. CHP yöneticileri, Amerikancı AP iktidarının çıkarmak istediği yeni sendika ve grev kanunlarını, yani zulüm kanunlarını destekledi. İşçi hareketinden sonra çıkardığı bildiride ise, işçi mücadelesinden yana çıkmadı.

Bütün bunlara rağmen, işçi sınıfının ve halkımızın yiğit mücadelesi her geçen gün daha da çelikleşiyor. İstanbul'da, İzmir'de, İzmit'te, yurdun birçok yerinde on binlerce işçi bütün baskılara göğüs gererek mücadeleye devam ediyorlar.

İşçiler, kardeşler!

Mücadelemize bin misli güçle devam edelim! Halkımız ve Anayasa bizimle beraberdir.

Patronlar, gerici iktidarları ve sarı sendika ağaları güçsüzdür. İçi boş bir ağaç gibidir. Dıştan bakınca iri gözükürler. Ama içleri koftur. Halkımızın mücadelesi önünde yıkılacaklardır.

Bilelim ki, bütün halkın kurtuluşu devrimle gerçekleşecektir. Dalga dalga ilerleyelim, zafere kadar.

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 19
s. 1 - 4

* 1960'lardan itibaren yükselen kitle mücadelesinin doruğu olan 15-16 Haziran 1970 hareketi, Türkiye devriminde derin bir etki yaptı. Kitle mücadelesinin büyük fırtınası proleter devrimci hareketin hatalarından arınmasını hızlandırdı; oportünist saflarda ise şaşkınlık, kargaşalık ve bölünme yarattı. İlkesiz Birlik Cephesi Sıkıyönetim önünde secdeye gelip burjuva devlet teorilerini savunurken, İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi 15-16 Haziran'ı bu manşet ve bu yazıyla selamladı.

İNADINA*

25 Haziran 1970

Çekerim bir gün bayrağı
Patronların inadına
Gerekse yıkarım dağı
Zalimlerin inadına

Boyun eğmem zulümkara
Geleceğim iktidara
Kurşun sıksanız da bana
Dönmem yine inadına

Korksunlar yürüyen halktan
Çığ gibi geliyor toptan
İstanbul, Çorum'dan, Kars'tan
Yürür bir gün inadına

Hüseyin'i assanız da
Hınç edip ezseniz de
Paralayıp kesseniz de
Zafer bizim inadına

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 19
s. 4

* Bu şiir, İŞÇİ-KÖYLÜ'nün 15-16 Haziran'dan sonraki ilk sayısı olan 19. sayıda yayınlanmıştı.

DEVLET NEDİR?*

25 Haziran 1970

Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi AP iktidarı, son günlerde büyük bir çıkmaz içinde. Bir yandan, işçi ve köylülere karşı, patronların, ağaların ve tefeci-tüccarın çıkarlarını savunuyor.

Diğer yandan, işbirlikçi AP iktidarı, bu sömürü düzenine karşı er geç başkaldıracak olan halktan korkuyor. İşçilerin ve köylülerin, bütün emekçilerin ve devrimcilerin mücadelesini bastırmak, kurtuluşu önlemek çabası içinde, çeşitli çareler arıyor.

İşte bu çıkmazın sonucu olarak, AP iktidarı son zamanlarda bir yandan işçilerin, köylülerin, memurların ve bütün diğer emekçilerin omuzlarındaki yükü ağırlaştıran yeni vergiler, zamlar koydu. Beri yandan da halkımızın devrimci mücadelesine karşı kullanılacak bir yığın baskı kanunu ve tedbiri getirdi. Yeni Sendika ve Grev-Lokavt Kanunlarının amacı, işçilerin sendikalarda teşkilatlanmasını ve patronların kârlarını tehlikeye sokacak mücadelelere girmelerini önlemek. Yani işbirlikçilerin iktidarı, hem sömürüyü artırmak, hem de gitgide daha fazla sömürülen emekçilerin haksızlığa karşı mücadelelerini bastırmak istiyor. Emekçileri, elleri kolları kelepçeli olarak, kendi kârlarından başka bir şey düşünmeyen patronların, ağaların, tefecilerin köleleri olarak tutmak istiyor.

İşçilerin Mücadelesi ve Devlet

Haziranın üçüncü haftası içinde, İstanbul, İzmit, İz-

mir ve Ankara'da yüz binlere varan işçi, bu yeni baskı tedbirlerine karşı harekete geçti. Yeni kanunlara karşı haklarını savunan işçiler, karşılarında bir kere daha devletin polisini, jandarmasını buldular.

AP iktidarı hakkını arayan işçilerin üzerine orduyu yolladı. Patronların sömürüsü devam etsin diye ordu bir araç olarak ileri sürüldü.

İşçilerin kabaran mücadelesi karşısında korkan AP iktidarı, son çare olarak da İstanbul ve İzmit'te Sıkıyönetim ilan etti. Bu illerde Anayasada tanınan haklar tamamen kaldırıldı.

Devletin Yeri:
Sömürücü Sınıfların Yanında, Halka Karşı

Sömürücü sınıflara karşı mücadele bayrağını yükselten işçilerin, köylülerin karşısına devletin silahlı gücünün çıkarılması ilk defa olmuyor. Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi AP iktidarı nerede bir grev, bir işgal, bir toprak mücadelesi, işçilerin ve köylülerin bir kıpırdanışı olsa, oraya devletin silahlı gücünü yığıyor. Toprak isteyen köylülerin üzerine jandarmayı gönderiyor. Grev yapan işçilere karşı polise ateş emri veriyor. Doğuda, ezilen halka karşı komandoları kullanıyor. İşçilerin ve köylülerin kurtuluşu için mücadele eden devrimcilerin önüne, yine polis çıkarılıyor.

Kim görmüş işçileri işten atan patronlara karşı polisin zor kullandığını? Kim görmüş jandarmanın, ağaların gaspettiği toprakları köylülere verdiğini? Komandoların, halkı sömüren, eşkiya besleyen ağalara eziyet yaptığını gören var mı Doğuda?

Kimsenin böyle bir şey gördüğü, bildiği yok!

Tarihte de Devlet,
Daima Sömürücü Sınıfların Baskı Aracı Olmuştur

Devlet, iktidarda bulunan sınıfların baskı aracıdır. Sö-

mürücü sınıflar iktidardaysa devletin çarkı onlara döner. Tarih boyunca bu hep böyle olmuştur. Başlangıçta insan toplumu sınıflara bölünmüş değildi. Toplu halde yapılan üretime herkes katılıyor, herkes üretimden adil paylar alıyordu. Sömürü olmadığı için, devlet de yoktu.

Ne zaman ki insan toplumu sınıflara bölündü, yani çalışmayan küçük bir azınlık, çalışan büyük çoğunluğun sırtından geçinmeye başladı, o zaman devlet de ortaya çıktı. Çünkü çalışan büyük çoğunluğu sömüren küçük azınlık, sömürüsünü sürdürmek istiyor ve çalışan halkın bu durumna isyan etmesine karşılık tedbirler almak ihtiyacını duyuyordu. Toplumdaki bütün silahlı gücü ellerinde topladılar ve örgütlediler; bu güçleri kendilerine bağlayarak daima emekçilere karşı kullanılmaya hazır hale getirdiler. Polis, jandarma, ordu böylece ortaya çıktı. Sömürücü sınıflar, bir yandan sömürdükleri ve sefalete ittikleri halka daima gerici fikirler aşıladılar, halka boyun eğmesini öğütlediler. «Böyle gelmiş böyle gider» dediler. «İnsanların bir kısmı zengin ve büyük çoğunluğu fakir yaratılmıştır ve bu hep böyle olacaktır, buna karşı çıkmak imansızlıktır» dediler. «Fakirler mutluluğu öbür dünyada bulacaklardır» dediler. Yani sömürdükleri halka ne kadar yalan varsa hepsini söylediler. Sırf o isyan etmesin, kendi sömürü çarkları dönsün diye. Beri yandan da, ne olur ne olmaz, emekçiler sömürücülere başkaldırabilir diye, devletin silahlı gücünü hep hazır tuttular. Ve tarih içinde ne zaman emekçi sınıflar sömürücülere karşı harekete geçtilerse hep devletin silahlı gücü ile karşılaştılar.

Bakalım kendi tarihimize! Osmanlı İmparatorluğunun sömürücü sınıfları, Osmanlı devletini elinde tutan derebeyleri idi. Bir zamanlar bir Şeyh Bedreddin isyanı olmuştu. Topraksız köylüler, derebeylerine başkaldırarak çalıştıkları topraklara sahip çıktılar. Toprak çalışanın olsun, başta derebeyi, padişah olmasın istiyorlardı. Kim kana boğdu onların haklarını? Derebeylerinin devleti olan Osmanlı saldı ordusunu halkın üzerine. Yine uzun yıllar boyunca, bir yığın köylü isyanı oldu Türkiye toprakları üstünde. Nasıl

bastırıldılar? Hep devletin silahlı gücüyle. Köylünün alın teriyle ürettiği, kılıç zoruyla alındı elinden.

Halk Bir Kere Teşkilatlandı mı...

Devrimcilerin görevi işçileri, köylüleri uyandırmak, onlara kurtuluş yolunu göstermekle bitmiyor. Düşmanlarımızı nasıl yeneceğiz? Asıl onu bilmek gerek. Sömürücü sınıfları yenmenin tek yolu, onlardan kuvvetli olmaktır.

Sömürücü sınıflar, sırtlarını devletin gücüne dayamışlar. Ayrıca bir yığın zorbayı, gericiyi, besleme eşkiyayı da teşkilatlamışlar. Onları yenmek için, halkın da teşkilatlanması, kenetlenmesi, sömürü düzenini yıkacak gücü toplaması gerek.

Halk bir kere teşkilatlandı mı, onun gücü önünde dağlar bile dayanamaz, yıkılır. Bunun dünyada birçok örnekleri var. Birçok ülkede halk sömürücülerin iktidarını yıkmış kendi devrimini, iktidarını gerçekleştirmiştir. Çağımız, sömürücü sınıfların çöktüğü ve halkların zafere doğru hızla ilerlediği bir çağdır.

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 19
s. 19

* Bu yazı, gene İŞÇİ-KÖYLÜ'nün 25 Haziran 1970 tarihli 19. sayısında, «İlim Çin'de Olsa...» köşesinde yayınlandı. 15-16 Haziran mücadelesi, Sıkıyönetim ve TİP'ten İlkesiz Birlik Cephesine kadar her çeşit oportünist, revizyonist akımın Sıkıyönetim karşısında boyun eğmesi, devletin niteliği ve rolünün kitleler önünde açıklığa kavuşturulmasını zorunlu kılmıştı. İŞÇİ-KÖYLÜ, 15-16 Haziran fırtınasını coşkunlukla selamladığı sayısında, emekçilerin günbegün kazanmakta oldukları canlı tecrübelerden hareketle bu görevi de yerine getiriyordu.

HALKIMIZA VE BÜTÜN DEVRİMCİLERE!*

1 Temmuz 1970

5 Haziran 1970 Cuma gecesi, başını bir kısım İstanbul TDGF yöneticilerinin çektiği bir grup zorba, TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK, İŞÇİ-KÖYLÜ İstanbul bürosuna gelmişler, bürodaki arkadaşları silahla tehdit ederek, büroyu yağma etmişlerdir. Silahlı zorbalar, bürodan telefon cihazını, iki daktilo makinasını, TÜRK SOLU'na ait bazı dosyaları ve TÜRK SOLU, İŞÇİ-KÖYLÜ, Proleter Devrimci AYDINLIK abone adreslerini alıp götürmüşlerdir. 6 Haziran günü yapılan TDGF İstanbul üyeleri genel toplantısında ise bu sözde devrimciler, hareketlerini «TÜRK SOLU Harekatı» diye gündeme alarak, savunmaya ve bir «zafer» olarak göstermeye çalışmışlardır. Böylece hakim sınıfların devrimci harekete karşı giriştikleri baskı ve tahriklere bir yenisi, kendilerine devrimci süsü veren bir avuç zorbanın baskı ve tahrikleri eklenmiştir.

İşbirlikçilerin Baskıları, Devrimcilerin Mücadelesi

Halkımızın kurtuluşu için, emperyalizme karşı işçi sınıfının devrimci bayrağını yükseltmiş olan TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ, Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçilerinin amansız düşmanıdır. Türkiye'de hakim sınıfların siyasi iktidarı, devrimcileri ve onların yayınlarını daima çeşitli ve baskı ve tertiplerle

sindirmeye ve baltalamaya çalışmıştır. Sümürücü sınıflar, yığınların bir çığ gibi büyüyen mücadelesi karşısında yeryüzünden silinip gidene kadar da bu çabalarından vazgeçmeyeceklerdir. Devrimci yayınlara karşı giriştikleri bütün baskı ve yıldırma hareketleri bugüne kadar devrimci bilincimizi ve dayanışmamızı sağlamlaştırmıştır, o kadar.

İŞÇİ-KÖYLÜ'nün yığınlara ulaşması için mücadele eden arkadaşlarımız birçok defa polis tarafından nezarete alınmış veya tutuklanmışlar, birçok yerde gericilerin ve polisin düzenlediği saldırılara uğramışlar ve birçok defa devrimci arkadaşlarımız, işçiler ve köylülerle omuz omuza vererek bu saldırıları bozguna uğratmışlardır. İŞÇİ-KÖYLÜ'nün emekçi yığınlara ulaşmasını engellemek için yapılan toplatmalar, el koymalar, tehdit ve baskılar mücadelemizi durduramamıştır. TÜRK SOLU ve Proleter Devrimci AYDINLIK da, başarılı devrimci mücadeleleri boyunca, defalarca toplatılmış, bürolarına polis baskınları yapılmış, abone fişleri alınmış, arkadaşlarımız nezarete atılmış veya tutuklanmış, haklarında davalar açılmıştır. Devrimci mücadelenin gerektirdiği azim, sabır ve cesaretle halkın kurtuluşu için mücadele eden arkadaşlarımız bu baskı ve tertiplerden bir an bile yılmamışlar, bütün bunları mücadelelerini daha da hızlandırarak karşılamışlardır. Vedat'ı, Taylan'ı, Kuseyri'yi ve daha nicelerini ve en son Yaşar Yıldırım'ı, Abdurrahman Bozkurt'u ve Mustafa Baylan'ı şehit vererek ilerleyen mücadelemiz, emperyalizmi geriletmekte, halkımızın devrimci saflarını çelikleştirmektedir.

Bölücülerin Tertipleri, Devrimcilerin Mücadelesi

Devrimci hareketimiz, emperyalizm ve işbirlikçilerinin doğrudan saldırılarının yanı sıra, bir kısım zorbaların devrimcilik kisvesi altında yaptığı saldırı ve tertiplerle de karşılaşmış ve mücadele etmiştir. TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK, İŞÇİ-KÖYLÜ İstanbul bürosuna karşı gi-

rişilen son tertip, tek başına bir olay değil, hakim sınıflara sırt dayayarak girişilen tahrikler zincirinin son halkasıdır.

Geçirdiğimiz yıl içinde proleter devrimci harekete karşı girişilen bu çeşit tertiplerin ilki, burjuva mülkiyetine sırt dayayarak AYDINLIK dergimizi yıkma teşebbüsü olmuştur.

AYDINLIK'ın sahipliği başlangıçta kurucular adına kendisine emanet edilmiş olan, fakat daha sonra alınan bir kararla dergiden ayrılmış olan bir kişi* alet olarak kullanılmış, Kurucuların ve Yazı Kurulunun büyük çoğunluğuna karşı, Emniyetten alınan belgeyle dergiye el konulmuştur. Proleter devrimci harekete karşı girişilen yıkıcı faaliyeti yürütenler, burjuva kanunlarını sosyalist mücadelede araç olarak kullanmakta hiç bir sakınca görmemişlerdir. Burjuva mülkiyetine dayanarak, hiç bir emeklerinin geçmediği AYDINLIK dergisinin çıkışını önlemeyi, devrimci kadroları ve bütün ileri çevrelere ulaşan sesini susturmayı ummuşlardır, ama bu amaçlarında hüsrana uğramışlardır. AYDINLIK dergisi kurucularının büyük çoğunluğunu meydana getiren arkadaşlar, AYDINLIK'ın 1-14. sayıları arasında izlenen politik çizginin devamı olarak Proleter Devrimci AYDINLIK etrafında toplanmışlar ve işçi sınıfı davası için giriştikleri mücadeleyi daha kararlı bir şekilde yürütmüşlerdir.

İşçi sınıfının devrimci düşencesinin yayılmasını zorla önleyebilecelerini sananlar, bundan sonra da Proleter Devrimci AYDINLIK'ın satışını engellemeye çalışmışlar, bunun için fakültelerde devrimci öğrenciler arasında kavga tahrikçiliği yapmakta hiç bir sakınca görmemişlerdir. Yine Proleter Devrimci AYDINLIK'ın Lenin 100. Yıl Özel Sa-

---

* İlkesiz Birlik Cephesinin, Aydınlık Sosyalist Dergi'ye el koymak için harekete geçirdiği kişi, Münir Ramazan Aktolga idi. Devrimcilere karşı birçok saldırı ve provokasyonun sorumlularından olan M. R. Aktolga, 12 Mart'ta tamamen dönek oldu. Faşizmin saflarına geçti. Halka, Marksizm-Leninizme ve devrimcilere küfürler yağdırdı. — AYDINLIK Yayınlarının notu

yısı için hazırlanan Lenin afişleri, birtakım tahrikçiler tarafından yırtılmıştır.

AYDINLIK'a karşı yürütülen tertiplerin benzerleri İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesine de yapılmıştır. Emperyalizm ve işbirlikçilerin sık sık toplatma kararı aldıkları İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin satışı, Orta Doğu Teknik Üniversitesinde bazı sözde devrimciler tarafından zorla engellenmeye çalışılmıştır.* En son olarak ODTÜ Sosyalist Fikir Kulübünün 10 Haziran günü yapılan Genel Kurulunda, bazı kulüp yöneticileri TÜRK SOLU'nun hakim sınıflara sırt dayayarak yağma edilmesi olayını benimsemişler ve «devrimci bir eylem» (!) olarak savunmuşlardır. Bunlar, İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini de «yasakladıklarını» bildirmişler ve bütün tehditlere rağmen İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin yığınlara ulaştırılması için çalışmaya devam edeceklerini belirten altı proleter devrimciyi, TDGF Tüzüğüne aykırı olarak «aday üyeliğe indirdiklerini» iddia etmişlerdir. 11 Haziran günü ise, geç vakitlerde Basın Yayın Yüksek Okuluna gelen bir grup, Öğrenci Derneğinde bulunan İŞÇİ-KÖYLÜ paketlerini açmışlar ve boyayla TÜRK SOLU'nun yağma edilmesi olayını eleştiren yazının üstünü karalamışlar böylece İstanbul'da devrimci yayın organlarına karşı girişilen zorbalık hareketine ve tahrike karşı çıkacakları yerde bu hareketi örtbas etme yolunu seçmişler ve başka bir tahrikte bulunmuşlardır.

TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ'ye karşı girişilen bu sağcı-gerici faaliyetler, doğrudan doğruya proleter devrimci yayın organlarına karşı girişilen tertip ve tahriklerle de kalmamıştır.

Açık ideolojik mücadelede proletaryanın devrimci düşüncesi önünde bozguna uğrayan bazı unsurlar, proleter devrimci düşüncenin kavranılması için yapılan ideolojik eğitim toplantılarını ve konuşmaları baltalamak, bu top-

---

* ODTÜ'de bu saldırıların başını, 12 Mart döneklerinden İrfan Uçar, Münir R. Aktolga ve Ertuğrul Kürkçü çekiyordu. — AYDINLIK Yayınlarının notu

lantılarda ortalığı karıştırmak ve kavga çıkartmak yolunu tutmuşlardır. İstanbul Teknik Üniversitesinde Şahin Alpay arkadaşın verdiği bir konferansta proleter devrimci düşünceye tahammülü olmayanlar kavga çıkartmışlar ve silah atarak kovboyluk gösterisi yapmışlardır. Yine yakın tarihte Halil Berktay arkadaşın İTÜ'de yaptığı konuşmada aynı oyun tekrarlanmış, tartışmayı baltalamak isteyen tertipçiler ortalığı karıştırmışlar, uzun yıllar Türkiye'de devrimci mücadele vermiş, hakim sınıfların baskılarına göğüs germiş ve bugün TÜRK SOLU çevresinde toplanmış bulunan arkadaşlara küfür etmişler, kavga çıkarmışlar ve nihayet kovboyluk gösterilerini tekrarlamışlardır.*

Bu unsurlar, sosyal-faşist mücadele yöntemlerini, yığınlar içinde yaptığımız çalışmaları baltalamak için de kullanmaktadırlar. İstanbul Sungurlar Fabrikasında verilen mücadele sırasında, duvarlara asılı İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi afişleri üzerine başka bir gazetenin afişlerini yapıştırmışlar, kısır rekabetçi ve İŞÇİ-KÖYLÜ düşmanı tutumlarını burada da gözler önüne sermişler ve işçilerden hak ettikleri tepkiyi görmüşlerdir. Aynı şekilde son işçi hareketinde en önde mücadele veren proleter devrimcilerini «dövme» kararı almışlardır. Mücadeleden dersler çıkararak çalışma tarzlarını değiştirmek, işçi sınıfının mücadelesine yararlı olacak bir çalışma tarzı gütmek yerine, proleter devrimci arkadaşlara karşı küçük burjuva kıskançlığına kapılmışlar ve onları «dövme kararı» alarak niteliklerini ortaya koymuşlardır.

Zorbalık Hareketleri Yıkıcılığı Temsil Etmektedir

Bütün bu zorbalık hareketleri ve tahrikler, yalnız proleter devrimcilerine değil, diğer anti-emperyalist ve demok-

---

* Silahlı zorbalık yoluyla devrimcileri ve devrimci fikirleri bastırmaya çalışan bu saldırganlığın başında bulunanlardan birisi, o zamanlar, İTÜ'de «Sarı Erol» diye bilinen provokatördür. — AYDINLIK Yayınlarının notu

ratik güçlere de yönelen bozguncu bir tutumu ifade etmektedir. TİP içindeki mücadelede tutulan zorbalık yolu, kongreleri zorbalıkla «kazanma»yı esas alan ve devrimci ilkelerle bağdaşmayan çalışma tarzı*, Sosyal-Demokrat gençlerle ilişkilerde «başarıyla» uygulandığı iddia edilen «döverek bilinçlendirme» (!) yöntemi** ve Sosyalist Gençlik Örgütü üyelerini döverek «oportünizmi yıkma» (!) anlayışı*** ve daha nice örnekler, küçük burjuva zorbalarının

---

* İlkesiz Birlik Cephesi elebaşıları, TİP'in gençlik örgütü durumunda olan Sosyalist Gençlik Örgütüne karşı da aynı zorbalık yöntemini kullandılar. Dev-Genç Kongresinde TİP taraftarlarının kitle halinde federasyondan atılmaları üzerine TİP, SGÖ'yü kurdurdu. Oportünizmle ideolojik mücadeleyi reddeden ve kendi dışlarında hiç bir şeye tahammül edemeyen İlkesiz Birlik Cephesinin maceracıları, SGÖ merkezini bastılar ve dernek binasını tahrip ederek kızlı erkekli örgüt üyelerini dövdüler. — AYDINLIK Yayınlarının notu

** İlkesiz Birlik Cephesi, kararlı ve açık ideolojik mücadele tarzını reddederek ikna yönteminin yerine yumruğu geçirmiştir. Onların «döverek bilinçlendirme» dediği iş, saldırganlık, baskı ve terördü. Onlar, bütün gericiler gibi çoğunluğu kazanamadıkları ve çıkmaza girdikleri zaman kavga çıkartıyor, tartışma ortamını yok ediyor ve kaba kuvvete sarılıyorlardı. Bu tutumun bir örneği olarak, 1969 yılı ODTÜ seçimlerinde yaptıkları verilebilir. Maceracılar, sosyal-demokratların seçimi kazanmasını önlemek için Öğrenci Birliği Başkanını silahlarla saldırarak dövdüler. Sandık başlarında terör estirerek, öğrencilerin oy kullanmalarını önlediler, kendileri sahte oylar kullandılar, oyların sayımı sırasında kavgalar çıkartarak sandıkları ele geçirdiler. Daha sonra sosyal-demokrat öğrencilerin derneklerini tahrip ettiler. İlkesiz Birlik Cephesi, böylece Öğrenci Birliğini ele geçirdi. Bu tertibi tezgahlayan Münir R. Aktolga, bu saldırganlığı daha sonra «döverek bilinçlendirme», «küçük burjuvazi dayaktan anlar» diyerek açıklamıştı. — AYDINLIK Yayınlarının notu

*** TİP oportünizmine karşı mücadelede İlkesiz Birlik Cephesi, görüüşte «sert» bir yöntem izledi, gerçekte ise uzlaştı. İdeolojik mücadeleyi reddetti, bütün güçlerin kazanılması ve seferber edilmesi için çalışmayı reddetti, TİP oportünizmiyle müca-

yalnız işçi sınıfı devrimcilerine değil, diğer ileri unsurlara da aynı usullerle saldırdıklarını göstermektedir. Proleter devrimci harekete özel bir düşmanlık güden ve aynı zamanda proleter olmayan sol güçlere karşı da zorbalığı tahrik edenler, eleştirici, düzeltici ve yığınları devrimci mücadeleye kazanmayı hedef alan bir anlayışın değil, fakat başıbozuk yıkıcılığın temsilcileridir.

Güçbirliği Bozgunculanının Tahrikleri ve Zorbalık Faaliyetleri Özellikle Hangi Ortamda Artmaktadır?

Bu başıbozuk yıkıcılığın ve tahrikçiliğin özellikle hangi ortamda devrimci hareket için bu derece zararlı bir mecraya girdiği üzerinde durulmalıdır.

Bütün dünyada emperyalizmin buhranı şiddetlenmekte ve özel olarak Türkiye'de de hakim sınıflar derin bir ekonomik ve siyasi buhran içine düşmektedirler. Bu şartlar altında hakim sınıfların artan sömürü ve baskısı karşısında geniş emekçi yığınları harekete geçmektedir. İşçilerin, köylülerin, küçük burjuva yığınlarının mücadelesi, tek düşmana, emperyalizm ve işbirlikçi sınıflara karşı yönelmekte ve böylece aynı cephede toplanmaktadır.

Bu şartlar altında emperyalizm ve işbirlikçileri, halkımızın mücadelesini baskı ve şiddetle sindirmek ve yıldır-

---

deleyi çığrından çıkardı. Onlar, kongrelerde zorbalık ve çatışma çıkartmak yöntemi izlediler. Bu tutumun örneklerinden biri olarak TİP Genel Merkezinin basılması verilebilir. Diğer olaylarda olduğu gibi, bu olayda da elebaşılar, çatışmayı kışkırttılar ve yönettiler. TİP Genel Merkezine saldırının başını Mahir Çayan, Münir R. Aktolga ve Yusuf Küpeli çekiyordu. Olay sırasında TİP Genel Merkezinde tahribat yapıldı, yöneticiler dövüldü, daktilo ve teksir makinaları alınıp götürüldü. Bu saldırgan tutum, TİP taraftarları emekçilerde ve aydınlarda devrimciler hakkında tereddütler ve soğukluk yarattı. TİP oportünizmine yaradı. — AYDINLIK Yayınlarının notu

mak için her gün yeni tedbirler almaktadır. İşbirlikçi iktidar, cepheden saldırarak devrimci mücadelemizi bastırmak yanında, devrimci güçleri parçalayarak dağıtma planlarını da uygulamaktadır. Devrimci güçler içinde zor ve kuvvet kullanarak mücadelelerin yaygınlaşması teşvik görmektedir. Bugün Türkiye'de emperyalizme uşaklık eden gerici basını zor kullanarak susturma olanağı yoktur, ama devrimci yayın organlarının bürosuna hakim sınıflara sırt dayayarak saldırılabilmekte ve büro yağma edilebilmektedir. Ve özellikle bu çeşit zorbalık gösterilerinin, devrimci güçlere baskının son derece şiddetlendiği ve demokratik güçler arasındaki dayanışmanın daha da önem kazandığı bir ortamda artmasının bir anlamı vardır.

Emperyalizmin çeşitli tertip ve tahriklerle devrimci güçleri parçalama ve devrimci cepheyi bölme çabalarını etkisiz bırakmak ve devrimci cepheyi sağlamlaştırmak başta proleter devrimci hareketin görevidir. Çünkü tarihin en ileri sınıfını, bütün halkın menfaatlerini temsil eden ve devrime önder olan o'dur. Proletarya bu görevini, bütün halk sınıflarına yapılan baskı ve sömürüye karşı çıkarak, sınıf mücadelesi içinde halk sınıflarını bilinçlendirip örgütleyerek yerine getirir. Proletarya dışındaki devrimci sınıflar emperyalizme karşı mücadele içinde, eleştiri ve ikna ile daha tutarlı bir çizgiye getirilir ve proletarya önderliği bu yolla sağlanır.

Proleter devrimcileri müttefiklerinin hatalarına bakarak onları küçümsemez ve hor görmezler, hele düşmanlarına karşı uyguladıkları politikayı, dostlara asla uygulamazlar. Sosyalistler müttefiklerini mücadele içinde eğitir ve onların devrimci niteliklerini sağlamlaştırırlar.

Proleter devrimcileri demokratik güçler arasındaki mücadelede zor kullanılmasını reddederler. Demokratik güçlerin birbirine karşı zor kullanmasını hiç bir gerekçe ile doğru gösteremeyiz. Halk içindeki çelişmeleri zorbalıkla çözmeye çabalamak devrimci bir davranış olamaz. Hele bu yolda kullanılan kaba kuvveti «devrimci şiddet» olarak nitelemek, devrimci şiddet kavramını yozlaştırmak ve ona

işçi sınıfı düşmanlarının istediği anlamı vermek olur. Devrimci şiddet, proletaryanın müttefikleriyle birlikte, iktidarı ele geçirme mücadelesinde hakim sınıflara karşı ve devrimci iktidarı yıkmaya çalışan gerici güçlere karşı kullandığı şiddettir.

Devrimci şiddete ne derece yoz anlamlar verildiğini gösteren son örnek olması bakımından, devrimci yayınların İstanbul bürosuna yapılan saldırının, zorbalar tarafından izahı üzerinde de durmak gerekmektedir. Zorba çetesi, bu davranışı TÜRK SOLU'ndan alacakları olduğu iddiasıyla yaptıklarını ve bu alacağı «devrimci şiddet»le tahsil ettiklerini iddia etmektedir. Özürleri kabahatlerinden büyüktür. Birincisi, demokratik güçler arasında hiç bir mesele bu şekilde çözülemez. Bu şekilde çözülmesi için her tertip ve tahrike başvuran, emperyalizm ve işbirlikçileridir. İkincisi, devrimci yayın organlarını susturmak için işlerine geldiği zaman Şerif Tekben'in sahip olduğunu iddia edenler, «alacak» tahsil etmeye gelince, devrimcilere yönelmektedirler. Kaldı ki, devrimci mücadelenin itibarına gölge düşürmeyen proleter devrimcileri TÜRK SOLU'nun bütün borçlarını ödemişlerdir ve iddia edildiği gibi de TÜRK SOLU'nun Teknik Üniversite Öğrenci Birliğine hiç bir borcu yoktur. Ayrıca Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ'ye ait eşya ve abone listelerinin alınması, yapılan tahrikin hiç bir gerekçe ile izah olunamayacağının kanıtı değil midir?

ZORBALIK HAREKETLERİ SAĞCI-GERİCİ BİR FAALİYET NOKTASINA VARMIŞTIR!

ZORBALIK HAREKETLERİ, EMPERYALİZMİN VE İŞBİRLİKÇİLERİNİN ALETİ OLMAKTADIR!

ZORBALIK HAREKETLERİ, DEVRİMCİ CEPHE VE GÜÇBİRLİĞİ BOZGUNCUSUDUR!

ZORBALIK HAREKETLERİ, PROLETER DEVRİMCİ HAREKETE DÜŞMANDIR!

ZORBALIK HAREKETLERİNDEN MEDET UMANLAR, YALAN VE DEMAGOJİ ÜZERİNE KURDUKLARI BİR CEP-

HEYİ KİN VE DÜŞMANLIK DUYGULARINI HAREKETE GEÇİREREK AYAKTA TUTMAYA ÇALIŞMAKTADIRLARI

Küçük burjuva devrimci karakterde bir hareketin işçi sınıfı devrimcilerine muhalefeti, zor kullanma usullerine başvurup, bu usullerde ısrar etti mi, hızla sağcı-gerici bir tavra dönüşmektedir. Bir yanıyla anti-emperyalist, diğer yanıyla oportünist karakterde olan bir küçük burjuva akımı, proleter devrimci mücadelemize karşı ideolojik bakımdan çöktükçe, zorbalığa, tertip ve tahriklere başvurmaktadır. İçindeki devrimci unsurlarla da çelişmeye düşen ve bütün devrimci güçlerden ve halk yığınlarından kopan bu küçük burjuva akımının, devrimcilere karşı zorbalığı meslek edinen unsurları, devrimci niteliklerini tamamen yitirmek ve faaliyetlerinin objektif niteliği itibarıyla emperyalizme alet olmak noktasına varmışlardır. Bütün devrimci güçlere ve özellikle işçi sınıfının devrimci hareketine karşı yönelen zorbalık hareketleri, devrimci yayın organlarına karşı şiddet kullanarak, devrimci eğitimi zorbalıkla engellemeye çalışarak, devrimci güçler arasında emperyalizmin ekmeğine yağ süren tahrik ve tertiplere girişerek işbirlikçi iktidarın baskılarına paralel bir faaliyete girmiştir. Bütün bu hareketler özü yanında biçimi itibarıyla da devrimci davranış, vakar ve ciddiyetle bağdaşmamakta, Amerikan emperyalizminin gangster ve kovboy kültürünün özelliklerini taşımaktadır.

Devrimcilere karşı zorbalığı tahrik ve teşvik edenler, halkımızın birçok devrimci unsurunu, demagoji, yalan ve iftirayla işçi sınıfı devrimcilerine karşı kin ve düşmanlık duyguları etrafında bir arada tutmaya çalışmaktadır. Devrimci hareketten her geçen gün tecrit olan bu unsurlar, bugüne kadar etkileri altında tuttukları genç devrimci arkadaşların da kendilerine karşı tavır alması karşısında daha fazla telaşa kapılmakta, daha büyük tahriklere girişmektedirler.

HAKİM SINIFLARIN PARALELİNE DÜŞEN ZORBALIK HAREKETLERİNE KARŞI MÜCADELE EDELİM!

TAHRİKÇİLİĞE KARŞI EMEKÇİ HALKIMIZI, BÜTÜN İLERİCİ GÜÇLERİ VE PROLETER DEVRİMCİ HAREKETİMİZİ SAVUNALIM!

ZORBALARIN SONU YAKINDIR!

Gerek proleter devrimci hareketi, gerekse devrimci güçlerin birliğini tehdit eden bu zorbalık hareketlerine karşı mücadele, en önemli görevlerimizdendir. Proleter sosyalizmini ve devrimci cepheyi, kimden gelirse gelsin, hangi bahaneyle gelirse gelsin, her türlü saldırıya ve tahrike karşı korumakta kararlıyız. Emperyalizmin aleti olmak noktasına varan zorbalık hareketlerine karşı bütün devrimci güçleri savunmak, başta işçi sınıfı devrimcilerinin görevidir. İşçi sınıfı devrimcileri, bütün halkın menfaatlerini savunur, halkın hangi kesimine yapılırsa yapılsın, her türlü sömürü, zulüm ve zorbalığa karşı çıkar.

Devrimci hareketimiz, bugüne kadar çalışma tarzı olarak kuru gürültü ve zorbalık yolunu seçen bütün tertip ve tahriklere karşı devrimci sorumluluğu elden bırakmadı, tahriklere kapılmadı ve emperyalizmin aleti durumuna düşen unsurlara, devrimci güçler içinde daha büyük tertip ve tahriklere girişme imkanı vermemeye dikkat gösterdi. Biliyoruz ki, kuru gürültüye, yalana, demagojiye ve zorbalığa dayanan bütün hareketler çökmeye mahkumdur. Bu yollarla kazanılan «başarılar» sahtedir. Bu usullere başvuranlar koftur ve yıkılacaklardır. Yine biliyoruz ki, proleter devrimcileri olarak esas görevimiz, işçi ve köylü yığınları ile bağlarımızı kuvvetlendirmek, ve bütün halkımızı bilinçlendirmek ve örgütlemek ve onlara mücadelede önderlik yaparak devrimi başarmaktır. Bu görevimizi yerine getirmek için, açık ideolojik mücadele yoluyla yanlışları çürüteceğiz, proleter devrimci ilkeleri ve proleter devrimci çalışma tarzını doğru olarak kavramış devrimci kadroların yetişmesi için çalışacağız.

Devrimci zaferler, çetin ve sabırlı mücadelelerin ürünüdür. Emperyalizmin boyunduruğu altında olan bir ülkede, proleter devrimci harekete çeşitli yönlerden, çeşitli kis-

veler altında saldırılar gelmiştir ve gelecektir. Proletaryanın bağımsız hareketini ve bütün devrimci güçleri bu saldırılara karşı korumak hayati bir meselemizdir. Devrimci mücadelemizi her türlü saldırıya karşı savunmak yanında, her türlü yıkıcı tertip ve tahrikleri devrimci kadrolar ve halkımız önünde açığa çıkarmalı, bütün devrimcileri ve halkımızı bu davranışlara karşı uyarmalıyız. Zorbalıkları ve tertipleri, kimden gelirse gelsin, halkımıza anlatmalıyız, çünkü devrimci hareketimizin meseleleri proleter devrimci kadrolardan ve halktan gizlenemez. Tam tersine, halkın bilinci devrimci mücadelenin meselelerini kavradıkça gelişir, sağlamlaşır ve emperyalizmi yenecek güce ulaşır.

TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ olarak, devrimci güçlere karşı girişilen her türlü zorbalık hareketine karşı sonuna kadar mücadele edeceğimizi bir kere daha açıklıyoruz. Devrimci güçlere karşı şiddet hareketi, nereden gelirse gelsin emperyalizm ve işbirlikçilerinin aleti karakterindedir ve bunlarla mücadeleyi emperyalizmle mücadeleden farklı görmüyoruz.

Aramızdaki görüş farkları ne olursa olsun, hangi örgüt, çevre ya da gruba üye bulunursa bulunsun, bütün devrimcileri, demokratik güçler arasında şiddet kullanma eğilimleriyle mücadeleye çağırıyoruz.

Devrimci arkadaş,

Hangi devrimci çevreye mensup olursan ol, aynı görüşte olduğunu iddia eden arkadaşların benimsese bile, devrimci güçlere karşı şiddet kullanma eğilimleriyle mücadele et!

Devrimci ilkelerden aldığımız cesaretle, halkımıza olan güvenimizin verdiği kuvvetle bu görevimizi yerine getirelim!

Devrimci mücadelenin ilerlemesi, halkımızın devrimci cephesinin zafere ulaşması için, bu görevi savsaklayanları, cesaretle mücadele edemeyen arkadaşları, hangi düşüncede olursa olsun uyaralım ve devrimci sorumluluklarını hatırlatalım!

Bütün proleter devrimcilerini ve bütün devrimcileri,

TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK, İŞÇİ-KÖYLÜ İstanbul bürosunun yağmalanmasını takbihe çağırırız.

TDGF Merkez Yürütme Kurulunu, bütün devrimci örgütleri ve bütün devrimci gençliği, bu zorbalığı takbihe çağırırız.

Bütün devrimci güçleri, devrimci güçler arasında şiddet kullanılmasına karşı kararlı mücadeleye ve açık ideolojik mücadele ilkesi etrafında birleşmeye çağırırız.

Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri!

Kahrolsun devrimci mücadeleye yönelen her türlü tertip ve zorbalık hareketleri!

Yaşasın bütün devrimci güçlerin birliği!

Yaşasın proleter sosyalizmi!

Yaşasın TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ!

Yaşasın devrimci halkımız!

Yaşasın bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların kurtuluş mücadelesi!

TÜRK SOLU
Proleter Devrimci AYDINLIK
İŞÇİ-KÖYLÜ

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 7
s. 185-192

* Bu yazı, TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin İstanbul'daki bürosunun silahlı zorbalar tarafından yağmalanması üzerine yayınlandı. Yazı kurulları, olayın, devrimci mücadele için taşıdığı uğursuz anlamı ve önemi doğru bir şekilde tahlil etti. Maceracılığın karşı-devrimci yönünün gelişmesinde 1970 Temmuzundaki bu baskın önemli dönemeçlerden biri oldu. Maceracılar, proleter devrimci hareketin yayın organlarına yönelttikleri bu saldırıdan sonra, anti-komünizm yoluna girdiler ve emperyalizmin, revizyonizmin ve faşizmin aleti ol-

dular. Yaptıklarıyla halkın ve devrimci mücadelenin bastırılmasına hizmet ettiler.

1970'lerdeki saldırıların başını çekenlerin, bugün, bu kez Sovyet sosyal-emperyalizminin saflarından saldırılarını sürdürmeleri hiç de tesadüfi değildir. Onlar bu yola 1970'de girmişlerdi ve artık tamamen anti-komünist ve halk düşmanı unsurlar oldular. Onların akıbeti, sonradan yetme saldırganlar için ibret doludur.

Proleter devrimci hareketin yapılan bütün zorbalıklara rağmen gelişip büyümesi, zorbaların ise paramparça olması değerli dersler taşımaktadır. Proleter devrimciler bugün de zorbalığa karşı açık ve kararlı bir tutum içindedirler. Revizyonist zorbalığın gemi azıya aldığı bu sırada 1 Temmuz 1970 çağrısını incelemenin çok yararlı olacağını düşünüyoruz.

ZULME KARŞI BİRLEŞELİM*

18 Temmuz 1970

1 — Sıkıyönetimin Kalkması İçin
2 — Işten Atılanların Geri Alınması İçin
3 — Hapsedilenlerin Serbest Bırakılması için
4 — Baskı Kanunlarının Çökertilmesi İçin
Mücadele Edelim

Patronlar, Amerikancı AP iktidarının yardakçıları, patronların uşağı sarı sendikacılar 15-16 Haziran büyük işçi hareketinde kaçacak delik aramışlardı. Şimdi Sıkıyönetime sırt dayayarak, silahların ve süngülerin gölgesinde işçilerimize zulüm ediyorlar. İşçileri işten atıyorlar, hapsediyorlar. Ücretleri ödemiyorlar. Şehit işçilerimizin cenazelerine el koyuyorlar ve cenazeleri arkadaşlarına ve ailelerine vermiyorlar.

Amerikancı AP ve onun temsil ettiği sömürücü ve gerici güçler, işçilerimize, bütün halkımıza saldırıya geçtiler. Ama halkımızın mücadelesi saldırganları yok edecektir. Zafer, yiğit işçilerin ve halkımızın olacaktır.

İşte Zulüm Örnekleri:
Sungurlar'da 140 İşçi İşten Çıkarıldı

Yirmiyi aşkın fabrikadan 600'e yakın işçi işten atıldı. İŞÇİ-KÖYLÜ'nün 17. sayısında mücadelelerini anlattığımız

İŞÇİ-KÖYLÜ

milli demokratik devrim mücadelesinde emniyet sesimiz

YIL 1, SAYI 20 — 15 GÜNDE BİR ÇIKAR — 25 KURUŞ — 16 TEMMUZ 1979

Sıkı yönetim altında işçileri işten atıyorlar, kapsediyorlar, ücretleri ödemiyorlar. DISK'ten ayrılmaları için işçilere silâh zoruyla baskı yapıyorlar. işçilere karakollarda baskı ve işkence yapılıyor Gerici, işçi düşmanı yayınlar serbest satılıyor, işçileri savunan devrimci yayınlar yasaklanıyor. Halkın demokratik hakları ve Anayasa, sıkı yönetim tarafından ayaklar altına alınıyor.

Sıkı Yönetim Patronun Emrinde İşçileri Eziyor

İşlerinden atılan 140 Sungurlar İşçisinden Türkiye Halkınal

Zulme Karşı Birleşelim

1 - Sıkı yönetim kaldırılsın için
2 - İşten atılanlar geri alınması için
3 - Kapsedilenlerin serbest bırakılması için
4 - Baskı kanunlarının çıkarılması için

MÜCADELE EDELİM!

Patronlar, Amerikancı AP, Ecevit'in yardakçıları, patronların aşağı sarı sendikacılar 15 - 6 Haziran Büyük İşçi Hareketinde kazanılan dolu arasındadır. Şimdi Sıkıyönetime sırt dayeyerek, silâhlarla ve dayağın gölgesinde işçilerden zoluk ediyorlar. İşçileri işten atıyorlar, kapsediyorlar, ücretlerini ödemiyorlar. Sekiz işçilerinizin sendikalarına el koyuyorlar ve cezasızlık anlayışlarına ve eylemlere yeltiniyorlar.

Amerikancı AP ve onun temsil ettiği sömürücü ve gerici güçler, işçileri esas bütün halkımızı sindirme geçtiler. Ama halkımızın mücadeleci saldırganları yok edecek. Zafer, yiğit işçilerin ve halkımızın olacaktır.

Sıkıyönetim Sıkıyönetim

CESARETLE

DISK İzmir Temsilciliğinin 6 Kitlesi

Halkın işçi sömürüsü ve Amerikancı faşizme karşı

Karadeniz Köylüleri Baş kaldırdı

Baskılarınız sökmeyecek

yiğit Sungurlar işçilerinden 140 kadarının işine son verildi. Işte önceden haber verilmeden ve tazminat ödenmeden işten atılan işçilerden bazıları: Vahit Tülis (baştemsilci), Metin Kutucuoğlu, Mehmet Şahbudak, Lütfü Çalışkan, Muhtar Serbesttürk, Ali Rıza Altınoğlu, Mehmet Yasin Eren, Latif Bayar, Bekir Balkan, Lütfü Gelen, Veli Öztürk, Şemsi Öztürk, Hüseyin Öztürk, Eyüp Demirok, Hafız Demirok, Nursel Akal, İhsan Deniz, Ramazan Nurkan, Ali Dizdar, Şaban Güneş, Ragıp Güler, Seman Eliş, Bayram Bayraktar, Bahtiyar Sancaktar, Kani Esti, Rasim Ay, S. Faik Şekeroğlu, Mehmet Bağcılar, Mahmut Şahin, İsmail Gündoğdu, Bektaş Adaş, Muammer Altın, Nihat Öztürk, İrfan Kuzu, Erdinç Türk, Adil Şanlı, Tahsin Sınar, Emin Yaşar, İbrahim Şengüler, Mustafa Yaşar, Kamil Sipahi, Bayram Vatansever, Özbek Doğan, Abdullah Parlar, A. Metin Vardar, İ. Hakkı Cansız, Yunus Kerem Ersoy, Tahsin Sucu, Selahattin Yalçın, Abdülrezzak Gür, Nuri Aydemir, Metin Erker, Nuri Çelikdemir, Abdullah Pınar, Hüseyin Atay, Ömer Güler, Durmuş Tataroğlu, Erdoğan Yeşildağlı, Dursun Baltacı, Faik Meral, Durmuş Ali Cömert, Osman Kilci, Emrullah Ortaca, Hasan Bal, Ali Kelmendi, İsmet Kelmendi, Sabri Erol, Ali Günaydın, Ali Demiröz, İslam Erkan, Yunus Keleş, Esat Balta, Cemal Gonca, Zeki Öcalan, Abdülbaki Parlar, Mehmet Gemici, İsmail Ersöz.

Bunlardan ilk dokuzu halen 2. Zırhlı Tugayda tutukludurlar. Fabrikada çalışan işçiler «işten atma» tehdidi ile 3 Temmuz Cuma günü notere götürülerek sendikadan toptan istifa ettirilmişlerdir. Patron, «Maden-İş'ten istifa etmeyenler Pazartesi fabrikaya gelmesin» demiştir. Yirmi işçi «Her ne pahasına olursa olsun istifa etmeyeceğiz» demişlerdir. Ve halen direnmektedirler.

«Arkadaşlarımız İşe Alınmadan Yediğimiz Ekmek Haramdır»

İşten atılan bir Sungurlar işçisi fabrikadaki baskıyı şöyle anlatıyor:

«Mayıs ayında işten atılan yedi arkadaşımızın geri alınması için tam bir birlik içinde yürüttüğümüz 23 günlük mücadele ve büyük işçi direnişinde Sungurlar işçisinin en önde yürümesi, bizim patronu çok kızdırmıştı. Adam durmadan işçiye diş biliyor, hıncını almak için fırsat kolluyordu. Bu fırsatı, Sıkıyönetim sayesinde buldu. 23 Haziran Salı günü fabrikaya geldiğimizde, 80 arkadaşımızın hiç bir tazminat ödenmeden işten atıldığını öğrendik. Fabrikada patronun ve Sıkıyönetimin ağır baskısı sürüyordu. O gün öğle yemeğinden sonra, personel şefi bir dileğimizin olup olmadığını sordu. Ayağa kalkarak, 'Bizim, atılan işçi arkadaşlarımızın geri alınmasından başka hiç bir dileğimiz yoktur! Onlar işe alınmadan burada yediğimiz yemek de haramdır' dedim. Bir arkadaş daha ayağa kalkarak 'Vallahi haramdır. Onlar dışarıda çoluk çocuğu ile aç biz burada yemek yiyoruz!' dedi ve tabağı yere vurdu. O gün akşama kadar fırsat buldukça fabrikada dolaştım. Güvendiğim arkadaşlara mücadele etmemiz gerektiğini anlattım. Ertesi gün fabrikaya geldiğimde 7-8 arkadaşla birlikte işten atıldığımı öğrendim. Halen fabrikada izinsiz tuvalete bile gitmek yasak. İki kişi bir araya gelip konuşamıyor. Atılanların sayısı 150'ye yaklaştı. Fakat atılan arkadaşlar, ilk fırsatta hakkımızı aramaya andiçtik. Başaracağımıza inanıyorum.»

Özkardeşler Cıvata Fabrikası İşçilerine Silah Zoruyla Baskı

İşçi sayısı 52 olan **Özkardeşler Cıvata Fabrikasından** önce 16, sonra da 14 işçi atıldı. İlk atılanlar: Bahattin Demirci, Hasan Ekşi, Avni Kara, Salih Unuk, Salih Şık, Bekir Cankurtaran, Zekeriya Kaya, Ekrem Özkan, Mustafa Özünlü, Hüseyin Bıçakçı, Asım Kaya, Cemal Nas, Asım Savcı, Şükrü Kandemir, Talip Sarısoy, Hüseyin Gürsoy, Şimşit Othan, Hüsnü Tuzcular, Şevket Şenova, Ahmet Gür, Adem Kaya.

Bu işçiler jandarmaya teslim edilmek tehdidi ile bütün

haklarından (emeklilik, tazminat, izin ücretleri) feragat ettirilerek istifaya zorlanmışlardır. Bunlardan Şevket Şenova on beş yıllık işçidir ve Temmuzda emekliye ayrılacaktı. Ayrıca Hasan Ekşi, Adem Kaya, Şimşit Othan jandarmalar tarafından karakola götürülerek dövülmüşlerdir.

Özkardeşler Cıvata'dan bir işçiyi dinleyelim:

«Biz de Büyük Yürüyüşe ilk gününden itibaren katıldık. Sıkıyönetimden sonra patron, bazı subaylarla birlikte, işe başlamamız için çok baskı yaptı. Fakat biz 'hiç bir zaman işçilerin birliğini bozmayacağımızı, harekete ancak hep birden Demirdöküm'le, Sungurlar'la ve öteki fabrikalarla beraber kendimiz kararlaştırarak son vereceğimizi' söyledik. Daha sonra ikisi temsilci olmak üzere üç arkadaşımız karakola götürülerek dövüldü. Patron, 'eğer işten istifa etmezseniz, jandarma hepinizi götürecek, hapsedecek' diye işçilere baskı yapmaya başladı. Fabrikadaki en bilinçli 16 arkadaşımızı silah zoruyla istifa ettirdiler. Ben arkadaşları istifa ettirmemeye çalıştımsa da muvaffak olamadım. Sonunda kendim de istifa etmek zorunda kaldım.

«Bu adamlar öyle namussuz ki, 65 yaşındaki emekliliğine bir ay kalmış Şevket Şenova'ya bile bir kuruş tazminat vermediler.»

Alibeyköy Karadolap mahallesinde mücadeleye katılmış olan işçilere ve diğer devrimcilere jandarma tarafından baskı yapılmaktadır.

Mahalle içinde devriyeler gezmekte ve işçiler karakola götürülerek ifadeleri alınmaktadır.

Auer baştemsilcisi Cengiz Turhan ve Rabak baştemsilcisi Celal Alçınkaya Sıkıyönetim tarafından evlerinden alınarak hapsedilmişlerdir.

İzsal işçilerinin grevi 75. gününde Sıkıyönetim Komutanlığınca zorla sona erdirilmiştir.

Man, Magirus ve Emayetaş'ta Baskı ve Zulüm

Man'dan üç işçi arkadaş, Magirus'tan Gürcan adlı bir

başka arkadaş işten atılmışlardır. **Emayetaş'tan** İsmet Dişbudak* zorla istifa ettirilmiştir.

Ayrıca Emayetaş'tan Fazlı Vural, Sabri Çağlar, Hayri Kasti, Şükrü Demirtürkoğlu, Recep Hamurbet, Cemil Öcalan, Tümer Arat, Bayram Ali Özen, Ali Acar, Derbi Lastik Fabrikasından Şükrü Elmalı, Bayram Pehlivanoğlu, Ruşen Çomak on gün cezaevinde tutulmuşlardır. Nezarete alınıp dövüldükten sonra serbest bırakılanların sayısı belli değildir.

Şevket Demirel'den Yaptıklarının Hesabını Soracağız

Şevket Demirel'e ait Haymak Döküm'den 150 işçi işten atılmıştır. Gazetelere demeç veren Şevket Demirel «işçileri cezalandırdığını» söylemiştir. Binali Kürmeşli, Tahir Arıcı, Zeki İstanbul, Talat Altın, Yusuf Şahin, Mehmet Çelik, Osman Arslan, Aziz Şarakınan, Ali Bıçak, Erdoğan Kılıç, Hidayet Sateş, Cavit Çandar, Hüseyin Koçyiğit, Kahraman Akpınar, Ahmet Tepeli, Yusuf Metin, Yusuf Kaymaz, Nail Turunç, Kasım Demirsoy, Salih Dönmez, Halim Ramazanoğlu, Hasan Güner, Mehmet Çüçenoğlu, Muharrem Kemizöz, Ferhat Çakır, Hazan Öztürk, Hüseyin Hakverdi, Muhammet Karadeniz, İbrahim Yiğit, Muhammet Ergin, Sadettin Altınok, Recai Tanus, Mahmut Özkan, Kemalettin Şahin, Recep Dal, Adil Öztürk, Halil İbrahim Yıldız, Raşit Doğan, Abdullah Angın, Osman Aydın, Şaban Eroğlu, Enver Çakpur, Osman Kılıç, Hamdi Özcan, Nurhan Öztekin, Orhan Haskaya, Eşref Güçkan, Hüseyin Pehlivan, Lütfullah Yürken, Salim Soyöz, Nazım Sancar, Muammer Dursun, Hüseyin Hakverdi, Mehmet Gürsel, Hasan Akbaş. Bunlar işine son verilen işçi arkadaşlardan bazılarıdır.

---

* Emayetaş işçisi, proleter devrimci İsmet Dişbudak (Bakırköylü İsmet), 30-31 Aralık 1971 gecesi Ankara'da Filistin halkıyla dayanışma amacıyla İsrail Elçiliğine bomba atarken şehit düştü. — AYDINLIK Yayınlarının notu

İşveren ve işveren temsilcileri, Maden-İş'e kayıtlı işçilere sürekli baskı yapıyorlar. İşçileri üçer-beşer çıkartıp, yerine Eskişehir'den yeni işçi getiriyorlar! İşten atılan işçilere, zorla boş kağıt imzalattırılıyor ve tazminat ödenmiyor. Sigara molası yasak. Üç kişinin bir araya gelmesi yasak. Tuvalete giden işçiler dahi kontrol ediliyor.

Arçelik, Silvan-Döküm, Otosan ve Singer'de

Arçelik'ten Adil Tokcan ve Rona Ronay, Silvan Döküm'den baştemsilci Adil Çelik, temsilci Cemil Kartal ve diğer temsilciler tutuklandılar ve halen 2. Zırhlı Tugayda tutuklu bulunuyorlar. Silvan-Döküm'den ayrıca bir işçi çıkartıldı.

Sert mücadelelerden geçmiş yiğit Singer işçilerinden 28 kadarı işten atıldı. Diğer işyerlerinde olduğu gibi, Singer'de de işçilere tazminat ödenmedi. İmam Toker, Hüseyin Çavdar, Ali Çelik, Sıtkı Aksakal, Resul Topbaş, Recep Durgun, Ahmet Yüzyıl, Yakup Çetin, Nurettin Işık, Cuba Gedik, Adem Uslu, Bilal Külçü, Nazım Yılmaz, Baki Yıldız işten atılanlar arasında. Orhan Cambaz adlı işçi arkadaş tutuklandı. Çıkış kağıdını imzalamayı reddeden Binali Arslan arkadaş, jandarmalar tarafından alınarak Tugaya götürüldü. Sendika çalışmalarında bulunan işçiler teker teker alınıp Tugaya götürülüyorlar ve ifadeleri alınıyor. 100 işçi Maden-İş'ten istifaya zorlandı. Paydos saatlerinde kapıya yaklaşıp su içmek yasak. İki işçinin bir araya gelmesi yasak. Tugaydan sık sık telefon ediliyor.

Otosan'dan işten çıkartılan işçi sayısı 35. On kadar işçi halen Tugayda tutuklu durumda. İşten çıkartılanlardan bazıları: Bayram Tunalı, Sadık Ünusta, Turgut Oktay, Naci Öztemel, İsmail Gündoğan, Hikmet Karınca, Abidin Kotil, Mehmet Maraşlı, Bayram Gültekin, Hüseyin Çavdar, Baki Bağlı, Şerafettin Şahin ve daha bir kısım işçi tutukludur.

Mehmet Saygı, Mehmet Özdemir, Dursun Sabır, Hasan Altıntaş hem işten atılan, hem de tutuklu bulunan iş-

çilerden bir kısmıdır. İşveren temsilcisi Zafer, işçileri minibüslerle Kadıköy'e noterliğe götürüyor ve onları Maden-İş'ten çıkmaya zorluyor. Ayrıca Çelik-İş'in adamları da Maden-İş'ten çıkmaları için işçilere tek tek baskıda bulunuyorlar.

Gizli Bant Fabrikasından 84 işçi çıkartıldı. Plastik Bakalit ve Madeni Eşya Fabrikasından 9 işçi, Gökova Mensucat ve Hayri Bükücü Boya Fabrikasından 9 işçi, Santral Hotel'den 5 işçi, Puro Sabun Sanayii'nden 5 işçi, Piro Teknik'ten 4 işçi, İzmit Türk Kablo Fabrikasından 2 işçi, Yimsel'den 1 işçi, Tel San'dan 1 işçi, Rekor Plastik'ten 1 işçi işten çıkartıldılar.

Halkımızın Düşmanları İyice Belli Oluyor

İşyerlerini ve isimlerini bilemediğimiz birçok işçi işten atılmış, tutuklanmış, işkenceye uğratılmıştır. Levent'te polis yaralı bir işçinin bacağını kırmıştır. İşverenler işçiler üzerindeki baskı ve zulümlerini gittikçe artırıyorlar. İşçilerin arasına sivil polisler sokarak, mücadeleyi kırmak ve işçilerin birliğini bozmak istiyorlar. Amerikancı Adalet Partisi iktidarı, polisiyle, jandarmasıyla, adliyesiyle, hapishanesiyle, işverenlerin hizmetindedir ve onların hizmetinde olacaktır. Çünkü Adalet Partisi, Amerikan ortağı büyük sermaye sahiplerinin partisidir. Sıkıyönetim işverenlerin baskı ve zulmüne hizmet etmektedir. Çünkü Sıkıyönetim, büyük sermaye sahiplerinin halkımız üzerindeki baskı aracıdır! Sarı sendikalar bu zulme ortak oluyor. Çünkü sarı sendikalar sermaye sahiplerinin işçi sınıfı saflarına sokulmuş kollarıdır. Büyük toprak sahipleri ve tefeciler baskıları ve zulümleri alkışlıyorlar. Çünkü onlar, işçilere, köylülere, bütün emekçi halkımıza karşı büyük sermaye sahipleri ile kader birliği halindedirler. «İt itin kuyruğunu ısırmaz!» Bütün gerici gazeteler, Sıkıyönetimin şakşakçılığını yapıyorlar. İşçilere yapılan haksızlıkları, eziyet ve işkenceleri doğru buluyorlar. Çünkü onlar halkımızı soyan sermaye sahibi sınıfların borazanlarıdırlar!

Artık, işçilerin, köylülerin, diğer emekçi halkımızın düşmanları iyice belli oluyor!

Artık, işçi sınıfımız dostlarını ve düşmanlarını daha iyi tanıyor!

Adana'da dağıtılan Türk-İş bildirileri Tekstil-İş'e bağlı işçiler tarafından yırtılmıştır.

Demirdöküm İşçilerinin Sıkıyönetim Komutanlığına Cevabı

İşverene ve yardakçılarına karşı aralarında çelik gibi bir birlik kuran 2500 Demirdöküm işçisi, işçi düşmanı olarak tespit ettikleri on kadar ustabaşıyı ve postabaşıyı fabrikadan atmışlardır. Bu işçi düşmanlarının tekrar fabrikaya alınması için, Sıkıyönetim Komutanlığı telefonla işçilere baskı yapmaya kalkışmıştır. Telefona cevap veren devrimci bir işçinin söyledikleri, bütün işçilerimizin ulaştığı devrimci bilincin ifadesidir: «Bu adamlar fabrikada devamlı olarak işçilerin aleyhine çalışmışlardır. Bu yüzden atıldılar. Bir daha da gelemezler. Ama isterseniz gelsinler. O zaman çıkacak olayların sorumlusu siz olursunuz. Hem sonra siz işçi düşmanlarını işe aldırmaya çalışacağınıza, Sungurlar'dan 140 arkadaşımız atıldı, onları aldırın da görelim. Ama onu yapamıyorsunuz. Yapmak istemiyorsunuz!»

İşçiler, daha güçlü, daha sağlam ve daha uzun vadeli mücadelelere hazırlanıyorlar!

Amerikancı Adalet Partisi, işçilerin mücadelesinden korktuğu için Sıkıyönetimi uzatmak istiyor! Adalet Partisi çetesinin elebaşısı Demirel, «Sıkıyönetim huzur getirdi» diyor. Evet, ama işverenlere ve diğer gericilere huzur getirdi. İşçi sınıfına ve diğer emekçi halkımıza ise baskı ve zulüm getirdi.

İşverenlerin ve gericilerin «huzur»u uzun sürmeyecektir.

Baskı ve zulüm sökmeyecektir!

Zulme ve baskıya dayanan bir yönetim ayakta kalamaz!

Halkımızın devrimci mücadelesi, sonunda Amerikancı AP'yi de, onun temsil ettiği gerici güçleri de altedecektir!

İşçi sınıfı, şehitlerini zafere doğru adım adım yürüyerek anacaktır!

Halkımız, işçi sınıfının önderliğinde büyük sermaye sahiplerinin ve büyük toprak sahiplerinin diktatörlüğünü yerle bir ederek, kendi devrimci iktidarını gerçekleştirecektir.

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 20
s. 1-3

* Sıkıyönetim karşısında kamuoyunu bir suskunluğun kapladığı, oportünistlerin ise hakim sınıflar karşısında teslimiyet yaydıkları koşullarda, İŞÇİ-KÖYLÜ kararlılıkla halkın yanında yer aldı; işçilerin maruz kaldığı ve büyük basının gizlediği baskı ve zulmü teşhir etti; dört maddelik bir asgari talepler platformu yayınladı ve herkesi (1) Sıkıyönetimin kalkması, (2) işten atılanların geri alınması, (3) hapsedilenlerin serbest bırakılması, (4) baskı kanunlarının çökertilmesi için birleşmeye çağırdı. İŞÇİ-KÖYLÜ, hakim sınıfların saldırısı karşısında kazanılmış mevzileri terk edip gitmektense, her hak için direnmek, halkın geri çekilişinin mümkün olduğu kadar düzenli bir şekilde ve en az kayıpla gerçekleşmesini sağlamak için çalıştı. Bunun için de her sayısında tekrar tekrar yılgınlığa karşı çıktı.

Yılgınlıkları nedeniyle kısa bir süre sonra kitle mücadelesini büsbütün terk edecek ve kendilerini tamamen seçkin savaşçı terörizmine kaptıracak olan maceracılar ise, bu sırada, hakim sınıfların ve Sıkıyönetimin giderek proleter devrimci hareket üzerinde yoğunlaşan baskılarıyla aynı anda, Proleter Devrimci AYDINLIK'a ve İŞÇİ-KÖYLÜ'ye zorbalık uygulamak, bürolarını basmak, konferanslarda havaya silah sıkmak, tek tek devrimcileri dövmek vb. ile meşguldüler.

Esasen revizyonist ve maceracı zorbalığın proleter devrimci harekete her saldırısı, bugün olduğu gibi geçmişte de hakim sınıfların önemli bastırma harekatlarıyla aynı zamana denk düşmüştür.

Öte yandan, o sırada İstanbul'da proleter devrimci hareket içinde etkili olan İbrahim Kaypakkaya, Mehmet Altun, Garbis Altınoğlu vb., Sıkıyönetim karşısında özünde maceracılarla aynı tavrı aldılar. Onlar koşulların ağırlaşması karşısında çareyi örgütlü mücadeleyi terk etmede aradılar; şehirlerde ve işçi sınıfı içinde çalışmanın «revizyonizm» ve «halk savaşı yolunu reddetmek« demek olduğunu yaydılar; işçi sınıfı içinde kurulmuş olan mücadele komitelerini dağıttılar veya işlemez hale getirdiler; Ankara'da basılan İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin Sıkıyönetime rağmen binlerce işçiye ulaştırılması faaliyetini Sıkıyönetimden daha etkili bir şekilde baltaladılar. Kısa zamanda tasfiyecilik karakterini kazanacak olan bu oportünist unsurlar, böylece proleter devrimci hareketin İstanbul işçi sınıfıyla olan kitle bağlarını büyük ölçüde sabote ettiler.

EMAYETAŞ İŞÇİSİ BİR ARKADAŞ ANLATIYOR*

18 Temmuz 1970

Patronlara karşı direnme hakkımız olan grevi, patronlarla ortak olan işçi ve köylü düşmanı hükümet yeni bir sendikalar kanunu ile kaldırmak ve patronların ekmeğine yağ sürmek istemektedir. Bu kanun aynı zamanda Amerika'nın kuklası Türk-İş'in de işine gelmektedir. Türk-İş işçi arkadaşlarımızı aldatıp onları patronlara daha iyi satacaktır. Çünkü karşısında işçinin hakkını arayan devrimci sendikalar ve bu sendikaların toplandığı DİSK olmayacaktır ve Türk-İş meydanı boş bulup Amerika ile işbirliği yapan patronlarla daha iyi pazarlık yapacaktır.

Emeğimizin hakkını alamıyoruz. Gecekondularda oturuyoruz. Çocuklarımızın yiyecek bir şeyi zaten yok. Oku-

la bile gidemiyorlar. Aç ve sefiliz. Bir köle hayatı yaşıyoruz. Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok. Bu satılmış Amerikan uşakları bizi daha çok zincire vurmak istiyorlar.

Artık bunların azgınlıklarına dur demenin zamanı gelmişti. Çıktık dışarı. Yürü allah yürü. Karşımıza polisi diktiler. Vur allah vur. Baktılar bir sel gibiyiz. Karşımıza askeri diktiler. Yani bizim gibi işçi ve köylü çocuklarını diktiler. Askerle göğüs göğüse geldik. Geç allah geç. Sonuna kadar direnmeye kararlıyız. O hükümetle, o patronla, o sarı sendika ile, o Amerika ile savaşmaya kararlıyız. Baktılar olmuyor, örfi idare getirdiler. Böylece bizi susturmak istiyorlar. Ama biz susmayacağız. Gerekirse örfi idareye rağmen savaşa devam edeceğiz. Bu patronların ve Amerika'nın iktidarını yıkıp işçinin ve köylünün iktidarını kurana dek savaşacağız.

Fabrikamızda İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi dağıttılar. İşçinin hakkını arayan, işçi için çıkan gazete diyor ki «Yiğitler Er Meydanından Döner Mi?» Biz bu savaştan kaçınadık. Sadece saflarımızı kuvvetlendirmek, çelikleştirmek ve Amerikan emperyalizminin kuklası hükümetin aklı başına geldi mi ona bakmak için durduk. Hükümetin paçası tutuştu. Onun arkasındaki Amerika'nın ve işbirlikçi patronun da. Bizler bundan sonraki kavgaya daha bilinçli ve kuvvetli katılmalıyız. Onun için karşımızdaki düşmanı ve yanımızdaki dostumuzu —köylüyü ve talebeyi— daha iyi tanımalıyız. Tanımak için de devamlı okumalıyız. Fabrikalara kadar dağıtılan İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini okumalı, onun etrafında eğitim yapmalı ve toplanmalıyız.

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 20
s. 3

* «Zulme Karşı Birleşelim» yazısıyla aynı sayıda yayınlanan ve 15-16 Haziran ile sonrasını anlatan bu yazı, o sırada Emayetaş'ta işçi olan ve zorla istifa ettirilen İsmet

Dişbudak arkadaş tarafından yazılmıştı. Yazının, Sıkıyönetim koşullarında mücadele ve toparlanma yöntemi olarak «Fabrikalara kadar dağıtılan İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini okumayı, onun etrafında eğitim yapmayı ve toplanmayı» savunması, hem devrimci bir işçinin uzun vadeli mücadele anlayışını, hem de tasfiyeciliğin ne gibi olanakları tahrip ettiğini göstermesi bakımından çok önemlidir.

Bundan önce, «Zulme Karşı Birleşelim» yazısındaki bir dipnotta belirtildiği gibi İsmet Dişbudak arkadaş 30-31 Aralık 1971 gecesi Ankara da İsrail Elçiliğine bomba atarken şehit düştü.

HARAM YİYEN KADILAR*

18 Temmuz 1970

Yeğenler, geçen gün yolum Söke tarafına düştü. Çarşıdan geçerken kahvenin birinden bir ses yükseldi: «Ooo... Ali Emmi, hangi rüzgar attı seni buraya?» Baktım dostlar oturmuşlar, «Bir kahvenizi içerim» dedim. Hoşbeş ederken söz döndü dolaştı, mahkemelerin nasıl ağır çalıştığına, köylünün hakkının nasıl yendiğine geldi. Baktım, mahkemelere kimsenin güveni kalmamış. Davalar yıllardır sürüyor. Haklı hakkını almıyor, zalim ettiğini bulmuyor. Ak saçlı, ak sakallı bir dede «Osmanlı zamanında da böyleydi» dedi. Söke kadısının derebeylerden nasıl haram yediğini bir bir anlattı.

Padişah zamanında Söke'nin meşhur bir kadısı varmış. Kara kaplı kitabı ne zaman açsa hep yoksul ahını alır, derebeylerinin davulunu çalarmış bu kadı. Kadının divanına düşen yoksul köylüler hep haksız, derebeyleri hep haklı çıkarmış. «Bu kadıda hiç adalet yok muymuş?» diye soracak oldum. Ak saçlı hoca hiddetlendi: «Ağaların konağında kalan, derebeyleri ile alem yapıp onlarla yediği içtiği ayrı gitmeyen kadıda adalet olur mu?» dedi.

Doğru söze ne denir? Tevekkeli değil, halk aşığının birine «Senin sazında şeytan var» demişler de, aşık:

Kadı gibi haram yemez
Şeytan bunun neresinde?

diye taşı gediğine oturtmuş.

İşte bizden bu kadar yeğenler. Anlayana sivri sinek saz, anlamayana davul zurna az.

Kalın sağlıcakla.

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 20
s. 2

* Söke'nin Azap köyü halkı ile Ömer Kocaöner adındaki büyük toprak ağası arasında o tarihlerde bir «göl davası» vardı. Davaya bakan yargıç, her yaz dört ay süreyle Ömer Beyin Kuşadası'ndaki kampinginde ailesi ile birlikte misafir ediliyor ve parasız olarak yiyip içiyordu. Azap köylülerinin avukatı olan Doğu Perinçek arkadaş, bu durumu mahkemede etraflı olarak açıklamış ve hakimi reddetmişti. İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin «Ali Emmi Dedi ki...» köşesinde yayınlanan bu yazı ise, Sökeli yargıcın tutumunu Söke köylülerinin anlayabileceği bir şekilde teşhir ediyordu.

EMPERYALİZMİN SIKIYÖNETİMİNE KARŞI BİRLEŞELİM!*

1 Ağustos 1970

Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi iktidar, Sıkıyönetimi iki ay daha uzattı. 15-16 Haziran Büyük İşçi Hareketinden sonra ilan edilmiş olan Sıkıyönetim, sınıfsal karakterini en açık bir şekilde ortaya koydu. Tekelci sermaye işçi sınıfımız üzerindeki baskı ve sömürüsünü şiddetlendirdi. İstanbul'da 800'e yakın işçi işlerinden atıldı. Yüzlerce devrimci hapsedildi (107'si işçi olmak üzere bugün 143 arkadaş İstanbul'da hapistedir). İşçilere bazı fabrikalarda ücretleri ödenmedi, DİSK'e bağlı sendikalardan ayrılmaları için baskı yapıldı. Anayasada yazılı sınırlı demokratik haklar tamamen ortadan kaldırıldı. Grev yasaklandı ve daha sonra izin verilen toplu sözleşmelerde işçiler, patronların karşısında ellerindeki bütün kanuni imkanlardan yoksun bırakıldı. Bütün gerici, ırkçı, ümmetçi yayınlar «Yaşasın ordumuz» sloganını attılar. Devrimci yayınlar toplatıldı ve Sıkıyönetim tarafından yasaklandı. 14, 15, 19. sayılarından sonra, işbirlikçi iktidar İŞÇİ-KÖYLÜ'nün 20. sayısını da toplattı. Sıkıyönetim İŞÇİ-KÖYLÜ'yü «Kara Liste»sine aldı.

İşbirlikçi iktidarın ve onun Sıkıyönetiminin halkımıza ve devrimci mücadelemize karşı giriştiği saldırı, sınıf mücadelesini şiddetlendirdi. Sınıf mücadelesinin şiddetlendiği her yerde olduğu gibi, işçi sınıfı davasına ve halkın kurtuluş mücadelesine işareti olarak yapışan unsurlar, yel-

kenleri suya indirdiler. Fakat devrimci mücadelemiz daha da güçlenmektedir; binlerce emekçi sınıf menfaatlerini ve sınıf düşmanlarını kavradı. Her geçen gün daha amansız verilen sınıf mücadelesi, işçiler için ve halkımız için devrimci bir okul oldu.

TİP'in başına çöreklenmiş olan oportünist yöneticiler, işçi sınıfına ve devrimci mücadelemize karşı girişilen en ağır baskılar karşısında, Anayasa Mahkemesine başvurmak, Cumhurbaşkanına mektup yazmak ve bildiri yayınlamak gibi parlamenter imkanları kullanmaktan öte mücadele vermedi. İşbirlikçi iktidara ve Sıkıyönetimine karşı, bütün ileri ve demokratik güçlerle ortak çalışma yolunda devrimci bir üyenin önerisi, Genel Yönetim Kurulunda dikkate bile alınmadı. TİP yönetici kliği, halka yapılan baskıları bir liberal burjuva partisi edasıyla izlemektedir.

Kendini «İşçilerin ve Köylülerin Gazetesi» olarak ilan eden **Kurtuluş***, işçi sınıfının büyük hareketinden sonra işçi sınıfına ağır baskıların yapıldığı bir buçuk aydan beri susmaktadır. İlan edilen 3. sayı çıkmadı. Sıkıyönetimle beraber **Kurtuluş** gazetesi de emperyalizme beyaz bayrak çekmiş, «işçilerin ve köylülerin» değil, küçük burjuva rekabetçilerinin gazetesi olduğunu göstermiştir. İlkesiz Birlikçilerin diğer organı **Aydınlık Sosyalist Dergi** de Büyük İşçi Hareketinden sonra çıkan sayısıyla küçük burjuvazinin eline düştüğünü açıkça ortaya serdi. İşçi sınıfı mücadelesiyle hiç bir canlı bağı olmayan İlkesiz Birlikçi organ, işbirlikçi iktidara ve onun Sıkıyönetimine karşı teslim bayrağını çekti. Ne diyor bu derginin başyazısı:

«Türk ordusu tarihi geleneğine bağlı kaldı ve Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi bir iktidarın emrinde kendi emekçi halkına karşı koymadı. Her toplulukta buluna-

---

* **Kurtuluş** gazetesi, o sırada İlkesiz Birlik Cephesinin yeni çıkarmaya başladığı bir sözümona kitle organıydı. Gazetenin etraflı bir değerlendirmesi için, bu derlemedeki «**Kurtuluş** Gazetesinin Eleştirisi» yazısına bakınız. (s. 305-330) — AYDINLIK Yayınlarının notu

bilecek birkaç gayretkeş ise, genellikle bilinçli subaylar tarafından hizaya getirildi.» (Sayı 21, s. 197)

Bu satırlar, İlkesiz Birlikçilerin burjuva devlet tahlillerinin, burjuvazi hesabına savundukları ideolojinin, örnekleri çoğaltılabilecek bir kanıtıdır.

Dünyanın her yerinde ordu, mekanizması, emir-kumanda zinciri ve teşkilatlanması bakımından hakim sınıfların örgütüdür. Bu Türkiye'de de böyledir. Aksi halde İlkesiz Birlikçi organ, bugün Türkiye'de işbirlikçi iktidarın varlığını ve ayakta durmasını neyle izah edecek? Ordu «Amerikan emperyalizminin emrinde kendi emekçi halkına karşı koymuyorsa» bugün halkımızın devrimci iktidarının gerçekleşmesinin önüne çıkan nedir? İlkesiz Birlikçilerin dediği doğru olsaydı, ordunun içinden de yükselen ve bütün halkımızın meselesi olan «milli ordu» ve «halk ordusu» taleplerinin bir anlamı kalır mıydı?

Halkımızın devrimci mücadelesi, elbette ordu saflarında da güçlenmektedir. Milli kurtuluşçuluk, küçük burjuvaziden gelen Kemalist subaylar arasında hızla yayılmaktadır. Ama bu durum, ordunun evrensel karakterini değiştirmez. Ancak, Türkiye'de ordu içinde devrimci güçlerin de bulunduğunu gösterir. Bu gerçeği kavramadan halkımız devrimci zaferlere ulaşamaz. Doğruları kavramak ve devrimci düşüncenin emrettiği yolda halka gerçekleri anlatarak ve halkın deneylerinden öğrenerek ilerlemek zordur, fakat tek devrimci tutum budur. İlkesiz Birlikçiler, çeşitli oportünist izahlara dayanarak bu gerçeğin aksini savunuyorlar. Devrimci saflarda burjuva ideolojisinin devlet tahlillerini yayıyorlar ve devrimci bilinci körleterek hakim sınıflara teslimiyetin mücadelesini veriyorlar. Sıkıyönetimle beraber mücadeleyi tatil eden, «eylem yapmak» için Sıkıyönetimin kaldırılmasını bekleyen İlkesiz Birlikçi yöneticilerin bu tutumu da doğal olarak ideolojilerine uymaktadır. İlkesiz Birlik cephesi, Sıkıyönetimin ilanıyla sınıf mücadelesi alanından firar etmiştir. Bütün palavracılıklar, mangalda kül bırakmayan kuru sıkı sözler ve pozculuk iflas etmiştir. Şiddetlenen sınıf mücadelesi, gösterişsiz, ama di-

siplinli ve sabırlı, mutlaka kitlelerin menfaatlerini sonuna kadar savunmayı emreden, hakim sınıfların izinine değil, proleter devrimci düşünceye bağlı olan, işçi ve köylü yığınları içinde kök salan proleter devrimci çalışma tarzının ne olduğunu ve ne olmadığını ortaya koymuştur.

«İcazetli sosyalizm», «yiğitlik», «KORKAKLIK», «pasifizm», «devrimci şiddet» vb. gibi kelimelerin arkasına gizlenip, proleter devrimci mücadelemize küfredenlerin halkın davasına olan inançsızlıklarını pratik göstermiyor mu?

İcazetli sosyalizm, Sıkıyönetimi görünce «eylem»i tatil etmek, bunu bir taktik olarak göstermek ve bunun teorisini yapmaktır.

Korkaklık ve pasifizm, kitleleri mücadeleye hazırlamak görevinden kaçmak, kitleler ayaklandığı zaman onun mücadelesinin kenarında kalmak ve hakim sınıfların baskılarına karşı devrimci mücadeleyi ve halkı savunmaya yan çizmektir.

Devrimci şiddet, halkın devrimci mücadele organlarına baskınlar düzenlemek ve hakim sınıfların baskı araçlarını halkın safında göstermek değildir. Devrimci şiddet, hakim sınıfların şiddetini ve baskı mekanizmasını parçalamak içindir.

Devrimci saflarda düşmanlık yayanlar, halkın düşmanlarına karşı mücadele etmemekte ve onlarla uzlaşmaktadır.

Halkın devrimci gücüne güvenen ve bunun için mücadele eden bütün arkadaşlar, bütün devrimciler!

Bugün Sıkıyönetimde somutlaşan hakim sınıfların baskılarına karşı birleşelim! Sınıf mücadelesinin şiddetlendiği bu dönemde, devrimci birlik daha da zorunludur. Birliğimiz içi boş, kof bir birlik olmasın! Sınıf mücadelesinin çetinleştiği şartlarda. özellikle önümüze uzatılan hakim sınıflarla uzlaşma eğilimlerini yenelim!

Emperyalizm ve isbirlikçilerinin halkımız üzerindeki baskılarına karşı, 1) Sıkıyönetimin kalkması, 2) işten atılanların geri alınması, 3) hapsedilenlerin serbest bırakıl-

ması, 4) baskı kanunlarının çökertilmesi için mücadele edelim!

Bütün ilerici örgüt, grup ve kişilerin Sıkıyönetime karşı mücadeleyi örgütleyecek ortak bir komite etrafında toplanmaları için yapılan çalışmalara omuz verelim!

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 22
s. 258-260

* İŞÇİ-KÖYLÜ Sıkıyönetimin baskı ve zulmüne karşı geniş kitleleri seferber etmeye çalışırken, Proleter Devrimci AYDINLIK da mücadelenin getirdiği yeni tecrübeleri özetliyor ve dersler çıkarıyordu. Derginin Ağustos 1970 tarihli 8-22. sayısında, «AYDINLIK'ta Dünya ve Türkiye» bölümünün başında yayınlanan bu yazı, revizyonizmin ve maceracılığın o zamanki durumunu tam olarak gözler önüne sermektedir.

PROLETER ENTERNASYONALİZMİ VE BURJUVA MİLLİYETÇİLİĞİ*

1 Ağustos 1970

> *Sadece bir tek çeşit gerçek enternasyonalizm vardır ve bu da, devrimcinin* kendi ülkesinde *devrimci hareketin gelişmesi için vargücüyle çalışması ve aynı zamanda* istisnasız her ülkede *(propaganda destek ve maddi yardım yoluyla) bu mücadeleyi, sadece ve sadece bu çizgiyi savunmasıdır.*
>
> *V.I. LENİN*[1]

Devrimci kılığına bürünerek, işçi sınıfı hareketine burjuvazinin hakim olmasına çalışan revizyonistler, bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de işçi sınıfı hareketine burjuva milliyetçiliğini sokmak, proleter enternasyonalizmini kundaklamak yoluyla amaçlarına ulaşmak istiyorlar. Son günlerde ülkemizdeki revizyonistler bu yöndeki çabalarını artırmışlardır. Bugün, proleter enternasyonalizmini savunmak, burjuva milliyetçiliğini açığa çıkartmak ve mahkum etmek, en önde gelen görevlerimizden biridir.

Proleter enternasyonalizmi nedir? Proleter enternasyonalizminin özü, bilimsel sosyalizmin, işçi sınıfının ve onun önderliğinde çalışan yığınların kurtuluşunun ancak kapitalizme karşı ve sosyalizm için dünya çapında yürütülecek bir mücadeleyle mümkün olacağı yolundaki temel il-

---

[1] **Collected Works**, Cilt 24, s. 75.

kesidir. Bütün ülkeler proletaryasının burjuvaziye karşı mücadelesinin ortak olmasıdır. Bilimsel sosyalizm kurucuları Marks ve Engels bu ilkeyi, bütün ülkeler proletaryasının başta gelen şiarı olan, «Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz!» şiarıyla ortaya koymuşlardır.

Bütün ülkelerde proleter devrimcileri, uluslararası proletarya hareketinin bilimsel sosyalizm temeli üzerinde birliğini ve dayanışmasını kurmak ve korumak; uluslararası işçi sınıfı hareketinin ortak çıkarlarını, kısmi, mahalli ve dar milli çıkarların üstünde tutmak görevindedirler. Ancak, proleter enternasyonalizmi her ülkedeki proletarya hareketinin bağımsızlığını ortadan kaldırmaz. Proleter enternasyonalizmi, bütün ülkelerdeki proletarya hareketinin bilimsel sosyalizmin ilkeleri temeli üzerinde bilinçli ve gönüllü birliği esasına dayanır. Proletarya hareketini enternasyonalist yapan, **ortak bir ideolojiye**; başlıcaları kapitalizmin yıkılması, sınıfsız toplumun gerçekleşmesi, insanlığın milletlere bölünmesine son verilmesi olan **ortak hedeflere** ve **ortak bir düşmana sahip olmasıdır.**

Hiç şüphesiz, her ülkedeki proletarya hareketi milli bir temel üzerinde gelişir. Her ülkede proletaryanın öncüsü bilimsel sosyalizmi mücadelesine uygularken, o ülkedeki sınıf mücadelesinin özel, milli şartlarını dikkate almadan başarılı olamaz. Ama, herhangi bir ülkedeki sınıf mücadelesinin bu özel, milli şartları, proletaryanın devrim mücadelesinin dayandığı temel ilkelerin evrenselliğini ortadan kaldırabilir mi? Hayır, asla kaldıramaz. Bunun aksini iddia etmek, yani her ülkede devrimin tamamen kendine özgü bir «milli yol» izleyeceğini savunmak, bilimsel sosyalizmin evrensel gerçekliğini reddetmek demektir. Sınıf mücadelesinin kanunları evrenseldir. Bilimsel sosyalizm bu kanunların keşfine dayanır. Hiç bir ülkenin özel, milli şartları proletaryanın devrim mücadelesinin evrensel ilkelerinin o ülkede değişikliğe uğratılmasını ya da tamamen ortadan kaldırılmasını gerektiremez. **Proletaryanın bütün ülkelerde verdiği mücadelenin ispatladığı ilkeler, her ülke için geçerlidir. Bir ülkedeki proletarya mücadelesinin meseleleri bü-**

tün ülkelerdeki proletarya mücadelesinin meselesidir. Bunlar, proleter enternasyonalizminin değişmez ilkeleridir. Proleter enternasyonalizmi olmadan, işçi sınıfı davasını zafere götürmek imkansızdır.

Bütün ülkelerdeki proletarya hareketine sızan ve burjuvazinin temsilcileri olan revizyonistler, proleter enternasyonalizminin bu ilkelerine karşı savaşmaktadırlar. Revizyonistlere göre: Her ülkenin sınıf mücadelesinin şartları tamamen kendine özgüdür. Bunun için her ülkede devrim tamamen milli bir yol izleyecektir. Proleter enternasyonalizmi işçi sınıfı hareketinin çıkarlarına zıttır. Bir ülkedeki proletarya hareketinin çıkarları, uluslararası proletarya hareketinin çıkarlarına üstündür.

Revizyonistler bu iddialarıyla işçi sınıfı hareketine burjuva milliyetçiliğini hakim kılmak isterler. Burjuva milliyetçiliği işçi sınıfı için çok tehlikelidir, çünkü onun dikkatini sınıf düşmanlarından uzaklaştırır ve eninde sonunda onu köleliğe mahkum eder. Milliyetçilik, burjuva ideolojisidir ve bütün dünyada kapitalizmin egemenliğini perçinlemeye, ezilen sınıfların mücadelesini bastırmaya hizmet eder. Emperyalizm çağında burjuvazi, bütün dünyada gericiliğin baş temsilcisidir. Sömürülen ülkelerde burjuvazinin büyük bir kesimi tamamen emperyalist ülkeler burjuvazisiyle kaynaşmıştır. Bu ülkelerde, işbirlikçi olmayan burjuvazi ve onun ideolojisi olan milliyetçilik, halkları kurtuluşa götüremez.

Proleter Enternasyonalizmi Kurtuluşa, Burjuva Milliyetçiliği Teslimiyete Götürür

Emperyalizm ve işbirlikçilerinin hakimiyeti altında olan ülkemizde, başta işçi sınıfı olmak üzere, köylüler, küçük burjuvazi ve hattâ milli burjuvazi emperyalizmin ve işbirlikçilerinin baskısı altındadır. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin ideolojisi, şeriatçılık, ümmetçilik, ırkçılık, Turancılık gibi gerici akımlardır. Bu ideolojiler halkımıza boyun eğmeyi, köleliği aşılamaktadır.

İşçi sınıfının ideolojisi, işçi sınıfına ve kurtuluşu ona bağlı olan emekçi köylü yığınlarına, kurtuluşun sosyalizmde olduğunu; işçi sınıfı önderliğinde milli demokratik devrim yoluyla sosyalizme ilerlemenin kurtuluşun tek yolu olduğunu göstermektedir.

Ülkemizde milli burjuvazinin ve küçük burjuvazinin ideolojisi, burjuva ve küçük burjuva milliyetçiliğidir, burjuva ve küçük burjuva sosyalizmidir, Kemalizmdir. Milli burjuvazinin ve küçük burjuvazinin sınıf çıkarları emperyalizm ve işbirlikçileriyle çelişme halindedir, ama bu sınıflar bir yandan da işçi sınıfının sosyalizm için mücadelesine, işçi sınıfı iktidarına karşıdırlar. Emperyalizme karşı mücadeleyi milliyetçilik bayrağı altında yürütmek istemektedirler. Oysa milliyetçilik, işçi sınıfının ve çalışan yığınların dikkatini sınıf düşmanlarından uzaklaştırır, proletaryanın sınıf bilincini köreltir ve eninde sonunda onları köleliğe mahkum eder. Lenin bu konuda şunu söylüyor: «Milliyet ilkesi burjuva toplumunda tarihi olarak kaçınılmazdır ve bu toplumu dikkate alan Marksist, milli hareketlerin tarihi meşruiyetini tam olarak tanır. Ama bu tanımanın milliyetçiliğe bir özür haline gelmesinin önlenmesi için, bunun burjuva ideolojisinin proleter bilincini köreltmesine yol açmaması için, bu tanıma tamamen milli hareketlerdeki ilerici olan unsurlarla sınırlı olmasıdır.» (Collected Works, Cilt 20, s. 34)

Halkımızın kurtuluşu sosyalizmdedir. Halkımız sosyalizme ancak ve ancak işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel önderliğinde milli demokratik devrim yoluyla ve bir halk savaşı vererek ulaşabilir. İşçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel önderliğine karşı olmak, proleter enternasyonalizminin karşısına burjuva milliyetçiliğini çıkarmak, eninde sonunda emperyalizm ve işbirlikçilerinin hakimiyetine boyun eğmek demektir. Halkımızın kurtuluş mücadelesi milliyetçilik bayrağı altında değil, ancak ve ancak proleter sosyalizmi bayrağı altında zafere ulaşabilir. Proleter enternasyonalizmi kurtuluşa götürür, burjuva milliyetçiliği eninde sonunda teslimiyete.

Bugün ülkemizde, anti-emperyalist saflarda bilimsel sosyalizm burjuva ideolojisiyle, proleter enternasyonalizmi burjuva milliyetçiliğiyle mücadele halindedir. Bu mücadelenin tarihi anti-emperyalist mücadelenin başladığı güne kadar uzandığı gibi, bu mücadele sınıfsız toplumun kuruluşuna kadar şu veya bu biçime bürünerek devam edecektir. Onun için bizler, burjuva ve küçük burjuva ideolojisine, burjuva ve küçük burjuva milliyetçiliğine karşı her zaman uyanık olmak, onun saflarımıza hakim olmasına karşı amansız bir mücadele vermek zorundayız.

Proleter devrimci mücadelemizin yakın tarihi, burjuva ve küçük burjuva ideolojisinin, sosyalizminin ve milliyetçiliğinin bir çeşidi olan Aybar-Aren oportünizmine karşı mücadeleye tanık olmuştur. Aybar-Aren oportünizmi, proleter enternasyonalizmine karşı burjuva milliyetçiliğiyle çıkmış; bilimsel sosyalizme karşı «Türkiye sosyalizmi», Türkiye'nin özel şartlarının parlamenter yoldan «sosyalizmi» kurmayı mümkün kıldığını savunmuş; proleter enternasyonalizminin Türkiye emekçilerinin çıkarlarına zıt olduğunu iddia etmiştir. Aybar şöyle diyordu: Türkiye'nin özel şartları «Türkiye'ye özgü bir sosyalizmi» gerektirmektedir; «Sosyalizm için reçete yoktur. Yani ne yürütülen mücadelenin yolu ne de iktidara gelindikten sonra kurulacak düzenin biçimi hakkında uygulanacak hazır 'model' mevcut değildir». (**Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm**, s. 640-641)

Mücadelemiz, burjuva milliyetçiliğinin Aybar-Aren markalısını yıkmıştır, ama küçük burjuva ortam, milliyetçiliği başka kisveler altında beslemeğe devam etmektedir. Türkiye'de gerek işçi sınıfı hareketi içinde olduğunu iddia eden, gerekse böyle bir iddiası olmayan çeşitli milliyetçi akımlar vardır.

Bugün, proleter sosyalizmine ve proleter enternasyonalizmine karşı, birer burjuva düşünce akımı olan revizyonizmi ve milliyetçiliği, üstelik proleter devrimci kılığına bürünerek savunan başlıca akım, **Aydınlık Sosyalist Dergi** ve **Kurtuluş** gazetesi etrafında toplanmış olan İlkesiz Birlikçilerdir. **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin olsun, **Kurtu-**

luş'un olsun baş sözcülüğünü yapan revizyonist, Bay Mihri Belli'dir.

Dergimiz daha önce, Mihri Belli'nin revizyonizminin özünü ortaya koymuştur. (Bkz. Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 16, s. 241-253; Sayı 17, s. 383-392)* Burada, bu yazarın revizyonist ve milliyetçi görüşlerini özellikle proleter enternasyonalizmi açısından ele alacağız.

Mihri Belli bugüne kadar doğrudan doğruya proleter enternasyonalizmiyle ilgili üç yazı yayınlamıştır. Bunların ilki, «Çağımızda Her Devrim Milli Yol İzler» adını taşımaktadır; önce TÜRK SOLU imzasıyla TÜRK SOLU'nun 15. sayısında, sonra yazarın **Yazılar** adlı derlemesinde, kendi imzasıyla çıkmıştır. İkincisi, önce «**Aydınlık**» imzasıyla **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin 15. sayısında, daha sonra Mihri Belli imzasıyla bir broşür halinde yayınlanan «Proleter Devrimci Hareketimizin Çizgisi Açıktır» başlıklı yazıdır. Son olarak, bu iki yazıdaki revizyonist çizgiyi tam bir ifadeye kavuşturan, «**Aydınlık**» imzasıyla **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin 21. sayısında «Aydınlık'ın Tutumu» adlı bir yazı yayınlamıştır. (Burada yapacağımız bütün atıflar, aksi belirtilmediği takdirde, yukarıdaki üç yazıyadır.) Son yazının yakında yine Mihri Belli imzasıyla yayınlanıp yayınlanmayacağını şimdiden kestiremiyoruz(!). Ama yazının başlığından ve imzasından, İlkesiz Birlikçilerin bu revizyonist ve milliyetçi tavrı tam olarak benimsedikleri anlaşılmaktadır.

İlkesiz Birlikçilerin Mihri Belli tarafından sözcülüğü yapılan görüşleri, proleter enternasyonalizmini reddetmekte ve burjuva milliyetçiliğini temsil etmektedir. Bu görüşler proleter devrimci saflarda açığa çıkartılmalı ve yıkılmalıdır!

---

* Bu yazılardan birincisi, bu derlemede yer alan «Proleter Devrimci Birlik İçin İlkesiz Birlik Cephesini Açığa Çıkartalım» (1 Şubat 1970) başlıklı makaledir. (s. 104-127) — AYDINLIK Yayınlarının notu

«Revizyonizmin İktidara Gelmesi Burjuvazinin İktidara Gelmesi Demektir»

Mihri Belli'nin proleter enternasyonalizmine zıt görüşlerinin başlıcalarını bir bir ele alalım.

Mihri Belli'ye göre, bugün proleter devrimcileri ile modern revizyonistler arasında verilmekte olan büyük mücadele «sosyalist kampta» bir «ideolojik çatışma»dan ibarettir; bu çatışmanın temel konusu da «nükleer strateji» meseleleridir. Bu «ideolojik çatışma»da hangi tarafın doğruyu savunduğunu tayin edebilmek için, nükleer strateji hakkında yeterli bilgimiz yoktur, «imkanlarımız sınırlıdır».

Gerçek bu mudur? Bilimsel sosyalizmin öğrettiği üzere, her fikrin, her ideolojinin mutlaka sınıfsal bir temeli vardır. Bugün, uluslararası işçi sınıfı hareketinde başlıca taraflarını Çin Komünist Partisinin ve Sovyetler Birliği «Komünist» Partisinin temsil ettiği büyük ideolojik mücadele, Bay Mihri Belli'nin iddia ettiği gibi sınıflar üstünde ve sınıflar dışında bir «ideolojik çatışma» değildir, proletarya ile burjuvazi arasında bir mücadeledir. ÇKP proletaryayı, SBKP revizyonizmi, dolayısıyla burjuvaziyi temsil etmektedir.

SBKP'nin kurucusu Lenin'dir, SSCB dünyanın ilk sosyalist devletidir. Lenin ve Stalin'in önderliğinde SBKP, SSCB'de sosyalizmin kuruluşunda büyük başarılar kazanmış, uzun süre dünya devriminin merkezi olmuştur. Ancak, Rusya'da burjuvazinin devrilmesi, onun ve iktidara dönüş mücadelesinin kendiliğinden ortadan kalkması demek olmamıştır. İşçi sınıfı iktidarı aldıktan sonra, burjuvazi ve diğer sömürü sınıflar varlıklarını ve karşı-devrimci mücadelelerini sürdürmüşlerdir. Gerek şehirlerde, gerekse köylerde küçük üretim, kendiliğinden gelişen kapitalist unsurlara kaynak olmuştur. Devrimden sonra da yaşamaya devam eden burjuva ideolojisi, işçi sınıfı ve devlet görevlileri arasından yoz, yeni tip burjuva unsurların doğmasına yol açmıştır. Bütün bunlar dünya emperyalizminin ilk sosyalist ülkede geri dönüşü gerçekleştirmek için harcadığı gay-

retlerle birleşmiştir. Bütün bunların yanı sıra, ilk sosyalist devrimi gerçekleştiren SBKP, işçi sınıfı diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin yürütülmesi konusunda ilk tecrübeyi vermekteydi. Ayrıca, 1930'lardan itibaren SSCB'de sosyalist toplumda sınıf mücadelesinin yürütülmesinde bazı hatalar yapıldı. Bu hataların teorik temelleri de vardı: Sosyalizmin ekonomi alanında kuruluşu yolunda ilerlendikçe sınıfların ve sınıf mücadelerinin kendiliğinden ortadan kalkacağı yolunda mekanik materyalist görüşler partiye hakim oldu. (Stalin son zamanlarında, bu hatayı kendisi de görmüştür.) Burjuvaziye ve yoz, yeni tip burjuva unsurlara karşı mücadele kişisel planda kaldı. Sosyalist devrim politik ve ideolojik alanlarda sonuna kadar götürülmedi. SSCB'de ayrıcalıklı bir tabaka oluştu. Stalin'in ölümünden sonra yeni tip bir tekelci bürokrat burjuvazi haline gelip, Sovyet partisini ve devletini ele geçiren modern revizyonist kliğin sınıfsal temeli, işte bu ayrıcalıklı tabakadır.

Lenin der ki: «REVİZYONİZMİN İKTİDARA GELMESİ, BURJUVAZİNİN İKTİDARA GELMESİ DEMEKTİR.»* Nitekim bu revizyonist klik, SSCB'de işçi sınıfının iktidarı yerine burjuva iktidarını geçirmiştir. Bütün alanlarda kapitalizmi geri getirmektedir. Kabul edilen «yeni sistem»e göre, ekonomi merkezi planlamaya değil, kâr kanununa dayanmaktadır. Sanayi ve tarım işletmelerinin işleyişi merkezi plan tarafından değil, bu işletmelerin yöneticileri tarafından kâr esasına göre tayin edilmektedir. İdeoloji alanında çağımızın Marksizm-Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesi ve devrim yasaklanmış, karşı-devrimci burjuva ideolojisine kapılar açılmıştır. Tekelci bürokrat burjuvazi

---

* Bu söz Lenin'e değil Mao Zedung'a aittir. Lenin, oportünizmin burjuvazi demek olduğunu ve işçi sınıfı hareketi içindeki oportünistlerin burjuvaziyi burjuvaların kendilerinden daha iyi savunduklarını belirtmişti. Mao Zedung bu fikri, revizyonizmin iktidara geldiği Sovyetler Birliği'ne, metinde geçen sözleriyle uyguladı. — AYDINLIK Yayınlarının notu

ülkenin iktisadi, siyasi, kültürel bütün alanlarında hakim olmuştur. Kapitalizmin kanunu Sovyetler Birliği için de geçerlidir. Sovyet burjuvazisi sadece kendi halkını değil, başka halkları da sömürmektedir. Ne var ki, yine Lenin'in dediği gibi, «REVİZYONİZM, SOSYAL-EMPERYALİZME» dönüşmüştür; SBKP yöneticilerinin sosyalizmi, «lafta sosyalizm, fiiliyatta emperyalizm»dir.

SBKP'ye hakim olan revizyonist klik «bütün halkın partisi», «bütün halkın devleti», «barış içinde bir arada yaşama», «barış içinde yarış» ve «barış içinde geçiş» tezleriyle özetlenebilecek, revizyonist ve Sovyet burjuvazisinin çıkarlarına hizmet eden görüşler savunmakta ve dünya çapında bu görüşlere uygun bir politikayı sürdürmektedir. Dünya halklarının mücadelelerine karşı emperyalizmle işbirliğini ve dünya hegemonyası için Amerikan emperyalizmiyle yarışı esas alan bir politika izlemektedir.

Hiç şüphesiz SSCB'de sosyalist devrimin iktisadi, kültürel bütün alanlardaki kırk yıllık kazançları Sovyet burjuvazisinin kapitalizmi geri getirme çabalarına direnmektedir. Devrimci işçi sınıfı hareketiyle Sovyet burjuvazisi arasındaki mücadele devam etmektedir.

Bugüne kadar modern revizyonizme karşı mücadele görevimizi yeterince yerine getiremedik. Hareketimizin devrimci pratiğinin gelişme düzeyi SSCB'de işçi sınıfı iktidarının yıkılması ve kapitalizme geri dönüş konularında sınırlı kalmamıza sebep oldu. Bu konudaki doğru devrimci bilgileri öğrenmek, bugün pratiğimizin emrettiği acil bir ihtiyaçtır. Bundan böyle gerekli bütün bilgileri devrimci saflarımıza yayacağız. Mücadelemiz başka türlü ilerleyemez.

Proleter devrimcileri ile modern revizyonistler arasındaki mücadele bir «nükleer strateji» tartışması değildir! Devrimle karşı-devrim arasında bir mücadeledir. Mihri Belli hangi tarafın haklı olduğunu tayin edebilmek için «imkanlarımızın sınırlı» olduğunu söylemektedir. Marksizm-Leninizmin en temel ilkeleri bize modern revizyonist tezlerle proleter devrimci tezlerin, revizyonist politikayla

devrimci politikanın ne olduğunu gösteriyor! Eğer gerçekten bir proleter devrimci isek, gerek dünyada ve gerekse kendi ülkemizde Marksizm-Leninizmin galip gelmesi için vargücümüzle çalışmalıyız! Kimse bizi «adaleti tevzi etmekle» görevlendirmez.

Mihri Belli'ye göre, revizyonist SBKP bugün bir «devrim mihrakı»dır. Şöyle diyor: «Belirli bir tarihi anda, bazı konjonktürlerin bir araya gelmesi sonucu, devrim mihraklarından birinde meydana gelen değişmeler yüzünden biz tutumumuzu değiştiremeyiz.» Bu sözlerle Mihri Belli modern revizyonizmin mevcudiyetini reddetmektedir. O, «... herhangi bir devrim mihrakını yanılmaz kabul etmeyi... bilimsellikle çelişen bir tutum» sayarmış (!). Bu tavır, revizyonizmi devrimcilik olarak savunmak, proleter devrimci çizginin doğruluğu üzerinde revizyonizmin işine yarayacak şüpheler uyandırmaktır. Biz, Bay Mihri Belli'nin «bilim»ini kabul etmiyoruz, çünkü bu «bilim» burjuva ideolojisidir!

Mihri Belli'ye göre, «beyanlardan çok somut davranışlara ve eyleme önem» verilmelidir, çünkü «somut davranışlara ve eyleme» bakılırsa, «Vietnam meselesi, Pueblo olayı ile yeniden alevlenen Kore meselesi gibi konularda. Sovyetler Birliği ile Çin Halk Cumhuriyeti arasında esasta bir görüş ve davranış ayrılığı» yoktur.

Gerçek bu mudur? Hayır, değildir. Modern revizyonistler halk savaşlarını bir nükleer savaşı başlatacak kıvılcımlar olarak görmektedirler, bu yüzden halk savaşlarına karşıdırlar. Sovyetler ellerindeki bütün imkanları kullanarak Vietnam halkını savaşı sonuna kadar götürmekten vazgeçirmeye, görüşme masasına oturarak Amerikan emperyalizmiyle uzlaşmaya zorlamaktadır. Modern revizyonistler Kamboçya halkının devrimci hükümetini tanımayı reddetmişlerdir. Hindistan ve Endonezya gericilerine halk savaşını bastırmada kullanmaları için silah yardımı yapmaktadırlar. Asya halklarının devrimci mücadelelerini durdurmak için, başta Japonya olmak üzere bütün gerici rejimlerle ittifak aramaktadırlar. O halde, gerçek

nedir? Gerçek, Mihri Belli'nin revizyonistlerin karşı-devrimciliğini gizlemeye çalışmasıdır. Ona göre, modern revizyonizme karşı mücadele etmek, «devrimci eylemimize katkısı olmayacak kısır tartışma»dan, «eleştiri için eleştiri»den, «Bizantinizm»den ibarettir. Hayır! Eğer devrim olacaksa, modern revizyonizm mutlaka altedilmelidir

Mao Zedung, Yaşayan Lenin'dir

Mihri Belli bütün benzerleri gibi bilimsel sosyalizmin evrensel gerçekliğini reddetmekte ve her ülkede devrimin «milli yol» izleyeceğini savunmaktadır. Ona göre: Her ülkedeki proletarya mücadelesi tamamen millidir. «Çin, kendi özel şartlarının gerektirdiği, kendine özgü devrim yolunu izlemiştir»... Mao Zedung «Çin şartlarında proleter devrimciliğini temsil» etmektedir. Kendisi, «Türkiye'ye özgü devrimci çizgiyi saptama» çabasındadır. Bilimsel sosyalizmin evrenselliğini savunmak «dıştan gelme hazır devrim reçetelerine bel bağlamak»tır. Yapılacak iş, «bilimi toplumumuzun gerçeklerine uygulayıp, doğru sentezlere, **orijinal** [altını biz çizdik] sentezlere» varmaktır. (Bkz. **Aydınlık Sosyalist Dergi**, Sayı 17, s. 403)

Proleter sosyalizminin evrenselliğini savunmayı dıştan gelme devrim reçetelerine bel bağlama olarak niteleyen ve Türkiye'nin özel şartlarının Türkiye'de devrimin tamamen kendine özgü bir yol izleyeceğini savunan birini daha, Aybar'ı, iyi hatırlıyoruz. Mihri Belli'nin yaptığı, Aybar'ın «Türkiye sosyalizmi»nin yerine, kendisinin «Türkiye proleter sosyalizmi»ni koymaktır.

Yine tıpkı benzerleri gibi, Mihri Belli, proleter enternasyonalizminin işçi sınıfının çıkarlarına zıt olduğunu savunmaktadır. Şöyle diyor: «'Pekinci', 'Havanacı', 'Moskovacı', yakıştırmalarına cevabımız şudur: Biz ne oyuz, ne de bu ve ne de beriki. Biz TÜRKİYECİYİZ. Türkiye emekçilerinin davasının savunucusuyuz biz.» Elbette ki. 'Pekincilik', 'Havanacılık', 'Moskovacılık' diye bir şey olamaz; ama el-

bette ki proleter enternasyonalisti ve burjuva milliyetçisi olmak diye iki ayrı şey vardır. Türkiye emekçilerinin davasının savunulması ile proleter enternasyonalizmi birbirine zıt şeyler değildir. Tam aksine! Bu ikisi arasında tam bir uygunluk vardır! Lenin'in şu ibret verici sözlerini buraya aktaralım: «...milliyetçilik görüş açısını benimsemiş olan bir kimse, doğal olarak, kendi milliyetinin, kendi milli işçi sınıfı hareketinin çevresine bir Çin Seddi dikmek arzusuna varır.» (Collected Works, Cilt 6, s. 520-521)

Mihri Belli proleter enternasyonalizmini karalamakla kalmamıştır. Proleter devrimcilerini bilimsel sosyalizmi Türkiye'yi uygulama işini «Peking Review yazı kuruluna bırakmak»la, «düşünmeyi Asya kıtasının öbür ucunda yayınlanan bir derginin yazı kurulvna terketmek»le itham etmektedir. (Bkz. Aydınlık Sosyalist Dergi, Sayı 17, s. 403-404)

Mihri Belli, mücadelemizi dünya devrimci hareketinden koparmak istiyor. Bilinçsizliğe sırt dayayarak, tıpkı gericiler gibi, dışardan emir alıyor göstererek, Türkiye devrimcilerinden soyutlamaya çabalıyor.

Peking Review, Çin Halk Cumhuriyeti'nde yayınlanan önemli makalelerin İngilizcelerini basan bir dergidir. Proleter devrimci düşüncenin, çağımızda onun en yüksek biçimi olan Mao Zedung Düşüncesinin dünyaya yayılmasında çok önemli bir devrimci görev görmektedir. Bizler, emperyalizme ve revizyonizme karşı çok önemli ideolojik silahlar olarak gördüğümüz bu makaleleri okuruz, devrimci pratiğimizde onlardan derinliğine yararlanırız. Aynı şekilde dünyanın herhangı bir yerinde yayınlanan ve devrimci fikirleri savunan bütün yayınları okuruz. Mao Zedung Düşüncesini izlemek, «uygulama» ve «düşünme» işini «Asya kıtasının öbür ucuna» bırakmak değildir. Nasıl ki, Lenin'in fikirlerini izlemek Avrupa'nın doğusuna bırakmak değilse.

Gelelim, proleter sosyalizmiyle modern revizyonizm arasında «taraf tutmama» görüşüne.

Uluslararası proletaray hareketinin tarihine bakacak olursak, proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadelenin daima işçi sınıfı hareketi içinde yansıdığını, hareketin sürekli olarak devrimcilerle revizyonistler arasında bölündüğünü, proleter sosyalizminin revizyonizme karşı mücadele içinde gelişip güçlendiğini görürüz. Birinci Enternasyonal döneminde Marks ve Engels bir yandan Bakunincilere, Proudhonculara, Lassallecilere, öte yandan Blanquicilere karşı mücadele ettiler. İkinci Enternasyonal döneminde Lenin, bir yandan Bernstein ve Kautsky'nin temsil ettiği eski kuşak revizyonistlere, öte yandan anarşizme karşı mücadele etti. SSCB'de sosyalizmin kuruluşu döneminde Stalin bir yandan Troçkizme, öte yandan Buharinciliğe karşı savaştı. Bugün de, başta Mao Zedung olmak üzere günümüzün bütün Marksist-Leninistleri bir yandan modern revizyonizme, öte yandan onunla özünde tamamen aynı olan «sol» sapmalara karşı mücadele veriyorlar. 20. yüzyılın başlarında «Ne Menşevikiz, ne Bolşevik. Ne oyuz, ne de bu. Biz Türkiyeciyiz Türkiyeci...» demek ne kadar oportünizm ise, bugün de «Ne Maocuyuz, Ne Moskovacı, Türkiyeciyiz...» demek o derece oportünizmdir.

Türkiye'deki bu baş revizyoniste göre, Mao Zedung «Çin şartlarında proleter devrimciliğini temsil etmektedir» ve sadece «Çin devriminin lideri»dir. Bu Lenin'in Rusya şartlarında proleter devrimciliğini temsil ettiğini ve sadece Rus devriminin lideri olduğunu savunmak kadar büyük bir burjuva milliyetçiliğidir. Çünkü Mao Zedung, yaşayan Lenin'dir. Mao Zedung, Marks, Engels ve Lenin'in öğretilerini revizyonizme karşı savunmuş ve yepyeni bir aşamaya yükselmiştir. Dünya devriminin önderidir.

Mihri Belli'nin burjuva milliyetçiliğini, başka ülkeler devrimcilerinin proleter enternasyonalizmi ile bir karşılaştıralım. Hindistan'da halk savaşını yöneten devrimci partinin lideri Çaru Mazumdar diyor ki: «Arkadaşlar, yapmakta olduğumuz işi asla küçümsemeyin. 1969'da kazanılan zaferleri sizler değil de kim mümkün kıldı? 'Çin'-

in Başkanı bizim de Başkanımızdır'* diyerek, burjuva milliyetçiliğine öldürücü darbeyi sizler değil de kim indirdi?»

Mihri Belli kendi tutumuna örnek olarak Ho Şi Minh'in tutumunu göstermektedir. Mihri Belli'nin kaleminde koca Ho Şi Minh bayrağı bir burjuva milliyetçisi derekesine düşürülmektedir. Ho Şi Minh, büyük bir proleter devrimcisidir. Vasiyetinde Vietnam halkına son Amerikan askeri Vietnam'dan çekip gidene kadar, emperyalizm ve işbirlikçileri tam olarak altedilene kadar ve Vietnam birleştirilinceye kadar savaş yolunu, yani emperyalizme karşı halk savaşını sonuna kadar götürme yolunu öğütlemiştir. Böylelikle, modern revizyonistlerin emperyalizme teslimiyeti öneren politikasını mahkum etmiştir.

Ancak, uzun zamandan beri Vietnam Emekçi Partisi içinde proleter devrimcileri ile modern revizyonistler arasında mücadele olduğu bir gerçektir. Bu modern revizyonizmle mücadelenin halk savaşı şartlarında da devam ettiğini gösterir. Ama bu Parti, hiç bir zaman tutumunun bir taraf tutmama tavrı olduğunu söylememiştir. Vietnam Emekçi Partisi içinde modern revizyonizm er geç yenilecek, Mao Zedung Düşüncesi er geç hakim olacaktır. Hindiçini Halkları Zirve Konferansı Ortak Bildirisi, buna bir işaret sayılabilir. (Bkz. Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 6-20, s. 155)

Şimdi de, İlkesiz Birlikçilerin «Türkiye'ye özgü devrimci

---

* Çaru Mazumdar'ın bu sözleri, proletarya partilerinin bağımsızlığını inkar eden ve Mao Zedung'un bütün dünyadaki Marksist-Leninistler için bir büyük usta ve öğretmen olarak taşıdığı muazzam değeri çarpıtarak çeşitli ülkelerin proletarya partileri arasında bir siyasi hiyerarşi yaratmaya kalkışan Lin Biaocu yanlış anlayışı yansıtıyordu. Proleter Devrimci AYDINLIK'ın tutumu bu değildi ve proleter devrimci hareket Çin'in başkanının Türkiye'nin de başkanı olduğu görüşünü hiç bir zaman benimsemedi ve buna karşı çıktı. Çaru Mazumdar'ın bu sözleri, bu yazıya, o dönemde Lin Biaoculuğun ve Mazumdar'ın «sol» sapmasının bizdeki uzantısı olan saflarımızdaki tasfiyecilerin etkisiyle girdi. — AYDINLIK Yayınlarının notu

çizgiyi» saptarken «Türkiye'nin yerini, iç ve dış güçler dengesini göz önünde tutma» «ilke»sini ele alalım. Bu, şu demektir: SSCB Türkiye'ye yakın olan bir «devrim mihrakı» olduğundan, «ideolojik çatışma» hakkında tavrımız bu husus hesaba alınarak saptanmalıdır. Türkiye'de devrim ve Sovyetlerle dayanışma... Bu bir aldatmacadır! Soralım Hint halkına, soralım Kamboçya ve Laos, Filistin ve Arap halklarına, revizyonistler devrimden mi, karşı-devrimden mi yanadır!

Lenin'in sözlerini tekrarlayalım: «REVİZYONİZMİN İKTİDARA GELMESİ, BURJUVAZİNİN İKTİDARA GELMESİDİR.»* Sovyetler Birliği'nde revizyonizm, burjuvazi iktidardadır. Sovyet burjuvazisi her yerde olduğu gibi Türkiye'de de devrime karşıdır ve Türkiye'de işbirlikçilerle ittifak aramaktadır.

İlkesiz Birlikçilerin diğer bir sözcüsü, bir yandan modern revizyonizme karşı olduklarını söyler ve uzun uzun yazarken, bir yandan da çevresindeki yaygın görüşü dile getirerek, modern revizyonistlerin desteği olmadan Türkiye'de devrim olamayacağını açıkça ifade etmektedir (SBF Sosyalist Fikir Kulübü son genel kurulunda)** Bu sahte devrimciye göre, revizyonistlerin desteği olmadan devrim olamaz! Bu ne biçim «devrim»dir! Bu ne biçim revizyonizme karşı oluştur! Bu sözde devrimcilik, gerçekte oportünizmin en sahtekar, en ikiyüzlü biçiminden başka bir şey değildir!

Devrim için öncelikle kendi halkının öz gücüne dayanmak, proleter devrimcilerinin başta gelen bir ilkesidir. Sosyalist ülkeler ezilen halkların mücadelelerini desteklerler. Bu, proleter enternasyonalizminin emrettiği bir görevdir. Ama, revizyonistler ezilen halkların mücadelelerini baltalarlar. Devrime düşman olan revizyonistlerden

---

* Yukarıda da belirtildiği gibi, bu sözler Mao Zedung'a aittir. — AYDINLIK Yayınlarının notu

** Burada, Mahir Çayan'ın Siyasal Bilgiler Fakültesi Fikir Kulübü Genel Kurulunda yaptığı bir konuşma kastedilmektedir. — AYDINLIK Yayınlarının notu

dayanışma beklemenin sonu, ancak ve ancak reformcu bir burjuva iktidarının kurulmasını, halka devrim diye yutturmaya varır.

Açıktır ki, Mihri Belli modern revizyonizmin varlığını reddetmektedir; sözde tarafsız tutumunu modern revizyonizmini gizlemek için takınmaktadır. Onun bu tutumuyla diğer revizyonist görüşleri arasında hiç şüphesiz çok yakın bir ilişki vardır. Mihri Belli'nin bir revizyonist ve milliyetçi olduğunu bütünüyle görmek için bu ilişkiyi kurmak gerekir.

Çağımızın Gerçeği Sosyalizmdir!

Bu yazar küçük burjuva önderliğinde ve milliyetçilik bayrağı altında milli demokratik devrimin başarılabileceğini, küçük burjuvazi önderliğinde sosyalizme geçilebileceğini savunmaktadır. Devrimin önderi olarak gördüğü küçük burjuva radikallerine hoş görünmek için, meseleye işçi sınıfının değil tamamen burjuvazinin açısından bakarak, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin devletinin bir baskı aracı olan orduyu iktidara karşı ilan ederek, bilimsel sosyalist devrim anlayışı yerine burjuva devlet anlayışını koymaktadır. (Bkz. **Aydınlık** Sosyalist **Dergi**, Sayı 21, Başyazı) Aynı açıdan, Türkiye'de devrimcilerin anti-militarist olmamalarını, yani hakim sınıfların orduya dayanan zorba politikası olan militarizme karşı çıkmamalarını savunmuştur. (Bkz. TÜRK SOLU, Sayı 64, Başyazı) Oysa, dünyanın her yerinde devrimciler militarizme karşı savaşırlar, savaşmalıdırlar.

Aynı yazar küçük burjuva radikallerinin milliyetçiliğine övgüler düzmüştür. O'na göre, «Çağımızın en büyük gerçeği, millet gerçeği»dir. (Bkz. «Millet Gerçeği», AYDINLIK, Sayı 7, s. 24) Oysa millet gerçeği, burjuva devrimleri çağının gerçeğidir ve artık çok geride kalmıştır. **Çağımızın en büyük gerçeği sosyalizmdir.**

Mihri Belli «millicilik», «ulusçuluk» ve bazen düpedüz «milliyetçilik» adı altında burjuva milliyetçiliğini savunmuştur. «Bir zamanlar burjuvazinin ortaya attığı 'millet' ve 'vatan' sloganlarına» günümüzde «emekçilerin sahip

çıktığını» (s. 28), milliyetçilik bayrağının bugün «emekçilerin ellerinde» dalgalandığını (s. 38) öne sürerek, işçi sınıfına burjuva milliyetçiliğini aşılamağa çalışmıştır.

Milliyetçiliği göklere çıkarmada Mihri Belli'nin ulaştığı nokta, işbirlikçilerin ideolojisi ırkçı-milliyetçi Turancılıkta «olumlu» bir yan bulmaya kadar (s. 31) uzanmıştır. Mihri Belli işi Turancılıkla sosyalizmi bağdaştırmaya kadar vardırmış ve bu konuda şunları yazmaktan çekinmemiştir: «Bu sözlerim sosyalizmin bilimi ile çelişen bir şey değildir. Ve Türk devrimcisinin, gerçek Türk uluşçusunun, Türkiye'nin geleceği için böyle hayaller kurması iyi bir şeydir, sıhhatli bir şeydir.» (s. 33)

İşçi sınıfına burjuva milliyetçiliğini aşılama çabasında Mihri Belli her yola başvurmuş, Jean Jaures'in «Yurtseverliğin azı seni enternasyonalizmden uzaklaştırır, yurtseverliğin derini seni enternasyonalizme götürür» sözünü, «yurtseverlik» kavramını «milliyetçilik» olarak değiştirerek kullanmıştır. Proletaryanın yurtseverliği vardır, ama milliyetçiliği yoktur! «Enternasyonalist olan proleter devrimcisi aynı zamanda yurtsever olabilir mi? Bizce olması yalnız mümkün değil, aynı zamanda zorunludur da.» (Mao Zedung)

Bugün Türkiye'nin tarihi şartlarında, yani emperyalizmin boyunduruğu altında bir ülkede en yurtsever olan sınıf, işçi sınıfıdır. Çünkü bütün halkın emperyalist baskı ve sömürüden kurtuluşuna önderlik edecek olan sınıf o'dur. Bir Turhan Feyzioğlu'nun, bir Süleyman Demirel'in sahte milliyetçiliği vardır. Bunların «milliyetçiliği», Türkiye'yi emperyalizmin boyunduruğu altında tutmaya hizmet etmekten başka bir şey değildir. Bir de proletaryanın yurtseverliği vardır. Bu yurtseverlik, bütün dünya proletaryası, sosyalist ülkeler ve dünya halklarıyla kardeşlik ve dayanışmaya bağlı olduğu ve enternasyonalizmi ifade ettiği içindir ki, halkın kurtuluş zaferine ışık tutacaktır. Çağımızda dünya halklarının kurtuluşunun tek yolu budur. «Yurtseverlik enternasyonalizmin ulusal kurtuluş savaşına bir uygulamasıdır.» (Mao Zedung)

Mihri Belli'ye göre, «en derin anlamıyla milliyetçilik...

devrimci enternasyonalizmle çelişmez»miş (!). «Enternasyonalizm, millet gerçeğine dayanan bir kavram»mış (!) (s. 29). Gerçek bunun tam tersidir: Proleter enternasyonalizmi, milliyetçiliğin zıddıdır; işçi sınıfı gerçeğine dayanan bir kavramdır.

Mihri Belli'nin bu milliyetçi görüşlerine daha pek çok örnek sıralanabilir. Son olarak, bunların en dehşet verici olanını ele alalım. TÜRK SOLU'nun 3. sayısında yayınlanan, imzasız ama onun kaleminden çıkma «Tarihi Fırsat» adlı başyazıdan okuyalım:

«Türkiye'nin Amerikan 'arabulucularıyla' müzakerelerde kaybedecek zamanı yoktur. Harekete geçme zamanı gelmiş çatmıştır. Türk halkı, millet olarak vakar ve haysiyetimizle bağdaşmayan ürkek davranışlara tahammülü olmadığını, şahlanışı ile, 'Ordu Kıbrıs'a!' haykırışlarıyla kesin olarak ifade etmiştir. Eylemin izlemediği 'hazırız, kararlıyız' cinsinden sözleri bırakıp harekete geçmek, dünyaya sözümüzün eri olduğunu ispat etmek, Adaya, en az Yunan birliklerine eşit miktarda kuvvet çıkarmak göreviyle karşı karşıyayız... Ulusal davasının çözüme bağlanmasında, bir ulusun böyle elverişli iç ve dış konjonktürlerle karşılaşması tarihte ender görülmüştür. Bu, Türk ulusu için tarihi bir fırsattır. Ve bu tarihi fırsattan yararlanmamak, eğer ihanet değilse, gafletlerin en büyüğüdür.» Devamla, bu fırsattan yararlanarak harekete geçmenin «Türk ulusunun kaderinde bir dönüm noktası» olacağını iddia etmekte ve şöyle demektedir:

«Tıpkı Atatürk zamanında olduğu gibi, Türkiye bir kez daha bütün ileri insanlığın saygısını kazanacak, emperyalizme karşı savaşan Doğu ve Güney uluslarının öncüsü durumuna yükselecektir. Mustafa Kemal Türkiyesi bir kez daha gerçek olacaktır. Bundan sonra her gerçek Türk yurtseverinin özlediği tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'nin gerçekleşmesi, tarihi olayların akışının doğal bir sonucu olacaktır. Ve böylece emperyalizm, dünyanın bu bölgesinden tasını tarağını toplayıp çekilmek zorunda kalacaktır.» «Mehmetçiğin süngüsü» Milli

Kurtuluş Savaşımızda olduğu gibi «Yunan halkı için de büyük kazançlar ifade eden gelişmelere» yol açacaktır.

Yazı «Türk Ulusu Görevinin Bilincindedir» başlığı altında, şu şekilde tamamlanmaktadır: «Doğu Akdeniz'de en karanlık kuvvetle, emperyalizmin kukla sı Yunan tahtının ve Atina'nın faşist cuntasının temsil ettikleri karanlık kuvvetle bir kez daha karşı karşıya gelmiş bulunuyoruz. Bu karanlık kuvveti yenecek ve ortadan kaldıracak güçteyiz. Bütün gücümüzü seferber etmek ve yenmek tarihi görevimizdir. Şehitlerine ağlayan, hakaretlerin en ağırına uğramış 32 milyonluk Türk ulusu bu tarihi görevin bilincindedir. Tüm ileri insanlık bu görevimizi başarmamızı bizden beklemektedir. Tarihin bize yüklediği bu kutsal göreve layık olalım!»

Bu şoven milliyetçi sözler, izaha yer bırakmayacak kadar açıktır. Yazar, işbirlikçi AP iktidarını Kıbrıs'a çıkartma yapmaya kışkırtmakta, bunun Türkiye halkının kurtuluşuna yol açacağını(!) iddia etmektedir: İşbirlikçi bir iktidar önderliğinde, NATO'ya bağlı bir ordunun getireceği kurtuluş»!

Mihri Belli, işbirlikçi iktidarın ve NATO'ya bağlı bir ordunun Kıbrıs'a çıkartma yaparak ezilen halkların öncüsü durumuna yükseleceğini ileri sürerken, onun proleter devrimciliği ile bir ilgisi var mıdır?

Bu yazı bize burjuva milliyetçiliğinin nasıl emperyalizmi ve işbirlikçilerini savunmaya vardığını göstermektedir. Mihri Belli'nin bu satırlarda ifadesini bulan şoven milliyetçiliği, kendi tekelci burjuvazilerini destekleyen İkinci Enternasyonal oportünistlerine parmak ısırtacak kadar koyudur.

Arkadaşlar! Bugüne kadar Aybar'ın, Aren'in, Mihri Belli'nin ve diğerlerinin görüşlerini benimseyen bütün devrimciler, sizlere sesleniyoruz! Görüşlerimiz ne olursa olsun, bizler hepimiz emperyalistlerin ve yerli uşaklarının altedilmesi ve Türkiye halkının kurtuluşu kararıyla mücadele veriyoruz. Bu mücadelemizi mutlaka zafere götürmek için yanlış görüşleri, hepimizin işlediği hataları yenelim.

Mao Zedung Düşüncesi bize kurtuluşun yolunu gösteriyor. İşçi sınıfı önderliğinde halk savaşıyla kazanacağımız milli demokratik devrim zaferi için birleşelim. Bugüne kadar bize önderlik edenlerin bizlere ne kadar yanlış bir yol, halkımızı köleliğe mahkum eden revizyonist bir yol önerdiklerini bütün tecrübelerimiz apaçık gösteriyor. Yanlışlardan bir an önce kendimizi kurtaralım, revizyonizmin sırtlarımızdaki ağır yükünü atalım ve halkımızın kurtuluşu için, sosyalizm için ileri atılalım! Mao Zedung Düşüncesi temeli üzerinde saf tutalım, O'nun önerdiği yoldan devrime ilerleyelim!

Arkadaşlar! Burjuva milliyetçiliğini açığa çıkartalım ve yıkalım!

Proleter enternasyonalizminin bayrağını yükseltelim!

Yaşasın dünya halklarının devrimci mücadelesinin birliği!

Yaşasın proleter sosyalizmi!

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 22
s. 261-272

* Darbeci Yön-Devrim çizgisinin kuyruğuna takılan Mihri Belli'nin burjuva milliyetçiliği, birinci olarak subayları ürküteceği gerekçesiyle Kürt meselesi karşısında susmasında; ikinci olarak, Türk Ordusunun Kıbrıs'a müdahalesini talep etmesinde; üçüncü olarak, Marksizm-Leninizm ile modern revizyonizm arasındaki mücadeleyi bir Çin-Sovyet meselesi olarak görüp «tarafsız» kalmayı önermesinde tezahür ediyordu. Özünde Kruşçev revizyonizminden kaynaklanan ve ona yaslanan bu sözde «tarafsızlık», Proleter Devrimci AYDINLIK'ın 8-22. sayısında yayınlanan bu yazıda etraflı bir şekilde eleştirildi. Proleter devrimci hareket, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin safında yer almanın, bilimsel sosyalizmin ve proleter enternasyonalizminin bir gereği ol-

duğunu açıkça ortaya koydu. Bu nokta, proleter devrimcilerin Üç Dünya Teorisini savunmaları ve iki süper devlete karşı 45 milyonluk halkımızın birliği için çalışmaları nedeniyle gerek sahte TKP revizyonistleri, gerekse maceracı ara akımlar tarafından «milliyetçi» olmakla suçlandıkları bugün, özellikle önemlidir.

Yazının son bölümünde, Mihri Belli'nin 1967'de Kıbrıs meselesinde almış olduğu müdahale yanlısı, şoven tavır da teşhir edilmektedir. Mihri Belli, Türk Ordusunun Kıbrıs'a çıkartma yapmasının tam bağımsızlığın ve demokrasinin gerçekleşmesine büyük bir katkıda bulunacağını, öte yandan Yunan halkı için de büyük bir kazanç olacağını iddia ediyordu. Bu demagoji, Ecevit tarafından 1974 Temmuz müdahalesi sırasında aynen tekrarlandı. Daha önemlisi, bu mantığın bütünü ve aynı zamanda içerdiği azgın Yunan düşmanlığı, Türkiye'de Sovyetler Birliği ve beşinci kolları tarafından sistemli bir şekilde yayıldı ve halen de yayılmaktadır. Mihri Belli'nin 1967'de talep ettiği müdahale için gerekli yeşil ışık Rusya tarafından yakıldı ve bu, sosyal-emperyalizmin yurdumuz üzerinde büyük bir taarruza girişmek için yakaladığı «tarihi fırsat» oldu. Türkiye ise, Mihri Belli'nin beklediği gibi «emperyalizme karşı savaşan Doğu ve Güney uluslarının öncüsü» durumuna yükselmek yerine, bütün Üçüncü Dünyadan tecrit oldu ve Moskova'nın iktisadi, siyasi, kültürel ağlarına düştü. Esasen Mihri Belli'nin «tarihi fırsat» teorisinin ardında, burjuva milliyetçiliğinin yanı sıra, Amerika'ya karşı Rusya'ya sırt dayamak ve Kıbrıs müdahalesini Türkiye'yi Rusya'nın tarafına itmek için kullanmak hesabı mevcuttu.

«KOMÜNİST MİLLİYETÇİ OLAMAZ»*

(Turhan Feyzioğlu'nun 16 Temmuz 1970 günü TBMM'de yaptığı konuşmanın önemli kısmı İŞÇİ-KÖYLÜ ve Proleter Devrimci AYDINLIK ile ilgilidir. Bu bölümleri aynen yayınlıyoruz.)

1 Ağustos 1970

«Arkadaşlar; tehlikeler ortadan kalkmış ve gerekli sükunet sağlanmış bulunsaydı, isyan kışkırtmaları sona ermiş olsaydı GP grubu* bugün huzurunuza Sıkıyönetimin kalkması için gelecek idi. Ama isyan kışkırtmaları sona ermiş değildir. Bütün şiddetiyle devam ediyor... Tehlikeler ortadan kalkmış değildir.

«Bunun da vesikalarını arzedeceğim.

«Arkadaşlar; en başta Sıkıyönetimin ilanından sonra yayınlanmış olan bir dergideki sayısız belgeler içinden bir tanesini yüce heyetinize arzedeceğim».

(Feyzioğlu kürsüden İŞÇİ-KÖYLÜ'yü gösterdi ve devam etti.)

«Türkiye'de isyan kışkırtmacılığı yapan gruplardan birinin, 15-16 Haziran olaylarında payı olduğuna şüphe bulunmayan örgütlerden birinin fikirlerini yayan şu dergide bir resim vardır ve kocaman harflerle 'zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok' sözleri yazılıdır. Resim-

---

* GP: Güven Partisi. Feyzioğlu'nun daha sonra Cumhuriyetçi Güven Partisi adını alacak olan partisi, o sırada bu ismi taşıyordu. — AYDINLIK Yayınlarının notu

de, devletin emniyet kuvvetleri siniyor veya kaçışıyor... 'Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok' cümlesi Marks ve Engels imzasını taşıyan 1848 tarihli **Komünist Manifesto**'dan alınmış bir cümledir!

«'Dünya proleterleri birleşiniz, zincirlerinizden başka kaybedecek bir şeyiniz yoktur' demiştir Marks. Yani Marks'ın emrine uyarak, Engels'in emrine uyarak, **Komünist Manifesto** adını taşıyan belgenin emrine uyarak, 'İşte isyan ediyoruz, zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok' demek istiyorlar (...)

«**Tarihin çarkı komünizmin lehinde dönmüyor, tarihin çarkı milliyetçiliğin lehinde dönüyor!..** O kadar ki, komünistler dahi bugün milliyetçiliğe cepheden hücum edemez hale gelmişlerdir. Bunun tahlilini biraz sonra yapacağım. (...)

«Değerli arkadaşlarım; aslında, **komünist düzende, herkesin kaybedeceği çok şey vardır!..** Şükürler olsun ki, milliyetçi Türk işçisi ve bir sağduyu hazinesi olan, binlerce yıllık müstakil devlet tarihi bulunan Türk köylüsü bunu çok iyi sezmektedir. Türk milleti tarih boyunca on altı büyük devlet kurmuştur. Bu millet, diplomalı olsun veya olmasın, komünist düzende çok şey kaybedeceğini bilmektedir. (...)

«Türk Silahlı Kuvvetlerinin şuurlu tutumundan memnundur. Adeta Sıkıyönetim idaresini sevmiştir, benimsemiştir. Bu bir gerçek. Kulak veriniz vatandaşın sözüne!..

«Bu istisnai idarenin sona ermesi; Türkiye'de huzurun, selametin yerleşmesi; fesat yuvalarının iyice tespit edilmesi; isyan kışkırtmalarının tesirsiz hale getirilmesi ve yönetim müessesesine başvurulmadan, normal idare imkanının bir an evvel gelmesi, şüphesiz halis dileğimizdir. O günler gelecektir. (...)

«Teoride Marksizm-Leninizm, devletin de, ordunun da düşmanıdır, dedim. İşte size Sıkıyönetimden sonra 15-16 Haziran ayaklanmasından sonra yayınlanmış olan **aynı derginin ikinci sahifesinde, Marksist-Leninist açıdan verilen bilgiyi arzedeyim:**

«'Devlet nedir?' Başlık bu. Bu yazının yanında da kendilerini iyice maskelemek için, «İlim Çin'de de olsa gidin öğrenin» diye yazmışlar. Tabii, Çin'de ilim tahsiline gitmek komünistler için yeni bir görüş!... Çin, Mao'nun idaresine geçtikten sonra...

«Her ne hal ise, bu Maocu beyler, devlet hakkında aynen şöyle söylüyorlar:

«'Tarihte devlet daima sömürücü sınıfların baskı aracı olmuştur'. Bu başlık altında devam ediyor: 'Devlet, iktidarda bulunan sınıfların baskı aracıdır. Başlangıçta insan toplumları sınıflara bölünmüş değildi. Toplu halde yapılan üretime herkes katılıyor, herkes üretimden paylar alıyor. Sömürü olmadığı için devlet de yoktu. Ne zaman ki insan toplumu sınıflara bölündü... o zaman devlet ortaya çıktı. Devlet sömürünün vasıtasıdır'. Bu batak tahlil devam ediyor: 'Çalışan halkın bu duruma isyan etmesine karşılık tedbirler almak ihtiyacı duyuluyordu. Toplumdaki bütün silahlı gücü sömürücüler ellerinde topladılar ve örgütlediler. Bu güçleri kendilerine bağlayarak daima emekçilere karşı kullanılmaya hazır hale getirdiler'. Dikkat buyurunuz: **'Polis, Jandarma, Ordu böylece ortaya çıktı'.** İşte Türkiye'de bugün aşırı solun nazariyesi!.. Marks'ın Lenin'in kitaplarında yazılı olduğu gibi, devletin de, **polisin de, jandarmanın da, ordunun da** sömürünün vasıtası olarak ortaya çıktığı iddiasındadırlar. **Bunlar 'millet'e inanmazlar. Her şeye sınıf kavgası gözüyle bakarlar.** Bakınız aynı yazıda, güya kendi tarihimizden örnek verilerek ne söyleniyor: 'Bir zamanlar bir Şeyd Bedrettin isyanı olmuştu. Toprak çalışanın olsun, başta derebeyi padişah olmasın istiyorlardı bu topraksız köylüler. Kim kana boğdu onların haklarını? Derebeylerinin devleti olan Osmanlı...' Tarihlerine saygıları da bu kadar aşırı solcuların!.. '...Derebeyleri devleti olan Osmanlı, saldı ordusunu halkın üzerine. Yine uzun yıllar boyunca bir yığın köylü isyanı oldu Türkiye toprakları üstünde. Nasıl bastırıldılar? Hep devletin silahlı gücü ile'.

«İşte arkadaşlar, devlet ve silahlı kuvvetler hakkında-

ki görüşleri bu. Bu, aslında, tıpatıp ve yüzde yüz klasik Marksist-Leninist teoriye uygun bir tahlildir; ama yalandır, ilim dışıdır!... Bunlar Türk tarihine bühtandır. Doğum asaletini kabul etmemiş olan ve ancak hizmet asaletini; devletine ve cemiyetine hizmet asaletini tanımış olan Türk cemiyeti için, batıdan aktarılmış olan bu tercüme bilgiler havada kalmağa mahkumdur.

«Sevgili arkadaşlarım, dahası var. 15-16 Haziran olaylarının içyüzünü bilenler ve takip edenler, silahlı kuvvetler mensuplarına karşı da yer yer yapılmış olan taşkınlıkları teşhiste hataya düşmezler. Bakınız, kendileri olayları nasıl izah ediyorlar.

«Bir başka aşırı sol dergisinde, bu olayları anlamak için, mutlaka elimdeki şu derginin okunması tavsiye ediliyor. Bunu okuyunuz, anlarsınız işin mahiyetini deniyor. Okuyorum arkadaşlar: 'Bir işçi göğsünü süngüye dayadı. Bizi mi vuracaksınız? Siz de işçi değil misiniz? Köylü değilmisiniz?' Bu hitap askerleredir. Yani erleri de 'siz de işçisiniz ve köylüsünüz' diye isyan hareketine, sınıf kavgasına katmak için gayret sarfedildiğinin itirafıdır. **Nerede komünist ihtilali yapılmıştır da, bu tahrikler erlere müteveccih olarak cereyan etmemiştir? Nerede komünist ihtilali yapılmıştır da, orduda hiyerarşiyi tamamiyle mahvetmek için ve milletinin ordusunu bir sınıf kavgasına sürüklemek için, millet fikri yerine sınıf şuurunu, milli şuur yerine sınıf şuurunu ikame ederek 'katılın isyana' diye tahrik yapılmamıştır?** İşte bu tahrikin belgesi arkadaşlar!... Bunları görmemek için, ya okuduğunu anlamamak lazım yahutta bunları hiç okumadan, birtakım peşin hükümlerle aşırı solun her hareketini savunmağa kalkışmak lazım!... Tahrik yazısı şöyle devam ediyor:

«'Başka bir işçi, biz işçiler nice zulümlerden geçtik, yılmadık da **süngüden mi yılacağız** diye haykırdı.' Süngüyü toplum polisi kullanmıyor. Süngüyü ordu kullanıyor. Ordunun süngüsünden de yılmadan sınıf kavgasına devam etme şuurunun yerleştirilmek istendiği, yazının başındaki

şu üç-dört cümleden kafi derecede anlaşılmıyor mu?... Yazı devam ediyor:

«'Asker barikatını ve tankları aşan işçiler daha da hızlanarak biraz ilerdeki polis barikatına doğru koşmaya başladılar.' Asker barikatı için yazıda kullandıkları tabire bakın: 'Barikat kağıt gibi parçalandı.'

«Değerli arkadaşlarım, buradaki tahrik dozunu iyi kavramak lazımdır. Biraz tarih bilenler, başka memleketlerde olup bitenleri bilenler; haydi tarih okumadılar, arada sırada sinemaya gidip komünist ihtilalin Rusya'da nasıl çıktığını seyredenler, buna benzer tahriklerin maksadını anlarlar. Ordu hiyerarşisini, sınıf şuuru aşılamak suretiyle, parçalama ve kademe kademe; eratı astsubaya, astsubayı subaya düşman etme gayretleri komünistler için değişmez bir taktiktir. Buna Türk ordusu müsaade etmez. Buna zaten Türk eri müsaade etmez. Yanlış kapı çalmışlar. **(Alkışlar.)** Türk eri Patagonya eri değildir. On sene evvel kurulmuş devlet değil, Türk devleti müstemleke ordusunun başçavuşunu genelkurmay başkanı yapan, ilkokul mezunu tahsildarı maliye bakanı yapan uydurma devlet değil Türk devleti.' ... Dört bin yıllık devlet bu. **(Alkışlar.)**

«Amerika'sına da Rusya'sına da tarihin himalayalarından bakarız biz!... Ağrı Dağının tepesinden, Erciyes'in tepesinden dünyanın en güçlü devletlerine bakan büyük ruhlu milletiz biz. Onun içindir ki, neferini tahrik ederek ordu disiplinini parçalayarak, orduyu bir zulüm vasıtası gibi göstererek, ordudan gelecek olan anti-komünist mücadeleyi akıllarınca tesirsiz kılmağa çalışanlar bilirler ki Türk Silahlı Kuvvetlerine karşı, Türkiye'de bir komünist hareketi yürütmek mümkün değildir. 'O halde, ne yapalım da bu Silahlı Kuvvetleri kemirelim' kafalarını devamlı surette kurcalayan budur. Muvaffak olamayacaklardır. Mustafa Kemal'in ordusunu Stalinci fikirleri ardına takmak istiyenleri bir defa değil, bin defa ezeceğiz. Silahlı kuvvetler de ezecektir, biz de ezeceğiz!... **(Bravo sesleri, alkışlar.)** (...)

«Aşikardır ki, Marksizm-Leninizm sınıf kavramı üzeri-

ne kurulu bir doktrindir. Sınıf kavramı üzerine kurulu bir doktrini, siz istediğiniz kadar milliyetçi bir görüş olarak takdim etmeğe çalışın, buna evvela Marksistler içlerinden gülerler. Çünkü kendi görüşlerinin milliyetçilikle alakası olmadığını bir sınıf kavgası doktrini olduğunu bilirler. Ama gerekli gördükleri zaman, saklarlar. Gerçek milliyetçilerin, onların dilindeki milliyetçilik sözünün başka anlama geldiğini iyice bilmeleri gerekir. **Komünistler dünyanın her yerinde milli değerleri, milli müesseseleri** yıkmağa **çalışırlar.** Ordu da bunlardan biridir. Orduyu tezyif veya yıpratma ve bölmede onların hiç bir zaman vazgeçmeyecekleri yollardan biridir. Korkularından, çeşitli zamanlarda değişik usluplar kullandıkları vakidir; ama, biraz evvel sizlere okuduğum belge ordu hakkındaki görüşlerini ortaya koymaktadır. Komünizm her yerde devlet kuvvetinin düşmanı olmuştur.

«Sevgili arkadaşlarım, 15-16 Haziranda yapılmış olan hareket bazılarının iddia ettiği basit bir yürüyüşten mi ibaretti, bunun ardında bazı siyasi maksatlar yatıyor muydu? **Geliniz şimdi 'Proleter Devrimci AYDINLIK'** dergisi adı ile yayınlanan derginin 'Sıkıyönetim Tekelci Sermayenin Halkımız Üzerinde Baskı Aracıdır' başlıklı yazısına bakalım. Bu yazıda deniyor ki: '...**Siyasi sloganlarla yürüyen işçilerin** üzerine toplum polisi, ordu birlikleri **ve** jandarma yollandı. İşçi sınıfımızın mücadele tarihine bir destan olarak geçecek olan 15-16 Haziran mücadelesini bütün tafsilatı ile **İŞÇİ-KÖYLÜ** gazetesinde okuyalım.' Bu, biraz evvel okuduğum gazetedir. Olayları nasıl anlattığını gördünüz. Hareketin bir sınıf kavgası karakterini taşıdığı ve sözde işçi sınıfının iktidarını gerçekten komünist bir diktatörlüğü idaresini sağlamak amacını güttüğü açıkça bellidir. (...)

«10 Ocak 1962 tarihli **Yön** dergisinde, 'Anayasa Komisyonuna dışardan Turhan Feyzioğlu da katılmıştı. Onun da aynı yoldaki sözlerine rağmen, yani 'milliyetçilik' sözünün Anayasaya girmesi yolundaki sözlerine rağmen bu söz «girmedi»' diye anlatılmıştır. Aslında o tarihte Türkiye'de sol kanat milliyetçi geçinmediği için, milliyetçilik sözünün

girmemesini savunuyorlardı. Anayasa Komisyonuna bir tek defa gittim. 'Milliyetçilik' sözünün bu Anayasaya girmesi için komisyondan ricada bulunmağa gittim. Kabul edilmedi.»

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 22
s. 329-332

* Emekçilerin haklarını ve Marksizm-Leninizmi kararlılıkla savunan, zulme boyun eğmeyen proleter devrimci hareket, bu yüzden daha o sıralarda 12 Martçı güçlerin hedefi haline geldi. İlkesiz Birlik Cephesinin proleter devrimci harekete «pasifizm», «yeni oportünizm», «icazetli sosyalizm» diye kara çaldığı bir sırada, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini kara listesine aldı ve yayın organlarımıza saldırmak için özel basın toplantıları düzenledi. 1971 sonrasında Sunayların, Tağmaçların, Erimlerin parlamento içindeki en önemli dayanağı haline gelecek olan Turhan Feyzioğlu ise, 16 Temmuz 1970 günü Millet Meclisinde yaptığı konuşmada, bütün hücumlarını İŞÇİ-KÖYLÜ ve Proleter Devrimci AYDINLIK üzerinde yoğunlaştırdı. Proleter Devrimci AYDINLIK'ın ilgili bölümlerini aynen yayınladığı bu konuşma, aynı zamanda milliyetçilik ile Marksizm arasındaki ideolojik ayrımı hakim sınıflar açısından dile getirmesi nedeniyle, Mihri Belli'ye dolaylı bir tekzip niteliğini de taşıyordu.

KURTULUŞ GAZETESİNİN ELEŞTİRİSİ*

1 Ağustos 1970

İlkesiz Birlik Cephesinin aylık yayın organı **Kurtuluş** gazetesi iki sayıdır çıkıyor. Bu yazı, henüz iki sayıdır yayınlanıyor olsa da **Kurtuluş** gazetesinin işçi ve köylü kitleleri ve onların mücadeleleri konusunda önerdiği yanlış ve tamamen pasifist görüşleri ele alacaktır. Belki de iki sayı çıkan bir gazetenin eleştirilmesi erken görülebilir. Ancak, eleştirmenin tam zamanıdır. Çünkü birinci olarak, **Kurtuluş** en temel noktalarda, proleter devrimci mücadelenin yıllar önce çözdüğü meseleler üzerindeki yanlış görüşleri kitlelere yaymak istemektedir. İkincisi, **Kurtuluş** gazetesi yazarları halkımızın devrimci mücadelesini pasifleştirmek istemekte ve kitlelere yılgınlık aşılayan görüşler ileri sürmektedirler. Üçüncüsü, bu gazeteyi çıkaranlar işçi ve köylü yığınlarına devrimci bilinç götürmek, onların mücadelelerini tek bir hedefe, siyasi iktidar hedefine yöneltmek yerine, İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin karşısına rakip bir gazete çıkarmayı yeğ tutuyorlar.

Hemen belirtelim ki, bütün yanlış görüşlerine, bütün yetersizliklerine rağmen, bu gazetenin yayınlanmasını hiç şüphe yok ki olumlu karşılıyoruz. Bizim eleştirilerimiz bu gazeteye karşı düşmanca bir tutumla olmayacaktır. Tam aksine, bu eleştiriler yanlış fikirlerin doğru fikirler haline gelmesi için bilimsel sosyalizmin ışığında, halkımızın devrimci mücadelesinin pratiğinin ışığında ve özellikle İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin yirmi sayılık devrimci pratiğinin ışığında yol gösterici olacaktır.

İŞÇİ-KÖYLÜ'nün çıkışından daha çok önceleri, kitlelerin mücadelesini küçümseyen ve kitleler içinde çalışmanın gereğini reddeden hatalı görüşler saflarımızda ortaya çıkmıştı. Her türlü aydın gevezeliğinin dışında, kitleler içinde çalışmaya ağırlık veren, onların mücadelesini esas alan bir gazete yayınlama zorunluluğu doğdu. Bu gazetenin devrimci pratiği karşısında, halkımızın devrimci mücadelesini kenardan seyreden birçok «devrimci» dudak büküyor, İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini «gereksiz kırtasiyecilik» olarak nitelendiriyordu. Bu kişisel rekabetçi tutum, giderek İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesine karşı, önce pasif kalmak, sonra da ona karşı düşmanca tavır almak biçimine dönüştü. Bütün düşmanca tavırlara rağmen İŞÇİ-KÖYLÜ halkımızın devrimci mücadelesinin bayraktarlığını yaptı. Bundan böyle de bu bayrağı elden düşürmeyecek, yükseltecektir.

İŞÇİ-KÖYLÜ Gazetesine Düşmanca Tavır Halkımızın Devrimci Mücadelesine Düşmanlıktır

Bütün ısrarlı isteklerimize rağmen, İlkesiz Birlik Cephesinin liderleri İŞÇİ KÖYLÜ gazetesini eleştirememişlerdir. Hiç bir tutarlı eleştiri yapmadan, her türlü yalan ve demagojiyi silah yapmışlar ve düşmanlıklarını sürdürmüşlerdir. Böylece devrimci çevrelerde önyargılar meydana getirmek ve İŞÇİ-KÖYLÜ'nün okunup, yayılmasını engellemek istemişlerdir. En son yalanları şudur: «Artık İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi çıkmıyor, **Kurtuluş** gazetesi çıkıyor!» Yalana dayanan bir mücadele ne kadar başarılı olabilirse, İlkesiz Birlik Cephesi'nin devrimci mücadelemizin kitle silahı İŞÇİ-KÖYLÜ'ye karşı düşmanca mücadelesi de ancak o kadar başarılı olabilir **Devrimci olan, gerçeğin kendisidir.** Her proleter devrimcisi de mücadelesini gerçeğe dayandırmak zorundadır.

İlkesiz Birlik Cephesinin bu düşmanca tavırları bir yana, Amerikan emperyalizminin işbirlikçi gerici AP iktidarı bütün gücüyle İŞÇİ-KÖYLÜ'yü baltalamaya yönelmiştir. Gazete birçok defalar toplatılmıştır. Postanelerde gazete-

lere kanunsuz olarak el konulmuştur. Satış ve dağıtım görevini yerine getiren arkadaşlarımıza bütün yurtta tertipler düzenlenmiş, gerici saldırılar olmuştur. Arkadaşlarımız karakollarda baskı altına alınmıştır. Ama bu saldırılar arkadaşlarımızın bilincini yükseltmekten öte bir sonuç vermemiştir. Gazete elli binlik baskıyla ve beş bini aşan abonesiyle her geçen gün güçlenmektedir. Devrimci görevini yerine getirmektedir. Kitleler içinde kök salmakta ve daha geniş kitlelere yayılmaktadır. (Bkz. Ömer Özerturgut, «Kitle Silahımız İŞÇİ-KOYLÜ Gazetesini Bütün Yurda Yayalım», Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 19)

İşte gerçek budur! Bunu kimse gölgeleyemez. İlkesiz Birlikçilerin rekabetçi tutumlarını terk etmelerini ve İŞÇİ-KÖYLÜ karşısında devrimci tavır almalarını istiyoruz. Özellikle yanlış olduğunu iddia ettikleri görüşlerimizin açık eleştirisini yapmalarını bekliyoruz. Yoksa İŞÇİ-KÖYLÜ'nün kurduğu devrimci bağları zayıflatmak amacına yönelmiş, yalana dayanan iftira kampanyasını sürdürmelerini değil.

«Kurtuluş» Gazetesi Kendisini İnkar Ediyor

Gazetenin çıkış amacını açıklıyan yazıda deniyor ki: «...Kurtuluş bütün bunların, kimlerin sana karşı, kimlerin senden yana olduğunu ve Türkiye'nin kurtuluşuna ve ona bağlı olan senin kurtuluşuna, sömürülmekten, horlanmaktan kurtuluşuna hangi yoldan varılacağını anlatacaktır. Kimin dost, kimin hasım olduğunu gösterecektir. Sana bir şeyler öğretecek ama daha çok senden öğrenecektir. Çünkü işçilerin ve köylülerin kurtarıcısı, ancak ve ancak işçiler ve köylüler olabileceği gibi, onların bilinçlendiricileri de ancak kendileri olabilir...»

Bu sözlerle gazete en temel noktada, işçilerin ve köylülerin bilinçlendirilmesi noktasında halk dalkavukluğu yapmaktadır. Saflarımızdaki halk dalkavukluğu uzun zamandan beri yenilmiş gibiydi. Şimdi yeniden ortaya çıktığını görüyoruz. Proleter devrimci mücadelenin en temel

ilkelerinden biri şudur: «İşçi sınıfına bilinç dışarıdan götürülür. Bu ilke, Lenin'in ekonomizme karşı verdiği mücadelede en ince ayrıntılarına kadar geliştirilmiştir. Herhalde gazete işçiler ve köylüler kendi kendilerini bilinçlendirecek sözünü dalgınlıkla söylememiştir. İşçi sınıfına ve onun müttefiki köylülüğe devrimci işçi sınıfı ideolojisini ancak proleter devrimci kadrolar götürürler. Sınıflarının dostlarını, müttefiklerini, düşmanlarını açıklarlar. **Kurtuluş** hem bunları göstereceğini söylüyor, hem de kendi kendinizi bilinçlendireceksiniz diyor. Bu çelişik durum, bugünkü öncü kadroların görevini inkar, onların mücadelesini reddetmek sonucunu verir. Bir proleter devrimci hangi sınıf kökenli olursa olsun, bilimsel sosyalizmi benimsemişse ve proleter devrimci mücadele içindeyse, artık onun sınıfı proletaryadır. Çünkü onunla kaynaşmıştır; kendi sınıf menfaatlerini değil, proletaryanın menfaatlerini savunmaktadır.

Gazetenin bu görüşü, halkın öncü partisi olmasa da bilinçlenmenin mümkün olacağını savunmaktır. Proletaryanın ideolojisiyle donanmış eleştiri ve özeleştiri metodunu uygulayan, halk kitleleriyle kaynaşmış bir öncü parti yoksa, halkın hiç bir şeyi yok demektir. Bu yolda ilerleyen devrimci mücadelemizi, kitlelerin geri ve kendiliğinden bilincine teslim etmek tamamen yanlıştır. (Bkz. Lenin, **Ne Yapmalı**) Oysa, ekonomizmin ne ince kılıklara girdiğini Lenin'in bu temel eserinde okumak mümkündür. Bu sakat görüş, İlkesiz Birlik Cephesinin ileride açıklayacağımız yanlışlarına temel teşkil etmektedir. Çıkış yazısında daha başka eksik ve hatalı görüşler de vardır. Şimdi bunları açıklıyalım:

Yazıda halkımızın kurtuluşunun nasıl olacağı açıklanmamaktadır. Kurtuluşun bir devrimle olacağı; bu devrimin niteliği; hangi sınıflarla, kimin önderliğinde, kime karşı olacağı noktaları eksiktir. Emperyalizm eksik tanımlanmıştır. Bu gazeteye göre yurdumuzda Amerikan emperyalizminin hakimiyeti sanki esas olarak askeri gücüne dayanmaktadır. Uzun uzun askeri hegemonyadan bahsedilmektedir. Oysa bugün Amerikan emperyalizminin askeri

bakımından hakimiyeti ikinci planda görülmektedir. Gerçekte emperyalizmin ideolojik, politik ve iktisadi hakimiyeti esastır.

Yine bu çıkış bildirisinde yer almayan önemli bir nokta da şudur: Ülkemizde devrim mücadelesinin uluslararası devrimci mücadeleyle bağları. Bu nokta önemlidir. Çünkü burjuva milliyetçiliğiyle, proleteryanın devrimci mücadelesi arasındaki farkı belirler. Bu eksikler gösterecektir ki, gazete koyu milliyetçiliği savunmaktadır. İşte örneği:

«Kurtuluş» Gazetesi Halkımızın Devrimci Mücadelesini Pasifleştirmekte ve Kitlelere Yılgınlık Aşılamaktadır

Gazetenin 1. sayısının 4. sayfasında manşette şu sözler yer alıyor: **«İktidarın Doğuda İsyan Tahrikçiliği».** Alt manşette ise, **«Doğuda kargaşalık çıkmasından devrimciler hiç bir fayda sağlamazlar. Ama bundan AP iktidarı ve Amerika faydalanacaktır».** Yazıda Devrimci Doğu Kültür Ocaklarının hazırladığı bir rapordan alınmış parçalar aktarılmakta, Kürt halkına yapılan zulüm ve işkenceler anlatılmaktadır. Milli Kurtuluş Savaşımızda Türklerle Kürtlerin birlikte savaştıkları belirtilerek deniliyor ki: «Şimdi Amerikancı iktidar, yurdumuzun doğusunda yaşıyanlarla batısında yaşayanları birbirine düşürme sevdasındadır. Amerika da böyle istiyor. Biz birbirimize gireceğiz, onlar da memleketin kaynağını sömürecekler... Silvan ve Siirt olaylarının arkasında yatan bir oyun vardır: Bu yeni bir Takrir-i Sükun Kanununun şartlarını yaratma oyunudur.»

Yazıda, daha sonra 1925 senesinde çıkartılan Takrir-i Sükun Kanunu inceleniyor ve o zamanki durum şöyle niteleniyor: Hükümet milli bir hükümettir. Bu kanun daha çok sağa baskı kanunudur, ancak sosyalist harekete de zarar vermiştir. 1925 ayaklanması İngiliz emperyalizminin bir oyunudur. Bugün Silvan ve Siirt'ta irticai bir hareket söz konusu değildir. Hükümet gayri millidir. İsyan teşvikleriyle doğrudan doğruya bir Kürt ayaklanması ve Türkiye hal-

kının birliğini zedeleyen hareketler tezgahlanacak ve böylece **«Doğu meselesi bahane edilerek, uygulanacak olan faşist tedbirler, solu, bütün devrimcileri, bütün hakiki milliyetçileri hedef alacaktır ve irticayı güçlendirecektir.**

«Hiç şüphe yok ki, Doğuda kargaşalık çıkmasından devrimciler hiç bir fayda sağlamazlar. Tam tersine, onlar, böyle bir gelişmenin, dikkatleri Türkiye işçilerinin ve köylülerinin asıl davalarından başka bir yöne çekerek, iflâs halindeki AP iktidarını güçlendireceğini bilirler ve davranışlarını buna göre tayin ederler. Ama Doğuda isyan tahrikçiliği aynı sebeplerle AP iktidarının ekmeğine yağ sürer.»

Yukarıya aldığımız pasajlardan anlaşılacağı gibi, **Kurtuluş** gazetesinin bu düşünceleri proleter enternasyonalizmine karşı burjuva milliyetçiliğidir.

Kürt halkına yapılan zulüm ve baskılar yıllardır sürmektedir. Bugünkü durum yeni bir şey değildir. Bütün gerici, ırkçı iktidarlar gibi AP iktidarının da milliyetler meselesindeki politikası, Türk olmayan halkların varlığını reddetmek ve reddettikleri bu halkları eritme ve yok etme politikasıdır. Ülkemizde özellikle Kürt halkına karşı bu politikanın en bayağısı uygulanmaktadır. Bugün açık şiddet hareketleri biçiminde görülen bu durum, ırkçı ve gerici politikanın bir devamıdır, yeni bir biçimidir. AP iktidarının Doğudaki askeri komando harekatı, Kürtlerin demokratik mücadelesine karşı bir sindirme harekatıdır. Böylelikle Kürt halkına göz dağı verilmek istenmektedir. Kürt halkının yıllardır sürdürdüğü demokratik mücadelesi henüz gelişme dönemindeyken boğazlanmak istenmektedir.

AP iktidarı bugün açık şiddet hareketlerini hangi özel şartlarda uygulamaktadır. Hiç şüphesiz, Kürt halkının demokratik taleplerinin hızla yaygınlaştığı bir dönemde... Bu dönem Kürt halkının millet olma bilincinin geliştiği ve Irak'ta uzun mücadelelerle bazı demokratik haklara kavuştuğu bir dönemdir. Ankara ve İstanbul'da kurulan Doğu Devrimci Kültür Ocakları, iki sayı yayınlanan **Doğu** dergisi ve Doğu Beyazıt'ta yayınlanan **Şeresiyar** gazetesi, daha bir

çok mahalli gazete ve örgüt Kürt halkının demokratik haklarını savunmakta ve taleplerini dile getirmektedir. Irak'ta Kürtlerin yürütmüş olduğu demokratik mücadele çeşitli safhalardan geçerek şu hakların gerçekleşmesi sonucuna varmıştır: Kürtler birçok demokratik haklarını elde etmişlerdir ve bu hakları yeni anayasada yer almıştır. Bunlar arasında, Kürt halkının varlığını kabulü, Kürt dilinin resmi dil olarak kabulü, Kürt dilinin ve kültürünün gelişmesinin sağlanması, merkezi maarife bağlı olarak Kürtçe eğitimin yapılması, Kürt bölgelerine muhtariyet verilmesi, ayrı bir ordunun kabulü, hükümette Bakanlık verilmesi vs.

İşte bugünkü açık şiddet hareketlerinin gerçek sebebi budur. En kısa ifadesiyle Kürt halkının demokratik mücadelesidir. İktidar, Türkiye'de Kürtlerin demokratik taleplerinin öne sürülmesine ve bu taleplere Irak'ta kazanılmış demokratik hakların örnek olmasına askeri komando zulmü ile karşılık vermiştir.

Nasıl ki, işçi sınıfının faşist baskı kanunlarına karşı demokratik mücadelesine karşılık olarak Sıkıyönetimle cevap vermişse, Ordu'daki fındık emekçilerinin mücadelesine karşı yüzlerce kişinin hapse atılmasıyla karşılık vermişse, Kürt halkına yapılan baskı ve zulüm de bütün Türkiye halklarına yapılan zulmün ve baskının bir parçasıdır.

Türkiye halklarının devrimci mücadelesinin karşısında Amerikan emperyalizmi ve ortakları, AP iktidarının maskesinin geniş halk yığınları içinde düştüğünü görerek, sahte demokrasi çığırtkanlığını bir yana bırakmışlardır. İşçi sınıfı mücadelesinin en yoğun olduğu bölgede Sıkıyönetim ilan etmişler, Anayasaya aykırı olarak birçok yeni baskı kanunları çıkartmaya yönelmişler ve yurdun dört bir yanında ordu ve polise dayalı bir baskı rejimine doğru yol almışlardır. Özel olarak Kürt halkına baskı ve zulmün en şiddetlisini uyguladıkları bir sırada bütün proleter devrimcilere, bütün ilerici ve demokratlara düşen görev nedir? Türk ve Kürt halkları zulme, baskılara karşı ne yapmalıdır? Kurtuluş gazetesine göre kargaşalık çıkarmamalı ve uslu oturmalıdır.

Yazar, gerici ve işbirlikçi AP iktidarının Kürt halkına yaptığı zulmü «tahrikçilik» olarak niteliyor. Oysa yukarıda belirttiğimiz gibi bu hareketler halkı sindirmek için yapılmıştır. Bu hareketlerin tahlili sağcı ve gerici bir mantıkla yapılınca, elbette sonunda önerilen, «zulme ve baskıya boyun eğ, uslu otur» olacaktır. Ve elbetteki bu düşünce halk kitlelerine zulüm ve baskı karşısında susmayı öğütleyecektir. Oysa, Kurtuluş 1. sayısının 2. sayfasında «Bu gazete bizi sömüren, yoksul bırakan yabancılara, içerdeki ortaklarına karşı, halkımızın verdiği kurtuluş mücadelesine bayraktarlık yapmak amacı ile çıkıyor» diyordu. Kurtuluş'un anladığı «bayraktarlık», kitleleri pasifizme itmek ve onlara yılgınlık aşılamaktır!

Bu görüşler temelden yanlıştır. Proleter devrimci ilkelere aykırı, ona yabancı, proleter enternasyonalizmine düşman görüşlerdir! Her halk zulme, baskıya karşı başkaldırma hakkına sahiptir. Bunu kim reddedebilir? Tarih sınıfların ve halkların haksızlığa ve zulme karşı mücadelelerinin tarihidir. Kurtuluş gazetesinden yukarıya aktardığımız parçada açıkça ortaya çıkan gerici mantığı ve onun sonuçlarını kesinlikle mahkum etmeliyiz.

Yazıda geçen «kargaşalık» sözünü ele alalım. Aynen şöyle deniyor: «Doğuda kargaşalıklar çıkmasından devrimciler hiç bir fayda sağlamazlar...» Her şeyden önce belirtelim ki, zulme ve baskıya karşı bir halkın başkaldırması ve varlığını koruma mücadelesi, «kargaşalık» olarak nitelendirilemez. Yok edilmek istenen bir halkın zorbalara karşı vereceği her mücadele haklı bir mücadeledir. Bu mücadeleyi «kargaşalık» olarak nitelendirmek devrimcilik değil, karşı-devrimciliktir. Emperyalistler, onların uşakları ve bütün gericiler ezilen dünya halklarının mücadelesini karalamak için bu mücadelelere barışı bozan kargaşalıklar adını verirler. Oysa, gerçek durum bunun tam tersidir.

«Karışıklıklar çıkarmak, yenilgiye uğramak, yeniden karışıklıklar çıkarmak, yeniden yenilgiye uğramak ve onların yok olmalarına kadar hep böyle davranmak, halkın davasına karşı, emperyalistlerin ve dünyadaki bütün gerici-

lerin mantığı işte budur. Ve onlar hiç bir zaman da bu mantıktan ayrılamayacaklardır. Bu bir Marksist kanundur.. 'Emperyalizm pek zalimdir' dediğimiz zaman bundan tabiatının değişemeyeceğini, emperyalistlerin kasap bıçaklarını hiç bir zaman bir yana bırakmayacaklarını ve gene hiç bir zaman Buda'lar olamayacaklarını ve bütün bunların da yok olmalarına kadar devam edeceğini kastediyoruz.

«Savaşmak, başarısızlığa uğramak, gene savaşmak, yeniden başarısızlığa uğramak, yeniden savaşmak, zafere ulaşana kadar böyle davranmak, işte halkın mantığı budur. Halk da hiç bir zaman bu mantıktan ayrılmayacaktır. Bu da Marksist bir kanundur.» (Mao Zedung, «Boş Hayalleri Bir Yana Bırakıp Mücadeleye Hazırlanın», 14 Ağustos 1949, Seçme Eserler, Cilt IV)

Halkımızın mücadelesi de bu kanunu izleyecektir. Dünyada emperyalist sistem var oldukça karışıklıkların çıkması kaçınılmazdır. Bugün, bütün Türkiye halkına zulüm ve baskı yapanlar, karışıklıkları çıkaranlardır. Halkların devrimci uyanışına karşı emperyalistlerin son çaresi silahlı zorbalığa başvurmaktır. Her yerde ve her durumda bu böyledir. Eğer bir kargaşalıktan söz edilecekse, bu sıfat ancak emperyalistlerin ve gericilerin zorbalığına yakışır. Yoksa, halkın haklı ve devrimci mücadelesine değil.

Yukarıya aktardığımız parçadaki kitlelere yılgınlık aşılamak isteyen sahte devrimci fikirleri eleştirmeye devam edelim: Kurtuluş gazetesi tarihin şaşmaz iki kanununu görmüyor. Gerici ve Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi AP iktidarının zulüm, baskı ve eritme politikasına karşı halkların özgürlük ve eşitlik uğruna girişeceği bir mücadelenin yine AP'yi güçlendireceğini söylüyor.

Halkların mücadelesi, sınıfların mücadelesi bir kör döğüşü değildir. Halkın ve gericilerin mantığı bellidir. Görünüşte güçlü olan gericiler halklar üzerinde baskı kurabilirler. Ama bu baskıların sonuna kadar sürdüğünü kim görmüş, kim duymuştur!

Yıllar yılı, sömürü ve baskı altında yaşayan halklarımızın zulme ve sömürüye karşı mücadelesi er geç zafere

ulaşacaktır. Bugün de baskıya ve zulme karşı mücadelesi haklı bir mücadeledir. AP iktidarının çöküşü ise yakındır. Hiç bir şey onun iktidarının daha kuvvetlenmesini sağlıyamaz. Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçilerinin artık ülkemizde AP yoluyla iktidarlarını sürdürmelerinin sonu gözükmüştür.

Meseleyi AP iktidarının güçlenip güçlenmemesi açısından ele alalım. AP iktidarı halka zulmeden bir iktidardır. Halkımızın düşmanı bir iktidardır. Onunla mücadele ederken ne yapacağız? Baskılara karşı susacak mıyız? Yoksa onu bütün halka teşhir mi edeceğiz? Herhalde geniş halk kitlelerine teşhir edeceğiz. Özellikle bütün halkımıza bu baskıları ve zulmü duyuracağız, ona Kürt halkıyla meselelerinin ortak, kurtuluşlarının bir olacağını açıklayacağız. Kürt halkının bütün demokratik mücadelelerini destekliyeceğiz. Sonunda bütün gerici iktidarlar ve AP iktidarı halkımızın devrimci mücadelesinin seli önünde yıkılıp gidecektir. Halkların sömürü ve baskıdan kurtuluşunun yolu budur.

Türkiye'de halkların mücadelesi ortaktır. Çünkü baş düşmanımız emperyalizm ve işbirlikçileridir. Emperyalizme karşı mücadelede, işçi sınıfı önderliğinde ve işçi-köylü ittifakı temeli üzerinde, hangi milliyetten olursa olsun, bütün halk sınıflarının devrimci birliği esastır. Halkların eşitlik, kardeşlik ve her türlü sömürü ve baskıdan kurtuluş temeline dayanan devrimci birliğini bozmak isteyen daima emperyalizm ve işbirlikçileri olacaktır. Emperyalizm ve işbirlikçileri bunun için gerici ve ırkçı milliyetçiliğin tahrikçisidir. Bütün devrimciler, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin halklar içinde yaymaya çalıştığı bu gibi fikirlerle amansız bir şekilde mücadele etmeliyiz. Bu, halkların ortak mücadelesi ve kurtuluş için zorunludur.

Burjuva Milliyetçiliğiyle Savaşalım! Proleter Enternasyonalizmini Cesaretle Savunalım!

Bugünkü dünya şartlarında proleter devrimcilerinin

milliyetler meseleleri karşısında tutumları ne olmalıdır? Emperyalizmin sömürüsü ve baskısı altındaki ülkelerde proleter devrimcileri bütün halk sınıflarının birleşmesi ve emperyalizme karşı ortak mücadele vermesi için çalışmalıdırlar. Proleter devrimcileri, emperyalizmin halkları bölmek ve birbirine düşürmek için daima baskı altındaki milliyetlerin demokratik mücadelesini bastırmaya, hakim milliyet şovenizmini beslemeye, çeşitli grupların gerçek demokratik taleplerini« bölücülük» olarak damgalamaya çalıştığını bir an bile akıldan çıkarmamalıdır. Milli demokratik devrim mücadelesinin ittifakları ve proleter önderliği, ancak bu konularda devrimci tutumlar ve pratikte de doğru yolun izlenmesi ile sağlanabilir. Proleter devrimcileri halkların demokratik taleplerinin daima haklı olduğunu emperyalizmin uşağı iktidarların daima haksız olduğunu, ezilen halkın mücadele hakkının işbirlikçi sınıflara karşı daima desteklenmesi ve savunulması gerektiğini unutmamalıdırlar. Proleter devrimcileri, siyasi tahlillerinde daima doğru sınıfî tahlilden hareket etmeli ve şu soruyu sormalıdırlar: «Kime karşı? Kimin için?» Bu soru doğru bir şekilde cevaplandırılmadığı takdirde, doğru siyasi tutumlar ve pratik ortaya konamaz. **Kurtuluş** gazetesi gibi, burjuva milliyetçiliği ve şovenizm batağına saplanılır.

Kurtuluş gazetesi şimdiye kadar çıkan iki sayısında, Kürt meselesine büyük yer ayırmıştır. Bütün bu yazılarda, Türklerin ve Kürtlerin kurtuluş yolunun ortak olduğundan, bu halkların kader birliği etmeleri gerektiğinden uzun uzun söz edilmektedir. Bütün bu laflara rağmen **Kurtuluş** gazetesinin Kürt meselesine bakışı, bir dıştan bakış olarak kalmaktadır. Proleter devrimcileri hiç bir zaman Kürt meselesine bu şekilde bakamazlar. Devrimci tutum: Kürtlerin bütün demokratik taleplerini sonuna kadar desteklemek; Kürtlere karşı girişilen zulmü, baskıyı bütün Türkiye halkına teşhir etmek; Kürt meselesinin sınıfî tahlilini ortaya koymak ve Kürt halkına doğru siyasi hedefleri göstermek; proleter devrimci önderlik altında bütün halk sınıflarını toplamaya çalışmak, olmalıdır. Bütün Türkiye

halkına yapılan zulmü ve uygulanan sömürüyü kavramadan ve bütün halkı ortak zulüm ve sömürüye karşı uyandırmadan ve mücadeleye sokmadan, bu yolda çalışmadan, «sosyalist» veya «proleter devrimci» olmak iddiasında bulunmak, sosyalistlik maskesi altına gizlenen şoven bir burjuva kuyrukçusu olmak demektir.

Kurtuluş gazetesi, bir yandan uzun uzadıya Türk ve Kürt halklarının (geçmişteki) kardeşliğinden ve dayanışmasından söz ederken, diğer yandan bu kardeşliğin ve dayanışmanın bugün gerektirdiği görevlerden kaçınmakta, hattâ bu dayanışmanın sağlanmasını baltalayıcı tavırlar takınmaktadır.

Halkların mücadelesi karşısında bütün devrimciler, bütün ilericiler saflarını açıkça tayin etmektedirler. Kürt halkının mücadelesi kime karşıdır? Kimin içindir? Emperyalizmin işbirlikçisi bir siyasi iktidara karşı, demokratik haklarını almak içindir. Ve Türkiye'deki bütün emekçilerin kurtuluşu davasından da ayrılamaz. Öyleyse bu mücadele ve bu mücadeleye karşı hâkim sınıfların sürdürdüğü baskı ve zulüm karşısında ancak iki tutum olabilir: Ya bu mücadeleyi yürütmek ve geliştirmek, zulme karşı çıkmak; ya da teslimiyeti öğütlemek, halkın mücadelesini örtbas etmeye çalışmak. Birincisi, yurtseverlerin; ikincisi, burjuvazinin kuyruğuna takılan, burjuva devlet teorilerinden gözleri bulanmış reformistlerin, burjuva milliyetçilerinin yoludur.

Emperyalist sömürü altındaki bir ülkede hangi bütünlükten söz ediyorsunuz? Emperyalizmin bütün ülkeye hakimiyetinin perçinlenmesinden mi, yoksa devrimci mücadelenin bütünlüğünden mi? Bugün Türkiye'de emperyalizmin ve yerli ortaklarının siyasi, iktisadi, kültürel hakimiyeti vardır. **Kurtuluş** gazetesi 1. sayısında «İktidarın Doğuda İsyan Tahrikçiliği» yazısında bir 1925-1970 karşılaştırması yapmaktadır. Ve bu karşılaştırmada 1925 yılındaki gerici hareketle 1970 yılındaki zulme karşı haklı mücadele arasındaki zıtlık örtbas edilmektedir. 1925'te Doğuda emperyalizmin milliyetçi Mustafa Kemal iktidarına karşı kış-

kırttığı gerici hareket söz konusudur.[1] Bugün ise halkın emperyalizmin ve işbirlikçilerinin iktidarının zulmüne karşı mücadelesi söz konusudur. Ve bugün zulme karşı mücadeleyi bütün gücümüzle yürütmek, emperyalizmin isyan tahrikçiliği değil, tam tersine halkın haklı mücadelesidir. Proleter devrimcilerinin görevi Türkiye halkının giriştiği her mücadeleyi yürütmek ve bu mücadelelerin devrimci çizgide gelişmesini sağlamak için çalışmak olmalıdır. İşte Kurtuluş gazetesinin saplandığı burjuva reformizmi ve burjuva milliyetçiliğinin göremediği, görmek istemediği budur.

Kurtuluş gazetesi bu gerçeği niçin göremiyor? Niçin meseleleri proletarya ve bütün halkın menfaatları açısından ele almaktan kaçınıyor? Niçin yalnız Kurtuluş gazetesine değil, fakat bütün İlkesiz Birlik Cephesine hakim olduğu anlaşılan bu milliyetçi görüş, İleri dergisinde* çıkan bir yazıda Doğuda «en ağır çelişkinin» (ne demekse?) «Türk-Kürt çelişkisi» olduğunu iddia etmeye kadar varıyor?

Kurtuluş gazetesi, Türkiye halklarının kurtuluşunun devrim yoluyla olacağına inanmamaktadır. Devrimde esas olanın kitlelerin bilinçli, örgütlü mücadelesi olduğunu, bu mücadelenin ilerlemesi için halk içinde çalışmak ve bütün zulmü ve sömürüyü teşhir etmek olduğunu görememektedir. Bütün şoven ve milliyetçi tutumlarla mücadele etmeden halk sınıflarının ittifakının kurulamayacağını görmezlikten gelmektedir. Çünkü Kurtuluş gazetesi, küçük burjuva ve burjuva aydınlarını esas alarak devrim (!) yapılacağını zannetmektedir. Küçük burjuva devrimciliğini esas aldığı içindir ki, Kurtuluş küçük burjuva kadroların bir kısmının Kürt meselesi konusunda bilinen şoven-milliyetçi tu-

---

[1] 1925 yılındaki hareketin gericiliği sınıfsal niteliğinden ileri gelmektedir. Sözü geçen dönemde Kürtler üzerinde eritme politikası uygulanmaktaydı. Emperyalizm bu eritme politikasının doğurduğu tepkilerden yararlandı. Ancak hareket doğrudan doğruya emperyalizmle Kürt feodallerinin işbirliğinin eseriydi.

* İleri dergisi, Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonunun (Dev-Genç) yayın organıydı. — AYDINLIK Yayınlarının notu

tumlarına taviz vermekte, beri yandan Kürt halkının mücadelesini desteklemeyişini mazur göstermek için de yeni yeni teoriler (!) icat etmektedir.

Kurtuluş gazetesi, siyasi propagandasının esas muhatabı olarak, işçileri ve köylüleri değil, fakat küçük burjuva ilericilerini almaktadır. Kurtuluş gazetesinin emperyalizmi ve ülke çapındaki siyasi gerçekleri nasıl teşhir etmeye çalıştığına bakalım. Gazetenin 1. sayısındaki «Yurdumuzdaki Amerika» yazısında şöyle deniyor: «Amerika, istediği zaman, istediği şeyi bahane ederek, en büyük şehirlerimize asker çıkarabilir, işlerimize dahi müdahale edebilir. Ama biz, istediğimiz düşmanla, istediğimiz şekilde savaşmak hakkına sahip değiliz.»

Aynı yazının diğer bölümlerinden de anlaşılacağı gibi, **Kurtuluş** gazetesi, Amerikan emperyalizminin Türkiye ile olan ilişkisini esas olarak askeri, dışsal bir şey olarak görmektedir. Bu görüş tarzını yukarıda eleştirmiştik. Bu anlayış, zorunlu olarak siyasi propagandanın daha ziyade küçük burjuva aydınına ve onun milliyetçilik duygularına hitap eder şekilde yapılmasına yol açmaktadır. Hem darmilliyetçi bir anlayış telkin edilmekte, hem de siyasî propaganda işçilerin ve köylülerin somut meseleleri üzerine oturtulmamaktadır.

Türkiye ile Amerika arasındaki ilişki, Amerika'nın iç işlerimize «müdahale» etmesi midir? Hayır. Türkiye'de iktidar doğrudan doğruya Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi yerli hakim sınıfların iktidarıdır. Biz bu iktidarın «Amerikalılardan bağımsız» hareket etmesini mi istiyoruz? Hayır*. Biz işçilerin ve köylülerin devrimci iktidarının devrimci yolla kurulmasını istiyoruz. Biz «bağımsız savaş açma yetkisi» için mi mücadele ediyoruz? Hayır. Böyle soyut bir meselemiz yoktur. Türkiye halklarının düşmanı bellidir: Amerikan emperyalizmi ve yerli işbirlikçileri. Türkiye halkının kendini sömüren ve ezen bu düşmandan başka bir düşmanı var mıdır? Biz halkın devrimci gücünü kurmak ve bu savaşı kazanmak için mücadele ediyoruz.

Halkın zulme ve sömürüye karşı mücadelesini ilerlet-

mek ve proleter enternasyonalizmini geliştirmektense, burjuva milliyetçiliğinin dümen suyuna takılmayı tercih edenlerin sonu ne olacaktır? Halkımızın Amerikan emperyalizmine ve onun yerli işbirlikçilerine karşı gelişen devrimci mücadelesi, bütün bu oportünist-reformist tutumları ve teslimiyet öğütlerini yıkıp geçecektir. Proleter enternasyonalizmini yurtseverlikle birleştiren ve proleter devrimci ilkeleri ülkemizin şartlarıyla doğru bir şekilde kaynaştıran hareketimiz, mutlaka zafere ulaşacaktır.

Burjuva Devlet Anlayışıyla Savaşalım Leninist Devlet Görüşünü Hakim Kılalım

Kurtuluş gazetesinde hakim olan devlet anlayışı burjuva devlet anlayışıdır. Bu anlayış bütün görüşlerine temel teşkil etmektedir. Bu anlayış terkedilmeden, Leninist devlet anlayışı hakim kılınmadan bu gazete devrimci bir görev yerine getiremez. Çünkü burjuva devlet anlayışı, proleter devrimci mücadelenin yerine reformlar uğruna mücadeleyi koyar.

Burjuva devlet anlayışı **Kurtuluş** gazetesinde nasıl ortaya çıkıyor, bunu örneklerle gösterelim:

«Halktan Toplanan Vergileri Kimler Paylaşıyor» başlıkla yazıda bu anlayışı en açık bir şekilde görebiliriz. Yazıda uzun uzun vergilerin eşit, adil olmadığından bahsediliyor. «Eşitlik bunun neresinde, adalet bunun neresinde» deniyor. «Yani devlet günde binlerce lira kazanandan ne kadar vergi alıyorsa, bir işçiden, bir boyacıdan, bir demirci ustasından, bir köylüden de aşağı yukarı o kadar vergi alıyor». Devam ediyor: «Emperyalist Amerika'da bile fabrikatörlerden, tüccarlardan yüzde 95 vergi alınır. Yani 100 liranın 95 lirasını vergi olarak alırlar. Ama bizde 900 ton hububat ve 45 ton süt elde eden toprak ağası hiç vergi vermez Bir odacı ise ayda 100 lira vergi verir. Bir işçi ayda 200 TL. vergi verir. Şayet toprak ağasına vergi konacak olsa 4 milyar lira kazanç çıkar. Şimdi ise devlete lazım olan 2,5 milyar liradır...

«Şayet Türkiye emperyalistleri içinden kovsa her yıl 3 milyar liramız kendimize kalır. Şayet bankalar devletleştirilirse devletin elinde milyarlar birikir. Şayet arsa vurgunculanına, apartman ağalarına ağır vergiler konsa, fabrikatöre, büyük tüccara gerektiği şekilde vergiler konsa bu derdin çoğu halledilir.

«İktidar kimin iktidarıdır? Şayet köylülerin, işçilerin, emekçilerin iktidarı ise işçilerin ücretlerini artırmalı, köylülerin ürünlerinin fiyatlarını artırmalı, yoksul memura zam yapılmalıdır. Köylülerin, işçilerin, emekçilerin en çok tükettikleri mallara zam yapılmamalıdır. Yani iktidar emekçilerin iktidarı ise, emekçilere zam olarak verdiğini vergi olarak almamalıdır.

«Ama bunun tam tersi olmaktadır. Çünkü iktidar yabancı sermayeyi, işbirlikçileri, toprak ağalarını, tefecileri, vurguncuları, patronları korumakta, yoksul halkın sefaletine sefalet eklemektedir.»

Gelelim bu yazıdaki sahte devrimci, reformist fikirlerin ortaya çıkarılmasına. Bu yazının mantığı şudur: Türkiye'de vergiler esas olarak halktan alınmaktadır. Toprak ağaları ve patronlar vergi vermemektedir. Eğer toprak ağalarından ve büyük zenginlerden vergi alınsa, devlet 4 milyar kârlı çıkar. Böylece bir vergi adaleti sağlanabilir. Devlet de kamu hizmetlerini yerine getirebilir. Ama iktidar işbirlikçileri «korumakta» olduğundan bu yapılamamaktadır.

Kapitalist toplumlarda vergiyi nasıl tahlil etmeliyiz? Bu konuda dergimizin 21. sayısında «Emperyalizm ve Türkiye Ekonomisi: Enflasyon, Vergiler ve Zamlar» başlıklı yazıda Marksist-Leninist devlet teorisinin ışığında hem genel olarak vergilerin tarih boyunca ve günümüzde ne olduğu, hem de bugün özel olarak AP iktidarının getirdiği yeni vergilerin ne oldukları açıklanmıştı. Kısaca; devlet sınıfların ve sömürünün ortaya çıkmasıyla tarih sahnesine çıkmıştır. Hakim sınıfların sömürülerini sürdürüp geliştirmek için, emekçi sınıflara karşı örgütledikleri bir baskı mekanizmasıdır. Belirli tarihi bir dönemde belirli bir top-

lumun sınıf yapısı, başta devlet olmak üzere, o toplumun bütün kurumlarının niteliğini tayin eder. Vergiler toplumdaki örgütlü siyasi, askeri gücün ekonomik dayanağını sağlar. Vergilerin niteliği ancak devletin sınıf karekteri göz önüne alınarak anlaşılabilir. Birincisi, vergiler, artı-değerin hakim sınıflar tarafından gasp edilmesinin bir yoludur. Yani verginin kendisi bir sömürme vasıtasıdır. İkincisi vergi yoluyla kapitalist toplumlarda burjuva sınıfının sömürüsünün korunması ve devamı için gerekli kaynaklar sağlanır. Vergiler hakkındaki bu devrimci görüşler temel alınmadan, belirli bir toplumun belirli bir dönemindeki vergiler ne doğru bir şekilde açıklanabilir, ne de bu açıklamalardan devrimci sonuçlar çıkartılabilir.

İşte Kurtuluş gazetesinin yapamadığı da budur. Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi hakim sınıfların iktidarı olan AP'nin, düştüğü ekonomik çöküntüyü hafifletmek amacıyla koyduğu yeni vergileri incelerken, yarı-sömürge bir toplumdaki vergiler üzerine temel devrimci görüşleri gözden uzak tutmuştur. Bu, onun burjuva devlet anlayışının bir ifadesidir.

Bu en temel noktada işçi sınıfı devrimci düşüncesine yabancı ve ona düşman görüşler temel alınınca, elbetteki bu noktadan hareketle varılacak yer, burjuva reformculuğudur. Yukarda işaret ettiğimiz gibi, bu yazı, iktidarın niteliğini belirtmekle beraber devleti sınıflarüstü bir anlayışla ele almaktadır. Ve iktidara akıl verircesine, «sana iki buçuk milyar lazım, benim gösterdiğim yoldan git, dört milyar kazan» demektedir. Hattâ daha da ileriye gidip, dünyada sömürü ve yağmanın zirvesine ulaşmış, bütün dünya halklarının baş düşmanı Amerikan emperyalizmini örnek olarak göstermektedir. Kurtuluş'un vardığı burjuva reformcu nokta, «vergi adaleti» noktasıdır. Kurtuluş, vergi adaletinin olmadığından yakınırken, «adil bir vergilendirme» yoluyla «sosyal adalete» varılacağı görüşünü savunuyor. AP iktidarının getirdiği vergilere bu açıdan karşı çıkıyor. Bu, devrimci bir sonuç değildir. Tersine gerici bir sonuçtur. Emperyalist Amerika'da yüzde 95 vergi alındığı

uydurmacasına gelince: Böyle bir şey yoktur. Ve bu durum asla vergiler hakkındaki Marksist-Leninist görüşü yanlış çıkarmaz. Kurtuluş'un görüşleri Amerikan toplumu için de yanlıştır ve burjuva devlet anlayışıdır.

İşte İlkesiz Birlik Cephesinin devlet görüşü: Amerikan emperyalist devletinin sınıfî niteliğini gözler önünden kaçırmak; yüzde 95 vergi alındığı uydurmacasıyla, Türkiye'ye nazaran vergi adaletinin sağlandığını bir toplum olarak göstermek! Bu devrimci bir propaganda değil, gerici bir propagandadır. Amerikan emperyalist devleti ne oranda vergi alırsa alsın, bu vergiler gerçekte kimlerden alınmaktadır? Amerikan proletaryasından, halkından, sömürge ve yarı-sömürge dünya halklarından. Ne amaçla alınmaktadır? Tekelci burjuvazinin devletini ayakta tutmak, can çekişen emperyalizmi ayakta tutmak, tekellerin sömürge ve yarı-sömürge dünya halklarını yağma etmelerini sürdürmek amacıyla! Yoksa Amerikan emperyalist devleti yüz milyarlarca liralık savaş masraflarını nereden karşılayacak? Amerikan uşağı gerici rejimler nasıl ayakta kalacak? İşte yüzde 95'lik verginin gerçek anlamı budur. Kurtuluş gazetesinin bu sahte devrimci fikirlerine karşılık, işçi sınıfının düşüncesinin ışığında bizler, hem vergilerin genel niteliğini, hem de Amerikancı AP iktidarının son vergilerinin halkımızı daha çok sömürmekten başka bir şey ifade etmediğini halkımıza açıkladık, açıklıyoruz. Devletin, sınıflarüstü bir şey olduğu hayalini bırakalım; devletin hakim sınıfların bir baskı aracı olduğunu halkımıza gösterelim. Hakim sınıfların iktidarını yıkmaya, halkın devrimci iktidarını kurmaya çalışalım! Boş hayalleri bir yana bırakalım! Devrimci görev şudur: «Başta işçilerin, köylülerin ve bütün emekçi halkımızın işsizliğe ve pahalılığa karşı artan mücadelesi ve örgütlenmesi göstermektedir ki, halkımız büyük bir sömürü ağının pençesinde inlemektedir. Ama bu durum sürüp gidecek midir? Hayır. Amerikancı AP iktidarının ve onun temsil ettiği vurguncu sınıfların durumu tam bir çıkmaz içindedir. İşçilerin sarı sendikacılığa, yoksul köylülerin toprak ağalığına, üretici emekçi

köylülerin tüccar ve tefeci sömürüsüne, memurların iktidarın getirdiği yeni kanunlara baş kaldırması bu çıkmazı daha da arttıracaktır. Halkımız örgütlenerek bu vurgun ve yağma düzenini yıkacak, devrimci iktidarını kurarak sosyalizme yönelecektir.» (Bkz. «Vergi Nedir?», İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 20, s. 2)

Kurtuluş'un 2. sayısındaki manşet de yine burjuva devlet anlayışının bir ifadesidir. Şöyle deniyor: «Türkiye'yi batıranlar sümürücülerdir. AP iktidarı sömürücü bir avuç aracıya arka çıktı. Bütün üreticilere sırt çevirdi.»

Adalet Partisi Amerikan emperyalizmi ile ortaklık eden sermayedarların, toprak ağalarının ve tefeci tüccarların partisidir. Biz «AP vurguncuların bir menfaat şebekesidir» dediğimiz zaman, onun bu işbirlikçi sınıfların partisi olduğunu, her zaman ve her durumda onların menfaatlerini temsil ettiğini ve yok olana kadar da böyle olacağını söylüyoruz. Yoksa her yeni durumda, vurguncu sınıflara tesadüfen arka çıktığını değil, AP'nin halkımıza karşı tutumu «sırt çevirme» değildir. Halkımıza düşmanlıktır.

«Kurtuluş» Gazetesi Halkımıza Yabancıdır

Kurtuluş gazetesinin gerçek bir kitle organı olmaktan uzak, halkımıza yabancı ve halkımıza yukardan bakan nitelikleri, daha şimdiden kendini belli etmeye başlamıştır.

İşçilere ve köylülere hitap eden bir kitle organında bulunması gereken nitelikler nelerdir? Bunların başlıcalarını şöyle ifade edebiliriz: Asla kitlelere yukardan bakan, onların geriliği veya bilinçsizliği ile alay eden tavırlar takınmamak; asla kitlelere yalan söylememek, onlardan gerçeği gizlememek; hakim sınıfların giriştiği gerici propagandaya mahkum olmamak, ilkelerden taviz vermemek; bütün halkın anlayabileceği, genel, akıcı, temiz ve doğru bir dil kullanmak, diliyle de halk dalkavukluğundan dikkatle kaçınmak; asla yanlış bilinç vermemek; mümkün olduğu kadar sık çıkmak ve özellikle işlenecek çok önemli

meseleler olduğu zaman hemen çıkmak ve kitlelere ulaşmak. Bunlar, İŞÇİ-KOYLÜ gazetemizin yirmi sayılık pratiğinin bize öğrettiği ilkelerdir.

Şimdiye kadar çıkan iki sayısıyla **Kurtuluş** gazetesi, bu ilkelere uymamıştır.

Kurtuluş gazetesinin siyasi propagandada nasıl kitlelerin somut gerçeklerinden koptuğuna, küçük burjuva milliyetçiliğinin ve reformizmin sözcülüğünü yaptığına yukarda işaret etmiştik. Bunun yanı sıra, yani küçük burjuva ilericilerine verilen tavizlerin yanı sıra, **Kurtuluş** açıkça hakim sınıflara karşıda çeşitli tavizler vermiştir. Bunlardan biri, gazetenin 2. sayısında yer alan, «Türkiye Devrimcisi Rusya'dan Para Almaz» başlıklı yazıdır. **Kurtuluş** gazetesi, bu yazıyla hakim sınıfların karşı-devrimci propagandasına kapılmış, o karşı-devrimci propagandayla, kendi seçtiği alanda değil, fakat hakim sınıfların seçtiği alanda karşılaşmaya mahkum olmuştur. Proleter devrimcileri, hakim sınıfların «devrimciler Rusya'dan para alıyorlar» yollu propagandalarına en esaslı cevabı, böyle bir şey olmadığını söyleyerek ve hattâ kendilerinin ne kadar «milliyetçi» olduklarını göstermek için burjuva milliyetçisi tavırlar takınarak veremezler. Bu yanlıştır ve hareketi yolundan saptırır. Gerici propagandaya karşı mücadelenin yolu, siyasi propagandada kitlelerin somut meselelerinden hareket etmektir. **Kurtuluş** gazetesi halk içinde çalışmayı uygulayamadığı için kitlelerden tecrit olma yoluna gitmekte, bu tecritten hakim sınıfların propagandasına teslim olarak kurtulacağını sanmaktadır.

Burada sözü geçen ülkenin niteliği bir yana, meselenin özü sosyalist ülkelerle devrimci mücadelemiz arasındaki ilişkinin nasıl ele alınması gerektiğidir. Emperyalizm, sosyalist ülkelerle kurtuluş mücadelemiz arasındaki devrimci dayanışmayı engellemek ve yıkmak ister. Bu amaçla propaganda yapar. Görevimiz bu propagandayı yıkmak ve halkımıza sosyalist ülkeler ve bütün dünya halklarıyla devrimci dayanışmanın gerekliliğini kabul ettirmektir.

Hakim sınıfların karşı-devrimci propagandasına veril-

len bir diğer tâviz yine 2. sayıdaki «Devrimciler Halkın Dinine Saygılıdır» başlıklı yazıdır. Kurtuluş gazetesi «halkın dini» diye bir ifade kullanmış. Hangi «halkın dini»? Din, Marks, Engels ve bütün diğer ustaların bize öğrettiği gibi, «halkın dini» değildir. Hakim sınıfların sömürdükleri halkın isyan etmesini önlemek için kullandıkları bir afyon, bir ideolojik baskı aracıdır. Din, idealist felsefenin en gelişmiş, sistemleşmiş bir biçimidir. Devrimciler gerici ideolojilere saygı göstererek değil, halkın somut çıkarlarını savunarak kitleleri devrimci saflara kazanırlar.

«Devrimciler, Halkın Dinine Saygılıdır» gibi yazılarda beliren halk dalkavukluğunun (popülizmin) yanı sıra, Kurtuluş gazetesinde görünüşte aksi bir eğilimin, halkı hor gören tutumun da ifadelerine rastlamak mümkündür.

Genel olarak Kurtuluş gazetesinde, halkın mücadelesini proleter devrimcilerinin dışında ve yabancı bir şey olarak gören bir tavır hakimdir. Gazetenin 2. sayısındaki «Şimdi Söz İşçinin» başlıklı anketi ele alalım. Bu anket, tamamen bir burjuva anketi anlayışı içinde düzenlenmiştir; işçilerin geri bilinç düzeyiyle, yanlış kavramalarıyla alay etmekte, onları hakir görmektedir. Halkımızın bilgisizliğinden yakınan reformist küçük burjuva aydınının yukardan bakan tavrı bu yazıya sinmiştir. Bu anket, tamamen bu duyguları taşıyan küçük burjuva aydınlarına hitap eden, onlar için yazılmış bir yazıdır. İşçilere, köylülere gerçeği etraflı bir şekilde ve olumlu bir şekilde öğretmek çabasını göstermemektedir. İşçilerin verdikleri yanlış ve eksik cevaplar aynen konulmuş, doğrusunu öğretmek için hiç bir şey yapılmamıştır. Bütün bunların yanı sıra, Üstün Çelik'teki mücadeleye katılan proleter devrimcilerinin pek iyi bildiği gibi, işçilerin büyük kısmı İŞÇİ-KÖYLÜ okuduklarını belirttikleri halde, ankette bu gerçek örtbas edilmiş, işçilerin gerici gazeteleri de okudukları ihmal edilmediği halde, nedense (!) İŞÇİ-KÖYLÜ'den hiç söz edilmemiştir. Bu büyük tahrifat, Kurtuluş gazetesinin İŞÇİ-KÖYLÜ'ye karşı kısır rekabetçi ve düşmanca tutumunun en sağlam bir kanıtıdır.

Kurtuluş gazetesinin genel olarak dili halk tarafından kolayca anlaşılabilir doğru Türkçe değildir. Gazetenin üslubu küçük burjuva aydınlarına hitap eden karmaşık ve soyut cümlelerle, halk ağzını yavan bir şekilde ve yukardan bakarak taklit eden, popülistçe ve yanlış ifadeler arasında zikzak çizmektedir. Ayrıca, gazetede militan, devrimci bir sesleniş bulmak ta mümkün değildir.

Bu noktalar açısından Kurtuluş gazetesinde çıkmış bir yazıyı tahlil edelim.

Gazetenin 1. sayısında «Modul» sütunundaki yazı halkımızla alay eden, onu hakir gören burjuva düşüncesinin bir ürünüdür. Bu sütunda yayınlanan «Yaldattim Oni» başlıklı fıkra ne diyor? Fıkrayı aynen alıyoruz: «Kahveye çalımla giren iri kıyım kabadayı adam heybetle ortalığa seslenmiş: 'İçinizde Hüseyin kim?' diye. Kahvenin köşesinden sıska çelimsiz bir Karadeniz çocuğu doğrulmuş, 'Penum da' demiş. İri kıyım, kabadayı adam, sıska Karadeniz çocuğunun yakasından kadırıp kahvenin ortasına almış, bir sağına tokat, bir soluna tokat, bir tepesine yumruk, bir kıçına tekme, yere atmış uyuz keçi postu gibi, iki tekme de kaba yerine, çekip gitmiş. Gidince, kahvedeki kalabalık kaşuşup yerden kaldırmışlar Karadeniz çocuğunun yüzüne su çalmışlar, adam kendine gelince, 'Yahu' demişler, 'Sen Hüseyin değilsin ki, niye böyle yaptın?' Karadenizli gevrek gevrek gülerek; 'Yaldattim oni' demiş...»

Kollektif düşüncenin ürünleri, halkımızın zengin kültüründe canlı olarak vardır ve devrimci mücadelemizde bunlardan mutlaka yararlanmamız gerekir. Bu düşüncenin ürünleri, sömürücüleri, zorbaları, ağaları, beyleri, paşaları, kadıları iğneleyen özlü deyişlerdir. Buna karşılık, biz halk düşmanlarının, ağaların, beylerin, paşaların halkı aşağılamak, onu hakir görmek için uydurdukları sahte fıkraları halkın kültürü diye yutturamayız. Çünkü bunlar, sömürücülerin ağzından çıkmış ve sömürücü sınıflara ait zavallı bir kültürün ürünleridir.

Bu fıkranın temel düşüncesi yazının muhtevasını teşkil etmektedir. Meseleye hakim sınıflar açısından değil de,

halkın açısından bakan bir göz, fıkradaki sahte düşünceleri görür. Cılız Karadeniz çocuğu, işçileri ve köylüleri, haybetle ortalığa seslenen iri kıyım kabadayı ise sömürücü sınıfları temsil ettiğine göre, yazının sahte devrimci özü şudur: Halkın düşmanları güçlü, halk ise zayıf ve ve gülünçtür. İşte Kurtuluş gazetesinin, düşmanı olduğundan daha güçlü, halkı güçsüz gösteren ve halkımıza yılgınlık aşılayan başka bir sahte devrimci fikri. Bizler bir kabadayının görünüşteki yiğitliğini değil, kitlelerin kahramanlığını övmeli, yüceltmeliyiz.

Fıkrayı izleyen yazıda ise, esas olarak anlatılan şudur: Türkiye'de bir «Paşa Demokrasisi» vardır. Bu «Paşa Demokrasisi»nde işçiler ve köylüler asla iktidara gelemezler. Çünkü daima oylarıyla kendilerini sömürenleri iktidara getirmektedirler. Ve bu hep böyle devam edecektir. Halbuki, mecliste işçi ve köylüleri temsil edecek kadar milletvekili ve senatör olsa, 420 milletvekili ve senatörün köylü, 120 milletvekili ve senatörün ise işçi olması gerekir.

Bu yazı, ülkemizde hakim sınıfların iktidarının sahte demokrasiye dayandığı gerçeğini açıklamaya çalışıyor. Ancak bu sahte demokrasiyi sınıf temellerinden soyutlayıp tek başına bir seçim mekanizmasından ibaret görüyor. Bugün Türkiye'nin emperyalizme bağımlı olmasının sebebi, seçim değildir. Halkımızın kendi menfaatlerini görmesini engellemek için her türlü yasak konmuştur. İşçi sınıfının devrimci bilincine ulaşmasını engellemek için Amerikan emperyalistleri sarı sendikacılığı ayakta tutmakta, bu sendikalar yoluyla işçilere daima karşı-devrimci fikirler yaymaktadırlar. Halkımıza her gün ve türlü araçlarla emperyalist kültür zerkedilmektedir. Amerikan emperyalistlerinin, işbirlikçi sermayedarların, toprak ağalarının ve tefeci tüccarların ekonomik baskılarının yanında, bu yoğun ideolojik ve politik faaliyetleri de sahte demokrasinin işleyişini belirlemektedir. Bu durumda kabahati sırf sahte seçime bağlayarak devrimcilik yapılmaz. Emperyalizmin hakimiyetini bütün yönleriyle görmek ve bu hakimiyeti yıkmak için mücadele gerekir.

Kurtuluş gazetesinin «Paşa Demokrasisi» dediği şey, sadece seçim mekanizması değildir. Öte yandan, bu yazı yukarıdaki tavra tamamen zıt gibi görünen bir tutum içindedir: Parlamentarizmin bataklığına saplanmıştır. Yazarın mantığı şudur: İşçilerin, köylülerin parlamentodaki temsil oranı nüfus içindeki oranlarına uygun olmalıdır (!) Bu düşünce yazarın kafasına parlamentarizmin hakim olduğunu göstermektedir. Bu, Aybar opcrtünizminin allanıp pullanıp tekrar saflara sürülmesi değildir de nedir? Bu dar görüşlülükle kitlelere gerici parlamentarizmi, sahte demokrasiyi açıklamak mümkün değildir.

Aslında **Kurtuluş** gazetesi sayfalarında yer alan popülizm ve halkı hor görme, birbirleriyle çelişen eğilimler değildir. Her iki eğilim de aynı kaynaktan beslenmektedir: Halkı kendine yabancı olarak gören küçük burjuva aydınının, bir yandan halka yukarıdan bakan, öte yandan kitleleri tanımadığı için çıkış yolunu onlara dalkavuklukta arayan tavrı.

En Şaşmaz Ölçü Pratik

Kurtuluş gazetesini devrimci düşüncenin ışığında eleştirirken hangi noktaları esas aldık, bunu bir kere daha tekrarlayalım: Burjuva devlet anlayışı, buna bağlı olarak burjuva reformculuğu, burjuva milliyetçiliği, popülizm ve devrimci mücadele yolunun reddi, yılgınlık, karşı-devrimci propagandaya teslimiyet, işçi sınıfı mücadelesinin dışında kalmaktan ileri gelen halka tepeden bakış. İşte bütün bu noktalar gazetenin sözde devrimci fikirlerinin özünü meydana getirmektedir.

İşçi ve köylü kitlelerine seslenen bir gazetenin çıkartılması olumludur.

Kurtuluş gazetesinin bu sözde devrimci fikirlerinin gerçek niteliğini ortaya çıkaran yine pratik olmuştur. İşçi sınıfımız tarihinin en güçlü hareketini verirken **Kurtuluş** ona yabancı kalmıştır. İşçi sınıfımız ve halkımız üzerinde Sıkıyönetim bir baskı aracı olarak getirildiğinde yüzlerce işçi,

işlerinden atıldığında, sarı sendikalara zorla sokulduğunda ve yüzlerce devrimci işçi hapislere atıldığında **Kurtuluş** gazetesi bu mücadeleler karşısında susmayı tercih etmiştir. Bırakalım bu gazetenin kitlelerin mücadelesine önderlik etmesini, kitlelerin mücadelesiyle dayanışma görevini bile yerine getirmemiştir.

Tek ölçü pratiktir. Proletarya öncülüğünü bir gevezelik haline getirenler proletarya mücadelesi karşısında neden acze düştüler? Neden o mücadeleyle dayanışma görevlerini bile yerine getirmediler? Çünkü bu gazeteyi çıkaranlar böyle bir mücadeleye ideoloji ve örgütlenme bakımından hazır değildiler; çünkü kitlelerle devrimci bağlar kurmak, işçi ve köylülerin menfaatini savunmak diye bir meseleleri yoktu; onların bilinci devrimin çetin ve zorlu mücadelelerle değil, kolayca gerçekleştirileceği noktasına dayanıyordu. Bu bilinç zorlu mücadededeler karşısında çökmeye mahkumdu ve pratik de bunu en açık biçimiyle göstermiştir. Bundan böyle de sözde devrimcilerle gerçek devrimciler arasındaki farkı Türkiye'de gelişen sınıf mücadelesi ortaya çıkaracaktır. Gelişen sınıf mücadelesi sahte devrimci fikirlerin çürütülmesiyle güçlenecektir. Halkımız devrimci düşünceyi kavrayacak, zorlukların üstesinden gelecek ve devrim zaferini gerçekleştirecektir.

Proleter Devrimci
AYDINLIK

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 22
s. 300-315

* Başını Mihri Belli'nin çektiği İlkesiz Birlik Cephesi, kitlelerle birleşmek diye herhangi bir meselesi olmadığı halde, sırf İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini baltalamak amacı ile 1970 yazına doğru **Kurtuluş** adındaki sözümona kitle gazetesini yayınlamaya başladı. Onların anlayışı, seçkin silahşörlere terörizm, halka ise ekonomizm aşılamaktı. Aslında her iki tutum da, proletarya partisinin rolünü reddedi-

yor ve kendiliğindenciliği ifade ediyordu. **Kurtuluş** gazetesi, bir yandan halkı hor görmekte ve halkın yalnız ekonomik mücadelelere girebileceğini düşünmekteydi, öte yandan halk dalkavukluğu yapmaktaydı. Özet olarak, **Kurtuluş** gazetesinde olmayan şey, proleter devrimci siyasetti.

Halkın saflarında kargaşalık ve anarşi yaratmayı «devrimci» bir marifet gibi gösteren maceracılar, **Kurtuluş** gazetesinde halkın mücadelesine «kargaşalık yarattığı» gerekçesiyle karşı çıkıyorlar ve Kürt halkının baskılara karşı mücadelesini «kışkırtma» olarak karalıyorlardı. Keskinler, devrimi bir avuç «öncü» silahşörün meselesi olarak gördükleri için, halka da «parlamentarizmi» layık görüyorlar ve gazetelerinde bu konuda TİP oportünistlerine taş çıkartan yazılar yayınlıyorlardı.

DAYI İLE YEĞEN*

14 Ağustos 1970

Sıkıyönetim temsilcisi diyor ki:
«İŞÇİ-KÖYLÜ adlı gazete işçileri isyana teşvik ve tahrik ediyor. Biz ne işveren, ne de işçi tarafını tutuyoruz. İyi niyetli işverenle, iyi niyetli işçilerin anlaşacaklarını umuyoruz. Grev yapmak yasaktır.»

DAYI: Neler diyor şuna da bak hele,
Söz söylettirmeyiz İŞÇİ-KÖYLÜ'ye

YEĞEN: Halkın gazetesine saldırıyor.
Patronlara sırt sıvazlıyor.

YEĞEN: «Ne işçi, ne patron» diyor bak hele,
Kime dayalı sırtı, patronun bre.

Patron olunca aman gülüm,
İşçiye gelince baskı zulüm.

«İyi niyetli işçiler varmış,
Patronla anlaşacaklarmış.»

Patrona satılmaz devrimci işçiler,
Kastettiği sarı sendikacı dürzüler.

DAYI: Hem grevi yasakla, hem patronla «anlaş» de.
Bu işçiyi teslim almak değil de ne?.

YEĞEN: «İyi niyet» ne gezer sınıflar savaşında
Hiç şehit verilir mi anlaşma masasında

Kimse teslim alamaz işçiyi yiğit dayı
Şimşek çaktı bir kere, durdurulamaz gayrı.

Ya halkın safındasın, ya zalimin safında
Kimse hakem olamaz, sınıflar savaşında

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 21
s. 4

* 15-16 Haziran işçi hareketinden sonra ilan edilen Sıkıyönetime karşı mücadele eden tek gazete İŞÇİ-KÖYLÜ oldu. Her sayısı Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından hemen yasaklanan İŞÇİ-KÖYLÜ'nün 15-20 bin adedi, İstanbul'daki bütün önemli fabrikalara düzenli olarak işçiler tarafından ulaştırıldı. Birçok fabrikada işçiler, gazetelerini desteklemek için aralarında para toplayarak İŞÇİ-KÖYLÜ'ye ulaştırdılar. Tasfiyeciler bu koşullarda işçi sınıfı içinde çalışmanın revizyonizm olduğunu söylüyor ve memleketlerine giderek evlerinde yazılar yazıyorlardı. Sıkıyönetim Komutanlığı ise, yaptığı basın toplantısında İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini hedef alıyordu.

YİĞİTLER DÖNMEZ ER MEYDANINDAN*

14 Ağustos 1970

Güneşli bir Haziran sabahı fabrikalar kaynıyordu. Hiç bir fabrikada işbaşı yapılmamıştı. Ağır bir sessizlik vardı ortalıkta. İşçiler fabrikalarda üçer, beşer kişilik gruplar yapıp, tekrar dağılıyorlardı. Tanklar bütün fabrikaların etrafını sarmaya başladı. Fabrikalardaki kaynaşma çoğaldı. İşçiler artık geniş gruplar halinde toplanmaya başlamışlardır.

Mehmet, Tanju beyin fabrikasının önündeydi. Bir köşede sessizce duruyordu. O sırada Hüseyin fabrikadan koşarak çıktı. Mehmet'e yaklaştı:

— Her taraftan yürüyüşe geçilmiş, biz de birazdan başlayacağız, dedi.

Mehmet:

— Biz burada bekliyoruz, diye cevap verdi, tok bir sesle.

Hüseyin içeri girdi. Duvarın üzerine çıktı. Bütün fabrikanın işçileri ona doğru döndüler ve avluda büyük bir sessizlik oldu. Hüseyin gür bir sesle konuşmaya başladı:

— Arkadaşlar, patronlar bizim sesimizi iyice boğmak istiyorlar. Patronların iktidarının çıkartmak istediği kanun, işçinin sendika haklarını yok eden bir kanundur. Ama buna şaşırmayalım. Bu iktidar patronların, Amerikan tekellerinin iktidarıdır. İşçi sınıfının düşmanıdır. Bugün İstanbul ve İzmit'te binlerce, on binlerce işçi kardeşlerimiz yürüyüyor, herkes iş tulumlarıyla dışarda. Biz burada duracak mıyız?

Fabrikanın avlusundan bir gürültü koptu:

— Durmayacağız.

— Öyleyse arkadaşlar yürüyelim, diğer fabrikalardaki kardeşlerimiz bizleri bekliyor.

Kalabalık kapıya doğru aktı.

O sırada itişmeler oldu. Ön taraftan bağırtılar duyuldu.

Patronun on beş kadar satılmış uşağı kapıyı tutmuşlar işçileri bırakmak istemiyorlardı. Gürültüler çoğaldı. O sırada kapının önünde önceden konmuş bir masanın üzerinde fabrika müdürü ile, fabrika patronu Tanju bey göründüler. Bir duraklama oldu. Fabrika müdürü megafondan seslendi.

— Arkadaşlar yaptığınız işler kanunsuzdur.

İşçiler hep bir ağızdan bağırdılar.

— Yuuuuuuuuuuhhhhhhhhhh...

Megafonu Tanju bey aldı. Yüzü korkudan bembeyaz olmuştu.

— Sayın işçi beyfendiler... Yaptığınız kanunsuzdur. Derhal işbaşı yapınız.

— Yuuuuh... İn aşağı...

— Ne zaman beyfendi olduk...

— Kahrolsun patronlar ve uşakları...

— Hangi kanundan söz ediyorsun. Senin uşaklarının çıkarttığı kanundan mı? Bizim öyle kanuna karnımız tok...

Tanju bey bağırmalar arasında konuşmasına devam etmeye çalıştı.

— Efendiler kanunsuzluk yapıyorsunuz. Kanunlar her şeyin üstündedir. Bakın her taraf ordu kuvvetleri ile ve polisle dolu... Devlet kuvvetlerine karşı mı geleceksiniz?

Hüseyin masaya, Tanju beyin yanına fırladı. Megafonu onun elinden aldı.

— Arkadaşlar bu adamın laflarını dinlemeyelim ve yürüyüşümüze başlayalım. Kanundan bahsediyor. Hangi kanun? İşçilere ve halka baskı ve zulüm kanunları mı? Amerikancı patronların ve toprak ağalarının çıkardığı kanunlar mı? Biz buna bakarız. Devlet kuvvetlerinden bahsediyor. Devlet kimin devleti, biz ona bakarız. Bizim yıllanmış

yalanlara karnımız tok. Yürüyelim arkadaşlar...

Tanju bey hala bağırıyordu. Kalabalık yürüdü. Masa devrildi. Tanju bey yere düştü. Tanju beyin uşakları onun ezilmesini zor önlediler.

Mehmet, Hüseyin'in koluna girdi. En önde yürümeye başladılar. Diğer fabrikalardan da işçiler akın akın yürüyorlardı. Topluluk gittikçe kalabalıklaşıyordu. İşçiler iş kıyafetleriyle yürüyorlardı. En önde bayrak. Derken ileride asker ve polis barikatı görüldü. İşçiler daha da hızlandılar. Hüseyin geriye doğru bağırdı.

— Bizi hiç bir güç durduramaz. İleri!

Binlerce ayak parke taşlarına hızla çarptı ve ileri atıldı. İşçiler büyük bir hızla, dağ gibi duran asker ve polis barikatına koşuyorlardı. Mehmet koşarken önde dalgalanan bayrağa baktı.

ÇEKERİM BİR GÜN BAYRAĞI
PATRONLARIN İNADINA
GEREKSE YIKARIM DAĞI
ZALİMLERİN İNADINA

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 21
s. 2

* İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi, TİP oportünistlerinin ve İlkesiz Birlik Cephesinin tam tersine, emekçi halka siyasi bilinç taşımaya en büyük önemi verdi. Bu yüzden oportünistler, devrimcileri «keskinlik» ile suçluyorlardı. Gün Zileli arkadaşın yazdığı «Mehmet ile Tanju», kendi gerçeğimizden hareketle ve sınıf mücadelesi anlayışıyla propaganda ve ajitasyon yapıyordu. Mehmet işçi sınıfını, Tanju ise burjuvaziyi temsil ediyordu.

«Mehmet ile Tanju», aynı zamanda, revizyonizm ve oportünizmin sınıf mücadelesinde nasıl hakim sınıflarla birleştiğini göstermesi bakımından da etkili bir köşeydi. İŞÇİ-KÖYLÜ okuyucularının çok sevdikleri köşelerden biri olan «Mehmet ile Tanju»dan bir örnek veriyoruz.

Göksun Köylüleri Diyor Ki:

«BİZİ İŞÇİ-KÖYLÜ'NÜN YOLU KURTARACAK»

14 Ağustos 1970

İŞÇİ-KÖYLÜ Ekibi Bildiriyor*

Milyonlarca orman köylüsü vurguncu AP iktidarının, ağaların, müteahhitlerin ve tefecilerin ağır baskısı altındadır. Köylüler ekecek toprak bulamamakta ve orman işletmelerinde çalışmaktadırlar. Bu işletmelerde köylülere kanunlarda yazılı hakları bile verilmemektedir. Köylülerin kesim-çekim ücretleri emeklerinin karşılığını vermemekte, tomruklardan almaları gereken pazar hakları gaspedilmekte ve odunun hepsinin satışı tefeci tüccarların eline bırakılmaktadır.

Duyduk ki Göksun'un orman köylüleri hakları için mücadeleye hazırlanıyorlar. Duyup da durmak olur mu. Gittik. Elimizde İŞÇİ-KÖYLÜ'nün bildirileri. Köylülerle birlikte halka dağıttık. Göksun'a bütün orman köylüleri inmişti. Geleceğimizi duymuşlardı. Öbek öbek toplandık. Ellerimizde İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi, köylülerle birlikte sattık. Halk düşmanı gericiler bize saldırmak istediler. Öğrendik ki bunlar Türkeş'in Genç Ülkücüler teşkilatındanmış. Bunlar habire bağırıyorlardı. Köylüler onlara iyi bir ders verdi: BİZİ İŞÇİ-KÖYLÜ'NÜN YOLU KURTARACAK dediler. Bu zavallı gericiler köylülerle olan birliğimiz karşısında dağılmak zorunda kaldılar.

Jandarmalar iki köylü arkadaşla birlikte bir arkadaşı-

mızı nezarete aldılar. Köylüler bunun üzerine Adliyenin etrafını sardılar. Saatlerce süren sorgumuz bitene kadar da köylüler dağılmadılar. Savcılık sonunda bizi serbest bıraktı.

Tefeci tüccarlar, ağalar ve vurguncu AP iktidarı tarafından alın terinin karşılığı çalınan orman köylüleri!

Soyguncular ve onların iktidarına karşı birleşiniz.

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 21
s. 3

* O zaman imzasız olarak yayınlanan bu röportajı Lübnan'da şehit düşen arkadaşımız Cafer Topçu, Maraş'ın Göksun köylerinde yaptığı kitle çalışması sırasında hazırlamıştı.

Proleter Devrimci AYDINLIK'ın Eylül 1970 tarihli 9-23. sayısının arka kapağına konan bu çerçeveli yazı, proleter devrimci hareketin o sıradaki yönelimini ve özellikle Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi temeli üzerinde bütün sosyalistlerin birliğini gerçekleştirme iradesini yansıtmaktadır.

SOSYALİST KURULTAY*

1 Eylül 1970

Yurdumuzda sınıf mücadelesi önemli ve yeni bir döneme girmektedir.

İşbirlikçi iktidar, emekçi halk yığınlarını daha fazla yoksullaştıracak ve tekelci sermayenin daha da büyümesine yol açacak ekonomik tedbirler almaya devam etmektedir. Bütün bu tedbirler tekelci sermaye ile geniş halk yığınları arasındaki çelişmeyi daha da keskinleştirmektedir. Yurdun her yanında işçiler, köylüler ve bütün halk sınıfları mücadele bayrağını kaldırmakta, emperyalizme karşı mücadele bütün yurdu sarmaktadır.

Emperyalizm ve işbirlikçilerinin Türkiye'deki hakimiyeti her geçen gün daha fazla sarsılmaktadır. Halkımızın mücadelesi, işbirlikçi iktidarın dayandığı temellere ağır darbeler indirmektedir. Türkiye emperyalist hakimiyet zincirinin her geçen gün daha fazla zayıfladığı bir ülkedir. Emperyalistler ve işbirlikçileri, bu gelişme karşısında bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de hakimiyetlerini baskı ve zorbalıkla devam ettirme çabasındadırlar. Çöküşleri yaklaştıkça saldırılarını artırmaktadırlar. Emperyalistler halkımızın mücadelesini şiddetle bastırmak istemektedirler. Ama bu onların sonlarını yaklaştırmaktadır, işçiler, köylüler, sömürüye başkaldıran bütün halk amansız bir mücadeleyle emperyalistlerin iktidarını yıkacaktır. Bunun için halkımızın en çok ve en acil olarak neye ihtiyacı var? **Türkiye'deki bütün devrimci hareketlere yol gösterecek ve**

bütün sosyalist çevreleri kucaklayacak siyasi bir teşkilatlanmaya.

Kendiliğinden yığın hareketlerinin hızla çoğalması, böyle bir siyasi partinin gerekliliğini daha da acil kılmaktadır. Halk yığınlarının mücadelesini tek noktaya, emperyalist hakimiyet zincirinin en zayıf noktasına yöneltecek siyasi bir örgütlenmeye devrimci kadrolar derinden ihtiyaç duymaktadır. Görevimiz bu ihtiyacı daha kuvvetle duyurmak ve bütün çalışmalarımızı siyasi örgütlenme noktasında yoğunlaştırarak bunu başarmak olmalıdır. Önümüzdeki dönem, daha şiddetlenecek olan sınıf mücadelesi bu görevin bir an önce yerine getirilmesini zorunlu kılmaktadır.

Böyle bir örgüt, yurdun dört bir yanında dağınık olarak mücadele eden, bir merkezden disiplinli olarak yönetilmeyen proletarya mücadelesinin bir parçası olan bütün grup ve çevreleri birleştirecektir. Böyle bir örgütleme Türkiye'deki devrimci mücadele için bir sıçrama olacaktır. Hareketimiz bu suretle dar mahalli mücadelelerden bir üst seviyeye, yurt çapında örgütlenme seviyesine çıkacaktır. Proletarya mücadelesinin yurt çapında birleşmesi, oportünist eğilimlerden arınarak gerçekleşen, bilimsel sosyalizm temeli üzerinde yükselen bir örgütlenme meydana getirecektir.

Örgütlü Çalışmayla Düşman Eğilimleri Yenelim!

Sosyalist harekete musallat olan küçük burjuva eğilimleri ne kadar hızla ve şiddetle çökerse, devrimci hareket o kadar hızla, güçle ilerler ve birleşir.

Kaynağı küçük burjuva, burjuva ve hatta feodal sınıf karakterinde olan disiplinsizlik, devrimci örgütlenme ve otorite düşmanlığı, her tür devrimci örgütlenme önüne gerici tuzaklar kurmaktadır. Küçük burjuva aydınları proleter sınıf bilincine ulaşamadıkları sürece, mücadelenin örgütlü bir biçimde, belli bir örgütün işleyiş kurallarına (tüzüğüne) uygun olarak düzenli ve disiplinli bir şekilde yürütülmesine uyamamaktadırlar. Bir örgüt bir küçük bur-

juva kliğin eline bir kere geçti mi, o örgütün işleyişi ile ilgili kurallar, o örgütün tüzüğü her türlü anarşist saldırıya uğramakta ve ayaklar altına alınmaktadır. TİP ve bir zamanlar FKF'nin başına çöreklenen Aybar-Aren oportünizmi böyle davranmışlardı ve bugün TİP'te Aren-Boran oportünistleri böyle yapmaktadırlar. Tüzük hükümleri çiğnenerek devrimciler TİP'ten ihraç edilmiş birçok mahalli teşkilat devrimci yönde mücadele ettiği için feshedilmiş, devrimcilere söz hakkı verilmemiş, gizli kongreler yapılmış, örgüt içi demokrasi çiğnenmiş ve her türlü yolsuzluğa başvurulmuştu. Ve bütün bunlar, oportünistlerin dünyanın her yerinde yaptıkları gibi, «sosyalizm» adına yapılmıştır. Bu tutum, FKF'de Aren oportünistlerinin yıkılışlarının bir an önce gerçekleşmesine yol açmıştır. TİP'te ise bu unsurlar, Türkiye çapında etkilerini yitirmekle beraber, TİP'in başında kalmak için bugün her türlü hileye başvuran bir duruma düşmüşlerdir.

TİP'te Aren oportünizmine karşı mücadeleyi yozlaştıran Aren-Boran kliğinin hilelerine zorbalıkla karşılık veren İlkesiz Birlik Cephesi yöneticilerinin meydana getirdiği başka bir küçük burjuva akımı ise, Aren grubunun yarattığı anarşi ortamını daha da şiddetlendirmiştir.

Proleter devrimcileri, bu iki akıma karşı mücadelede, «Oportünizmi açığa çıkartalım ve ideolojik mücadeleyle yıkalım» ilkesini uyguladılar. Bu ilke, kadroların gerçekleri kavramasını amaçlayan, proleter devrimci düşünceyi kadrolara mal etmeye yönelen devrimci bir ilkedir ve her devrimci ilke gibi proleter devrimcilerini güçlendirmiş ve küçük burjuva akımlarını zayıflatmıştır.

Aybar-Aren oportünizminin TİP'te ve FKF'de başvurdukları bütün yöntemlere bugün TDGF'nin Mihri Belli'ye bağlı yöneticileri başvurmaktadır. Devrimci üyelerin kayıtları silinmekte, Onur Kurulu kararı olmaksızın devrimci üyelerin ihraç edildiği ya da yedek üyeliğe düşürüldüğü iddia edilmekte, Devrimci Gençlik Dernekleri Yönetim Kurulları feshedilerek üyelerin kabul etmediği yöneticiler tayin edilmekte, toplantılarda proleter devrimcilerin söz hak-

kı olmadığı açıkça ilan edilmektedir. TDGF'nin bir kısım yöneticileri, Proleter Devrimci AYDINLIK kendilerini eleştirmeye devam ederse, faşistleri imtihana sokacaklarını, fakat proleter devrimcileri imtihana sokmayacaklarını ve Proleter Devrimci AYDINLIK'ta çalışan asistanların odalarını tahrip edeceklerini tehdit olarak savurmaktadırlar ve bunu kitle önünde ilan etmekten de çekinmemektedirler.

Şu veya bu görünümde olsun, bütün küçük burjuva akımların kaderlerini birleştiren, onları örgüt kurallarına, örgüt içi demokrasiye düşman duruma getiren nedir? Küçük burjuva yöneticiler, proleter devrimci düşüncenin yayılmasından korkmaktadırlar. İŞÇİ-KÖYLÜ ve Proleter Devrimci AYDINLIK'ı okutmama ve satılmasını önleme çabaları, devrimci fikirlerden korkan gerçek yüzlerini ortaya çıkarmıştır. İŞÇİ-KÖYLÜ'nün on binlerce emekçiyle devrimci bağlar kurması, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın devrimci ilkeleri sonuna kadar savunması, oportünist ve revizyonist görüşlere yıkıcı darbeler indirmektedir. TDGF'nin Mihri Belli'ye bağlı yöneticileri bu yüzden «her ne pahasına olursa olsun örgütü kaptırmayacağız» şeklinde konuşmalar yapmaktadırlar. Gelişmeden korktukları için bir ay içinde Genel Kongre yaparak, proleter devrimci düşünceyi kavramada bir sıçrama noktasına gelmiş olan devrimci gençliğe rağmen yönetimi kapıp kaçırma yollarını aramaktadırlar.

Kendi yönetimini sürdürmek için örgütleri anarşizme sürüklemek, bütün oportünist kliklerin ortak niteliğidir. Küçük burjuva karakterden arınamamış yöneticiler, devrimci örgütlere tüzük kuralları çerçevesi içinde örgütlü çalışmayı inkar eden sınıf karakterlerini aşılamaktadırlar. Bu unsurlar, hakim oldukları örgütlerde proletarya düşüncesinin yayılmasına proletaryaya has disiplinli ve örgütlü çalışma ilkelerinin hakim olmasına karşı her tedbiri almaktadırlar. Örgütün bütün işleyiş kurallarını ve örgüt içi demokrasi ilkelerini çiğneyerek proletarya düşüncesini bastırmaya ve ideolojik mücadele imkanlarını ortadan kaldırmaya çalışmaktadırlar. Küçük burjuva klikleri kaçak

ve hileli güreşen pehlivanlar gibidir. Örgüt içinde ve organlarda ideolojik mücadeleye yaklaşmamakta, minderin kenarına kaçmaktadırlar.

Sosyalist Kurultayın Toplanması İçin Çalışalım!

Türkiye'deki sosyalist hareketin birleşmesi için her türlü örgütlü çalışmayı baltalayan bireyci ve anarşist eğilimleri, sosyalist kadrolar önünde minderin ortasına çekerek sırtlarını yere yapıştırmamız gerekmektedir.

Bütün Türkiye'de dağınık bir şekilde mücadele veren dağınık grup ve çevrelerin birleştirilmesi ve siyasi örgütlenmesi için, örgütlü çalışmaya düşman olan ve bölücü nitelikteki bütün eğilimlerin açığa çıkartılması için bu zorunludur. En hayati ve acil görevimiz olan yurt çapında siyasi teşkilatlanmamızı gerçekleştirmek için ilkönce, proletarya mücadelesiyle küçük burjuvazi arasındaki ayrılığın sınırını açık ve kesin olarak çizmemiz gerekmektedir. Devrimci işçi ve köylü kadroları, sosyalist aydın ve gençlik kadroları bu sınırın proletarya tarafında birleşecekler ve örgütleneceklerdir. Her türlü oportünist ve revizyonist eğilim bu sınırın küçük burjuvazi tarafında kalacaktır. Bunun için kesin bir mücadele vermeliyiz.

Bu mücadelenin başarıya ulaştırılmasının tam zamanıdır. Bütün gelişmeler, devrimci kadrolara siyasi teşkilatlanma ihtiyacını kuvvetle duyurduğu gibi, oportünist ve revizyonist eğilimler de dağılmakta ve çökmektedir. Devrimci mücadelenin pratiği bu gelişmeyi doğurmuştur. Her türlü soyut ideolojik tartışma dışında Sıkıyönetim baskısı altındaki işçilerin ve Doğu bölgesinde hakim sınıfların baskı ve terörü altındaki halkın davasına sarılma noktasında teslimiyetçi eğilimler açığa çıkmıştır. İlkesiz Birlik Cephesi yöneticileri bunun için parçalanmakta ve yaymaya çalıştıkları yanlış görüşler bunun için çökmektedir. Bugün en gerici tutum, dağılan ve çöken bir şeyi ayakta tutmaya çalışmaktır, gelişmeye karşı durmaktır. İlkesiz Birlik Cephesi yöneticilerinin ideolojik etkisi altında kalmış olan arka-

daşlar için en doğru tutum, gerçekleri cesaretle savunmak ve açık ideolojik mücadeleye girmek olmalıdır. Devrimci kadrolar önünde yapılmayan bir mücadeleden devrimci sonuçlar çıkmaz, tam tersine gerici sonuçlar doğar. Tecrübeler bize bunu öğretmektedir.

Açık ve aktif ideolojik mücadele ve doğru devrimci eylem bizi ilkelerde birliğe ulaştırır. Yurt çapında siyasi örgütlenmemizi gerçekleştirmek için bunu bir an önce yapmalıyız. Bütün proleter çevrelerinin yurt çapında birliğini sağlamak ve örgüt meselesini çözmek yolunda ilk adım olarak bir SOSYALİST KURULTAY toplanmalıdır. Sosyalist Kurultayın hedefi irili ufaklı gruplar halinde ve dağınık bir şekilde yürütülen mücadeleyi bilimsel sosyalizm temeli üzerinde birleştirmek olmalıdır.

TİP yöneticileri bugüne kadarki tutumlarıyla hakim sınıflara sırt dayayarak, proletarya hareketini kucaklayan bir TİP Genel Kongresinin toplanmasını bütün güçleriyle engellemeye çabaladılar. Bu çabaların yıkılması dahi bütün Türkiye'deki proleter çevrelerini birleştiren yeni bir atılımla gerçekleştirilebilecektir.

TİP'i devrimci harekete kazanarak veya başka bir yolla siyasi örgütlenme meselesinin çözümü, ancak bütün Türkiye'de mücadele veren sosyalist kadroların sosyalist çevre ve grupların temsil edildiği bir SOSYALİST KONGRE ile gerçekleşebilir. Böyle bir Kongre TİP'in sosyalist tabanını ve elli yıllık örgütlü sosyalist mücadeleyi temsil etmelidir.

SOSYALİST KURULTAY bilimsel sosyalist teorinin ülkemiz şartlarıyla kaynaştırılması, siyasi örgütlenme meselesi, taktik meseleleri ve devrim programını enine boyuna tartışmalı, bu konularda ilkelerde birliğe ve çözüme yönelen bir adım olmalıdır.

Çalışmalarımızı SOSYALİST KURULTAY fikrinin olgunlaştırılması ve kadrolara mal edilmesi yönünde yoğunlaştıralım.

Bulunduğumuz yerde, çevrede ve devrimci örgütler-

de SOSYALİST KURULTAY fikrinin benimsenmesi için güçlü bir siyasi kampanya açalım.

Başta TİP olmak üzere Türkiye'deki devrimci örgütlerde üye toplantıları yaparak, SOSYALİST KURULTAY'ı desteklemek kararları alalım ve KURULTAY'ın oluşumu, tartışacağı ve çözüme bağlayacağı meseleler hakkında öneriler hazırlayalım.

SOSYALİST KURULTAY'ın hiç bir meseleyi çözmeyeceği yolundaki yapıcı bir niteliği olmayan görüşleri çürütelim ve bütün arkadaşlara sosyalist hareketin hiç bir grubun tekelinde olmadığını siyasi teşkilatlanmanın Türkiye'deki bütün sosyalist çevrelerin doğru ilkeler etrafında birleşmesiyle gerçekleşeceğini kavratalım. Bunun önemini ve bir an önce yerine getirilmesi gereken bir görev olduğunu tekrar tekrar anlatalım.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 23
s. 343-346

* Proleter devrimcilerin 1970 yılı boyunca İlkesiz Birlik Cephesi revizyonizmine karşı yürüttükleri ideolojik mücadele, özellikle 15-16 Haziran işçi hareketinden sonra son derece etkili olmaya başladı. Proleter Devrimci AYDINLIK'ın indirdiği güçlü ideolojik darbeler, İlkesiz Birlik Cephesi saflarında büyük bir karışıklık yaratmakta ve bu oportünist ittifakı parçalamaktaydı. Buna rağmen, Türkiye'deki devrimci birikim hâlâ onların çevresindeydi. Modern revizyonizmin ve maceracılığın bütün yurttaki devrimci çevreler üzerindeki ideolojik etkisini bertaraf etmek ve bu devrimci birikimi işçi ve köylülerin devrimci partisi içinde kucaklamak görevi önümüzde durmaktaydı. Bu görev, Türkiye çapında yüzlerce küçük toplantıdan sonra toplanacak ve geniş bir ideolojik mücadelenin zeminini oluşturacak bir Sosyalist Kurultay ile başarılabilirdi. O günün meselesi, revizyonizmi ve maceracılığı ideolojik mücadele minderine çekip kesin bir yenilgiye uğratmak, ortaya çıkmış olan bü-

tüm proleter devrimci çevreleri Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi temelinde proletarya partisinde birleştirmekti. Sosyalist Kurultay, halkın öncü kesimlerini, sınıfın ileri unsurlarını kucaklamaya yöneliyordu. Bu nedenle Sosylist Kurultay tekkeciliğe karşı sınıfa dayanma siyasetiydi, revizyonizme karşı geniş bir ideolojik seferberlik siyasetiydi ve bölücülüğe karşı birlik siyasetiydi.

Ne var ki, Sosyalist Kurultay siyasetimiz başarı kazanamadı. Bunun bir nedeni maceracı rüzgarın güçlü bir şekilde esmesiydi. Fakat daha da önemli olan neden, saflarımızdaki tasfiyecilerin baltalamalarının etkili olmasıdır. Tasfiyeciler, bu sınıf siyasetine karşı çıkarak tekkeciliği savunuyorlardı. Onlara göre Türkiye'deki devrimci birikim, «on para etmez TİP kalıntısı kadrolar»dı. Tasfiyeciler, revizyonizme karşı ideolojik mücadeleye de karşı çıkıyorlardı. Onlar «on para etmez» diye değerlendirdikleri için, devrimci çevreleri revizyonizme terk etmenin teorisini yapıyorlardı.

Sosyalist Kurultay siyaseti, gene de devrimci hareketin birlikten yana olan en ileri ve sorumlu unsurlarını birleştirdi. Örneğin 1920'lerden beri Şefik Hüsnü'lerin TKP'sinde en ön saflarda mücadele eden Kerim Soyka (Kerim usta) gibi proleter devrimciler, Sosyalist Kurultay önerisini destekleyerek modern revizyonizme ve Mihri Belli'nin tutumuna karşı çıktılar ve Proleter Devrimci AYDINLIK'ın safında yer aldılar. TİP'in bazı yerel örgütleri de kongrelerinde Sosyalist Kurultaya katılma kararı aldılar.

BURJUVA DEVLET TEORİLERİNİ YIKALIM*

1 Eylül 1970

Bugünkü şartlarda emperyalizm ve işbirlikçilerinin sömürülerini güvenlik altına alabilmeleri, ancak halkımızın devrimci mücadelesini zorbalıkla, şiddetle bastırabilmelerine bağlıdır. İşbirlikçi iktidar da bu yola girmiştir. Sıkıyönetim, zorbalık ve şiddet metotlarının büyük çaptaki ilk denemesidir. İstanbul polis teşkilatının bir misli takviye edilerek 10 bin kişiye çıkarılacağı ve Rami kışlasına yerleşen tam mevcutlu bir jandarma taburu ile destekleneceği gazetelerde yazılmaktadır. Aynı haberlere göre 1. Şubenin istihbarat kadroları da zenginleştirilmekte, işçi ve öğrencilerin devrimci mücadelesi içinde kundaklanmak istenmektedir. Ne var ki, bu gerici zorbalık tedbirleri de halkın mücadelesini durduramıyacaktır.

İçinde bulunduğumuz dönem, emperyalizm ve işbirlikçilerinin şu yıllarda en zayıf oldukları dönemdir. Emperyalizm ve işbirlikçileri hiç bir zaman şimdi olduğu kadar ağır darbeler altında bulunmamışlardır. Gene içinde bulunduğumuz dönem, emperyalizm ve işbirlikçilerinin devrimciler ve emekçiler üzerindeki tahakkümlerini ayakta tutabilmek için en kaba şiddet yollarıyla ve vargüçleriyle saldırıya geçtiği dönemdir. Emperyalizm ve işbirlikçileri zayıflayan güçlerle saldırıya geçmiştir. Onların bu zaafı halkımızın devrimci mücadelesinin güçlenmesinden ileri gelmektedir. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin saflarındaki parçalanmalar, çatışmalar, halka karşı kalkan ve mızrak

yaptıkları baskı kuvvetlerinin içindeki çelişmeler gericilerin zaafını daha da artırmaktadır.

Emperyalizm ve işbirlikçileri ilerici ve devrimci güçlerin sol kanadını ilk hedef olarak seçmiştir. Bazı demokratik unsurların kaypak tutumlarını bir an önce yenerek meydana getirilecek demokratik güçbirliği, emperyalizm ve işbirlikçilerinin devrimci güçleri parça parça imha tasarılarını mutlaka başarısızlığa mahkum edecektir.

Emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı mücadelede bütün demokratik güçlerin önünde bugün başlıca iki görev bulunmaktadır. Bunların biri, en kısa zamanda en sıkı demokratik dayanışmayı ve devrimci güç birliğini meydana getirmek, gerici güçlere daha geniş ve daha sağlam saflarla karşı çıkmaktır. Diğeri, kitlelerin yurdun dört köşesinde yükselen sert devrimci dalgalarını daha güçlendirmek ve iktidarın bu ağır darbeler altında çöküşünü çabuklaştırmaktır.

Ne var ki, son gelişmeler içinde, belirli yanlış tahlillerin, çeşitli çevreleri önümüzdeki bu görevleri kavramaktan alıkoyduğu görülmektedir. Belirli sınıf temelleri olan bu yanlış tahliller, pratikte en olumsuz sonuçları vermektedir. İlkesiz Birlik Cephesinin organı Aydınlık Sosyalist Dergi'de Aren-Boran oportünizminin organı Emek'te ve Devrim dergisinde göze çarpan en önemli yanlış tahlilleri kısaca gözden geçirelim. Bütün devrimciler bu yanlışlara karşı uyanık olmak zorundadır. Türkiye'deki en geniş devrimci safların bu yanlışlardan arınması mücadelemizin güçlenmesinin hayati bir gereğidir.

«Aydınlık Sosyalist Dergi» Burjuva Devlet Anlayışının Bataklığına Saplanmıştır

Aydınlık Sosyalist Dergi'nin burjuva devlet anlayışının tahribatını tekrar hatırlatmak ve bu anlayışı yıkmak zorundayız. Bu derginin devlet anlayışı kadar, burjuva milliyetçisi tutumu da, devrimci saflarda ideolojik körlükler yaratmaktadır. Bu tutumu da yıkmak ve proleter

enternasyonalizminin bayrağını yükseltmek, emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı mücadelemizde görevlerimizin başarı şartıdır. Aydınlık Sosyalist Dergi'nin burjuva milliyetçisi tutumu, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın 22. sayısındaki «Proleter Enternasyonalizmi ve Burjuva Milliyetçiliği» başlıklı yazıda etraflı olarak eleştirilmiştir.

Burjuva devlet anlayışına gelince, devrimcilerle reformcuları, proleter devrimcileri ile revizyonistleri birbirinden ayırmada en önemli ölçülerden biri, devlet anlayışıdır. Eski kuşak revizyonistleri, Bernstein-Kautsky gibiler olsun; modern revizyonistler, Kruşçev-Brejnev revizyonistleri olsun, yakayı hep bu noktada, Leninist devlet anlayışını reddettiklerinden ele vermişlerdir.

Bernstein-Kausky revizyonistleri, devletin sınıfsal niteliğini, onun hakim sınıfların bir baskı cihazı olduğunu reddetmişler ve bu Marksist anlayışın yerine, sınıflar dışında ve sınıflar üstünde bir devlet anlayışını, burjuvazinin devlet anlayışını savunmuşlardır. Kruşçev-Brejnev'in işçi sınıfı diktatörlüğünü gereksiz ilan eden «bütün halkın devleti» ve devrimi reddeden «barış içinde geçiş» teorileri de, aynı şekilde, burjuva devlet anlayışının ifadeleridir.

Her yerde reformcular ve revizyonistler, hakim sınıfların devlet cihazına dokunmadan, ona karşı çıkmadan, onu kullanarak «devrim» yapabileceği hayalini yaymaktadırlar. Bu hayale kapılmak eninde sonunda köleliğe mahkum olmak demektir.

Ülkemizde de bütün reformcu ve revizyonist akımlar, devlet anlayışları ile yakayı ele vermektedir. Bu anlayış, Aydınlık Sosyalist Dergi'de görüldüğü gibi, Aren-Boran oportünizminin Emek dergisinde ve Devrim dergisinde de görülmektedir. Burjuva devlet anlayışı devrim yolumuz üzerinde zararlı bir engeldir.

Aydınlık Sosyalist Dergi'deki burjuva devlet anlayışını Proleter Devrimci AYDINLIK çeşitli yazılarında teşhir etmiştir. (Bkz. Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 19, s. 4-5; Sayı 20, s. 103; Sayı 22, s. 309-311)

Önceki yazılarımızın tekrarı pahasına **Aydınlık Sosyalist Dergi'nin** deva bulmaz burjuva devlet anlayışını yeniden ele alacağız. Çünkü, bütün uyarmalara rağmen bu derginin son sayısında belli başlı tahlillerin gene aynı burjuva devlet anlayışına dayandığı görülmektedir.

Dergimizin 22. sayısında (s. 259) gösterdiğimiz gibi **Aydınlık Sosyalist Dergi'nin** 21. sayısındaki Sıkıyönetim ve ordu tahlilleri, burjuva devlet anlayışını açığa vurmaktaydı. Bu derginin 22. sayısındaki baş yazıya bütünüyle aynı burjuva devlet anlayışının damgasını vurmuş olması ibret vericidir. İlkesiz Birlik Cephesi ordu konusındaki yanlış ve tek taraflı tahlillerinden vazgeçmediği için, bir aylık Sıkıyönetim uygulaması karşısında hayal kırıklığına uğramış ve Sıkıyönetimin işçileri ezmesini izah etmekten aciz kalarak bocalamalara düşmüştür.

Dünyanın her yerinde ordu, mekanizması, emir ve kumanda zinciri, teşkilatlanması bakımından hakim sınıfların örgütüdür. Bu, ordunun esas niteliğidir. Bununla birlikte «halkımızın devrimci mücadelesi elbette ordu safların da da güçlenmektedir. Millî kurtuluşçuluk, küçük burjuvaziden gelen Kemalist subaylar arasında hızla yayılınaktadır. Ama bu durum ordunun evrensel karakterini değiştirmez. Ancak, Türkiye'de ordu içinde devrimci güçlerin de bulunduğunu gösterir.» (Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 22, s. 259) Orduda devrimci güçlerin de bulunmasına bakarak yapılan yanlış değerlendirmeler, kendi arzumuzu gerçeğin yerine koymaktan başka bir anlam taşımaz. Bu konudaki bütün uydurma teoriler eninde sonunda sosyal pratiğin mihenk taşına çarpar ve parçalanır.

Ordumuz «ulusun ordusudur», milli kurtuluşçu geleneğine sahiptir, Kemalisttir diyerek, kendi sübjektif görüşümüzü onun esas niteliğinin yerine koyarak hareket edebilir miyiz? Böyle hareket edersek, sıkı yönetimin işbirlikçi patronların çıkarlarını korumasının ve işçileri ezmesinin nedenini açıklayamayız. Böyle hareket edersek, ordu konusunda söz konusu yanlış görüşleri benimseyenlerin «milli ordu» feryatlarının ne anlamı kalır? Ordumuzun NATO

kumanda zincirine bağlılığını, ikmalinin Amerikan emperyalizmine teslim edilmesini nasıl açıklarız? Böyle bir tutum, bizi, **Aydınlık Sosyalist Dergi** gibi yakınmalara mahkum eder. O zaman: «Ama acı gerçek şudur ki, Büyük İşçi Direnişi günlerinde Mehmetçiğin işçi kardeşine kurşun sıkmasını sağlayamayanlar, bugün Sıkıyönetim şartlarında Ordunun işbirlikçi montaj ve ambalaj sanayisi patronlarının hizmetinde bir kurum olarak çalışmasını sağlayabilmişlerdir.» (**Aydınlık Sosyalist** Dergi, Sayı 22, s. 266) deriz. Böyle bir tutum, bizi metafizik açıklamalara götürür: «... Demirel iktidarının orduyu emekçi halka karşı kullanma işini iyi kötü başarabildiği görülmektedir.» (**Aydınlık Sosyalist Dergi**, Sayı 22, s. 266)

Ordu, «denk getirilip» Demirel iktidarı tarafından kullanıldığına, emekçi halka karşı kullanıldığına göre, İlkesiz Birlikçilerin gözünde, hem hakim sınıfların hem de emekçi halkın **dışında** bir güç değil midir? Orduyu sınıflar dışında görmekle Leninist devlet teorisi arasında ne gibi bir ilişki olabilir?

Bu durumda sınıf tahlilini çöp sepetine atmak, kişisel açıklamalarla durumu kurtarmaya çalışmak, teori uydurmacılığı kaçınılmaz olmaktadır. Nitekim **Aydınlık Sosyalist Dergi**, bu yola saparak, şöyle demektedir: «Sıkıyönetim komutanının mason olduğu, hem de mason teşkilatının sahte belge düzenlemekle ün salmış Mobil Oil genel direktörü Necdet Egeran'ın başında bulunduğu hizbe (Demirel'in de içinde bulunduğu hizbe) bağlı bir mason olduğu ve bu komutanın şaibeli iktidarın başbakanı ile resmi ilişkisi dışında bir de mason biraderlik bağı ile bağlı bulunduğu yolunda söylentiler bu derin acıyı daha da derinleştirmektedir.» (Sayı 22, s. 268) Sıkıyönetimin işçileri ezmesi, başındaki komutanın masonluğu veya işbirlikçi iktidarın başbakanı ile olan yakınlığıyla izah edilebilir mi? İlkesiz Birlikçiler, Sıkıyönetim komutanının kişi tavrını ön plana çıkarıp, bunun bir sınıf tavrı olduğunu örtbas etmeğe çalışmaktadırlar.Sıkıyönetim komutanları, mason veya Müslüman ya da Hıristiyan oldukları için değil, hakim sınıfların

baskı mekanizmasının bir parçası olarak halka zulmederler.

Aydınlık Sosyalist Dergi'nin ordu konusundaki burjuva devlet anlayışına dayanan yanlış tahlilleri pratikte ne gibi hatalara yol açmaktadır? Bu hatalı tutumları dört kısımda toplayabiliriz.

1. Ordudaki devrimci güçleri temsil eden milliyetçi Kemalist subayları darıltma korkusu, gerçeği ve dolayısıyla halkı savunma mertliğinin üzerine çıkarılmaktadır.

Bu, daima gerçekten yana olan, gerçeği arayan, savunan ve yayan proleter tavrına tamamen zıt bir tavırdır. Kaypak, uzlaşmacı, kuyrukçu bir tavırdır. Bir zamanlar Proleter Devrimci AYDINLIK'ı milliyetçi Kemalist aydınların hareketine takılmakla suçlamak cüretini kendilerinde bulanların ikiyüzlülüğünü açığa çıkaran bir tavırdır.

Öte yandan, ordudaki milli kurtuluşçu Kemalist subayların da, her konuda olduğu gibi, Sıkıyönetim konusunda gerçeği bilmeleri gerekir. Ancak bu takdirde, devrimci fikirler ordu içinde daha da güçlenir. Buna karşılık ordu içindeki Kemalist subayların hakim sınıfların örgütlenmesine bağlı kalmalarına yardımcı olmak, devrimci bir tutum olamaz. Devrim davamızı kavramış her aydın, sivil olsun, asker olsun, Sıkıyönetimi sınıflar açısından kavramak, kavratmak ve işçilerin ezilmesine karşı çıkmakla görevlidir. İŞÇİ-KÖYLÜ'nün bu konudaki tutumu örnektir: İŞÇİ-KÖYLÜ, 19. sayısındaki «Sıkıyönetim Kalkmalı» başlıklı yazıda şöyle yazıyor: «YURTSEVER SUBAYLAR VE ASKERLER ANAYASAYA AYKIRI EMİRLERİ DİNLEMEMELİ!»

2. İşçilerin ezilmesine karşı mücadele çağrısı yapacak yerde, Sıkıyönetimi «tarafsızlığa» davet etmek. Kurtuluş gazetesi, baş sayfasında «Sıkıyönetim Komutanı Tarafsız Kalmak Zorundadır» diye başlık atmaktadır. Aydınlık Sosyalist Dergi'nin son iki sayısının tutumu da bütünü itibariyle böyledir.

3. İşçilere yapılan zulme karşı çıkmak yerine, yakınıp, sızlanmak. (Aydınlık Sosyalist Dergi, işçi ve devrimcilere hapisanelerde baskı yapılmasının «askerlik şerefiyle bağ-

daşmadığından» yakınmaktadır.) Halkın devrimci gücüne güvenmek ve onu geliştirmek yerine, halka bir kurtarıcı beklemeyi aşılamak ve bunun da «ordu» olduğunu yayarak halkı pasifleştirmeye çalışmak.

Yanlış tahliller işte bu gerici tutum ve davranışlara yol açmaktadır. Aydınlık Sosyalist Dergi, yanlış tahlillerinden dolayı, pasifist ve teslimiyetçi yollara sapmıştır. Sınıf mücadelesi alanından firar etmiştir. Sıkıyönetimle beraber mücadeleyi tatil eden, «eylem yapmak» için Sıkıyönetimin kaldırılmasını bekleyen İlkesiz Birlikçi yöneticilerin bu tutumu da doğal olarak ideolojilerine uymaktadır.

Emek Oportünistleri Parlamentarizme Bel Bağlamıştır

Burjuva devlet anlayışına saplandığını gördüğümüz İlkesiz Birlik Cephesi yalnız değildir. Emek oportünizmi de devlet anlayışı bakımından doğal olarak aynı revizyonist tutum içindedir. Bundan dolayıdır ki, içinde bulunduğumuz şartlarda, İlkesiz Birlik Cephesinin tahlilleri ve tutumu ile Emek oportünizminin tahlilleri ve tutumu arasında tam bir benzerlik göze çarpmaktadır.

Baştan beri, Emek oportünizminin burjuva devlet anlayışı pasifist ve parlamentarist tutumunda kendini göstermekteydi. Parlamentodan devrimci biçimde yararlanmaktan ayrı bir şey olan parlamentarizm, burjuva politikacılığıdır. Temelinde burjuvazinin diktatoryasına sadakat yatar. Oportünist nitelikleri açığa çıkmadığı sıralarda Emek oportünizminin Aren ve Boran'ları pasifist-parlamentarist tutumlarını pervasızlıkla dile getirmekteydiler. Bugün bu tutumlarını az çok gizlemeye itina göstermektedirler. Ama ne yaparlarsa yapsınlar nafiledir. Pasifist-parlamentarist tutumları, kılıfa sığmayan minare gibi, her yaptıklarında ve her söylediklerinde sırıtmaktadır. Bir örnek alalım. Emek oportünistleri şöyle yazıyor: «TİP, Türkiye işçi sınıfının öncü politik örgütü ve Türkiye halkının biricik kurtuluş umudu»dur. (Emek, Sayı 2, s. 14) Bu iddiayı ileri süren Emek

oportünizmine göre, şimdilik TİP, üye yapısı bakımından küçük burjuva nitelikte bir partidir. Ama, «... dünyada hiç bir sosyalist partinin kurulduğu günde istenilen nitelikte ve yapıda olmadığına» (**Emek**, Sayı 1, s. 79) bakılırsa, ilerde TİP de gerçek bir sosyalist parti haline gelebilir! **Emek** oportünizmi, halkımızı, yarınki bu boş hayal için kurtuluş umutlarını şimdiden bir küçük burjuva partisine bağlamaya çağırmaktadır. Bu, parlamentarizm değildir de nedir?

15-16 Haziran Büyük İşçi Hareketi ve Sıkıyönetim, Emek oportünizminin burjuva devlet anlayışının başka bir noktada daha açıkça ortaya çıkmasına yol açmıştır. **Emek** oportünizmi, ordu tahlili ve Sıkıyönetime karşı takınılacak tavır konusunda, burjuva devlet anlayışının deva bulmazlığını göstermiş, İlkesiz Birlik Cephesinin aynı konudaki tahlilleri ve tutumuyla da tam bir birlik içinde görünmüştür.

Emek dergisinin 2. sayısındaki başyazıya göre: «...Sıkıyönetim ilan edilmesi, iktidarın, baskı ve şiddet politikasına orduyu karıştırmak ve alet etmek istediğini göstermektedir.» (s. 19) «... Sıkıyönetim ilan edilirken yapılmak istenen, işçi sınıfı mücadelesini ordu ile bastırarak, işçi-ordu çelişmesini zıtlaşma haline getirmek ve böylece, ordunun işçi sınıfının karşısında, büyük burjuvazinin yanında yerini almasını sağlamaktır.» **Emek**, tıpkı İlkesiz Birlik Cephesinin organı **Aydınlık Sosyalist Dergi** gibi düşünmektedir. **Aydınlık Sosyalist Dergi'ye** göre de, Sıkıyönetimi ilan eden Demirel iktidarının oyunu, «Ordu ile devrimci gençliği, işçileri, köylüleri karşı karşıya getirerek uzaktan seyredip keyfine bakma oyunudur. Böylelikle Ordu, şaibeli iktidarın halka karşı politikasının savunucusu olarak gösterilecek ve Ordu ile devrimci güçler arasındaki uçurumlar açılacaktır.» (Sayı 21, s. 197)

Emek oportünizmi, **Aydınlık Sosyalist Dergi** gibi, orduyu sınıflar dışı bir güç olarak görmektedir. Bu, Marksizmin dışında ve Leninist devlet kavramına taban tabana zıt bir bakıştır.

Emek oportünizminin ünlü «faşizm gelir» teorisi, hük-

münü sürdürmektedir. Emek'e göre: «Sıkıyönetim sadece İstanbul ve Kocaeli'nde ilan edilmiştir, ama aslında, bu Türkiye'yi etkileyen ve nasıl İstanbul ve Kocaeli'nde demokratik eylemleri engellemişse, diğer şehirlerde de aynı sonucu doğuran bir faktördür. **Çünkü öteki şehirlerde de Sıkıyönetim ilanından çekinilmekte ve bundan endişe edilmektedir.**» (Emek, Sayı 3, s. 3) [Altı tarafımızdan çizilmiştir] İşte, gene devrimci eylem faşizmi getirir teorisi! İşte, İlkesiz Birlik Cephesinin «eylem yapmak» için Sıkıyönetimin kaldırılmasını bekleyen tutumu!

İdeolojisine uygun olarak **Emek** oportünizmi de pasifizmi telkin etmektedir. İşçileri ezen Sıkıyönetime karşı mücadele çağrısı yapacak yerde sızlanmakta, yakınmaktadır.

Emek'e göre, Demirel iktidarının hesapları «tehlikeli hesaplardır». «Olağanüstü bir durum yokken, olağanüstü tedbirler almak olağanüstü yönetim usülleri ilan etmek, çok kısa sürede, zararını bütün ülkenin çekeceği vahim politik hatalardır.» Bu, hangi sınıfın bakış açısıdır? Mücadele eden halkın mı, yoksa sınıflararası barış isteyen burjuvazinin mi?

«Devrim» Dergisi Aydınları Eylemsizliğe İtmektedir

Emek ve **Aydınlık Sosyalist Dergi** gibi, işçi sınıfı devrimciliği iddiası taşımayan, ancak halkın devrimci safları içinde yanlış görüşleri sürekli olarak yayan **Devrim** dergisinin tutumu üzerinde de durmak gerekir.

Devrim dergisi, sürekli olarak işçi ve köylü yığınlarının mücadelesini örtbas etmeye çalışmakta, işçi ve köylülerin her kitle halinde harekete geçişlerinde onların bu hareketini ikinci planda göstermekte, ne zaman işçi ve köylü kitlelerine baskılar yapılsa bunları gözlerden kaçırmaktadır. **Devrim** dergisi, işçi sınıfına karşı bir küçük burjuva muhalefeti meydana getirmeye çalışmakta, bütün meseleleri ele alışında da bu muhalefetin saflarındaki geri

bilinç düzeyine boyun eğmektedir. İşçi ve köylü kitlelerinin mücadelesini sistemli olarak gençlik eylemleri biçiminde göstermeye çalışması da, bu gayretlerinin doğal bir sonucu olmaktadır. Devrim dergisi, küçük burjuva aydınlarını yığınlarla, işçi ve köylü kitleleriyle ittifaka yöneltecek yerde, halkın kurtarıcısı olarak orduyu göstermekte, küçük burjuva aydınlarını hedefsiz ve görevsiz bırakarak eylemsizliğin propagandasını yapmaktadır. Küçük burjuva aydınlarının işçi ve köylü yığınlarıyla omuz omuza mücadelenin önemini hızla kavradıklarını ve fiilen bu mücadeleye girdiklerini görmekteyiz. Bu olay göz önünde tutulursa, Devrim dergisinin, gerçekte, küçük burjuva aydınlarının bilinç düzeyinin de gerisinde kaldığı anlaşılır. Devrim dergisi, ilk çıkışında Amerikan emperyalizminin Türkiye üzerindeki vesayetine karşı propaganda görevlerini daha açıkça yerine getirirken, yavaş yavaş bu görevi de daha geri plana atmıştır. Son aylardaki yayınından anlaşıldığına göre, Devrim dergisi için esas mesele yolsuzlukları açıklayarak reformist bir küçük burjuva muhalefeti yaratmaktır. Devrim dergisinin tutumunun gelişen sınıf mücadelesi şartlarında gittikçe sağa kaydığı görülmektedir. Devrim'in son gelişmeler karşısındaki tutumunu daha ayrıntılı olarak ele alalım.

Devrim'in 15-16 Haziran Büyük İşçi Hareketi karşısındaki tutumu dikkat çekicidir. 15-16 Hazirandan sonra çıkan ilk Devrim'de şu ana başlık göze çarpmaktadır: «Ecevit 180 Derece Döndü—İşçi Direnişi, Genel Merkezi, Parti Meclisinde Güç Duruma Soktu». Devrim dergisi, «Cumhuriyet tarihinin en büyük işçi hareketi» olarak nitelediği 15-16 Haziran Büyük İşçi Hareketi ile esas olarak Ecevit'i güç duruma sokması bakımından ilgilenmiştir. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin işçi sınıfını sarı sendika çemberine hapsetme çabaları ise, Devrim'e göre, parlamento, hükümet ve Türk-İş'in bir hatasıdır. Devrim'in 36. sayısındaki başyazıdan başka bir anlam çıkarmanın imkanı yoktur. Bu yazıda Ticaret gazetesinden ekonominin içine düşürüldüğü buhran nedeniyle işçilerin sokaklarda mücadeleye gir-

melerinin yakın olduğuna işaret eden birkaç cümle alınmakta ve şöyle denmektedir: «... kapitalistlerin yayın organı gazetenin bu kehaneti Parlamento, Hükümet, Türk-İş ve toplum polisinin hatalı tutumu dolayısıyla, daha şimdiden gerçekleşmiş sayılabilir.» Devrim dergisinin «hata» dediği, işbirlikçi hakim sınıfların her zaman işçi sınıfına karşı giriştiği tertip ve baskılardır. Gerici hakim sınıflar, işçi sınıfını sömürebilmek için daima zorbalık ve tertiplere başvururlar. Bu, onlar bakımından bir hata değil, kaçınılmaz bir zarurettir.

Devrim dergisinin gözden kaçırdığı önemli bir nokta vardır. Gerici hakim sınıflar işçi sınıfına karşı daima zorbalığa ve tertiplere başvurmuşlardır. İşçi sınıfı gerici hakim sınıfların baskılarına karşı daima mücadele etmekle birlikte, 15-16 Haziran'da ilk defa görülmemiş çapta bir hareketle mücadeleye girmiştir. Türkiye'de işçi sınıfında çok önemli bir nitelik değişmesinin gerçekleştiğini görmemek mümkün müdür? İşçi sınıfı, her geçen gün daha bilinçli, daha güçlü, toplu olarak mücadele gücüne daha çok sahiptir. Devrim dergisi, işçi sınıfının geçirdiği gelişmeyi, kazandığı vasıfları küçük burjuva aydın kadroların gözünden kaçırmaya çalışmaktadır. Devrim dergisi yanılmaktadır. «Parlamento, Hükümet, Türk-İş, toplum polisi» şu ya da bu hatayı yaptığı, yanlış adımı attığı için değil, işçi sınıfının mücadelesi güçlendiği için 15-16 Haziran Büyük İşçi Hareketi meydana gelmiştir. İşçi sınıfının devrimci mücadelesi geliştiği için, «Parlamento, Hükümet, Türk-İş» Devrim dergisinin «hata» olarak nitelediği zorbalık ve tertiplere girişmektedir. Bu, bütün gericileri tarih sahnesinden silinmeye mahkum eden süreçtir.

Son yazılarında sık sık halktan söz eden Avcıoğlu, halkın devrimci mücadelesini geri planda göstermek çabası içindedir. Avcıoğlu, halkın sorunlarına, halka yapılan baskılara karşı da aynı tutum içindedir. Örneğin, Devrim'in 45. sayısında birinci sayfada Vehbi Koç'un «devalüasyondan en çok zarar gören iş adamı» olarak meselelerine ve

şikayetlerine geniş yer verilmekte, buna karşılık devalüasyonun emekçi halk yığınlarını içine attığı sıkıntı ve zorluklar **Devrim** dergisini bu derece ilgilendirmemektedir.

Acaba 15-16 Haziran Büyük İşçi Hareketi gökten mi düşmüştür? Günden güne mücadeleleri şiddetlenen yoksul ve orta köylüler Türkiye'nin toprakları üzerinde yaşamaktadır. Kitlelerin devrimci hareketlerine aktif olarak katılan, onlara yol gösteren, devrimci görevlerini cesaretle yerine getiren devrimci kadrolar hızla oluşmaktadır.

Avcıoğlu'nun bunları görmezden gelmesi ya da önemini yeterince kavramaması tesadüfi değildir. Bu, Avcıoğlu'nun temsil ettiği asker-sivil aydınların Cumhuriyetin başlarından beri görülen bir tutumudur. Bir zamanların **Kadro** dergisinde de kendini göstermiştir. Bu tutum şöyle özetlenebilir: «Doğrudan doğruya **İşçi Sınıfını**, yahut onun **Özgüç** oluşunu red ve inkar...» (Kıvılcımlı, **Oportünizm Nedir?**, s. 18)

Asker-sivil aydınların devrimdeki rolünü daha gerçeğe uygun olarak değerlendirmek gerekir. Asker-sivil aydınlar tarihimizde şimdiye kadar ilerici bir rol oynamışlardır. Bundan böyle de oynayacaklardır. Fakat bu rol işçi ve köylülerin devrimci mücadele saflarında onlarla omuz omuza mücadele etmek ve kendilerinin de bir parçası oldukları halkın hizmetine girmek olabilir. Avcıoğlu'nun haklı olarak belirttiği gibi, «... günümüzün az gelişmiş ülkelerinde, halis niyetlerle ve kolayca pek çok hükümet darbesi başarıya ulaştırılmaktadır». (**Devrim**, Sayı 42, s. 7) Ana meselemiz, emperyalizme karşı kesin zaferi ifade eden halkın milli demokratik devrimidir.

Halkın devrimci mücadelesine yabancı kalan ve soğuk davranan hiç bir hareketten hiç bir devrimci sonuç beklenemez. Halka yapılan baskılara göğüs germeyen hiç bir hareket halkla kaynaşamaz.

Devrim dergisi İstanbul ve Kocaeli işçilerinin Sıkıyönetim altında ezilmek istenmesine seyirci kalmıştır. Emperya-

lizmin Sıkıyönetiminin bütün halk üzerinde ve özellikle yüz binlerce işçi üzerindeki baskılarını okuyucularına duyurma görevini yeterince yapmamıştır. Aydınları ve ordu içindeki ilerici unsurları devrimci mücadeleye katmak, halkın meselelerini onlara kavratmakla mümkündür. Sıkıyönetimle mücadele ordu içindeki ilerici unsurları kaybettirmez, tam tersine onları aktif devrimciler haline getirir.

Devrim dergisinin Sıkıyönetim konusundaki tutumu ile, **Aydınlık Sosyalist Dergi** ve **Emek** dergisinin tavrı aynıdır, aynı sınıf bakış açısına dayanmaktadır. Bu tavır, devrimci değil, teslimiyetçi bir tavırdır.

Devrim dergisi diyor ki; «Afrika, Asya ve Güney Amerika'daki birçok azgelişmiş ülke orduları Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi sermayenin bekçileridir. Fakat Türk Ordusunu da aynı düzeye koymak için... ne gibi kanıtlar vardır? Bilemiyoruz.»

Devrim dergisine şu noktaları hatırlatmak isteriz: Türkiye'deki devletin sınıfsal karakteri devletin evrensel karakterinden farklı değildir. Çağımızda 19. yüzyıldan kalma sömürgeciliğin zulmü altındaki ülkeler dışında diğer sömürülen ülkelerde, emperyalizm ve işbirlikçilerin hakimiyeti, genellikle, emperyalist devletin askeri istilasına değil, yerli orduların bekçiliğine dayanmaktadır. Ya emperyalist devlet ordusunun istilası ya da yerli ordunun bekçiliği, bunlar olmadığı zaman emperyalist sömürü ve işbirlikçi sınıfların hakimiyetinin gücü kalır mı? İlkesiz Birlik Cephesi yöneticilerinin zannettikleri gibi, sadece toplum polisi gibi güçler ve Türkiye'deki şeriatçı ve faşist zorbalık kuvvetleri, hiç bir ülkede emperyalizmin ve işbirlikçilerinin hakimiyetinin esas dayanağı olamazlar. «Türk Ordusunu aynı düzeye koymak için... Ne gibi kanıtlar vardır? Bilemiyoruz» dediğimiz zaman, emperyalizm ve işbirlikçilerinin hangi güce dayanarak hakimiyetlerini koruduklarını da açıklamalıyız.

Ordudaki yurtsever, devrimci unsurlarla ordu kurumunu bir tutmak yanlıştır. Aksi halde, **Devrim** dergisi

gibi, küçük burjuva radikallerinin geri bilinç düzeyine boyun eğmek, onları devrimci bilgiyle donatacak yerde, gerçekte tıpkı Ecevit gibi, bu düzenin, yine bu düzenin kurumlarıyla değiştirebileceği hayalini yaymaktan kaçınamayız. Bu, özünde, Ecevit'in parlamentarizme bel bağlaması kadar sağcı bir tavırdır. Bu tavır, burjuva radikallerine kurtuluşun ancak halkla omuz omuza işbirlikçilerinin bütün kurumlarına karşı verilecek mücadeleyle kazanabileceğini göstermekten bizi alıkoyar. Aydınları tarihin itici gücü olan halk kitlelerine yukardan bakmaya yöneltir ve onların kitle içinde vermeleri gereken mücadeleyi köstekler. Devrimcinin görevi oturup beklemek, kendi dışındaki güçlerden gelecek bir kurtuluşun umudu ile avunmak, hatta böyle bir kurtarıcının geleceğini yaymak değil, halk yığınlarıyla omuz omuza mücadeleye girmektir. **Devrim** dergisi, tahlilleriyle, küçük burjuva aydınlarının rehavetine gerekçeler sağlamaktadır. Onları halk içinde, halkla birlikte mücadeleye yöneltmelidir.

Avcıoğlu'na göre orduyu «emperyalizm ve işbirlikçi sermayenin aracı olarak görmek... yenilgiyi peşinen kabullenmek» olur. Bizce, yenilgiyi peşinen kabullenmenin şaşmaz yolu, gerçeğe gözleri kapamak, bu düzenin yine bu düzenin kurumlarıyla değiştirilebileceği hayaline dalmaktır. Avcıoğlu'nun ifadesiyle «her iki yana da kayması mümkün gelişmeleri halkçı bir yöne çevirme»nin yolu, devrimcileri gerçeğin bilgisiyle cihazlandırmak ve onları halkın devrimci mücadelesine katılmaya yöneltmektir.

Bunlardan ayrı olarak, **Devrim** dergisinin 45. sayısında yayınlanan «Yunan Cuntası ve Türkiye» başlıklı başyazı üzerinde de durmamız yerinde olacaktır.

Doğan Avcıoğlu ne diyor: «8,5 milyon nüfuslu Yunanistan gelişmiş kapitalist ülkelerle kurduğu ilişkiler sayesinde, olanaklarının çok üstünde yaşayabilmektedir.»

Başyazının bütününe hakim olan görüşün ifade ettiği anlam şudur: Bir halk, emperyalizme, yabancı sermayeye

ne kadar bağımlı ise, bir ülkeye yabancı sermaye ne kadar çok akıyorsa, bir ülke Onassis ve Niarkos gibi uluslararası sermayenin belli başlı «yatırımcı»larına ne kadar çok sahipse o ülkede «refah olanakları» o derece ileridir.

Yunanistan'la Türkiye'yi karşılaştıran Avcıoğlu bu görüşlerini şu satırlarda daha açık ifade etmektedir: Yunanistan'a «Yabancı sermaye yoluyla yılda 1 milyar dolar civarında para girmektedir. Bu para bir refah görüntüsü yaratmakta, milli gelir yılda ortalama yüzde beş ila altı oranında artmaktadır... Gelir dağılışında büyük adaletsizlikler olmasına rağmen, bu gelişmeden herkes az çok pay almaktadır».

Emperyalizmin Yunanistan'daki hakimiyetini ilerici nitelikte gösteren ve meşrulaştıran bu tahlilden gerici sonuçlar çıkarılması da tabiidir. Avcıoğlu'na göre, «refahı dışa bağlı Yunanistan'da sol ve devrimci bir iktidarın işbaşına gelebilmesi, çok zayıf bir ihtimal sayılabilir. İşbaşına gelebilse dahi programını uygulamaya kalktığı takdirde, bugünkü refahı sağlayan dış kaynaklar kuruyabilir ve bunun ülkede yaratacağı geniş hoşnutsuzluk karşısında devrimci parti ıktidardan düşebilir ya da programını uygulamaktan vazgeçebilir.»

Avcıoğlu, emperyalizme sıkı sıkıya bağımlı bir ülkede işbaşına gelen «devrimci» iktidarın, «refahı sağlayan dış kaynaklar kuruduğu» için, başarısız kalacağını iddia etmekte, dolayısıyla emperyalizme bağımlılığı bir bakıma haklı göstermekte ve bağımlılığın değişmezliğini savunmaktadır. Avcıoğlu'nun söylediğinin aksine, halkın devrimci iktidarı, refaha ulaşmanın baş engeli olan ve halkı sömüren emperyalist boyunduruğu kırar ve halkın yaratıcı gücünü seferber ederek gelişme yollarını açar. Halkın refahı dışa bağlı değildir, onun yaratıcı gücüyle gerçekleşir.

Emperyalizm ve işbirlikçileri Yunanistan'da faşist bir cunta yönetimine niçin başvurdular? Avcıoğlu'nun bahsettiği gibi Yunanistan'da «sol ve devrimci bir iktidarın işba-

şına gelebilmesi ihtimali» zayıf olduğu için değil, tam tersine böyle bir ihtimal kuvvetle kendini gösterdiği için, halkın devrimci mücadelesi güçlendiği için.

Emperyalist baskı ve sömürü bütün sömürülen ülkelerde olduğu gibi Yunanistan'da da sınıf çelişmelerini daha da keskinleştirir. Emperyalistler bu şartlar içinde güçlenen halkın devrimci mücadelesini bastırmak için zorbalık rejimine başvururlar. Bütün dünya halkları gibi, Yunan halkı da emperyalist hakimiyeti kıracaktır.

Boş Hayalleri Yıkalım

Devrim, Emek ve Aydınlık Sosyalist Dergi, bütün bu küçük burjuva akımlar, hangi noktada birleşmektedir?.

Her üç dergi de devleti sınıflarüstü görmekte devletin hakim sınıfların bir baskı aracı olduğu gerçeğini inkar etmektedir. Devlete devrimci bir açıdan değil de, bu açıdan bakılınca, hakim sınıfların baskı mekanizmasını parçalamak için yerine getirilmesi gereken görevler kavranamaz.

Hakim sınıfların baskı mekanizması ancak halkın örgütlü gücüyle parçalanabilir. Emperyalistlerin şiddeti, ancak halkın devrimci şiddetiyle altedilebilir. Tek güvenece-ğimiz güç proletarya partisi önderliğinde halk yığınlarının örgütlü gücüdür. Buna karşılık halk yığınlarının devrimci gücüne güvenmeyen her akım, devleti sınıflarüstü gösterir, hakim sınıfların baskı mekanizmasına, emperyalizme bir noktada boyun eğer ve bunun teorisini yapar.

Bu teoriyi bütün dünyada modern revizyonistler yaymaktadır. Modern revizyonizm, Leninist devlet teorisini ve bu teoriye dayanan proletarya diktatörlüğünü inkar etmekte, sivil-asker aydınlar önderliğinde kapitalist olmayan yoldan sosyalizme ulaşılacağı şeklindeki sahte devrimci görüşleri yaymaktadır. Devletin baskı mekanizmasını parçalamadan «devrim» olacağı fikrini yaymaktadır.

Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi, dünya

halklarına devrim yolunu gösteriyor. Bu yol, emperyalistlerin ve bütün gericilerin dünya halkları üzerinde kurdukları baskı mekanizmasını şiddetle parçalama yoludur, halk savaşı yoludur. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın devrimci halkları bu yolda, revizyonist fikirleri çökerterek mücadele ediyor.

Bütün proleter devrimciler, arkadaşlar!

Halkımızın kurtuluşu bu yoldan gerçekleşecektir.

Boş hayaller yayan revizyonist görüşleri yıkalım.

Amerikan emperyalistlerinin ve işbirlikçilerinin şiddetini amansız bir mücadeleyle yıkmaya halkımızı hazırlayalım.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 23
s. 350-359

* 15-16 Haziran 1970 işçi hareketinden sonra ilan edilen Sıkıyönetime karşı tavır, her türden revizyonist ve reformist akım ve Marksizmi birbirinden ayıran bir denektaşı oldu. Aren-Boran oportünistlerinden tutun da Mihri Belli'ye, Devrim dergisine ve maceracılara kadar hepsi Sıkıyönetime boyun eğdiler. Onlar, bu boyun eğişle beraber devlet ve ordu hakkındaki burjuva teorilerini döne döne piyasaya sürdüler. Proleter devrimciler, işçi sınıfına ve halka karşı açıkça büyük burjuvazinin yanında yeralan bu teorilere güçlü bir ideolojik bombardıman yönelttiler. Dikkat çekici olan, o zaman işçi sınıfına karşı ordunun yanında yer alanların, bugün Sovyet sosyal-emperyalizmi ile Türk ordusu arasındaki çelişmede, bu sefer de emperyalizmin yanında saf tutmalarıdır. Revizyonizm, onları her şart ve durumda daima halkın karşısına ve ezenlerin yanına sürüklemiştir ve sürüklemektedir.

BİLİMSEL SOSYALİZMİN YIKILMAZ TEMELİ ÜZERİNDE PROLETARYA PARTİSİ *

1 Eylül 1970

Proletaryanın iktidar mücadelesinde örgütten başka silahı yoktur. Burjuva dünyasındaki anarşik rekabet yönetimi altında dağılan, sermaye için zorla çalıştırılarak ezilen durmadan yoksulluğun, vahşetin ve yozlaşmanın 'derinliklerine' itilen proletaryanın Marksizm ilkelerine dayanan ideolojik birliği, ancak ezilen milyonları, işçi sınıfı ordusuna dönüştürecek olan bir örgütün maddî birliğiyle sağlamlaştırıldığı zaman yenilmez bir güç olabilir ve mutlaka olacaktır da.

LENİN

Proleter Devrimci AYDINLIK ve 14. sayısına kadar AYDINLIK dergisi, başından beri «proletaryanın ideolojik, politik, örgütsel önderliği olmadan devrim başarılamaz» gerçeğini savundu ve bu uğurda mücadele verdi. Buna karşılık, devrimin küçük burjuvazi önderliğinde de gerçekleştirebileceği gibi revizyonist bir tezi savunanlar[1] ve «Filipin demokrasiciliği şartlarında» proletarya partisi olamayacağını ileri sürenler, proleter devrimci hareketimizin pro-

[1] Bkz. TÜRK SOLU, Sayı 64, s. 21; **Milli Demokratik Devrim** broşürü, s. 10, aynı broşürün 1970 baskısı, s. 23; **Aydınlık Sosyalist Dergi**, Sayı 15, s. 166.

letarya örgütünü inkar ettiğini iddia etmekten geri kalmamıştır. Yalan ve demagojiyi kendilerine meslek edinmiş olan İlkesiz Birlik Cephesi sözcüleri, bu konuda da yalan ve tahrife sarılmak yolunu seçmişlerdir. Seçtikleri bu yolda vardıkları noktayı, devrimci kadrolar önünde açığa çıkartmak zorunlu olmaktadır. Bu işe örgüt meselesiyle ilgili bir örnekle başlıyoruz. **Aydınlık Sosyalist Dergi**, istediği yerde tırnak (») açmakta, istediği sözleri proleter devrimcilere mal ederek, istediği şekilde yazmakta, daha sonra tırnağı kapamakta ve bu sözlerin nerden alındığını da belgeleyememektedir.

Aydınlık Sosyalist Dergi'nin Ocak 1970 sayısında yayınlanan «Aydınlık» imzalı bir yazıda proleter devrimcilerinin «bir sözcüsünün» aşağıdaki sözleri söylediği iddia edilmektedir:

«Arkadaşlar! Türkiye'nin devrimci güçleri, Amerikan emperyalizmini kapı dışarı edecek ve işbirlikçileri etkisiz bir hale getirecek tam bağımsız ve demokratik Türkiye'yi mutlaka gerçekleştirecektir. Ve o bağımsız ve demokratik Türkiye'de proletaryanın öz örgütü bir güneş gibi doğacaktır!» (Sayı 16, s. 242)

Aynı iddia İlkesiz Birlikçilerin yayın organının 21. sayısının 202. sayfasında tekrarlandı. Bu sefer iddianın sahibi, İlkesiz Birlikçilerin yöneticilerini «provokatör» olmakla suçlayan ve bu çeşit suçlamalarla mücadele yürütülemeyeceği yolunda kendisi uyarılan Tanju Üner adlı yazardı.

Ancak bu yalancıların dikkatsiz kaldıkları nokta, kendilerinin istedikleri gibi tahrif ettikleri konuşmanın aylarca önce, **Devrimci TİP Haberleri**'nin 25 Eylül 1969 tarihli ilk sayısında yayınlanmış olmasıdır. TİP Çankaya İlçesinde Doğu Perinçek arkadaşımızın yaptığı konuşmanın **Devrimci TİP Haberleri**'nde yayınlanan ilgili bölümü aşağıdaki gibidir:

«Burada oportünizm bizi 'yıkıcı' olarak adlandırdı. Evet arkadaşlar biz yıkıcıyız! Biz emperyalizmin yıkıcısıyız! Biz oportünizmin yıkıcısıyız! Ve er geç bu yıkıntıların arasın-

dan proletaryanın devrimci örgütü bir güneş gibi parlayacaktır!» (Sayı 1, s. 7)

Yalana ve tahrife dayanarak yürütülen mücadele halkımıza hiç bir şey kazandırmaz. Böyle bir mücadele tarzını benimseyenler de, gerçekler ve devrimci mücadele karşısında çökmeye mahkumdurlar ve çökmektedirler.

Proleter Devrimcilerin Mücadelesi

Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz... Önderlik rolünü ancak en ileri teorinin kılavuzluğunda bir parti yerine getirebilir.

V. İ. LENİN

Proleter devrimcileri, her zaman milli demokratik devrimin proletaryanın **örgütlü** önderliğinde gerçekleşeceğini ve proletarya partisi olmaksızın devrimin başarılamayacağını savundular ve bu temel ilke uğruna bütün küçük burjuva akımlara karşı mücadele ettiler.

1) Başına oportünist bir kliğin çöreklendiği ve parlamenter olanaklarla kurulmuş olup bu olanaklarla sınırlı (hatta parlamenter olanakları bile kullanamayan) Türkiye İşçi Partisini «proletarya partisi» olarak gösteren Aren-Boran kliğine karşı mücadele edildi.[2]

2) Proletaryanın bağımsız bir siyasi partisi olmayacağını savunan, böylece bütün halkın önderi olan praletarya partisini inkar eden **Devrim** dergisine karşı mücadele edildi.

3) İlkesiz Birlikçilerin içinde yer alan ve **yeni tipte** Marksist bir parti olmaksızın da devrimci mücadelenin zafere ulaşacağını iddia eden görüşlere karşı mücadele yürütüldü.

---

[2] Bu konuda özellikle bkz. «Türkiye İşçi Partisi ve Sosyalist Hareket», AYDINLIK, Sayı 2, s. 91; Sayı 3, s. 177; Sayı 6, s. 423; Sayı 9, s. 170; «İdeolojik Birlik ve Örgüt», Sayı 10, s. 241; Sayı 11, s. 350; Sayı 13, s. 12; «Oportünizmi Açığa Çıkartalım ve İdeolojik Mücadeleyle Yıkalım», Sayı 14, s. 81.

4) İlkesiz Birlikçilerin yayın organının döne döne ileri sürdüğü ve aslında Aren-Boran oportünistlerinin görüşlerinden farkı olmayan diğer bir revizyonist görüşe, TİP gibi parlamentarizm sınırları içinde örgütlenen bir partinin «proletaryanın öz örgütü» olacağını iddia eden revizyonist görüşe karşı mücadele edildi.

Sosyalizm kisvesine bürünen bütün burjuva ve küçük burjuva akımlara karşı yürütülen bu mücadelede, proleter devrimciler, örgüt meselesiyle ilgili fikirlerini hiç bir tahrife gelmeyecek bir şekilde ve açıkça ortaya koydular. Proleter devrimcilerin örgüte karşı oldukları yolundaki revizyonistlerden gelen iddiaların gerçekle ne kadar bağdaştığını AYDINLIK'ın ilk sayısından başlayarak birkaç örnekle gösterelim. Proleter devrimcilerin fikirleri şunlardır:

«Milli demokratik devrimde mücadele, proletaryanın ideolojik ve **örgütsel** önderliğinde yürütülür.» (s. 13)

«Milli demokratik devrim mücadelesi süreci içinde gittikçe daha geniş ölçüde, **bağımsız sınıf örgütleriyle** mücadeleye katılan köy ve şehir proletaryası, milli sınıflar arasındaki kuvvet ilişkilerini değiştireceği gibi, bağımsızlık ve demokrasi zaferinin kazanılmasında da en önemli rolü oynayacaktır.» (AYDINLIK, Sayı 1, s. 27)

«Hedefe varmak için, en ileri örgütlenme biçimi, proletaryanın siyasi örgütüdür. **Türkiye'de bugün önümüzdeki mesele, proletaryayı gerçek siyasi örgütüne kavuşturmaktır.**» (AYDINLIK, Sayı 4, s. 265)

«İşçi sınıfının ve onun **öncü partisinin** yönetiminde olmayan milli ve demokratik doğrultudaki hareketler, devrim niteliğini kazanamaz. İşçi sınıfının ve onun **öncü partisinin** öncülüğü olmaksızın mili demokratik mücadelenin kalıcı zaferlere ulaşması mümkün değildir.» (AYDINLIK, Sayı 10, s. 246)

Gene AYDINLIK'ın 10. sayısında yayınlanan «İdeolojik Birlik ve Örgüt» başlıklı yazı, proletarya partisinin ne olup ne olmadığını açıklıkla ortaya koymuş ve devrimin ancak proletarya partisi önderliğinde başarılacağını savunmuştur.

Örneklere devam edelim:

«İşçi sınıfı demokratik haklar için verdiği mücadelelerde bilinçlenir, **siyasi örgüte** kavuşur, milli demokratik devrime öncülük edecek güce ve olgunluğa ulaşır ve milli demokratik devrimi gerçekleştirecek müttefikler kazanır.» (Doğu Perinçek, «Bütün Silahlarımızla Emperyalizmin En Zayıf Noktasına Yüklenelim!», TÜRK SOLU, Sayı 91, s. 12)

«**İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesi, işçilerin ve emekçi köylülerin gerçek örgütünün** kurulması **için mücadele eder.**» («Tek Kurtuluş Yolu», Başyazı, İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 6)

«TAM BAĞIMSIZLIK ZAFERİNİ PROLETARYANIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜYLE KATILDIĞI MİLLİ CEPHE SAĞLAR» (Başlık, AYDINLIK, Sayı 11, s. 353)

«Bir kısım kimseler icazet sınırları içinde kalmak endişesiyle **proletaryanın bağımsız siyasi örgütünün** kurulmasının gereklerine ters düşen davranışlarını sosyalist mücadele olarak nitelemekle kimseyi kandıramazlar.» (AYDINLIK, Sayı 11, s. 356)

«Halkımızın gerçek demokrasiye kavuşması ve sömürüden kurtulma yolunda güçlü bir adım atması, işçi ve köylülerin ve bütün milli sınıfların devrimci iktidarının gerçekleşmesiyle mümkündür. Bunun için, en bilinçli ve en yiğit işçilerin ve işçi davasını benimsemiş herkesin **sosyalist bir partide** teşkilatlanarak, bütün halkımızı bir cephede toplaması ve yol göstermesi gerekiyor.» («Demokrasi İşçilerin ve Köylülerin Devrimci İktidarıdır», Başyazı, İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 11)

«**Proletarya partisinin**, (...) bütün milli cepheye öncülüğü olmaksızın tam bağımsızlık ve gerçek demokrasi davası kazanılamaz.» (Şahin Alpay, «Türkiye'nin Düzeni Üzerine», AYDINLIK, Sayı 12, s. 474)

AYDINLIK'ın 14. sayısında ise, proletarya örgütünün nitelikleri sayıldıktan sonra şöyle denmektedir:

«Milli demokratik cepheye öncülük edecek, halkımızın milli demokratik hareketine DEVRİM niteliğini kazandıracak ve milli demokratik devrimimizi kalıcı zaferlere ulaştı-

racak ve ZORUNLU olarak sosyalizme giden yolu açacak ÖRGÜT, bu örgüttür.» (s. 86)

«...Milli cephenin kalıcı zaferlere ulaşmasının şartı olan **proletaryanın bağımsız ve örgütlü gücünü ve bu gücün öncülüğünü gerçekleştirmek yönünde var gücümüzle çalışalım.**» (Doğu Perinçek, «Seçimler Üzerine», TÜRK SOLU, Sayı 101, s. 9)

«...İşçi ve köylülerin devrimci iktidarını gerçekleştireceğiz.

«Bu mücadele **devrimci işçi sınıfı teşkilatı** önderliğinde halkımızın devrimci cephesiyle zafere ulaşacaktır.» («Ağalığa ve Tefeciliğe Son Verilecektir», İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 14)

«**İşçi sınıfının devrimci partisinin** gösterdiği yoldan ilerleyerek halk kendi kurtuluşunu kendi elleriyle gerçekleştirecektir.» («Devrim Halkımızın Eseri Olacaktır», Başyazı, İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 14)

«... **İşçi sınıfı kendi siyasi örgütü vasıtasıyla** bütün milli sınıflara öncülüğünü çeşitli deneylerden geçerek kabul ettirir.» (Proleter Devrimci AYDINLIK'ın **Ant** dergisine verdiği beyanat, **Ant**, Sayı 161, s. 5)

«Ancak her duruma ve her mücadele tarzına göre örgütlenmiş, doğrudan doğruya mücadele içinde her mücadele tarzını ve nasıl ve nerelerde kullanılabileceğini öğrenme olanaklarına sahip bir **örgüt**, mücadelenin tümünü başarıyla yürütebilir. (Halil Berktay, «Proleter Devrimci Çizgi ve Bazı Yanlış Eğilimler», Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 2-16, s. 325)

«Proletarya ideolojisi ile teçhiz edilmiş gerçekten **devrimci bir partide örgütlenmiş işçi sınıfının** önderliği olmaksızın, emperyalizm ve işbirlikçilerini altetmek mümkün değildir.» (Şahin Alpay, «İşçi Sınıfı ve Milli Demokratik Devrim», Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı, 3-17, s. 358)

«Bütün halka önderlik edecek bir **işçi sınıfı partisi** olmaksızın devrim yapılamaz. Böyle bir partinin işçi sınıfının devrimci düşüncesiyle donatılmış olması, halk yığınlarıyla kaynaşmış olması ve hatalarından dersler çıkararak daima doğru yolda yürümesini bilmesi şarttır. («Em-

peryalist Sömürü Yıkılmadıkça Yoksulluğu Yenemeyiz», İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 15, s. 2)

«Bağımsızlık ve demokrasi davamızın, oradan sosyalizm davamızın ancak ve ancak gerçek bir **işçi sınıfı partisiyle** kazanılabileceğini kavramalıyız.» (Şahin Alpay, «1 Mayıs Bayramı Halkımıza Kutlu Olsun», İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 16, s. 2)

«Türkiye Halkı, Amerikancı iktidarı yıkıp, kendi devrimci iktidarını kurarak kurtuluşa ulaşacaktır. Bu mücadeleye **işçi sınıfının devrimci** teşkilatı önderlik edecektir.» («Cesaretle», Başyazı, İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 20)

Daha da çoğaltılabilecek olan bu örnekler, proleter devrimcilerin başından beri savunduğu devrimci fikri tahriflere gelmeyecek şekilde ortaya koymaktadır.

Bütün bunlarla beraber İŞÇİ-KÖYLÜ'nün 7. sayısının başyazısında yer alan «Bizim partimiz MİLLİ KURTULUŞ Cephesidir. Bizim partimizin komutanı Mustafa Kemal'dir. Bizim partimizin üyeleri Amerikan sömürücüleriyle ortaklık etmeyen bütün bir MİLLET'tir. Bizim partimizin düşmanları, Amerikan sömürücüleri, Amerikan ortağı işadamları ve toprak ağalarıdır» sözlerinin de bir demagoji kampanyasına vesile olduğu görülmektedir. Seçimle ilgili olarak yazılan bu yazıda, seçimlere katılan bir proletarya partisinin olmadığı bir anda, işçi ve köylülerin kendilerini temsil etmeyen **mevcut** partilere bölünemeyeceği, emekçilerin saflarının milli kurtuluş safları olduğu belirtilmektedir. Ele alınan «Bizim partimiz MİLLİ KURTULUŞ Cephesidir» cümlesindeki «partimiz» sözcüğünün, «saflarımız» anlamında kullanıldığı yazının bütününden olduğu gibi, daha sonra gelen cümlelerden de açıkça anlaşılmaktadır: «Bizim partimizin üyeleri Amerikan sömürücüleriyle ortaklık etmeyen bütün bir MİLLET'tir» cümlesi de, «partimiz» sözcüğünün mevcut partilere karşı halkın saflarını belirttiğini göstermektedir. Buna rağmen açık ve berrak olmayan ve böyle olduğu için de öğretici ve kavratıcı olmayan bu cümleler bu sebepten yanlıştır, hatalıdır. Bu hatadan çıkaracağımız ders, her yazdığımızı, her söylediğimizi açık ve berrak olarak yazmamız gerektiğidir.

Revizyonist Değil, Devrimci Parti

Devrim istiyorsak, devrimci bir partiye sahip olmalıyız. Marksist-Leninist devrimci teoriye ve Marksizm-Leninizmin devrimci tarzına uygun olarak inşa edilmiş devrimci bir parti olmaksızın, işçi sınıfını ve geniş halk yığınlarını emperyalizm ve uşaklarına karşı zafere götürmek imkansızdır.

MAO ZEDUNG

Proleter devrimcilerin her zaman **proletarya partisi ve bu partinin önderliği olmadan devrimin** gerçekleşemeyeceği gerçeğini savunduklarını örnekleriyle açıkladık. **Ama** Türkiye'de proletaryaya bilincin dışardan verilmeyeceğini iddia edenler, dolayısıyla proletaryanın öncü müfrezesinin rolünü inkar edenler ve «Filipin tipi demokrasi şartlarında» proletarya partisi olamayacağını ileri sürenler olmuştur. Bu fikrin de birçok yerde yazılı örnekleri vardır. Bunları okuyalım:

«... Sosyalizmi ancak emekçilerin partisi tüm emekçi yığınları seferber ederek kurabilir; ve **böyle bir parti kurabilmek için sosyalist aşamaya yol açması bakımından demokrasi şarttır.**» (Altını biz çizdik) (Başyazı, TÜRK SOLU, Sayı 58, s. 3)

«Demokrasi uğruna mücadele, gerçek sosyalist örgütün kurulması olanaklarının yaratılması uğruna mücadeledir demek istiyoruz.» (Mihri Belli, TÜRK SOLU, Sayı 64, s. 19)

«Filipin demokrasiciliği düzeninde ulusal güçlerin hiç birinin, ne proletaryanın ne küçük burjuvazinin kendi öz siyasî örgütleriyle politika alanında yer almasının **imkansız** olduğunun gittikçe daha açık seçik anlaşılması...» (**Aydınlık Sosyalist Dergi**, Sayı 15, s. 163)

«... Türkiye proletaryasının ve yoksul köylüsünün kendi öz siyasî örgütüyle tarihi gelişmemizi etkileyeceği, gerçekten demokratik ortamın yaratılması...» (**Aydınlık Sosyalist Dergi**, Sayı 15, s. 164)

«Filipin demokrasiciliği şartlarında... işçi sınıfı, kendi öz siyasî örgütüyle politika alanında ağırlığını koyma olanağına da sahip değildi.» (**Aydınlık Sosyalist Dergi**, Sayı 15, s. 178)

Gene **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin başka bir yazısında «öz örgüt»ün Filipin demokrasisi sınırları geriletilerek kurulacağı, bunun TİP'in ele geçirilmesi mücadelesi içinde başarılacağı anlatılmaktadır (Sayı 16, s. 240,241).

«Türkiye'nin bugünkü düzeni ile batı parlamentarizmi arasındaki temel fark, bizde emperyalizmin işbirlikçisi sınıflar dışındaki, yani işbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibe sınıfları dışındaki sınıf ve zümrelerin politika alanında örgütlü olarak ağırlıklarını koyamaması...» (**Aydınlık Sosyalist Dergi**, Sayı 20, s. 121)

Ve nihayet yeniden baskısı yapılan ve eski baskısındaki revizyonist ve oportünist görüşleri muhafaza eden ünlü **Millî Demokratik Devrim** broşüründe şöyle denmektedir:

«Filipin demokrasiciliği şartlarında Türkiye nüfusunun muazzam çoğunluğunu teşkil eden şehir ve köy emekçileri, **parlamenter politika dışında tutulabildiğinden, ülkemizde bir proleter devrimci parti,** hatta bir radikal küçük burjuva partisi **yoktur.**» (s. 14)

Bu en son örnek bütün meseleyi özetlemektedir. **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin **Millî Demokratik Devrim** broşürüne, «Niçin proletarya partisi yok?» diye sorarsınız, cevap hazırdır: «Şehir ve köy emekçileri parlamenter politika dışında tutulabildiğinden».

Parlamentonun hakim sınıflara ait «kapalı av alanı» olması, halkın proletarya önderliğinde örgütlenmesini engelleyebilir mi? Proletarya siyasi örgüte sahip olmak için, hakim sınıfların emekçileri «parlamenter politika dışında» tutmaktan vazgeçmesini mi bekleyeceklerdir? İlkesiz Birlikçiler, Aybar-Aren oportünistlerini «parlamentarizm» ve «icazetli sosyalizm»le damgalarken kendi ünlü «Filipin demokrasiciliği» ve «karşı-devrim» teorilerini gözden geçirmelidirler. Başkasının gözündeki çöpün sözünü ederken, kendi gözlerindeki merteği unutuyorlar. Gerçek, devrimci-

dir. Bütün dünyanın gerçeği, «Filipin demokrasiciliği şartları» tezini yıkıyor. Sömürülen ülkelerde ve hatta tek tük kalan sömürgelerde dahi, proletarya partileri vardır ve bu partiler «Filipin demokrasiciliği» şartlarını aşarak kurulmamıştır. Faşist diktatörlükler altında dahi «politika alanına ağırlıklarını koyabilmek»tedirler, halkların kurtuluşu için mücadele etmektedirler. Dünyanın hiç bir yerinde proletarya, «emekçilerinin parlamento dışında tutulması» yüzünden örgütsüz kalmıyor. Çünkü proletaryanın politikası «parlamenter politika» değil, devrimci politikadır. Revizyonist partilerin parlamentarizm batağına saplandığı dünyada, proleter devrimci partiler burjuva parlamentarizmini çökertmek, işçi ve köylülerin devrimci ve demokratik iktidarını kurmak için mücadele ediyorlar. Örneğin, Hindistan'da revizyonist partiler, bazı eyaletlerde parlamenter yoldan iktidara gelebiyor. Bunlar hakim sınıfların «parlamenter politika dışında» tutmaya lüzum görmedikleri ve burjuvazinin eline geçmiş olan partilerdir. Bunların iktidarda bulunduğu eyaletlerde, proletarya partileri halk savaşını örgütlüyor, silahlı mücadele yürütüyor. Ve devrimci partiler proletaryayı ve bütün halkı örgütlendirirken İlkesiz Birlikçiler gibi, «Onları [proletaryayı] örgütlendirmek için de onlara ulaşabilmek gerek, demokrasi gerek» (Mihri Belli, TÜRK SOLU, Sayı 64, s. 19) demiyor.

Proleter devrimciler, proletaryayı ve bütün halkı örgütlemek için hakim sınıfların iznini almazlar. Devrimci örgütler, her şart altında ve her zaman yığınlarla devrimci bağlar kurarlar. Bir partiye, devrimci niteliğini kazandıran da esas olarak onun bu yeteneğidir.

Proletarya partisi emperyalizm ve işbirlikçilerinin iktidarını yıkan devrimci mücadeleye önderlik eden partidir. Böyle bir parti, İlkesiz Birlikçilerin burjuva devlet teorileri üzerine kurulamaz. Böyle bir parti Marksizm-Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin sağlam temeli üzerine inşa edilir. Ancak bu temel üzerinde halkı zafere doğru ilerleten bir parti vardır. Ancak böyle bir parti yığınlar içinde kök salar, eleştiri-özeleştiri ilkesini uygular, halkın dev-

rimci cephesini gerçekleştirir ve halk ordusunu yönetir.

İşte bunun için parçalanan ve dağılan İlkesiz Birliğe çökertici darbeyi vuralım!

Mao Zedung Düşüncesinin yıkılmaz temeli üzerinde, Türkiye'deki bütün proleter çevrelerin ve grupların örgüt ve eylem birliğini gerçekleştirelim.

Yıkılan ve çöken, tarihe...

Büyüyen ve ilerleyen, zafere...

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 23,
s. 377-383

* İlkesiz Birlik Cephesi revizyonistlerinin en temel niteliklerinden biri de Parti düşmanlığı idi. Onlar bu karakterlerini gizlemek için, proleter devrimcileri Partinin gereğini reddetmekle suçluyorlardı.

Oysa İlkesiz Birlik Cephesinin başını çeken Mihri Belli'nin 1951 tutuklamasından çıkardığı ders, Partili mücadeleden vazgeçmekti. O, bu tutumuyla bütün hayatını Partiye adamış olan Şefik Hüsnü'nün devrimci çizgisinden de ayrılıyordu. Mihri Belli, daha sonra Proleter Devrimci AYDINLIK'ı kuracak olan arkadaşların, Partisiz mücadele anlayışını eleştirmelerine de karşı çıkmıştı. Mihri Belli'nin sırtlarını sıvazladığı maceracılar ise, tam anlamıyla örgütsel anarşiyi, ve otorite düşmanlığını savunuyorlar, proletarya partisini inkar ederek, bunun yerine seçkin savaşçılardan oluşan gerilla fokolarını koyuyorlardı. İşte bütün bu Parti düşmanlarının proleter devrimcilere karşı yürüttüğü ideolojik mücadele ancak dedikodu ve yalana dayanmak zorundaydı. Bu yazı, İlkesiz Birlik Cephesinin yalanlarını belgelere dayanarak gözler önüne sermekte ve proletarya partisini savunmaktadır.

Doğu Perinçek

MARKSİZM-LENİNİZM-MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ BÜTÜN İNSANLIĞIN MALIDIR *

1 Ekim 1970

Emperyalizme karşı mücadele, revizyonizme karşı mücadeleyle birlikte yürütülmedikçe, ikiyüzlülükten ibarettir.

V. İ. LENİN

Bizler, uluslararası tekelci sermayenin ve yerli ortaklarının baskı ve sömürüsü altında yaşayan bir halkın çocuklarıyız. Bütün dünyada olduğu gibi yurdumuzda da, hâkim sınıflar sosyalizmin halk yığınlarına ulaşmasını engellemek için her çareye başvurmuşlardır ve başvurmaktadırlar. Gericiler, halklara baskı ve sömürüden kurtuluş yolunu gösteren proleter devrimci düşüncenin yığınlar tarafından kavranarak, hayatı değiştiren maddi bir güç haline gelmesinin önüne geçmek çabası içindedirler. Tarihte sömüren sınıflar, halkların insan düşüncesinin ve bilimin bütün ilerlemelerinden yararlanmalarını daima önlemeye çalışmışlardır. Bunu baskı ve terör yoluyla yaptıkları gibi, halkları gerici ideolojilerin cenderesine hapsederek de başarmaya çabalamışlardır. Halkımızın üzerine kara bulut gibi çökertilen hakim sınıfların gerici ideolojileri yanında, sosyalizm kisvesi altında bütün opportünist ve revizyonist görüşler de bu çabaya hizmet etmiştir. Marksizm-Leninizmin halkımız tarafından öğrenilmesine karşı en amansız saldırılar **milliyetçilik** bayrağı altında yapılmıştır. Milliyet-

çi düşünceyi savunanlar, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung gibi büyük ustaların devrimci teorilerinin **Türk** damgasını veya **Türkiye** patentini taşımadıkları için reddedilmesi gerektiğini iddia etmişlerdir. Bunlara göre bizim kendi milletimize has ve Türkiye şartlarına uygun bir düşüncemiz olmalıdır ve milletimizi ilerletecek olan düşünce de budur. Marks'ı ve sosyalizmin diğer ustalarını «yabancı markalı» olduğu iddiasıyla reddeden ve Marksizm-Leninizme yıllarca «kökü dışarda» gerekçesiyle saldıran hakim sınıflar, halkımızı uluslararası tekelci sermayenin hakimiyeti altında tutmak için her çeşit baskı ve teröre de başvurmuştur. İşbirlikçi burjuvazinin yaydığı bu gerici-milliyetçilikle, milli burjuvazi ve küçük burjuvazinin ilerici-milliyetçiliğinin ortak olduğu nokta, proletarya düşüncesinin evrenselliğini inkar ve «ithal malı» olduğunu ileri sürerek bilimsel sosyalizme karşı mücadele etmek olmuştur. Bu mücadele farklı biçimlerde yürütülmüştür. Hakim sınıflar proletarya düşüncesine karşı doğrudan doğruya terör uygularken, sosyal-demokrat, oportünist ve revizyonist akımlar da, bütün oklarını bilimsel sosyalizmin evrenselliğine ve proletarya enternasyonalizmine yönelterek bu mücadeleyi sürdürmüşlerdir. Sosyal-demokratlara göre, bizim Kemalizmimiz vardır ve bize başka teori gerekmez. Oportünizm ise, «Türkiye'ye özgü sosyalizm» teorisini savunarak proletarya düşüncesine sinsi veya açık olarak saldırmıştır. **Aydınlık Sosyalist Dergi** revizyonistlerine gelince, çağımızın Marksizm-Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesini ve proleter enternasyonalizmini reddedip, Marksizm-Leninizmin aynı zamanda «devrimci milliyetçilik» olduğunu yaymaya çalışarak, proleter devrimci mücadelemize karşı bir küçük burjuva muhalefeti yürütmektedir.

Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi Bütün İnsanlığın Ortak Malıdır

Tarihimizde bütün gericiler, insanlık düşüncesindeki her yeni ilerlemeyi, her yeni buluşu «gavur icadı» olarak

karşılamışlardır. Şeyhülislamlar Fransız İhtilalinin burjuva demokratik fikirleri hakkında «zındıkların felsefesi» diye fetva vermişlerdi. Gutenberg'in icadettiği matbaa, gene «gavur icadı» olduğu için Türkiye'ye sokulmamıştı. Bütün insanlık düşüncesinin mirasçısı ve insan düşüncesindeki gelişmenin doruğu olan Marksizm-Leninizme karşı bütün milliyetçi, oportünist ve revizyonist akımların tutumu da temelde farklı değildir. Bugün Mao Zedung Düşüncesinin evrenselliğini inkar eden, Mao Zedung'u herhangi bir devrim lideri olarak göstermek isteyen revizyonistler de, çağımızın Marksizm-Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesi için nazikçe ve sinsice «gavur icadı» demeye getirmektedirler ve bunun için her türlü milliyetçi düşünceye sırt dayamaktadırlar. Revizyonizmin ülkemizdeki fetvacısı olan Aydınlık Sosyalist Dergi'nin 21. sayısındaki «Aydınlık'ın Tutumu» yazısı ve 23. sayıdaki Mihri Belli imzalı yazı başta olmak üzere bu derginin politik çizgisi budur. Bunlara göre Türkiye'deki devrimci hareketin yönetimini «Peking Review Yazı Kuruluna bırakamayız»[1].

Mao Zedung Düşüncesinin Sovyetler Birliği'nde kapitalizme dönüşle ilgili tahlilleri «ciddiye alınamaz»[2]. «Pekin ağzıyla konuşamayız»[3]. Daha birçok örnekleri verilebilecek olan bu tutumun hedefi açıktır: Mao Zedung Düşüncesinin evrenselliğini inkar veya bunu başaramadıkları yerde Mao Zedung Düşüncesi üzerinde şüpheler uyandırmak, milliyetçi duyguları körükleyerek proleter enternasyonalizmini reddetmek, Marksizm-Leninizmi Mao Zedung Düşüncesinden koparark ve onun bugünkü özünü, Marksizm-Leni-

---

[1] Aydınlık Sosyalist Dergi, Sayı 17, s. 403.

[2] Aydınlık Sosyalist Dergi, Sayı 23, s. 364.

[3] İlkesiz Birlik Cephesi sözcüleri geçen ay SBF'de yapılan tartışmalı toplantıda hep bir ağızdan «Proleter Devrimci AYDINLIK gibi Pekin ağzıyla konuşamayacaklarını» söylediler. 19 Eylül 1970 günü yapılan söz konusu toplantıda proleter devrimcilere «Pekin ağzı ile konuştukları» suçlamasını Mihri Belli ve Mahir Çayan ile Münir Aktolga, Yusuf Küpeli ve İrfan Uçar gibileri yöneltti. — AYDINLIK Yayınlarının notu

nizmin çağımızda ulaştığı en ileri aşamayı sinsice bombardıman ederek, halkımızın proleter devrimci düşünceyle silahlanmasını engellemeye çalışmak.

İkinci Enternasyonal revizyonistleri de aynı yolu tutmuşlardı. Marks'a sadık olduklarını iddia eden revizyonistler, Marksizme Lenin'in getirdiği katkılara karşı amansız bir mücadeleye giriştiler. Lenin'in geliştirdiği Marksizmin proletarya diktatörlüğü teorisi ile proleter enternasyonalizmine saldırdılar. Parlamenter yolla sosyalizme ulaşılacağını iddia ettiler ve savaşta kendi emperyalist burjuvazilerinin arkasına takılarak devrime ve proleter enternasyonalizmine ihanet ettiler. **Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi**'nde bu ihanetin milliyetçilikteki kökü şöyle belirtilmiştir: «Oportünizmi kendi aralarında yetiştiren ve oportünistlere ve milliyetçilere taviz vermeye alışan bu revizyonist partiler başka türlü davranamazlardı.» (s. 208*) İkinci Enternasyonal revizyonistleri Lenin'in devrimci teorilerine saldırarak Marksizme saldırmışlar ve Avrupa proletaryasını Marksizmden koparmaya çalışmışlardı. Modern revizyonistler ise, Mao Zedung Düşüncesine saldırarak, dünya halklarının devrimci mücadelesini Marksizm-Leninizmden koparmaya çalışmaktadırlar. Bunu açıkça yaptıkları gibi, «Mao Zedung devrimci bir liderdir, fakat...» diye başlayan ve daha sonra bu düşüncenin savunulmasını «Pekin ağzı» diye niteleyen konuşmalarla üstü kapalı olarak da yapmaya çalışmaktadırlar.

Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi bütün insanlığın malıdır. Proletarya, tarihin en ileri sınıfı olarak bütün insanlık düşüncesinin mirasçısıdır. Proletaryanın devrimci düşüncesi olan Diyalektik Materyalizm ve Tarihî Materyalizm, insanlığın hayatı kavramak ve açıklamakta ulaştığı en ileri düşünce düzeyidir ve gerçeğe her geçen gün daha fazla yaklaşmaktadır. Marks ve Engels, bilimsel sosyalizmin kurucularıdır. Lenin, bilimsel sosyalizmi, «emperyalizm ve proletarya devrimi çağının Marksizmi» olan Leninizm aşamasına yükseltti. Büyük Ekim Devriminin in-

---

* İkinci baskı, s. 214. — AYDINLIK Yayınlarının notu

sanlık tarihinde açtığı yeni çağdan sonra Stalin, Marksizm-Leninizm davasını devralarak geliştirdi ve ilerletti. Başkan Mao, Marksizm-Leninizmi «Moskova ağzı» olarak görmediği için ve Marksizm-Leninizme karşı «Bizi Pravda gazetesinin yazı kurulu yönetemez» gibi bir iddiayla ortaya çıkmadığı için, Çin devrimini ve halkını zafere ulaştırdı. Mao Zedung demiştir ki, «Çin halkı her zaman için Çin devrimini, Büyük Ekim Sosyalist Devriminin bir devamı saymıştır»[4]. Lenin'den sonra bütün dünyayı sarsan değişmeleri, Çin devriminin ve bütün dünya halklarının devrimci tecrübelerini değerlendiren ve Büyük Proleter Kültür Devrimini yöneten Mao Zedung, Marksizm-Leninizmi yeni ve daha ileri bir aşamaya yükseltmiştir. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi, emperyalizmin bütün dünyada toptan çöküşe ve sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği yaşadığımız çağın Marksizm-Leninizmidir.*

---

[4] Mao Zedung'un 17 Nisan 1957 tarihli konuşması.

* O zaman bütün ülkelerin Marksist hareketleri «emperyalizmin bütün dünyada çöküşe gittiği ve sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği» bir çağda yaşadığımızı belirtiyorlardı. Mao Zedung Düşüncesinin de «bu çağın Marksizm-Leninizmi» olduğu açıklanıyordu.

Şüphesiz çağımız emperyalizmin çöküşe gittiği ve sosyalizmin zafere ilerlediği çağdır. Bunlar, yaşadığımız emperyalizm ve proletarya devrimi çağının özellikleridir.

Fakat AYDINLIK'ın 17 Aralık 1974 tarihli 45. sayısında belirttiğimiz üzere, dünya devrimci hareketi içinde ortaya çıkan «sol» bir akım, bu formüllerden yararlanarak Lenin çağının değiştiğini ileri sürdü ve Lenin'in fikirlerinin modasının geçtiğini iddia etti. Yurdumuzda da tasfiyeci akım, bu fikirleri savundu. Tasfiyecilerin «Genel Eleştiri» adını verdikleri metinlerinde ve bütün yazılarında Lenin'in görüşlerini reddeden fikirler, «yaşadığımız çağın özelliği» gerekçesine dayandırılmaktaydı.

Türkiye Marksistleri, yayınladığımız yazılarda da görüleceği üzere bu hatalı görüşlerle mücadele etti, Lenin ile Mao Zedung'u birbirinden koparmak isteyen oportünizme karşı açıkça cephe aldı. Proleter devrimci hareketimizle tasfiyecilik arasındaki ideolojik mücadelenin özü, Leninizmi savunmak veya reddetmek

Edison'un icadettiği elektrik ampulü bugün nasıl bütün dünyada kullanılıyorsa ve Edison'un milliyetine bakılmaksızın bütün insanlığın malı haline gelmişse, insan düşüncesindeki gelişmenin doruğu olan ve durmadan yükselen Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi de, bütün dünya halklarını kurtuluşa ve sosyalizme doğru ilerletmektedir. Mao Zedung Düşüncesi, Çin veya Japon işi değildir,

---

meselesiydi. Proleter devrimciler 1971 yılında bu konuda şöyle yazdılar:

«Saflarımıza sızan burjuva unsurlar, Mao Zedung Düşüncesini Marks ve Lenin'den koparmakta, böylece çağımızın Marksizm-Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesine en sinsi saldırıyı yapmaktadırlar. Bunlar, örneğin bir süre önce Lenin'in **Komünizmin Çocukluk Hastalığı** adlı eserindeki görüşlerin emperyalizm çağına ait olduğunu ve bugün emperyalizmin çöküşü çağında bu görüşlerin 'modasının geçtiği' rivayetini çıkarmışlar ve Leninizmi inkar eden bu tutumlarını açığa çıkarmamaya dikkat ederek sinsi bir şekilde sürdürmüşlerdir.

«...

«Aslında onların Yüce Lenin'i inkarları, Mao Zedung Düşüncesine karşı yürüttükleri gizli düşmanlığın bir ifadesidir.

«...

«Mao Zedung Düşüncesini, Marks, Engels ve Lenin'den koparak ona saldıranlar, hiç şüphesiz bütün dünyada revizyonistlerdir. Mao Zedung yoldaş Çin Devriminin Büyük Ekim Devriminin bir devamı olduğunu belirtmiştir. Paris Komününden başlayarak, Büyük Proleter Kültür Devrimine kadar eşsiz tecrübelerle zenginleşen proletaryanın ihtilalci çizgisi, üç-beş entellektüel kırıntısının, Troçkistlerin ve revizyonistlerin saldırılarıyla koparılamaz. Proletaryanın beş büyük öğretmeni olan Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un öğretileri bir bütündür. Birbirinden kopuk olarak ele alınamaz.» (**TİİKP Davası BELGELER—1**, AYDINLIK Yayınları, s. 62-63-67 ve 68)

Bu mücadelemizin ne kadar yerinde ve doğru olduğunu zaman daha da iyi göstermiştir. Bu sebeple bugün bütün dünya Marksistleri, Lenin'in görüşlerini inkar edenlerin yararlandıkları formülleri terk ettiler ve oportünist görüşlere karşı **Leninizmin temel ilkelerinin** yaşadığını vurgulamaya özel bir önem veriyorlar. — AYDINLIK Yayınlarının **notu**

bütün dünya halklarının ortak malıdır. Hiç kimse, dünya halklarının ve halkımızın bu devrimci düşünceyle cihazlanmasını engelleyemez. Hiç bir güç, milliyetçilik adına yada sosyalizm kisvesi altında, halkımızın insanlığın bu ortak düşünce mirasından yararlanmasına ve zafere ilerlemesine karşı duramaz. Hiç bir güç, halkımızın kendi sınıf mücadeleleri tarihini, geçmişteki devrimci tecrübeleri, toplumumuzun sınıf tahlilini, dostları, düşmanları ve devrimci mücadele yolunu öğrenmesini önleyemez. Bütün baskılara rağmen proletaryanın devrimci düşüncesi bütün dünya halklarına ulaşmakta ve halklar bu bayrak altında devrim için savaşmaktadırlar. Halkımız da, bütün dünya halkları gibi Mao Zedung Düşüncesini kavramakta ve onu maddi bir güç haline getirerek devrim yolunda ilerlemektedir.

Modern Revizyonizme Karşı Mücadele Proletaryanın Burjuvaziye Karşı Mücadelesidir

Yurdumuzda revizyonizmin sözcülüğünü yapan **Aydınlık Sosyalist Dergi**, bugün bütün dünyada proleter devrimci hareketle modern revizyonistler arasındaki mücadeleyi bir fikir tartışması, «sosyalist kampta ideolojik çatışma» olarak göstermektedir. Böylece Marksizm-Leninizmle modern revizyonizm arasındaki sınıf farkı gözlerden kaçırılmakta ve birçok devrimci arkadaşın Marksizm-Leninizm tarafında saf tutması önlenmeye çalışılmaktadır.

Sovyetler Birliği'nde bütün alanlarda kapitalizme dönüş meselesini kavramadan, proleter devrimcilerin bütün dünyada modern revizyonizme karşı yürüttükleri mücadeleyi anlamaya imkan yoktur. Meselenin özü burada yatmaktadır. Proletarya diktatörlüğü altında sosyalizmin inşası meselesini sabunun buz üzerinde kayması gibi düz ve engelsiz bir iş sanan Mihri Belli, «... sosyalist devrimini elli yıl önce başarmış bir ülkede kapitalizmin hortlamasından söz edilemez. Böyle bir iddia gülünçtür»[5] demektedir. İlke-

[5] **Aydınlık Sosyalist Dergi**, Sayı 23, s. 383.

siz Birlik Cephesinin başka bir sözcüsü de, Rusya'da rekabetçi piyasa ekonomisi mi var ki, kapitalizmden söz ediliyor diye soruyor.[6]

Lenin, **kapitalizmden sınıfsız topluma geçişin** uzun ve yoğun bir sınıf mücadelesi dönemi olacağını belirtmiş ve «bu dönem sona erene kadar, sömürücüler kaçınılmaz olarak kapitalizmi geri getirmek umudunu muhafaza ederler ve bu **umut**, kapitalizmi geri getirmek **teşebbüsüne** dönüşür» demişti. Gene Lenin, «(tek bir ülkede dahi olsa) yıkılmasıyla beraber burjuvazinin direnişi on misli artar ve burjuvazinin kuvveti, yalnız uluslararası sermayenin gücünden ve burjuvazinin uluslararası bağlarının kuvvetliliği ve sıkılığından ibaret olmayıp, **âdetlerin** gücünden ve **küçük üretimin** kuvvetinden de ileri gelir. Zira küçük üretim bütün dünyada maalesef hâlâ çok, pek çok yaygındır ve bu küçük üretim, hiç durmadan, her gün, her saat, unsur alarak veya kitle çapında kapitalizmi ve burjuvaziyi yaratır» demekte ve şu sonuca varmaktaydı: «**Bütün bu sebeplerle proletarya diktatörlüğü zorunludur.**» Ayrıca Lenin «yeni burjuvazinin» «Sovyet memurları saflarında doğabileceğini» de belirtmişti.[7] Sovyet ve Çin devrimi tecrübelerinden yararlanan Mao Zedung, Lenin'in hayat tarafından doğru-

---

[6] SBF'deki tartışmalı toplantı. (9 Eylül 1970) [Bu soru, toplantıda konuşan Mahir Çayan tarafından ileri sürülmüştü. — AYDINLIK Yayınlarının notu]

[7] ÇKP 9. Kongresinde Lin Biao'nun sunduğu Rapor. [Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, 1973 yılında yapılan 10. Kongreye sunduğu Raporda, Lin Biao'nun 9. Kongreye okuduğu Raporla ilgili olarak şu açıklama yapılmaktadır: «Hepimizin bildiği gibi 9. Kongreye sunulan siyasi rapor bizzat Başkan Mao'nun rehberliğinde hazırlanmıştı. Lin Biao ise Kongreden önce Cen Boda'yla birlikte bir siyasi rapor taslağı hazırlamıştı. Bu ikisi, ...devrimin proletarya diktatörlüğü altında devam ettirilmesine karşı çıkıyorlardı. ...Gayet tabii Lin Biao ve Cen Boda tarafından hazırlanan bu taslak, Merkez Komitesi tarafından reddedildi. Lin Biao, ...Merkez Komitesi'nin siyasi raporunu Kongreye okudu. [Bkz. Çin Komünist Partisi 10. Milli Kongresi Belgeleri, AYDINLIK Yayınları, s. 10 — AYDINLIK Yayınlarının notu]

lanan bu görüşlerini geliştirmiş ve daha da berraklaştırmıştır. Mao Zedung'un belirttiği gibi, sosyalist toplumda, kapitalizmle sosyalizm arasındaki mücadelede «kimin kimi» yeneceği meselesi henüz çözülmüş değildir. Burjuvaziyle proletarya arasındaki mücadele, sosyalizm döneminde en amansız biçimde devam eder. Lenin'in revizyonistlere karşı amansız bir şekilde savunduğu **proletarya diktatörlüğünün zorunluluğu** da burada yatar. Devrimle iktidarı ele geçiren proletarya yalnız ekonomik alanda kapitalizmin maddi temelini tasfiye etmekle yetinmez. İdeolojik ve kültürel alanda da kapitalizmin ve küçük üretimin bütün kalıntılarına karşı uzun süren çetin bir mücadele yürütür.

Lenin'in ve Mao'nun bu öğretileri ve Sovyetler Birliği'ndeki gelişmeler karşısında asıl **gülünç** ve acı olan, sosyalist devrimin gerçekleştiği bir ülkede kapitalizmin yeniden hortlayabileceğini «gülünç» bir iddia olarak görmektir. Oportünizmde ve revizyonizmde ısrar, kişiyi Lenin ve Mao'nun öğretilerini «gülünç» olarak nitelemeye kadar götürmektedir. Bu sayımızda Sovyetler Birliği'nde kapitalizme dönüşle ilgili iki yazı bulacaksınız. Gelecek sayımızda ekonomide ve bütün alanlarda bütün kanıtlarıyla izaha çalışacağımız bu geri dönüşü özetleyelim.

Bugün Sovyetler Birliği'nde işletmeler geniş ölçüde merkezi planlamadan bağımsız olarak ve kâr esasına göre çalışmaktadır. İşletme müdürleri üretimin miktarını, işçi ücretlerini ve işçi sayısını serbestçe tespit etmekte ve kârdan pay almaktadır. İşletmeler üretim araçlarını alıp satmakta ve kiralamakta serbesttir. Bütün bu şartlar altında kârdan pay alan işletme müdürleri Lenin'in belirttiği «yeni burjuvazi»yi meydana getirmektedir. Çünkü bunlar bir sınıf olarak üretim araçlarını tasarruf ve kontrol etmektedirler ve bu bürokrat-kapitalistlerin çocukları gene bu sınıfa katılmaktadır. İşçi ücretlerini merkezi planlamadan bağımsız tespit eden bu bürokrat-kapitalist sınıfla işçi sınıfı arasındaki çelişme, kapitalist toplumdaki proletarya-burjuvazi çelişmesinden başka bir şey değildir. Bürokrat-kapitalistler kârdan daha fazla pay alabilmek için işçi ücretlerini

daha düşük seviyede tespit edebilmekte ve işçileri serbestçe işten çıkarabilmektedirler.

Kapitalizm, Tekelci Dönemdedir

Bir İlkesiz Birlik Cephesi sözcüsünün hayretle sorduğu, Sovyetler Birliği'nde rekabetçi piyasa ekonomisi var mı ki, sorusu üzerinde de durmamız gerekiyor. Kapitalizmin tekelci aşamaya girdiğini bilmeniz gerekir. 19. yüzyılın sonlarından beri kapitalizm, en yüksek aşaması olan emperyalizm dönemindedir ve serbest rekabetin yerini tekeller almıştır. Kapitalizmi belirleyen bugün bu tekelci niteliğidir. Büyük tekeller, hakim oldukları devlet aracıyla ortak işlerini görmekte, kendi ülkeleri ve sömürdükleri ülkeler halkları üzerindeki sömürü ve baskı rejimini sürdürmeye çabalamaktadırlar. 17 ve 18. yüzyılların rekabetçi kapitalizmi artık dünyanın hiç bir yerinde kalmamıştır. Bugün başta ABD olmak üzere bütün kapitalist ülkelere tekelci devlet kapitalizmi hakimdir. Bu emperyalist ülkeler, sömürdükleri ülkelerde de tekellerin ve finans kapital çetelerinin doğmasına yol açmaktadır.

Stalin'den sonra proletarya iktidarının yıkılması sonucu bugün Sovyetler Birliği de tekelci devlet kapitalizminin hakim olduğu bir ülke haline gelmiştir ve bu yolda mesafe almaya devam etmektedir. Bu gelişme iddia edildiği gibi, «bir 'revizyonist' grubun kaşla göz arasında başa geçmesiyle hemen» olmuş[8] değildir. Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşasındaki eksiklerin yarattığı zeminde güçlenen bürokratlar, Stalin'in ölümünden sonra iktidarı ele geçirerek proletarya diktatörlüğünü tasfiye etmişlerdir. Bunu, bugün dünya sosyalizminin tecrübeleri ışığında ve bugünkü düşünce düzeyi ile kavrayabiliyoruz. Proletarya diktatörlüğü altında bütün topluma ait olan üretim araçlarının mülkiyeti, revizyonist bir kliğin iktidarı ele geçirmesiyle,

---

[8] Aydınlık Sosyalist Dergi, Sayı 23, s. 364.

bürokrasinin tasarruf ve kontroluna geçmekte ve proletarya diktatörlüğünün merkezi planlamasına bağlı devlet işletmeleri bürokrat-kapitalist sınıfın kontrol ettiği **tekellere** dönüşmektedir. Proletarya diktatörlüğü var olduğu sürece, kollektif mülkiyete geçişi temsil eden **grup mülkiyeti** (örneğin kolhozlar) ise, proletarya diktatörlüğünün tasfiyesinden sonra, bürokrat-kapitalistlerin özel mülküne dönüşmektedir.

Bütün bunlar göstermektedir ki, Lenin'in sosyalizmin inşası için **zorunlu** gördüğü **proletarya diktatörlüğü** tahrip edilip, iktidar revizyonist bir kliğin eline geçti mi, sosyalizm hızla tasfiye edilebilmekte ve **tekelci devlet kapitalizmi** hakim kılınabilmektedir. Bu şekilde ortaya çıkan tekelci-bürokrat burjuvaziyle emperyalist ülkelerin tekelci burjuvazileri arasındaki çelişme dünyadaki temel çelişmelerden biridir. Bununla beraber bütün dünyadaki **tekeller** aynı zamanda birbiriyle iç içe geçmekte ve karmaşık bağlar kurmaktadır. Bunun bir sonucu olarak bugün uluslararası sermaye Sovyetler Birliği'nde **ve Doğu Avrupa** ülkelerinde yatırımlara girişmekte ve yeni fabrikalar açmaktadır. Bu ülkelere gidenler Coca Cola vb. gibi emperyalist sermayenin ne kadar geniş yatırımlara giriştiğini görebilir. Sovyetler Birliği'ndeki yabancı sermaye **yatırımlarını** Milliyet gazetesinin ekonomi sayfasından da izleyebiliriz. En son olarak Sovyetler Birliği'nde İtalyan sermayesinin kurduğu Fiat otomobil fabrikasına meşhur İtalyan oportünisti Togliatti'nin adı verilmiştir.

Kapitalizmin geri getirilişi olayı da, dünyadaki bütün olaylar gibi bir süreçtir. Büyük Ekim Devriminin, Lenin ve Stalin'in yönetimi altındaki proletarya iktidarının kazançları bu geri dönüşe direnmektedir. Marksizm-Leninizmin yaşayan özü olan Mao Zedung Düşüncesinin yasaklanmasına rağmen, Sovyetler Birliği proletaryası ile yeni burjuvazi arasındaki çelişmenin keskinleşmesi mücadelelere yol açacaktır. Proleter enternasyonalizmi, bütün ülkelerin Marksist-Leninistlerine Sovyet proletaryasını destekleme görevini yükler.

İdeolojik Mücadele Gerçeğe Dayanmalıdır

Bütün bu gerçekler karşısında Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin geri getirildiğini kabul eden bazı arkadaşlar şu hatalı görüşü ileri sürmektedirler: Her şeye rağmen biz Sovyetler Birliği'nin artık sosyalist bir ülke olmadığını söylememeliyiz, aksi halde zayıf düşeriz ve ideoloik mücadelede bu durumu nasıl açıklarız.

Devrimci mücadelemizi ve bütün dünya halklarını asıl zayıf düşüren hiç şüphesiz gerçeklere yüz çevirmektir. Hesaba katmadığımız, bütün devrimci kadrolara ve halkımıza kavratmadığımız gerçek, eninde sonunda mücadelemizin bir noktasında karşımıza çıkar ve asıl o zaman hazırlıksız ve zayıf düşmüş oluruz. Asıl o zaman, proleter devrimci kadroların ve halkımızın bilinci gerçekleri kavramakta yetersiz kalır ve oportünizmi, revizyonizmi, her türlü gerici düşünceyi kuvvetlendirmiş oluruz. Dünya halklarının tecrübesi bunu doğrulamaktadır. Filistin ve Arap halklarının kahramanca devam ettirdikleri mücadeleden dersler çıkarmalıyız. Sovyet modern revizyonistlerinin Filistin ihtilalinde Amerikan emperyalistleriyle birlikte gerici Ürdün hükümetini ve Kral Hüseyin'i desteklediklerini Irak ve Suriye üzerinde baskı yaparak Filistin Kurtuluş Örgütlerini Arap halklarının desteğinden yoksun bırakmaya çalıştıklarını ve bunda etkili olduklarını unutmamalıyız.

Modern Revizyonizm Kimlere ve Niçin Yardım Ediyor?

Bütün bunlar bize Sovyet «yardımı»nın ne kadar sahte ve aldatıcı olduğunu göstermektedir. Sovyetler Birliği'ndeki tekelci bürokrat-burjuvazi, bu sözde «yardım»larla, birçok ülkeyi avucu içine almak ve kendi emperyalist ve karşı-devrimci politikasını kabul ettirmek amacını gütmektedir. Kalp krizinden ölen Nâsır'ın düştüğü durum budur. Kurtuluş savaşından vazgeçmeyi ve emperyalizme köleliği öneren Rogers Planının Arap halklarına zorla kabul etti-

rilme teşebbüsü buna dayanmaktadır. Gene modern revizyonistler, Vietnam halkını Amerikan emperyalizmini Vietnam toprağından atma mücadelesinden vazgeçmeye, barış yaparak emperyalizme boyun eğmeye zorlamaktadırlar.

Sovyetler Birliği bugün hangi iktidarlara ve sınıflara yardım etmektedir?

Sovyet modern revizyonistleri, Endonezya'daki Suharto-Nasutyon faşist askeri kliğine, Endonezya halkını ve Marksistleri yok etmekte kullandığı silahları vermişlerdir. Sovyet yöneticileri, Kasım 1966'da faşist Endonezya yönetiminin 1,2 milyar doları bulan borcunun ödenmesini erteleyerek faşist iktidara ikinci bir yardımda bulunmuştur. Bilindiği gibi bu kredi esas itibarıyla Endonezya halkını yok etmekte kullanılan silah ve cephaneyi satın almada kullanılmıştı. Faşist iktidarın askeri personeli SSCB'de askeri eğitim görmektedir ve SSCB faşist kuvvetlerin eğitimi için Endonezya'ya askeri uzmanlar yollamaktadır. Bu yardım ve desteği Sovyet **İzvestiya** gazetesi de kabul etmektedir. Endonezya Cumhuriyeti'nin 22. yıldönümünü kutlayan bir yazıda, Suharto-Nasutyon'un başını çektiği Endonezya faşist askeri rejiminin Sovyet modern revizyonistlerinin «her zaman destek ve sempatisine» sahip olduğu belirtilmiştir. Bu rejime övgüler düzen İzvestiya, Endonezya halkının kitleler halinde öldürülmesinden hiç söz etmemektedir. Modern revizyonist Silahlı Kuvvetler Başkanı Greçko, Nasutyon'a şöyle demektedir: «SSCB silahlı kuvvetleri ile Endonezya silahlı kuvvetleri arasındaki iyi ilişkiler genellikle sürdürülebilir ve daha fazla geliştirilebilir.» **Pravda** ise, Mart 1968'de Endonezya halkının kasabı Suharto'yu «millî kahraman» ve «parlak bir önder» olarak ilan etmektedir. Ve bütün bunlara uygun olarak Endonezya faşist hükümeti ile SSCB arasındaki ticaret ve iktisadi ilişkiler gelişmektedir.[9]

Endonezya örneği tek değildir. Proletarya önderliğinde

---

[9] Endonezya konusundaki bütün bu bilgiler ve etraflı tahlil için bkz. Markuzi, **The Soviet Modern Revisionists are the Sworn Enemies of the Indonesian People**, Liberation, Aralık 1960. [Bu yazı, yayınevimizin Mart 1975'te yayınladığı **Endonezya Halkının**

köylülerin silahlı mücadele verdiği ve devrimci ateşin bütün ülke çapında hızla tutuştuğu Hindistan'daki gerici iktidar Sovyetler Birliği'nden yardım görmektedir. Sovyet modern revizyonist kliği, Hindistan gerici iktidarına yardım ederken, Hindistan'daki modern revizyonist partiler de, Marksist-Leninist Parti önderliğinde silaha sarılan ve Srikakulam'da devrimci iktidarını kuran Hindistan halkına karşı gerici iktidarla birleşmekte ve reformist fikirler yaymaya çalışmaktadır. Mihri Belli'nin devrimci bir tutum gibi göstermeye çalıştığı ve Çaru Mazumdar'ın önderliğindeki Marksist-Leninist partinin de katıldığı iddia ettiği toprak işgalleri **Hindistan şartlarında** reformcu bir tutumu temsil etmektedir. Köylülerin yüksek toprak özlemiyle katıldığı ve birçok bölgede devrimci iktidarı kurmuş bulunan silahlı mücadeleyi baltalamak isteyen reformist partiler, siyasi iktidar hedefi gütmeyen toprak işgallerini teşvik ederek kitleleri silaha sarılmaktan alıkoymaya çalışmaktadır. Modern revizyonistler, bir yandan **Hindistan'ın bugünkü şartları içinde** reformist bir tutumu desteklemekte ve parlamentarizmle kaynaşmakta, öte yandan da Hindistan gerici hükümetine yardım ederek silahlı mücadelenin bastırılması çabalarına hizmet etmektedir.

Burma'nın faşist askeri diktatörü Ne-vin'in desteklenmesi, İran halkı üzerinde görülmedik bir faşist terör yaratan İran Şahına yardım edilmesi ve Kamboçya'daki ABD emperyalizminin uşağı Lon Nol-Sirik Matak kliğinin tanınarak Kamboçya Devrim Hükümetinin tanınmaması Sovyetler Birliği'nin modern revizyonist kliğinin yardımlarının niteliğini ortaya koymaktadır.

Her **olaya sınıf açısından bakmalıyız.** Sovyet «yardımı»na da sınıf açısından bakmalıyız. Bu yardımın Sovyetler Birliği'ndeki tekelci-bürokrat burjuvazinin menfaatlerine sıkı sıkıya bağlı olduğunu unutmamalıyız. Gene bilmeliyiz ki, bu tekelci-bürokrat burjuvazinin men-

---

Faşizme Karşı Mücadele Tecrübesi adlı kitapta bulunmaktadır. Bkz. s. 60, «Sovyet Modern Revizyonistleri Endonezya Halkının Yeminli Düşmanlarıdır». — AYDINLIK Yayınlarının notu

faatleri Amerikan emperyalizmiyle çelişmekle beraber, sosyalizmle ve dünya halklarının kurtuluşuyla da çelişmektedir. Sovyet «yardımı» meselesini bu çelişmeli niteliğiyle kavrayamayan ve bu yardımın Sovyetler Birliği'ndeki yeni burjuvazinin emellerine hizmet ettiğini göremeyen her tutum, halkının devrimci mücadelesine zararlıdır. Modern revizyonizmin «yardım» ve «desteğine» bel bağlayan her tutum, **eğer devrimci mücadele içinde bundan vazgeçmezse,** eninde sonunda bu yardımın gerici karakterinin gerektirdiği sınıf niteliğini kazanacak, proletaryanın ve halkın davasına sırt çevirecek, Endonezya'nın, Hindistan'ın ve İran'ın gerici iktidarlarının sınıf niteliğine kayacaktır.

Proleter devrimcilerinin ilkesi, kendi halkının gücüne güvenmek ve sosyalist ülkelerin, dünya proletaryasının ve bütün dünya halklarının desteğini almaktadır. Sosyalist ülkelerin, dünya proletaryasının ve dünya halklarının desteği devrimimizin ülkemiz dışındaki **yedek** güçleridir. Bütün dünya halkları ve bu arada modern revizyonizme karşı mücadele eden Sovyet halkı da devrimimizi destekleyecektir. Proleter enternasyonalizmiyle halkımızın kurtuluşu arasındaki kopmaz bağ da buradadır. Ve bu bağ bize bütün dünya halklarının kurtuluşu ve sosyalizm için devrimci görevler de yükler. Bu görevlerden biri de modern revizyonizmle amansız mücadeledir. Türkiye'de proleter devrimci düşünceyi savunanlara ve bunun gereği olarak modern revizyonizme karşı mücadele edenlere «Sovyetler Birliği'ne karşı savaş mı açıyorsunuz?» diye soruyorlar. Hayır, biz böyle bir savaş açmıyoruz. Marksizm-Leninizmin safında yer alıyoruz. Dünya halklarının kurtuluş davasının ve proleter enternasyonalizminin safında yer alıyoruz. Bu safların bize verdiği şerefli görevi yerine getiriyoruz ve «proleter tavrını» alıyoruz.

Halkımızın nüfusunun «büyük» devletler yanında az olmasına ve proleter devrimci mücadelemizin henüz güçlenmekte oluşuna bakarak bazıları, proleter devrimci hareketimizin «boyundan büyük» işlere giriştiğini söylüyor. Bunlar bütün dünyada proleter sosyalizminin zaferine ve

halkımıza güvenmeyenlerdir. Mao Zedung bize öğretiyor ki: Emperyalizm **bütün dünyada** toptan çöküşe ve sosyalizm **bütün dünyada** zafere ilerlemektedir. Mao'nun bütün dünya halklarına ışık tutan ve cesaret veren bu sözü boşuna değildir. Başta yiğit Vietnam halkı olmak üzere Hindiçini halklarının, Arap ve Filistin halklarının, Hindistan, Endonezya ve Filipinler halklarının, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da silahlı mücadele veren ve emperyalizme karşı savaşan halkların devrimci mücadelesi her geçen gün yeni zaferler kazanmakta ve bu sözü doğrulamaktadır. Öte yandan emperyalist devletler arasındaki çelişmeler, her gün daha da keskinleşmekte ve çöküşlerini yaklaştırmaktadır. Sosyalizmin inşası yolunda ilerleyen ülkeler her gün yeni başarılar kazanmaktadır.

Halkımızın devrimci mücadelesi de güçlenmektedir. İşçi, köylü yığınları mücadele bayrağını kaldırmışlardır. Devrimci gençliğin mücadelesi bir sıçrama yaparak yeni bir aşamaya girmenin eşiğindedir. Öğretmeniyle, yurtsever aydın ve subayı, esnaf ve zenaatkarı ve sömürülen bütün yığınlarıyla halkımız gün geçmiyor ki yeni bir mücadeleye atılmasın. Ülkemizde bütün oportünist ve revizyonist akımlar toptan çökmekte, devrimci kadrolar ve halkımız proleter devrimci saflarda toplanmaktadır. Oportünist TİP yöneticilerinin gerçek yüzleri iyice açığa çıkmıştır. İlkesiz Birlik Cephesinin sağ teslimiyetçi tutumundan başlayarak, milliyetçi, revizyonist ve örgüt yıkıcısı bireyci tutumu açığa çıkmıştır. Buna karşılık yanlış fikirlerin etkisi altında kalmış olan bütün sosyalist kadrolar, hepimiz Mao Zedung Düşüncesini öğreniyoruz ve bilimsel sosyalizmi ülkemiz pratiğiyle birleştirmek yolunda güçlü ve yaratıcı, daha yüksek düzeyde, yeni bir atılıma girişmenin buhranını yaşıyoruz. Bu devrimci bir buhrandır ve bütün devrimci arkadaşlar bugün hangi gruba bağlı olurlarsa olsunlar, omuz omuza vererek devrimci yanlarının hatalı yanlarını yenmesi için mücadeleye girişmektedirler ve daha da girişeceklerdir. Devrimci örgütlenme ihtiyacı devrimci kadroları sarmıştır ve bunun önüne geçmek isteyen her çabayı yenecek güçte-

dir. Halkların kurtuluş ateşi bütün Orta Doğuyu sarmaktadır.

İşte bütün bu gelişmeler, halkımızın devrimci mücadelesinin de zafere ilerlediğini göstermekte ve Mao Zedung'un bütün dünya için söylediğinin Türkiye için de doğruluğunu ortaya koymaktadır. Sosyalizmin bütün dünya çapında gösterdiği hızla ilerleme, «Bugün dünyada hiç bir yerde saf Pekinci çizgiyi izleyen önemli bir devrim hareketi yoktur»[10] diyenleri her geçen gün yalanlamaktadır ve yalanlayacaktır. Proleter devrimci düşüncenin yayılmasından korkanlar ve yayılmamasında menfaat bulanlar, bu yazarın umduğunun aksine çok fazla dayanamayacaklardır. Nerede bir devrimci mücadele varsa, orada halklar Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin yenilmez silahına sarılmaktadır. Arkadaşlar bu gerçeği Proleter Devrimci AYDINLIK dergisinin çıkan sayılarından izleyebilirler ve bu konu ayrı bir yazı olarak da ele alınacaktır.

Devrimci Bilinç, Yanlışlarla Mücadele İçinde Sağlamlaşır

Devrim, halkların uzun ve çetin mücadelelerinin eseridir. Modern revizyonizmin halkların kurtuluşuna karşı olması bazı arkadaşların cesaretini kırmaktadır. Bu arkadaşlar, Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin geri getirildiğini gizlemekle gerçeği ortadan kaldıracaklarını ve devrimin kolaylaşacağını sanmaktadırlar. Bir kısım arkadaşlar da, modern revizyonizmin ve Sovyetler Birliği'nde burjuvazinin iktidara gelişinin kitlelere anlatılmaması gerektiğini samimiyetle savunmaktadırlar. Bu konu üzerinde durmalıyız. Devrimi gerçekleştirmek için mücadele ediyoruz ve devrimin ancak halk yığınlarını bilinçlendirmek ve örgütlendirmekle zafere ulaşacağını biliyoruz. Çok sık sözünü ettiğimiz siyasi bilinç nedir? Yaşadığımız dünya, toplumumuz ve halkımızın kurtuluşu konusunda doğru düşünceleri

---

[10] **Aydınlık Sosyalist Dergi**, Sayı 23, s. 368.

ve bu düşüncelerin bize emrettiği mücadele görevini kavramaktır. Proleter devrimcileri, gerçekleri eksiksiz olarak anlatmakla görevlidirler. Bütün halk yığınlarına sosyalizmin propagandasını yapmak, gerçekleri ve devrim yolunu eksiksiz olarak anlatmakla mümkündür. Aksi halde halkın bilincini sağlamlaştırmamış ve devrimin halk yığınlarının eseri olduğu gerçeğini kavramamış oluruz. İşçi ve köylü yığınlarının Sovyetler Birliği'nde kapitalizme dönüşü kavrayamayacağı iddiası emekçi yığınlarını küçümseyen aydın tavrının eseridir.

Emekçi yığınların en çapraşık konuları dahi, proleter devrimci düşüncenin bugün ulaştığı en yüksek düzeyin ışığında anlatmalıyız. Aksi halde Marksizm-Leninizmi dünyayı değiştiren devrimci bir teori olarak değil, bir süs ve aydın gevezeliği olarak görmüş oluruz. Revizyonizm, oportünizm ve bütün hatalı tutumlar işçi ve köylü yığınlarına anlatılmalıdır. Doğrular, yanlışlarla mücadele ederek öğretilir. Yanlış kavranmadan doğrular da kavranamaz. Doğru ve yanlış, çelişmeli bir bütün meydana getirir ve gerçeği ancak olumlu ve olumsuz yanlarıyla kavrayabiliriz. Büyük devrimci ustaların bütün önemli eserlerinin yanlışları göstererek ve yanlışlarla mücadele ederek doğru devrimci düşünceleri öğrettiğini hatırdan çıkarmamalıyız. Bu eserlerin hepsi doğru devrimci düşünceleri maddi bir güç haline getirecek emekçi yığınları için yazılmıştı. Bunu hepimiz örnek almalıyız ve oportünizmi, revizyonizmi, halkların kurtuluşunun önüne çıkan her engeli bütün açıklığıyla halk yığınlarına kavratmalıyız ve bunu mutlaka devrimci eylem içinde yapmalıyız. Bu zor bir iştir, fakat tek devrimci tutum budur.

Coğrafya Teorisini Yıkalım

Marksizm-Leninizmin evrenselliğine ve yurdumuzda geçerliğine yönelen başka bir saldırı üzerinde de durmalıyız. Bazıları ülkemizin dünya coğrafyası içindeki yerini,

modern revizyonizmle uzlaşmanın gerekçesi olarak göstermektedirler. Bunlara göre, Sovyetler Birliği Türkiye'nin yakın komşusudur; Çin ise uzaktır. Bu sebeple modern revizyonizme karşı çıkmak yanlış olur. Ülkemizin coğrafi konumunu tayin edici etken kabul eden bu görüşü İlkesiz Birlik Cephesinin bir sözcüsü*, daha açık ifade etmiştir. SBF'de yapılan tartışmalı toplantıda ifade edilen bu görüşe göre, Çaru Mazumdar'ın Mao Zedung Düşüncesini savunması doğrudur, çünkü Hindistan Çin'in komşusudur ve Hindistan köylüsüne Çin'in sağladığı radyo istasyonlarından hitap etme imkanı vardır. Türkiye'de ise durum farklıdır.

Yukarda kısaca özetlediğimiz ve Marksizmin yerine yeni bir **coğrafya teorisi** koymak isteyen bu görüş, olsa olsa burjuva düşüncesinin eseridir. Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi evrenseldir ve dünyanın her yeri için geçerlidir. Bir ülkenin coğrafyası ve bulunduğu yer önemlidir, fakat **tayin edici** değildir. Devrimci mücadelemizin ilkelerini tayin eden, üretim ilişkileri ve sınıf yapısıdır. Coğrafî sebeplerle, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin bütün dünyayı açıklayan tahlillerini ve bu tahlilin ayrılmaz bir parçası olan Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğünün tasfiyesi ve kapitalizmin geri getirilişi gerçeğini inkar edemeyiz. Bilimsel sosyalizmin yaşayan özünün savunulmasını radyo imkanı sağlanmasına bağlamak, proletaryanın tutumu değildir. Emperyalizme karşı mücadeleyle birlikte yürütmekle görevli olduğumuz revizyonizme karşı mücadeleyi, komşuluk gerekçesiyle durduramayız. Meselenin özüyle ilgili olmamakla beraber bir bilgi noksanı üzerinde de duralım. Devrimci radyolar bugün yalnız Hindistan köylülerine değil, bütün dünya halklarına hitap etmektedir. Pekin Radyosunun Türkçe yayınları olduğunu birkaç yıl önce devrimci bir köylüden öğrenmiştik. Her gün saat 18 ve 19.30'da, kısa dalga 41 metre** civarında

---

* M. Çayan — AYDINLIK Yayınlarının notu

** 17.00, 17.30, 19.30 ve 20.30'da kısa dalga 26 ve 19 metrelerden. — AYDINLIK Yayınlarının notu

yapılan yayınları ilk defa bir köylü arkadaşın radyosundan dinlemiştik. Bu arkadaş bize, Moskova Radyosunun ve «düşmanın ne dediğini öğrenmek için» Amerika'nın Sesi Radyosunun Türkçe yayınlarını da dinlediğini söylemişti ve ilave etmişti: «Moskova devrimci değil. Devrimci bir ses istiyorsanız Mao Zedung'un sesini dinleyin» demişti. İşbirlikçi iktidarın en yüksek dışişleri memuru olan Dışişleri Bakanlığı Genel Sekreteri Orhan Eralp'in geçenlerde Moskova dönüşü söyledikleri de, bu devrimci köylü arkadaşın sözlerini doğrulamaktadır. Orhan Eralp, Sovyet yöneticileriyle görüştüklerini ve dünya meseleleriyle ilgili olarak hemen hemen «yakın» ya da «benzer» görüşlere sahip olduklarını belirtmiştir. Bu sözleri Sovyet Büyükelçiliği Haber Bülteninden okumaktayız. (Sayı 208, 11 Eylül 1970) Bu bültenler geniş ölçüde Türkiye'deki burjuvaziye hitap etmekte ve onun dostluğunu kazanmayı hedef almaktadır. SSCB yöneticileri, sömürülen ülkelerin hakim sınıflarıyla ve iktidarlarıyla yakınlık kurmaya son derece dikkat etmek, iktisadi yardımlarla gerici sınıfları ve gerici iktidarları desteklemektedir. Artık Türkiye'deki gerici iktidarla iktisadi işbirliğini Büyükelçilikteki iktisadi memurlarla yürütemeyen Sovyetler Birliği, Ankara'da Amerikan «Yardım» Teşkilatı (AID) gibi büyük bir Sovyet «Yardım» Teşkilatı binası inşa ettirmektedir. Sovyetlerin Türkiye'de giriştiği ve girişmekte olduğu yatırımlar, işbirlikçi burjuvazinin yararınadır. Bu yatırımlar, iktidarı ellerinde bulunduran ve Türkiye ekonomisini kendi sınıf ihtiyaçları, yani sömürüleri yönünden düzenleyen işbirlikçi burjuvaziye yapılmaktadır. Bu konuda Süleyman Demirel hükümetiyle Sovyet hükümetinin anlaşmasını ve işbirliğini hızla geliştirmelerini başka türlü izah edemeyiz. Herhalde işbirlikçi burjuvaziden, sömürülen emekçi sınıflar yararına bir iktisadi politika bekleyemeyiz. İşbirlikçi iktidarla Sovyetler Birliği arasındaki hızla gelişen iktisadi işbirliğinin politik alandaki etkilerini izlemeliyiz. Türkiye'de işbirlikçi burjuvazinin temsilcileri uzun bir süreden beri Sovyet-Amerikan yakınlaşmasından aşırı bir memnuniyet duymakta, Sovyetler Birli-

ği'ne karşı çok dikkatli bir dil kullanmaktadır. Bu gelişmeyi, en iyi bir şekilde **Milliyet** gazetesinden ve Abdi İpekçi'nin yazılarında izleyebiliriz. Sovyetler Birliği'ne karşı İnönü'nün ve Ortanın Solunun politikası da anlamlıdır. 1945'den sonra izlenen politikayı hatırlarsak, bu politikayı Milli Kurtuluş Savaşı yıllarının politikasının izleriyle açıklayamayız. Ayrıca unutmayalım ki, Kurtuluş Savaşımız yıllarında, Sovyetler Birliği'nde Lenin'in önderi olduğu proletarya iktidardaydı, bugün ise revizyonistlerin yönettiği tekelci bürokrat-kapitalist sınıf iktidardadır. Burjuvazinin temsilcisi olan CHP, Türkiye burjuvazisiyle Sovyet yöneticileri arasındaki yakınlaşmanın getireceği gelişmeleri daha iyi kavramıştır ve politikalarını buna göre ayarlamakta AP'den daha ustadır. Bu ustalık parlamenter rejim sürdüğü takdirde CHP'yi geleceğin burjuva iktidarı yapabilir.

Sovyetler Birliği ile ilişkiler yönünden Türkiye'deki radikal küçük burjuvazinin tutumu da ilginçtir. Bunların temsilcisi olan «**Devrim**» dergisi, Sovyet yazarlarının oportünist ve revizyonist görüşlerini küçük burjuvazi içinde sürekli olarak yaymaya ve Sovyetler Birliği'ni (Sovyet halkını değil) devrimci ve iyi göstermeye özel dikkat sarfetmektedir. Türkiye'deki işçi, köylü yığınlarının mücadelesini ve proleter devrimci mücadeleyi okuyucularına duyurmak gereğini pek duymayan bu dergi, Sovyet modern revizyonistlerinin emrindeki sahte «Komünist» Partisi liderinin görüşlerini «Türkiye'de Devrimci Eylem» başlığı altında, manşette vermektedir. (Sayı 45) **Devrim** dergisi, proleter devrimci mücadelemizin İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinde çıkan yığın hareketlerini temsil eden resmi, işçi köylü yığınlarıyla hiç bir bağı olmayan sahte TKP liderlerinin yazısında değil, işçi köylü yığınlarının mücadelesiyle ilgili olarak vermeliydi. **Devrim** dergisinin birçok örneklerle açıklanabilecek olan bu tutumunun bir anlamı vardır. Küçük burjuvazinin radikal kanadı, dış politikada ABD emperyalizmiyle daha mesafeli ilişkiler düşünürken Sovyetler Birliği'yle daha iyi ilişkiler kurmayı hesap etmektedir. Türkiye'deki finans

kapitalin ve burjuvazinin diğer kesimlerinin, Süleyman Demirel dahil çeşitli temsilcilerine hakim olan bu eğilim, küçük burjuvazide kendini en radikal biçimde göstermektedir. **Sovyet modern revizyonizminin proletarya önderliği olmaksızın radikal aydınlar önderliğinde kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçilebileceği aldatmacası**, radikal küçük burjuvazinin bu tutumuyla birleşmektedir. ABD emperyalizmine karşı mücadelede **halkı örgütlemeyi** esas almayan, halkının devrimci gücüne güvenmeyen bütün akımların düşeceği durum budur. Bunlar, emperyalizme karşı halk savaşını kabul etmedikleri veya yalnız sözde kabul ettikleri için, emperyalizme karşı kesin ve tutarlı bir tavır alamazlar. Olsa olsa ABD emperyalizmiyle daha mesafeli ilişkileri savunabilirler. Bu mesafeli ilişkileri gerçekleştirebilmek için de, zorunlu olarak kendi halklarının gücü dışında iktisadi ve siyasi destekleri esas alırlar. Bunların mücadelesi sonunda işçi ve köylü yığınları iktidara gelmez. Böyle olduğu içindir ki bunlar, hakim sınıfların baskı ve sömürü mekanizması parçalanarak iktidarın kazanılmasını amaç edinmezler. Bu mekanizma içinde yollar bularak ve hakim sınıfları devirmeden, neticede onlarla uzlaşarak iktidara gelmeyi düşünürler. Bu sebeple, bunlar için, proletarya önderliğinde **yeni-demokratik** (milli demokratik) tipte bir iktidar ve kesintisiz olarak sosyalizme geçiş söz konusu değildir. Bilimsel sosyalizmin devlet, ordu, milli mesele, proletarya diktatörlüğü, parlamentarizm vb. konulardaki temel teorik esasları da buna bağlı olarak söz konusu değildir. Bunlar ya TİP yöneticileri gibi parlamentarizmle kaynaşırlar, ya da radikal aydınların ileri atılışlarıyla devrimin gerçekleşeceği aldatmacasını yayarlar. Görüldüğü gibi **Devrim** dergisinin ve küçük burjuva akımlarının tutumlarını ve bunun **modern revizyonizmle sıkı bağını** özetlerken **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin ve Mihri Belli'nin görüşlerini de kendiliğinden anlatmış bulunuyoruz. Bütün küçük burjuva akımlarının görüşlerinin ve tutumlarının Sıkıyönetim, Ordu ve Kürt meselesi karşısında nasıl aynı kapıya çıktığını gördük. Halkımızın sınıf mücadelesinin pratiği, önümüzde-

ki gelişme içinde bunu daha da açığa çıkaracaktır. Bu sebeple Lenin'in Devlet broşürünü, **Devlet ve İhtilal** kitabını iyi kavramalıyız: Mao Zedung'un proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmin inşası, proleter kültür devrimi ve Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin geri getirilişi ile ilgili düşüncelerini iyi öğrenmeliyiz. Bütün bu fikirler bir bütün meydana getirirler. Revizyonistler ve oportünistler kendilerini gizleyebilmek için hiç bir zaman bu bütüne saldırmazlar, bir kısmını kabul eder gibi görünüp, devrimci teorinin en can alıcı noktasına oklarını yollayarak teorinin bütününü yıkmaya çalışırlar. Ama bu gayretleri proletaryanın ve dünya halklarının devrimci fırtınası karşısında dağılmaya mahkumdur. Lenin'in proletarya diktatörlüğü teorisine hücum eden İkinci Enternasyonal revizyonistlerinin sonu böyle olmuştu. Aynı can alıcı noktaya aynı saldırıyı tazeleyen modern revizyonistlerin sonu da, halkların mücadelesi karşısında aynı olacaktır.

Burjuva Milliyetçiliğiyle Her Zaman Mücadele Edeceğiz

Bütün bu revizyonist tutumların burjuva milliyetçiliğiyle de kopmaz ilişkileri vardır. Pratiğe de yansıyan bu tutumu ilk önce, en son teorik açıklamalarıyla ele alalım. Mihri Belli **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin 23. sayısında «Devrimci Milliyetçilik ile Proleter Enternasyonalizmi Birbirini Tamamlar» başlıklı yazıda, çağımızda sosyalistlikle milliyetçiliğin aynı şey olduğunu ispatlamaya çalışmaktadır. Yazara göre:

«Kısaca, gerçek ulusçu, ulus meselesini bilimsel sosyalizm ışığında koyabilen...»dir (s. 358).

«Çağımızın gerçek millicileri, proleter devrimcileridir» (s. 359).

«Ve sosyalizm ile ulusculuk arasında bir çelişki olamayacağına göre...» (s. 357).

Hemen belirtelim ki, milliyetçilikle sosyalizm çelişir.

«Dünyadaki her farklılıkta bir çelişme vardır.»[11] Çelişmenin diyalektik materyalist anlamını koyduktan sonra, özel olarak sosyalizmle milliyetçilik arasındaki çelişmeyi ele alalım. Sosyalizm, tarihin bir döneminde ortaya çıkan milleti ve bunun getirdiği sınıf farklarını ve dünya halklarının milletlere bölünmesini de ortadan kaldırmaya yönelir. Bununla beraber sosyalistler, uluslaşmayı engelleyen emperyalist ve feodal baskılara karşı, tarihin ilerlemesi bakımından ve sosyalizme ulaşmak için mücadele ederler. Bu mücadele bütün insanlığı kaynaştıracak ve milleti ortadan kaldıracak sosyalizmin nihai hedefiyle birlikte ve diyalektik ilişki içinde ele alınmalıdır. Sosyalistler, sömürülen bir ülkede millet üzerindeki her türlü emperyalist ve feodal baskıyla mücadele ederken, bunu milliyetçi düşünceye karşı mücadele ile beraber yürütürler. Amaçlarının sosyalizmin önündeki engellerin kalkması olduğunu bir an için unutmazlar ve gene bilirler ki, milliyetçi düşünceyle mücadele edilmeksizin yani burjuvazi ve küçük burjuvaziyle mücadele edilmeksizin, milli demokratik devrimin gerçekleşmesine, milliyetler üzerindeki her baskının kaldırılarak sosyalizm yolunda ilerlenmesine imkan yoktur. Proletarya iktidara geçtikten sonra, milliyetçiliğe karşı mücadelesini daha güçlü olarak devam ettirir ve burjuva düşüncesinin bütün kalıntılarını yıkarak proleter enternasyonalizmini yığınlar içinde yayar. Sosyalizm, bir yandan milletler üzerindeki her türlü baskıyı kaldırırken, bir yandan da milletleri ve milliyetçi düşünceyi ortadan kaldırma süreci içine girilmiş olunur. Milletin sosyalizm döneminde bir yandan yaşaması ve bir yandan da ölüme gitmesi bütün olaylar gibi çe-

---

[11] Mao Zedung, **Über den Widerspruch**, Pekin 1964, s. 19. Ayrıca bkz. **Teori ve Pratik**, Sol Yayınları, 1966, s. 34. [Mao Zedung'un **Seçme Eserleri**'nin birinci cildinde bu bölüm şöyle çevrilmiştir: «Kavramlarımızdaki her farklılığın objektif bir çelişmeyi yansıttığı kabul edilmelidir. ...Bu okul her farklılığın daha başından bir çelişme içerdiğini ve farklılığın kendisinin bir çelişme olduğunu kavrayamamaktadır.» («Çelişme Üzerine» adlı yazı) — **AYDINLIK Yayınlarının notu**

lişmelidir. Mihri Belli'nin idealist küçük burjuva felsefesi, meseleyi hiç bir zaman diyalektik açıdan almamakta, «gerçek millicilerin» yalnız «bilimsel sosyalizm ışığında» meseleye bakanlar olduğunu söylemekte ve sosyalizmi de ulusçulukla özdeşleştirmektedir. Mihri Belli'nin burjuva teorisinin tabii sonucu, milli demokratik devrimle sosyalizm arasına bir Çin Seddi koymasıdır. Bu tutum, anti-emperyalist mücadelenin bir yandan milletler üzerindeki baskıları kaldırırken, bir yandan da zorunlu olarak sosyalizme götürdüğünü kavrayamamaktan, daha doğrusu proletarya safında yer alamamaktan ileri gelmektedir. Mihri Belli'nin, anti-emperyalist devrimin bizi sosyalizme götüreceği fikrini «kadercilik» olarak nitelendirmesi de buna bağlıdır.[12] Mihri Belli son yazısında da kendi anladığı şekliyle «milli demokratik devrimi» yalnız bir «uluslaşma» olarak ele almakta, milli demokratik devrimin sosyalizm önündeki bütün engelleri kaldırması yönünü (esas yönünü) hasıraltı etmektedir. Bu tutum, Mihri Belli'nin ve **Aydınlık Sosyalist** Dergi'nin döne döne savunduğu, proletarya önderliği olmaksızın da milli demokratik devrimin gerçekleşeceği görüşüyle tutarlıdır.[13]

Bütün yanlış görüşleri Aydınlık Sosyalist Dergi'de savunan Mihri Belli, «Ve biz 'milli' dediğimiz zaman, 'millici' ya da 'milliyetçi' dediğimiz zaman, bu kelimeleri proleter anlamıyla kullanmaktayız» demektedir. (s. 361) «Milliyetçiliğin» proleter anlamı, onun burjuva ve küçük burjuva ideolojisi olmasıdır. Burjuvazinin ilerici olduğu çağda ve bugün sömürülen ülkelerdeki **milli kesimi** bakımından, yabancı burjuvazilere karşı mücadeleyi de ifade eden milliyetçilik, burjuvazilerin kendi ülkeleri emekçileri üzerindeki sömürüsünü ve diğer milliyetleri ezmesini de savunur. Burjuvazinin milliyetçi düşüncesi, her an kendi halkını olduğu gibi başka halkları da ezmeye yönelebilir. Faşizm, milliyetçiliğin «en şoven» karakteri kazanmasıdır. Tarih,

---

[12] AYDINLIK, Sayı 9, s. 207.

[13] Son yazısında Mihri Belli bu görüşünün aksini de ifade etmiştir: **AYDINLIK Sosyalist Dergi**, Sayı 23, s. 360.

milliyetçiliğin her an dışa karşı saldırganlığa dönüşebileceğinin örnekleriyle doludur. Dışa saldıracak kadar güçlü olmasa bile, burjuvazi şoven bir tutumla kendi ülkesi içindeki bütün emekçi yığınlarını sömürmek yanında, milliyetler üzerinde de bir baskı politikası uygular. Bu şoven milliyetçi tutumun, Kürtler üzerindeki baskı politikasına karşı çıkmayan Türkiye'deki «devrimci milliyetçiler» üzerinde de etkileri olduğunu görüyoruz. İlkesiz Birlikçilerin çıkardığı **Kurtuluş** gazetesinin ve **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin Doğu halkına yapılan baskılar karşısındaki tutumları bu «devrimci milliyetçiler»den farklı değildir. Modern revizyonizmle mücadeleyi göze alamayan tutumun başka türlü olmasına da imkan yoktur. Çünkü bu tutum, her yerde proleter devrimci ilkelerin yerine kuvvet hesaplarını ve ilişkilerini koyar; burjuva düşünürleri gibi, bu kuvvet ilişkilerini değişmez sanır, bugün subay kadroları içindeki şoven eğilimler karşısında boynunu büker ve onların peşine takılır. «Küçük burjuva kuyrukçuluğu» sıfatını, İlkesiz Birlik Cephesi yöneticilerinin hak ettiğini pratik apaçık ortaya çıkarmıştır. Sıkıyönetim ve Kürt halkına yapılan baskılar karşısındaki tutum, revizyonistlerin gerçek yüzünü yığınlar önüne sermiştir. Proleter devrimcileri ise devrimci ilkelerin mücadelesini vererek yığınlar içinde kök salmaktadırlar.

Bütün bu zararlı tutumların giderilmesi, milliyetçiliğe karşı proleter devrimci düşüncenin mücadelesiyle mümkündür. Proleter devrimcileri, emperyalizme karşı mücadele eden milliyetçilerle ittifak eder, fakat milliyetçi düşünceyle her zaman mücadele ederler. Bu durumda Mihri Belli ve **Aydınlık Sosyalist Dergi**, bizim anladığımız milliyetçilik bu değil, biz «milliyetçiliğe proleter anlamı veriyoruz» diyebilirler mi? Hayır, diyemezler. Çünkü milliyetçilik tarih içinde muhtevasını kazanmış ve belirlenmiş olan bir ideolojidir ve burjuvazinin ideolojisidir. Revizyonistler, iki kalem oynatmayla bu tarihi muhtevayı değiştiremez ve ona «proleter anlamı» veremezler. Tam tersine, böyle yaptıklarını iddia ederek, aslında burjuva milliyetçiliğini yaydıklarını gizlemeye ve proleter enternasyonalizmine sinsice sal-

dırmaya çalışırlar.

Milliyetçiliğin, ırkçılığın ve şovenizmin bütün dünya halklarının ve halkımızın mücadelesini nasıl baltaladığını, emperyalizmin «böl ve yönet» politikasına hizmet ettiğini görüyoruz. Örneğin Batı Alman kapitalistleri, yabancı işçilerin milliyetçi düşünce, duygu ve teşkilâtlanmalarını teşvik etmek için her imkanı sağlamaktadır. Bizim gazetelerde de İspanyol, Yunan, Türk ve İtalyan işçileri arasında çıkan toplu çatışmaların haberlerini okuyoruz. Emperyalistler, şoven ve milliyetçi davranışları teşvik ederek, işçi sınıfının birliğini ve dayanışmasını baltalamaktadırlar. Kendi ülkemizde de bunu görüyoruz. Örneğin yapı işçilerinin sendikal örgütlenmesinde çalışanlar, patronların Türk-Kürt ayırımını ve mahalli bağları körükleyerek işçi sınıfını nasıl bölmeye çalıştıklarını bilirler. Gene son Sıkıyönetim döneminde patronların işçileri toplu olarak işten çıkarıp yerlerine yenilerini alırken Türk-Kürt ayrımını körükleyerek işçileri bölmeye çalıştıklarını biliyoruz. Patronlar, toplu olarak çıkarttıkları Türk işçilerin yerine Kürt işçiler almakta veya toplu olarak çıkarttıkları Kürt işçilerin yerine Türk işçi çalıştırmakta ve işçi sınıfının dayanışmasını baltalamaya çalışmaktadırlar.

Aynı şekilde kurtuluş savaşı veren Hindiçini halklarının devrimci dayanışması, ABD emperyalistleri tarafından milliyetçilik körüklenerek bozulmaya çalışılmaktadır. Vietnam'daki milliyetler birbirlerine karşı kışkırtılmakta, Kamboçya'nın Kmer halkı Vietnamlılara ve Vietnam halkı Çin halkına karşı tahrik edilerek halkların kurtuluşu önlenmek istenmektedir. Aynı şekilde, son mücadelede Ürdün Kralı, Ürdün ordusunun saldırganlığını artırmak için, Arap oldukları halde Filistinlilere karşı her türlü kışkırtıcı propagandaya girişmiştir. Modern revizyonistler de, sürekli olarak Sovyet halklarını bir «sarı tehlike» propagandasıyla Çin halkına karşı tahrik etmektedir. Milliyetçiliğin tarih boyunca kazandığı muhtevaya ve sınıf temeline uygun olan bütün bu gerçekler bize milliyetçi düşünceyle mücadele etmemizi emrediyor.

Proletarya milliyetçi değil, yurtsever ve enternasyonalisttir. Proletarya anavatanın ve halkının her türlü yabancı saldırıya karşı korunmasında en fedakar ve en tutarlı sınıftır; böyle bir mücadelede halkının önderidir. Bütün dünyada emperyalist ve faşist saldırılara karşı proletaryanın ve onun devrimci partilerinin nasıl mücadele ettiklerini hepimiz biliyoruz. **«Bizler enternasyonalistiz ve aynı zamanda yurtseverleriz. Bizim sloganımız şudur: Anavatanın savunması için saldırganlara karşı savaş!»** (Mao Zedung)

Birleşelim ve Halkımızı Örgütleyelim

Halkımızın devrimci mücadelesi yeni bir döneme girmektedir. Dağınık çevre ve gruplar halindeki mücadelemiz, ilkellikten kurtularak yurt çapında birleşme ve örgütlenmenin sancıları içindedir. Devrimci kadrolar hatalardan hızla arınmakta, proleter devrimci düşünce hızla kavranmaktadır. Hareketimizin sağlam bir temel üzerinde yükselmesi için oportünizme, revizyonizme, bütün hatalı eğilimlere karşı kararlı bir mücadele yürütmeliyiz, Mao Zedung Düşüncesini kavramada bütün arkadaşlar birbirimize destek olmalıyız. Hatalarımızı omuz omuza vereceğimiz bir mücadeleyle yenebiliriz. Endonezya proleter devrimcilerinin özeleştirisi bize ışık tutmalıdır:

«Modern revizyonizmle savaş, modern revizyonistlerle dostluğu koruyarak kararlı bir şekilde yürütülemez. EKP modern revizyonistlerle ilişkiler konusunda geçmişteki yanlış tutumu tasfiye etmek zorundadır. Proleter enternasyonalizmine bağlılık, ancak modern revizyonizmle mücadelede insafsız bir tavır almakla olur. Çünkü modern revizyonizm, proleter enternasyonalizmini baltalamış, bütün dünya proleterlerinin ve ezilen halkların mücadelesine ihanet etmiştir.»[14]

---

[14] «EKP Merkez Komitesi Politbürosunun Özeleştirisi», TÜRK SOLU, Sayı 121-122. [Bkz. Endonezya Halkının Faşizme Karşı Mücadele Tecrübesi, AYDINLIK Yayınları, s. 40-41. — AYDINLIK Yayınlarının notu]

Yürüteceğimiz devrimci mücadelede **dogmatizme kapılmamalıyız.** Bilimsel sosyalizmi yaratıcı bir şekilde uygulamalı ve ülkemiz şartlarıyla kaynaştırmalıyız. Toplumumuzun sınıf yapısı ve mücadelemizin temel konuları ile ilgili birçok mesele henüz aydınlatılmış ve çözülmüş değildir. Bu meseleleri derinlemesine inceleme ve aydınlatma görevimizi bir an önce yerine getirmeliyiz. Proleter devrimci düşüncenin ülkemiz şartlarına uygulanması konusunda seferber olmalıyız. Edindiğimiz bilgi ve tecrübeleri kitlelere ve devrimci kadrolara duyurmak görevimizdir. Dergimizin 23. sayısında yayınlanan «Ege Köy Çalışmalarından Çıkan Sonuçlar» yazısı, devrimci pratiğimizin teori haline getirilmesi çabalarına iyi bir örnektir. Kollektif bir çalışmanın ürünüdür. Köylük alanlarda çalışan arkadaşlar kazandıkları tecrübeleri ve bilgileri proleter devrimci düşünce ışığında sistemleştirmelidirler. İşçi sınıfı içindeki devrimci çalışmalarımızın öğrettiklerini mutlaka bütün arkadaşlara ulaştırmalıyız.

Modern revizyonizmle mücadelede eğitici ve kavratıcı olmalıyız. Her birimizin arkadaşlarımızdan öğreneceğimiz bilgiler olduğunu unutmamalıyız. Devrimci arkadaşların yanlış bir fikrini gördüğümüz yerde, hemen bu arkadaşın üzerine çullanmamalıyız. Bu çok hatalı bir tutumdur. Arkadaşımızdan öğreneceğimiz şeyler olacağını düşünerek dostça hareket etmeliyiz. Gerçeği öğrenme ve hayata uygulama mücadelesini, bireyci bir tutumla başkalarını altetmek için yapmıyoruz. Halkımızın kurtuluş davasına doğru yolda ilerlemesi için böyle bir mücadele içindeyiz. Bunu bir an bile akıldan çıkarmamalıyız. **Bilim, devrim içindir.** Mücadelemizin hiç bir meselesini çözmeyecek yoz tartışmalara girmemeliyiz. Çünkü zaman önemlidir ve halkımız üzerindeki sömürü devam etmektedir. Bizi bekleyen bir çok pratik görevler var.

Yurdumuzda bugün on binlerce devrimci ABD emperyalizmine ve yerli hakim sınıflara karşı fedakârca mücadele vermektedir. Devrimci kadrolar, işçi, köylü yığınlarının ve bütün halkımızın devrim özlemini dile getirmekte ve hal-

kımıza öncülük etmektedir. Bu arkadaşlar devrimci mücadeleyi proleter devrimci düşüncenin ışığında yürütmek istemektedirler. Bunun için canla başla devrimci teoriyi öğrenmeye ve uygulamaya çalışmaktadırlar. Halkımız ve devrimci kadrolar, yüzyılların verdiği susuzlukla kendilerine kurtuluş yolunu gösteren eserleri okumakta ve hızla kavramaktadır. Hakim sınıfların eğitim kurumları laçkalaşmakta ve işlemez hale gelmekte, halkımızın devrimci eğitimi gelişmektedir. Devrimci kadroların böyle bir gelişme içinde olduğunu bilmeli ve hiç bir devrimci arkadaşı «oportünist» veya «revizyonist» olmakla suçlamamalıyız. Samimiyetle devrim isteyen arkadaşlar yanlış fikirlerden arınmaktadırlar. Herkes kendi gelişmesine bakarak dersler çıkarmalıdır. **Mao Zedung** diyor ki:

«Bazıları bir zaman için meseleyi berrak göremeyebilirler, aldatılmış olabilirler veya bazı hatalar işleyebilirler; fakat devrim yapmak istedikleri sürece, meselenin özünü öğrendikten ve revizyonizmin gerçek niteliğini tanıdıktan sonra, devrimci pratiklerinin akışı içinde eninde sonunda revizyonizmden kopacaklar ve Marksizm-Leninizm tarafında saf tutacaklardır.»

AYDINLIK'ın gelişmesi de bu sözleri doğrulamaktadır. Derginin yayına başlamasından önce çıkardığımız tanıtma broşüründe ele alınacak konular arasında «modern revizyonizm (siyasi ve iktisadi tezler)» maddesi de vardı. Gene aynı yerde «bilimsel sosyalizmin gelişmesi, kültürel ihtilâlin teorik önemi»ni de incelemeyi planlamıştık. (s. 3) Bu devrimci bir tutumun eseriydi. Bununla beraber, hareketimiz henüz Mao Zedung Düşüncesini kavramış ve özümlemiş değildi. Gönlümüz proleter devrimci saflarda olmakla beraber, modern revizyonizmle açık mücadelenin, halkımızın kurtuluşu için zorunlu olduğunu kavrayamamıştık. Proleter Devrimci AYDINLIK'ın doğuşu, hatalardan arınma ve proleter devrimci düşünceyle silâhlanma yolunda kararlı ve cesur bir adım olmuştur. Bu kararlı adım sayesindedir ki, Mihri Belli'nin vazgeçmemekte ısrar ettiği revizyonist ve teslimiyetçi fikirler çökmekte ve mücadelemiz

bugün bu hatalı fikirlerin meydana getirdiği enkazı temizleyerek devrim yolunu açmaktadır. Devrimci kadrolar revizyonizme karşı kesin tavır almakta ve Marksizm - Leninizm -Mao Zedung Düşüncesi bayrağı altında saf tutmaktadır. Hepimiz devrim davasının özünü ve revizyonist fikirlerin gerçek niteliğini mücadele içinde öğrenmekteyiz. Hareketimizin bu güçlü ve hızlı ilerleyişini baltalamak isteyenler, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin savunulmasını «futbol takımı taraftarlığı» olarak nitelemektedirler.[15] Veya «Pekin ağzı»yla konuştuğumuz suçlamasını yapmaktadırlar. Proleter devrimcileri, proletaryanın ve dünya halklarının devrimci mücadelesinin **taraftarlığını** kararlı olarak devam ettireceklerdir. Çöken İlkesiz Birlik Cephesi yöneticilerinin «Pekin ağzı» dediği, proletarya enternasyonalizminin gür ve cesur sesidir. Bu ses, bütün dünyadaki proleter devrimci örgütleri kendi eşiti olarak görür ve kuvvetini en başta kendi halkından ve bütün insanlığın ortak malı olan bilimsel sosyalizmden alır. «Pekin ağzı» suçlamasını yönelten İlkesiz Birlik Cephesi yöneticileri arasından bazı arkadaşlar, böyle bir hatayı işlediklerini ilerde cesaretle ve dürüstlükle kabul edeceklerdir. Proleter devrimci düşünceyi hızla kavrayan arkadaşlar, **«Aydınlık Sosyalist Dergi»**nin yaymaya çalıştığı milliyetçi ve revizyonist fikirlere karşı yiğitçe ve mertçe, fikirlerini açıklamalıdır. Mihri Belli, 21. sayıdaki «Aydınlık'ın Tutumu» başlıklı milliyetçi ve revizyonist yazıya yazı kurulu üyelerinin tümünün katılmasından yararlanarak, çöken düşüncelere birçok arkadaşı bağlamak çabasındadır. **Arkadaşlar, cesur olalım! Bireyci bir tutumla kendimizi savunmaya değil, halkımızın devrimci davasını ve proleter devrimci düşünceyi savunmaya sarılalım!** İlkesiz Birlik Cephesinin bir kısım yöneticileri, Mihri Belli'nin düşünceleriyle kendi düşünceleri arasında kıl payı kadar bir fark, «nüans farkı» olduğunu söylüyorlar.[16] Proleter devrimci düşünceyi savunmaya niyetliysek,

---

[15] **Aydınlık Sosyalist Dergi**, Sayı 23, s. 369.

[16] SBF'deki tartışmalı toplantı. [Mahir Çayan'ın konuşması. — AYDINLIK Yayınlarının notu]

revizyonizmle aramızda kıl payı olamaz. Açık ve kararlı olarak revizyonizmle mücadele etmeliyiz. Gene bu arkadaşlar, «**Aydınlık Sosyalist Dergi**»nin revizyonist çizgisinin sorumluluğundan kaçmak için, kendi şahsî yazılarında farklı fikirleri savunduklarını söyleyerek bireyciliğin zirvesine çıkıyorlar. Revizyonist fikirlerin halka ve devrimci kadrolara yayılmasından **sorumludurlar.** Bunu cesaretle kabul etmeli, iki yüzlü ve bireyci tutumu yiğitçe terketmeli ve Marksizm-Leninizm tarafında saf tutmalıdırlar. Bireycilikte, mevki düşkünlüğünde ve revizyonizmde dayatanlar çökmektedirler ve çökeceklerdir. Halkımızın devrimci mücadelesi ve onun bayrağı proleter devrimci düşünce bunları çökertecektir. Hiç kimsenin böyle bir duruma düşmemesi için yürekten çalışmalıyız. Mihri Belli dahil, bütün İlkesiz Birlik Cephesi yöneticileriyle Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin yıkılmaz temeli üzerinde birleşmeye hazırız. Onları cesaretli olmaya, Mao Zedung Düşüncesi etrafında hızla birleşen devrimci kadrolarla beraber olmaya çağırıyoruz. Onları halkımıza güvenmeye ve proleter enternasyonalizmine çağırıyoruz. Bilimsel sosyalizm ve proletarya davası kimsenin tekelinde değildir, onun bayrağını beraberce, omuz omuza yükseltmeye çağırıyoruz.

Emperyalizm bütün dünyada toptan çöküşe, sosyalizm bütün dünyada zafere ilerlemektedir. Bir halk bir kere cesaret etmeye görsün, mücadeleye girdi mi, bütün güçlüklerin üstesinden gelmekte, uzun ve kararlı bir savaşla düşmanını altetmektedir.

Birleşelim ve halkımızı örgütleyelim!

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 10
s. 479

* Bu yazı, arkadaşımız Doğu Perinçek'in 9 Eylül 1970 günü Siyasal Bilgiler Fakültesinde yapılan toplantıda İlkesiz Birlik Cephesi revizyonistlerine karşı yaptığı konuş-

manın sonradan yazı haline getirilmesi ile ortaya çıkmıştır. Proleter devrimcilerin yürüttüğü ideolojik mücadele, özellikle 15-16 Haziran 1970'ten sonra İlkesiz Birlik Cephesi saflarında büyük yankılar uyandırmış ve revizyonizme ağır darbeler indirmişti. Bu durumda İlkesiz Birlik Cephesi yöneticileri, aralarındaki fikir ayrılıklarını uzlaştırmak için bir toplantı düzenlediler. Bu toplantıda söz alan proleter devrimciler, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini savundular. O sırada İlkesiz Birlik Cephesi içinde yer alan Mustafa Kemal Çamkıran arkadaş da aynı toplantıda bir konuşma yaparak, Sovyet sosyal-emperyalizmine ve modern revizyonizme karşı çıktı. Çamkıran'ın konuşması, İlkesiz Birlik Cephesi saflarından modern revizyonizme karşı yükselen ilk devrimci sesti.

Doğu Perinçek, konuşmasında Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin evrenselliğini savundu ve bu büyük devrimci teorinin tüm insanlığın bilim mirası üzerinde yükseldiğini ortaya koydu, ayrıca o günün temel meselelerinde İlkesiz Birlik Cephesinin nasıl revizyonist bir tutum içinde olduğunu gösterdi. Proleter Devrimci AYDINLIK'ta çıkmış en önemli yazılardan biri olan bu yazıyı, revizyonizme karşı güncel bir önem taşıdığını vurgulayarak yayınlıyoruz.

BİRİNCİ CİLDİN SONU

Bu derleme, proleter devrimci hareketin 1969-1971 yıllarında sürdürdüğü ideolojik ve siyasi mücadelelerin en önemli belgelerinden oluşmaktadır. PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK, İŞÇİ-KÖYLÜ ve TÜRK SOLU dergilerinde yayınlanan yazılar, bu dönemin tarihine ve proleter devrimci hareketin geçmişine ışık tutmaktadır. Mihri Belli revizyonizmine ve maceracılığa karşı yürütülen iki çizgi mücadeleleri, TÜRK SOLU ve AYDINLIK dergilerindeki bölünmelerin temelini oluşturan ideolojik saflaşmalar. Doğu Perinçek'in bu dönemi değerlendiren geniş önsözüyle.
Elinizdeki birinci kitap, 1969-1970 yıllarını kapsamaktadır.